Sidney Sheldon
Stăpână pe situaţie

Pentru fratele meu, Richard.

CARTEA ÎNTÂI

JAMIE
1883-1906

PROLOG
KATE 1982

Salonul cel mare era plin de fantome cunoscute, care veniseră să o ajute să-şi sărbătorească aniversarea. Kate Blackwell le urmărea cum se amestecau printre cei în carne şi oase şi în mintea ei se formase o imagine fantastică, în care vizitatorii din alt timp şi alt spaţiu alunecau pe ringul de dans alături de oaspeţii în costume şi rochii lungi, sclipitoare, care nu bănuiau absolut nimic. Veniseră vreo sută de oaspeţi la petrecerea de la Cedar Hill House, la Dark Harbor, Maine. „Fără să mai socotim şi stafiile”,

îşi spuse în gândul ei, absentă, Kate Blackwell.

Era o femeie slăbuţă, minionă, dar avea o ţinută maiestuoasă care o făcea să pară mai înaltă. Avea un chip care nu se uită. O structură osoasă minunată, ochi cenuşii ca zorile şi bărbie încăpăţânată, o combinaţie de la strămoşii ei scoţieni şi olandezi. Avea un păr alb, minunat, care fusese odată o bogată cascadă neagră, iar sub cutele delicate ale rochiei de catifea de culoarea fildeşului, pielea avea acea transparenţă uşoară pe care, uneori, o dă bătrâneţea.

„Nu simt că am nouăzeci de ani”, îşi spuse Kate în sinea ei.

„Unde s-or fi dus toţi aceşti ani?” Privea fantomele care dansau. „Ei ştiu. Ei au fost acolo. Au făcut parte din aceşti ani, din viaţa mea.” Îl vedea pe Banda, al cărui chip negru şi mândru strălucea. Şi era şi David, dragul de David, înalt, tânăr şi frumos, aşa cum fusese când se îndrăgostise de el, şi îi zâmbea, iar ea se gândea: „Curând, dragul meu, curând.” Şi-ar fi dorit ca David să fi trăit să-şi vadă strănepotul.

Îşi plimbă privirea prin încăpere până îl văzu. Stătea lângă orchestră, urmărindu-i pe instrumentişti. Era un băieţel foarte frumos, de aproape opt ani, blond, purtând o haină neagră de catifea şi pantaloni de stofă ecosez. Robert era copia stră-străbunicului lui, Jamie McGregor, cel din tabloul de deasupra căminului din marmură. Parcă simţindu-i privirea aţintită asupra lui, Robert se întoarse şi Kate îi făcu semn să vină la ea cu o uşoară mişcare a degetelor, diamantul de douăzeci de carate pe care tatăl ei îl scosese din nisipul unei plaje cu aproape o sută de ani în urmă strălucind în lumina orbitoare a candelabrului de cristal. Kate îl urmări cu plăcere cum îşi făcea drum printre dansatori.

„Eu reprezint trecutul”, se gândi Kate. „El este viitorul. Strănepotul meu va reuşi într-o zi să preia conducerea firmei *Kruger-Brent Limited.*” Când ajunse lângă ea, îi făcu loc să stea pe scaunul ei.

— Te simţi bine, bunico?

— Da, îţi mulţumesc, Robert.

— E o orchestră nemaipomenită. Dirijorul e, pur şi simplu, dat naibii.

Kate îl privi o clipă nedumerită, după care se lumină.

— Ah, bănuiesc că asta-nseamnă că e bun.

Robert îi zâmbi.

— Exact. Sigur nu pari de nouăzeci de ani.

Kate Blackwell râse.

— Sinceră să fiu, nu-i simt.

El îşi strecură mâna într-a ei şi rămaseră aşa într-o tăcere plăcută, cei optzeci şi doi de ani diferenţă dându-le o confortabilă afinitate

Kate se întoarse să-şi privească nepoata dansând. Împreună cu soţul ei alcătuiau cu siguranţă cea mai frumoasă pereche de pe ring.

Mama lui Robert îşi văzu fiul stând cu bunica lui şi îşi spuse în sinea ei: „Ce femeie incredibilă. N-are vârstă. Nimeni nu şi-ar da seama prin câte a trecut.”

Muzica se opri, iar dirijorul spuse:

— Doamnelor şi domnilor, am plăcerea să vi-l prezint pe micuţul maestru Robert.

Robert strânse mâna bunicii lui, se ridică şi se îndreptă spre pian. Se aşeză, cu un aer serios şi atent, după care degetele începură să-i alerge pe claviatură. Interpretă Scriabin, semănând cu lumina lunii căzută pe apă.

Mama lui îl asculta spunându-şi: „E un geniu. Va ajunge un mare muzician.” Nu mai era copilul ei. Avea să aparţină lumii întregi. Când termină, Robert primi aplauze pline de entuziasm şi sinceritate.

Mai devreme, cina fusese servită afară. Grădina mare, în stil englezesc, fusese împodobită cu becuri, panglici şi baloane. Orchestra cânta de pe terasă, în timp ce servitori şi servitoare se învârteau printre mese, tăcuţi şi pricepuţi, convingându-se că paharele Baccarat şi farfuriile de Limoges erau tot timpul pline. A fost citită şi o telegramă din partea preşedintelui Statelor Unite. Un Tribunal suprem toasta pentru Kate.

Guvernatorul o elogie:

— ... Una dintre cele mai remarcabile femei în istoria acestei naţiuni. Sutele ei de acte de caritate în întreaga lume sunt legendare. Fundaţia Blackwell a contribuit foarte mult la sănătatea şi bunăstarea oamenilor din mai mult de cincizeci de ţări. Parafrazându-l pe răposatul Sir Winston Churchill, am putea spune: „Niciodată să nu datoreze cineva atât de mult unei singure persoane.” Am avut şi eu onoarea de a o cunoaşte pe Kate Blackwell…

„Fir-ar să fie!” îşi zise Kate în sinea ei. „Nimeni nu mă cunoaşte. Parcă vorbeşte de cine ştie ce sfântă. Oare, ce-ar spune toţi aceşti oameni dacă ar cunoaşte-o pe adevărata Kate Blackwell? Fiică de hoţ şi răpită înainte de a avea un an. Ce-ar spune ei, oare, dacă le-aş arăta urmele de gloanţe de pe trupul meu?”

Întoarse capul şi îl privi pe cel care încercase o dată să o ucidă. Privirea îi trecu dincolo de el pentru a zăbovi asupra unei siluete din umbră, un văl ascunzându-i chipul. Pe fundalul unui tunet îndepărtat, Kate îl auzi pe guvernator încheindu-şi cuvântarea şi prezentând-o. Se ridică şi îşi privi invitaţii. Glasul îi era ferm şi puternic.

— Am trăit mai mult decât oricare din voi. Tinerii de azi ar spune

„Mare scofală”. Dar eu mă bucur că am ajuns la această vârstă, pentru că altfel n-aş fi putut fi aici cu voi, dragii mei prieteni. Ştiu că mulţi aţi călătorit venind din ţări depărtate ca să fiţi cu mine în seara asta şi trebuie să fiţi obosiţi. N-ar fi drept din partea mea să pretind tuturor să aibă energia mea.

Izbucniră în râs şi o aplaudară.

— Vă mulţumesc pentru această seară memorabilă, pe care nu o voi uita niciodată. Pentru aceia dintre voi care vor să se odihnească, odăile sunt pregătite. Pe ceilalţi îi invit să continue dansul.

Tună iar.

— Sunt de părere să intrăm cu toţii înainte să fim prinşi într-una din cunoscutele furtuni din această regiune.

*

De acum, cina şi dansul se încheiaseră, oaspeţii se retrăseseră, iar Kate rămăsese singură cu fantomele ei. Stătea în bibliotecă, plutind în trecut, simţindu-se dintr-odată foarte deprimată. „Nu mai e nimeni care să-mi spună Kate”, îşi zise ea. „S-au dus toţi.” Lumea ei dispăruse. Oare nu Longfellow spusese: „Frunzele amintirilor mele foşnesc sumbru în întuneric”? Avea să intre şi ea curând în întuneric, dar nu încă. „Mai am de făcut cel mai important lucru din viaţa mea”, se gândi ea. „Mai ai răbdare, David. O să fiu cu tine în curând.”

— Bunico…

Deschise ochii. Familia intrase în încăpere. Se uită la ei, rând pe rând, ochii ei transformându-se într-un aparat de fotografiat nemilos, căruia nu-i scăpa nimic. „Familia mea”, îşi spuse Kate. „Nemurirea mea. Un criminal, o fiinţă grotescă şi un bolnav psihic. Scheletele Blackwell. Oare atât a rămas din toţi aceşti ani de speranţă, de durere şi de suferinţă?”

Nepoata ei i se aşezase alături.

— Te simţi bine, bunico?

— Sunt doar puţin obosită, copii. Mă duc la culcare.

Se ridică şi se îndreptă spre scări şi tocmai în acea clipă se auzi un tunet puternic, după care izbucni furtuna, ploaia răpăind în geamuri ca o mitralieră. Cei din familie o urmăriră cu privirile cum ajunge în capul scărilor, o siluetă dreaptă şi mândră. Un fulger fu urmat câteva secunde mai târziu de un tunet puternic. Kate Blackwell se întoarse să-i privească pe toţi şi când vorbi, în glasul ei se simţi accentul strămoşilor ei.

— În Africa de Sud îi spuneam *„donderstorm”.*

Trecutul şi prezentul începeau să se confunde din nou, în timp ce ea se îndrepta spre dormitor, însoţită de cunoscute şi dragi fantome.

1

— Dumnezeule, dar asta-i o adevărată *„donderstorm”*! zise Jamie McGregor.

Crescuse în mijlocul furtunilor sălbatice din Scoţia, dar nu mai văzuse niciodată ceva atât de violent. Cerul amiezii fusese acoperit dintr-odată de nişte nori de nisip enormi; făcând ziua ca noaptea. Cerul, plin de praf, era aprins de fulgere – *„weerlig”*, cum le spuneau africanii – care ardeau aerul, fiind urmate de *„donderstorm”* – tunet. După care veni potopul. Căderi de apă care loveau în mulţimea de corturi şi barăci de metal, transformând străzile murdare ale Klipdrift-ului în adevărate albii de noroi. Cerul vuia de tunete, care se succedau ca nişte rafale de artilerie în cine ştie ce război ceresc.

Jamie McGregor se dădu repede la o parte când o casă din cărămidă se prăbuşi în noroi şi se întrebă în sinea lui dacă oraşul Klipdrift avea să supravieţuiască.

De fapt, Klipdrift nu era un oraş în adevăratul sens al cuvântului. Era mai curând un sătuc din pânză, o mulţime de corturi, barăci şi căruţe îngrămădindu-se pe malurile râului Vaal, pline de visători cu ochi sălbatici veniţi în Africa de Sud din toată lumea cu aceeaşi obsesie: diamantele.

Jamie McGregor era unul din aceştia. Nu avea decât optsprezece ani şi era un tânăr bine clădit, înalt, blond, cu nişte ochi de un gri foarte deschis. Avea o oarecare candoare, o dorinţă de a se face plăcut care atrăgea lumea. Era bine dispus mereu şi plin de optimism.

Făcuse aproape opt mii de mile de la ferma tatălui său din nordul Scoţiei, prin Edinburgh, Londra, Cape Town şi, în sfârşit, Klipdrift. Renunţase la drepturile asupra fermei de care el şi fraţii lui se îngrijiseră împreună cu tatăl lor, dar nu regreta nimic. Era convins că avea să fie răsplătit de zeci de mii de ori mai mult. Lăsase siguranţa singurului mod de viaţă pe care îl cunoscuse şi venise în acest loc depărtat şi pustiu pentru că visa să ajungă bogat. Nu se temea de muncă grea, dar nu prea câştiga nimic muncind la acea fermă stâncoasă la nord de Aberdeen.

Muncea din zori până seara alături de fraţii săi, sora sa Mary, mama sa şi tatăl său, dar nu se vedea mai nimic. Fusese odată la un târg în Edinburgh şi văzuse ce lucruri minunate se puteau cumpăra cu bani. Banii îţi fac viaţa uşoară şi te ajută când eşti la ananghie. Jamie văzuse prea mulţi prieteni şi vecini trăind şi murind în sărăcie.

Îşi amintea cât de tulburat fusese când auzise prima oară de ultima lovitură cu diamante din Africa de Sud. Cel mai mare diamant din lume fusese găsit acolo, în nisip, şi se spunea că toată regiunea era doar un coş cu bogăţii care aştepta să fie deschis.

Le spusese vestea alor lui într-o sâmbătă seara, după cină. Stăteau cu toţi în jurul mesei încă nestrânse, în bucătărie, când Jamie le spuse cu o voce timidă dar mândră în acelaşi timp:

— Plec în Africa de Sud să caut diamante. Chiar săptămâna viitoare.

Cinci perechi de ochi îl fixau de parcă ar fi fost nebun.

— Te duci să cauţi diamante? îl întrebă tatăl atunci. Trebuie să fii nebun, băiete, astea-s doar poveşti – o tentaţie de-a diavolului că să nu lase oamenii să-şi vadă de treaba lor.

— Şi de unde o să iei bani de drum? îl întrebă şi fratele lui, Jan. Trebuie să-nconjori juma’ de lume şi tu n-ai bani.

— Dacă aş avea bani, n-ar mai trebui să mă duc după diamante, nu? îi răspunse Jamie tăios. Acolo nimeni n-are bani, o să fiu la fel ca toţi ceilalţi. Capul mă duce şi am un spate puternic. N-o să dau greş.

Sora lui, Mary, îi spuse:

— Annie Cord o să fie dezamăgită. Aşteaptă să o iei de nevastă într-o zi, Jamie.

Jamie îşi adora sora. Era mai mare ca el. Avea douăzeci şi patru de ani, dar părea de patruzeci. Nu avusese niciodată un inel frumos. „O să schimb eu toate astea”, îşi promise Jamie în sinea lui.

Mama lui luă încet platoul cu rămăşiţele de mâncare şi se duse spre chiuveta din fier.

Noaptea târziu, veni lângă patul lui Jamie. Îi atinse umărul uşor cu mâna, transmiţându-i lui întreaga ei putere.

— Faci cum crezi tu, fiule. N-am de un’ să ştiu dacă sunt diamante acolo, da’ dacă sunt, o să le găseşti.

Scoase la iveală o punguţă de piele tocită.

— Am reuşit să pun deoparte câteva lire. Să nu le spui nimic celorlalţi. Dumnezeu să te binecuvânteze, Jamie.

Când a plecat spre Edinburgh, nu avea decât cincizeci de lire în pungă.

*

A fost o călătorie dificilă până în Africa de Sud, durând aproape un an. A lucrat ca ospătar la restaurantul unui muncitor în Edinburgh, până a mai strâns cincizeci de lire. După aceea a plecat spre Londra. Îl ului mărimea oraşului, mulţimea de oameni, zgomotul şi omnibuzele mari trase de cai cu cinci mile pe oră. Peste tot se vedeau birje transportând femei frumoase cu pălării cu boruri mari, fuste umflate şi botine elegante încheiate cu nasturi în sus pe picior. Le privea uimit cum coborau din birje sau trăsuri ca să facă cumpărături de la Burlington Arcade, un extraordinar corn al abundenţei, cu argintărie, vase, îmbrăcăminte, blănuri, ceramică şi farmacii pline de sticluţe şi borcănaşe misterioase.

Jamie găsi adăpost într-o casă de pe strada Fitzroy 32. Îl costa zece şilingi pe săptămână, dar era cel mai ieftin loc pe care îl găsise, în fiecare zi se ducea în port, căutând un vas care să-l ducă în Africa de Sud, iar seara admira minunăţiile Londrei. Într-una din seri l-a zărit pe Edward, prinţul de Wales, intrând într-un restaurant de lângă Covent Garden, cu o tânără frumoasă la braţ. Aceasta purta o pălărie mare, înflorată şi Jamie se gândi cât de bine i-ar fi stat surorii lui cu ea.

A fost la un concert la *Crystal Pala*ce, construit pentru Marea Expoziţie în 1851. A vizitat Drury Lane şi, când şi când, s-a mai strecurat şi în teatrul *Savoy*, care era prima clădire publică britanică iluminată electric. Unele străzi erau şi ele iluminate electric şi Jamie auzise că se putea vorbi cu cineva din partea cealaltă a oraşului cu ajutorul unui aparat nou minunat, telefonul. Avea senzaţia că se afla cu faţa la viitor.

În ciuda tuturor inovaţiilor şi activităţii sale, Anglia se afla în acea iarnă într-o criză economică din ce în ce mai accentuată. Străzile erau pline de şomeri şi înfometaţi, demonstraţii şi lupte de stradă. „Trebuie să plec de aici”, îşi spunea Jamie. „Am venit aici să scap de sărăcie”. A doua zi, Jamie se înregistra ca steward pe vasul *Walmer Castle,* care se îndrepta spre Cape Town, Africa de Sud.

*

Călătoria pe mare a durat trei săptămâni, cu opriri la Madeira şi Sf. Elena pentru a mai lua cărbune. A fost o călătorie grea şi furtunoasă în toiul iernii, iar Jamie a avut rău de mare chiar din clipa când vasul a ridicat ancora. Nu şi-a pierdut, însă, bună dispoziţie, pentru că fiecare zi îl apropia

şi mai mult de coşul lui cu bogăţii. Pe măsură ce vaporul se apropia de Ecuator, clima se schimba. În chip miraculos, iarna se transforma în vară şi, apropiindu-se de coasta africană, zilele şi nopţile deveneau din ce în ce mai fierbinţi şi umede.

Walmer Castle a ajuns la Cape Town în zori, strecurându-se cu grijă prin canalul îngust care despărţea marea aşezare a leproşilor din insula Robben de continent, în cele din urmă aruncând ancora în Table Bay.

Jamie se afla pe punte dinainte să răsară soarele. Privea ca vrăjit ceaţa specifică zorilor, oferind măreţul spectacol al muntelui Table care trona sus deasupra oraşului. Ajunsese.

*

În clipa când vaporul trase la docuri, punţile au fost invadate de oameni cu aspectul cel mai ciudat pe care Jamie îl văzuse vreodată. Se făceau reclame pentru tot felul de hoteluri – oameni negri, galbeni, cafenii şi roşii se ofereau frenetic să care bagaje, în timp ce băieţii alergau încoace şi încolo vânzând ziare, fructe şi dulciuri. Birjari metişi sau negri îşi strigau în gura mare dorinţa de a fi angajaţi. Vânzători ambulanţi şi oameni împingând cărucioare cu băuturi răcoritoare atrăgeau atenţia asupra mărfurilor lor. Aerul era îmbâcsit de muşte mari şi negre. Marinari şi hamali se grăbeau făcându-şi drum printre oameni, în timp ce călătorii încercau în zadar să aibă grijă de bagaje stând cu ochii pe ele. Era un amestec de glasuri şi zgomote. Oamenii îşi vorbeau într-o limbă pe care Jamie nu o auzise niciodată.

— *Yulle Kom van de Kaap, neh?*

— *Het yulle mine papa zyn wagen gezien?*

— *Wat bedni'di?*

— *Huistoe!*

Nu pricepea nici un cuvânt.

*

Cape Town era foarte deosebit de ceea ce văzuse Jamie în viaţa lui. Nu erau două case la fel. Lângă un depozit mare de vreo două sau trei etaje, din cărămidă sau piatră, era un mic bufet îmbrăcat în fier, apoi prăvălia unui bijutier cu ferestre din sticlă de oglinzi care se învecina cu un mic aprozar şi cu o tutungerie dărăpănată.

Jamie era uluit de bărbaţii, femeile şi copiii care umpleau străzile.

Văzu un cafru îmbrăcat cu o pereche de pantaloni ecosez din lână scoţieni din 78, având în loc de haină un sac tăiat pentru braţe şi cap. Mergea în urma a doi chinezi, care se ţineau de mână, şi care purtau nişte salopete bleumarin şi ale căror codiţe erau prinse cu grijă sub pălăriile lor conice din pai. Mai erau fermieri buri îndesaţi, cu feţele roşii şi părul ars de soare, cu căruţele încărcate de cartofi, ovăz şi legume cu multe frunze. Bărbaţi în pantaloni şi haine din diftină maron, cu pălării moi cu boruri mari, având în gură pipe lungi din argilă, mergeau înaintea soţiilor lor, *„vrews”*, îmbrăcate în negru, cu văluri groase şi negre şi cu bonete mari negre. Spălătorese cu legături mari de rufe murdare pe cap treceau pe lângă soldaţi în uniforme roşii şi cu coifuri. Era un spectacol fascinant.

Primul lucru a fost să caute o pensiune ieftină pe care i-o recomandase un marinar de pe vapor. Proprietăreasa era o văduvă plinuţă, de vârstă mijlocie. L-a măsurat din cap până-n picioare şi a zâmbit.

— *Zoek yulle goud?*

El a roşit.

— Îmi pare rău, nu înţeleg.

— Ah, englez? Ai venit după aur? Sau diamante?

— Diamante. Da, doamnă.

Îl trase înăuntru.

— O să-ţi placă aici. Am tot ce-i trebuie unui tânăr ca tine.

Jamie se întrebă în sinea lui dacă nu era cumva dintre acelea. Spera să nu fie.

— Eu sunt doamna Venster, dar prietenii îmi spun Dee-Dee, zise ea timidă şi, zâmbind, lăsă să se vadă un dinte de aur în faţă. Presimt eu că vom fi foarte buni prieteni. Poţi să-mi ceri orice.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, spuse Jamie. Îmi puteţi spune unde aş putea găsi o hartă a oraşului?

*

Cu harta în mină, Jamie şi-a început cercetarea, într-o parte a oraşului erau suburbiile Rondbosch, Claremont şi Wynberg, întinzându-se pe nouă mile de plantaţii şi vii, în partea cealaltă erau suburbiile marine Sea Point şi Green Point. Jamie trecu prin bogata regiune prezidenţială, o luă în jos pe Strand Street şi Bree Street, admirând clădirile mari, cu două nivele şi acoperişuri plate, cu faţade tencuite, terase abrupte pornind chiar din stradă. A tot mers până când muştele l-au obligat să intre în casă, părând să aibă ceva în mod deosebit cu el. Erau mari şi negre şi atacau în

roiuri. Când se întoarse în camera lui, o găsi plină de muşte. Acopereau pereţii, masa şi patul.

Se duse imediat la proprietăreasă.

— Doamnă Venster, nu puteţi face nimic cu muştele din camera mea? Sunt…

Ea izbucni în râs şi îl ciupi uşor de obraz.

— *My magtig*. O să te obişnuieşti cu ele. Ai să vezi.

*

Condiţiile sanitare erau şi primitive şi neadecvate în Cape Town, iar după apusul soarelui, un abur urât mirositor se lăsa asupra oraşului ca o cuvertură. Era insuportabil. Jamie, însă, ştia că avea să suporte. Avea nevoie de mai mulţi bani înainte să plece mai departe.

— Nu poţi să supravieţuieşti pe câmpurile de diamante dacă n-ai bani, i se spusese. Te taxează şi pentru răsuflare.

A doua zi găsi de lucru, făcea nişte transporturi pentru o firmă de aprovizionare. A treia zi începu să lucreze într-un restaurant după cină, la spălatul vaselor. Trăia numai cu ce mai ciugulea de acolo şi ce mai lua acasă, dar mâncărurile îi păreau ciudate la gust şi îi era dor de turtele de ovăz şi alte bunătăţi făcute de mama lui. Nu se plângea nici măcar faţă de el însuşi şi continua să sacrifice şi hrană şi confort numai pentru a aduna ceva mai mult. Se hotărâse şi nimic nu-l putea opri, nici munca grea, nici aerul greu pe care îl respira, nici muştele care îl ţineau treaz aproape toată noaptea. Se simţea îngrozitor de singur. Nu cunoştea absolut pe nimeni în acel loc ciudat şi îi era dor de prieteni şi de ai lui. Îi plăcea izolarea, dar singurătatea era dureroasă.

În cele din urmă, a sosit şi ziua magică. Avea în pungă magnifica sumă de două sute de lire. Era gata. Avea să plece din Cape Town spre câmpurile de diamant chiar a doua zi dimineaţă.

*

Rezervările pentru căruţele de pasageri, care se îndreptau spre câmpurile de diamant din Klipdrift erau făcute de *Inland Transport Company* într-o baracă din lemn de lângă chei. La ora 7.00 când ajunse Jamie, baraca era deja atât de plină, încât nici nu se putea apropia. Sute de căutători de noroc se băteau pe locurile din căruţe. Veniseră tocmai din Rusia, America, Australia, Germania şi Anglia. Strigau într-o duzină de

limbi, rugându-se de vânzătorii de bilete să le găsească locuri. Jamie se uită cum un irlandez voinic îşi făcea loc să iasă din mulţime.

— Scuzaţi-mă, zise Jamie. Ce se-ntâmplă acolo?

— Nimic, răspunse irlandezul încruntându-se dezgustat. Nenorocitele alea de căruţe sunt rezervate deja pentru următoarele şase săptămâni, adăugă el şi văzând dezamăgirea de pe chipul lui Jamie, continuă:

Nu asta-i problema, băiete, nenorociţii cer cincizeci de lire de om.

Era de necrezut!

— Trebuie să mai existe o cale de a ajunge la câmpurile de diamant.

— Mai sunt două căi. Cu Expresul Olandez sau pe jos.

— Ce-i ăla Expresul Olandez?

— O căruţă trasă de boi. Face două mile pe oră.

Până ajungi tu, se duc naibii toate diamantele.

Jamie McGregor nu avea deloc de gând să aştepte până când nu mai era nici un diamant, îşi petrecu restul dimineţii tot căutând alt mijloc de transport. Îl găsi abia înainte de prânz. Tocmai trecea pe lângă un grajd unde se închiriau cai, care avea o firmă: *Magazia poştei.* Într-o clipă intră înăuntru, unde cel mai slab om pe care îl văzuse vreodată încărca saci mari cu scrisori într-o căruţă. Jamie îl urmări câteva clipe.

— Scuzaţi-mă, zise el. Duceţi poşta la Klipdrift?

— Exact. Tocmai încarc acum.

Jamie simţi atunci o undă de speranţă.

— Luaţi şi pasageri?

— Uneori.

Ridică privirea şi îl măsură.

— Câţi ani ai?

„O întrebare ciudată.”

— Optsprezece. De ce?

— Nu luăm pe nimeni peste douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi. Eşti sănătos?

„O întrebare şi mai ciudată.”

— Da, domnule.

Omul cel slab se îndreptă.

— Cred că eşti bun. Eu plec într-o oră. Te costă douăzeci de lire.

Lui Jamie nu-i venea să creadă ce noroc avea.

— Minunat! Îmi iau valiza şi…

— Fără valiză. Nu-i loc decât pentru o cămaşă şi o periuţă de dinţi.

Jamie se uită mai bine la docar. Era mic şi prost făcut. Era format dintr-o cavitate unde intrau scrisorile, deasupra fiind un loc foarte îngust,

unde o persoană putea să stea spate în spate cu vizitiul. Avea să fie o călătorie foarte incomodă.

— S-a făcut, zise Jamie. Îmi aduc cămaşa şi periuţa.

Când se întoarse văzu un cal legat la căruţă. Alături, doi tineri solizi: unul scund şi brunet, celălalt înalt şi blond, îi dădeau vizitiului nişte bani.

— Staţi puţin, îi strigă Jamie. Aţi spus că mă luaţi pe mine!

— Mergeţi toţi, zise vizitiul. Hai, sus.

— Toţi trei?

— Exact.

Jamie habar n-avea cum voia vizitiul să-i urce pe toţi, dar ştia că trebuia să fie sus în clipa când căruţa avea să pornească.

Se prezentă celorlalţi doi pasageri.

— Mă numesc Jamie McGregor.

— Wallach, zise cel scund şi brunet.

— Pederson, răspunse cel blond.

— Am avut noroc că am găsit asta, nu? zise Jamie. E bine că nu ştie nimeni.

— Eh, mulţi ştiu de căruţele de poştă, McGregor, zise Pederson. Dar nu sunt destul de potriviţi sau de disperaţi ca să călătorească cu ele.

Înainte că Jamie să apuce să-l întrebe ce voise să spună, vizitiul zise:

— Să mergem.

Cei trei – Jamie la mijloc – se înghesuiră unul într-altul, cu genunchii strânşi şi cu spatele apăsând tare în spătarul de lemn al vizitiului. Nu se putea nici mişca, nici respira. „Nu-i rău” se îmbărbăta Jamie în sinea lui.

— Ţineţi-vă bine! strigă vizitiul şi o clipă mai târziu, alergau pe străzile Cape Town-ului îndreptându-se spre Klipdrift.

Cu căruţa cu boi călătoria era relativ confortabilă. Cele care transportau pasagerii de la Cape Town la câmpurile de diamant erau mari şi încăpătoare, acoperite pentru a ţine departe soarele orbitor de iarnă. În fiecare încăpeau o duzină de oameni şi erau trase de doi cai sau catâri. Gustări erau pregătite la fiecare oprire, iar călătoria dura zece zile.

Cu căruţa poştei era cu totul altceva. Nu se oprea deloc, decât când trebuia să schimbe caii sau vizitiii. În galop trecea pe străzi proaste, peste câmpuri şi brazde de pământ. Nu avea arcuri, aşa că fiecare zdruncinătură era ca izbitura unei copite de cal. Jamie strângea din dinţi şi se gândea: „Mai rezist până ne oprim la popasul de noapte. O să mănânc ceva, o să dorm puţin şi mâine dimineaţă o să mă simt foarte bine.” Dar au oprit doar zece minute, ca să schimbe caii şi vizitiul, după care au pornit din nou în galop.

— Când oprim să mâncăm? întrebă Jamie.

— Nu oprim, îi răspunse încruntat noul vizitiu. Mergem fără nici o oprire. Trebuie să ducem scrisorile, domnule.

Au alergat astfel toată noaptea, pe drumuri pline de praf şi de hârtoape, urcând povârnişuri, coborând în viteză la vale, mâncând pământul pe drum drept. Fiecare părticică din trupul lui Jamie era lovită şi învineţită în urma atâtor zgâlţâituri. Era epuizat, dar era imposibil să poată dormi. De câte ori aţipea, era brusc readus la realitate. Trupul îi era amorţit şi nu avea loc să se întindă câtuşi de puţin. Era mort de foame şi i se făcuse rău de atâta mers. Habar nu avea peste câte zile avea să mănânce. Era un drum de şase sute de mile şi Jamie McGregor nu era sigur că avea să reziste până la capăt. Nu mai era sigur nici dacă mai voia acest lucru.

Către sfârşitul celei de a doua zile şi nopţi, suferinţa se transformă în agonie. Tovarăşii lui de drum se aflau în aceeaşi stare jalnică, nefiind capabili nici măcar să se mai plângă. Acum îşi dădu el seama de ce se insistase ca pasagerii să fie tineri şi zdraveni.

Ziua următoare intrară în Great Karroo, de unde începea adevărata sălbăticie. Întinzându-se la infinit, monstruoasa savană apărea crudă sub un soare nemilos. Pasagerii erau torturaţi de căldură, praf şi muşte.

Din când în când, ca prin ceaţă, Jamie vedea grupuri de oameni mergând pe jos. Mai erau călăreţi solitari şi duzini întregi de căruţe trase de optsprezece sau douăzeci de boi, mânaţi de vizitii sau *„voorlopers”*, cu *„sjamboks”* -urile lor, bice cu curele lungi din piele, şi strigând *„Trek! Trek!”.* Erau încărcate cu mii de kilograme de produse, corturi şi echipament de săpat, cuptoare de ars lemne, făină, cărbune şi lămpi cu ulei. Mai duceau cafea şi orez, pânză rusească, zahăr şi vinuri, whisky, ghete şi lumânări de Belfast, pături. Toate acestea însemnau salvarea căutătorilor de comori din Klipdrift.

*

Abia după ce trecură râul Orange interveni o schimbare în teribila monotonie a savanei. Tufele erau din ce în ce mai înalte şi puţin verzi. Pământul era mai roşu, petece de iarbă se aplecau uşor în adierea uşoară a vântului şi muri mici începură să apară.

„O să reuşesc”, îşi spuse Jamie plictisit. „O să reuşesc”.

Şi simţi cum speranţa începea să i se strecoare iar în trupul vlăguit.

Făcură patru zile şi patru nopţi până ajunseră la marginea Klipdrift-

ului.

Tânărul Jamie McGregor nu ştia la ce ar fi trebuit să se aştepte, dar privelişte a ce apăru înaintea ochilor lui obosiţi şi roşii era ceva ce nu îşi închipuise în viaţa lui. Klipdrift era un tablou uriaş cu corturi şi căruţe aliniate pe străzile principale şi pe malurile râului Vaal. Pe şosea erau o mulţime de cafri, goi, doar cu nişte jachete viu colorate, prospectori bărboşi, măcelari, brutari, hoţi şi profesori, în centrul Klipdrift-ului, şiruri de barăci din lemn şi fier erau pe post de magazine, bufete, săli de biliard, pensiuni, birouri ale cumpărătorilor de diamante şi ale avocaţilor. Într-un colţ se afla şi nenorocitul de hotel *Royal Arch*, care nu era decât un şir de camere fără ferestre.

Jamie se dădu jos din căruţă, căzând imediat la pământ, căci picioarele amorţite refuzară să-l susţină. Rămase acolo, capul vuindu-i, până când îşi recapătă puterile îndeajuns ca să se ridice. Merse clătinându-se până la hotel, trecând printre mulţimile de oameni care forfoteau pe străzi. Camera pe care i-o dădură era mică, sufocant de fierbinte şi plină de muşte. Dar avea un pat, pe care Jamie căzu imediat, complet îmbrăcat, adormind în clipa următoare. Dormi optsprezece ore întregi.

*

Când se trezi, trupul îi era incredibil de ţeapăn şi îl durea peste tot, dar sufletul îi era plin de bucurie. „Sunt aici! Am reuşit!” Murind de foame, s-a dus imediat să caute ceva de mâncare. La hotel n-a găsit nimic, în schimb peşte drum era un mic restaurant unde a mâncat peşte prăjit, *carbonaatje*, carne de oaie friptă deasupra unui foc de lemne, iar ca desert, *„Kocksister”*, cocă coaptă bine şi îmbibată cu sirop.

Stomacul lui Jamie, care atâta vreme nu digerase nimic, începu să dea anumite semne alarmante. Aşa că se hotărî să-l lase să se mai odihnească înainte de a continua să mai mănânce, şi îşi îndreptă atenţia asupra împrejurimilor. La mesele din jurul lui, prospectorii discutau aprins problema cea mai arzătoare: diamantele.

— … Mai sunt nişte diamante pe lângă Hopetown, dar cel mai mult e la New Rush…

— … Kimberley are o populaţie mai mare decât Joburg…

— … Ce zici de descoperirea de la Dutoitspan de săptămâna trecută? S-aude că acolo sunt diamante pe care un singur om nu le poate căra…

— … S-a mai dat o lovitură la Christiana. Mă duc şi eu mâine acolo.

Deci era adevărat. Se găseau diamante peste tot! Tânărul Jamie era

atât de tulburat încât abia a mai avut răbdare să-şi termine de băut uriaşa cană de cafea. A rămas cu gura căscată când a văzut nota. Două lire şi trei şilingi pentru o singură masă! „Va trebui să fiu mai grijuliu”, îşi spuse în sinea lui, ieşind în strada aglomerată şi zgomotoasă.

Auzi o voce în spate întrebându-l:

— Tot mai vrei să te-mbogăţeşti, McGregor?

Se întoarse. Era Pederson, suedezul cu care călătorise.

— Bineînţeles, îi răspunse Jamie.

— Atunci, hai să mergem unde-s diamante. Râul Vaal e-n partea aceea, îi zise el arătându-i direcţia.

Porniră amândoi într-acolo.

Klipdrift era aşezat într-o vale înconjurată de dealuri şi, din câte putea să vadă Jamie, peste tot era pustiu, nici un fir de iarbă. Un strat de praf roşu se ridica în aer, făcându-l foarte greu de respirat. Râul Vaal se afla la o distanţă de un sfert de milă şi, pe măsură ce se apropiau, aerul devenea mai rece. Sute de prospectori erau înşiraţi pe amândouă malurile, unii săpând după diamante, alţii strângând pietrele în site, alţii sortindu-le pe mese. Echipamentul varia de la aparate pentru spălarea pământului, până la cutii vechi şi ciubere. Oamenii erau arşi de soare, nebărbieriţi şi îmbrăcaţi într-o ciudată combinaţie de cămăşi din flanel în dungi, fără guler şi colorate, pantaloni reiaţi şi cizme de cauciuc, bretele şi jambiere şi pălării din fetru cu boruri largi sau numai pălăriuţe. Toţi aveau centuri late din piele cu buzunare pentru diamante sau bani.

Jamie şi Pederson merseră până la margine şi se uitară cum un băiat şi un bărbat mai în vârstă se chinuiau să îndepărteze un bolovan uriaş ca să ajungă la pietrişul din jur. Cămăşile le erau ude leoarcă de transpiraţie. În apropiere, altă echipă încărca pietriş într-o căruţă pentru a-l cerne. Unul din cei care săpau mişca sita în timp ce un altul turna găleţi de apă. După aceea, pietricelele mai mari erau vărsate pe o masă de sortare improvizată, unde erau cercetate cu emoţie.

— Pare destul de uşor, zise Jamie.

— Nu fi atât de sigur, McGregor. Am vorbit cu câţiva dintre cei care au tot săpat aici un timp. Cred că n-au făcut nimic.

— Ce vrei să spui?

— Ştii câţi sunt pe-aici, toţi sperând să se îmbogăţească? Douăzeci de mii de nenorociţi! Şi nu-s deloc prea multe diamante, băiete. Şi chiar dacă ar fi, am început să mă întreb dacă merită, într-adevăr, atâta osteneală. Te coci iarna, îngheţi vara, te usuci în blestematele alea de *„donderstormen”*, şi-ncerci să te obişnuieşti cu praful, muştele şi putoarea.

Nu poţi să faci o baie sau să dormi într-un pat decent şi nu există nici un fel de condiţii sanitare în oraşul ăsta nenorocit. În fiecare săptămână se îneacă cineva în râul Vaal. Uneori din greşeală, dar mi s-a spus că, pentru unii e un fel de evadare din infernul ăsta. Nu pot să-nţeleg de ce mai continuă.

— Eu da, zise Jamie uitându-se la băiatul cu cămaşa udă. Pentru următoarea lopată de pământ.

Dar, întorcându-se în oraş, Jamie trebui să admită că Pederson avea dreptate. Trecură pe lângă schelete de boi, oi şi capre măcelărite şi lăsate să putrezească lângă corturi, lângă barăci deschise, care serveau drept spălătoare. Peste tot puţea îngrozitor. Pederson urmărea cu privirea.

— Ce-ai de gând să faci acum?

— Să fac rost de echipament.

*

În centrul oraşului se afla o prăvălie cu o firmă ruginită pe care scria: *Salomon Van Der Merwe, Magazin Universal.* Un negru înalt, cam de vârsta lui Jamie, descărca o căruţă în faţa magazinului. Era lat în umeri şi musculos, unul din cei mai bine clădiţi bărbaţi pe care îi văzuse Jamie. Avea ochi că funinginea, un nas acvilin şi o bărbie mândră. Degaja un aer demn, un fel de răceală. Ridică pe umăr o cutie grea de lemn plină cu puşti şi, întorcându-se, alunecă pe o foaie de varză. Jamie întinse instinctiv braţul ca să-l susţină. Negrul nici măcar n-a băgat de seamă prezenţa lui. Se întoarse şi intră în magazin. Un prospector bur care lega un catâr scuipă şi zise dispreţuitor:

— E Banda, din tribul Barolong. Lucrează pentru domnul Van der Merwe. Habar n-am de ce-l ţine pe negrul ăsta. Nenorociţii ăştia de bantuşi au impresia că stăpânesc toată lumea.

În prăvălie era răcoare şi întuneric, o adevărată plăcere pe lângă aerul fierbinte de afară şi se simţeau diverse mirosuri exotice. Jamie avu impresia că fiecare centimetru era ocupat cu mărfuri. Înaintă prin magazin minunându-se la tot pasul. Unelte agricole, bere, cutii cu lapte, unt, ciment, fitile, dinamită şi praf de puşcă, oale, mobilă, arme, mărunţişuri, ulei, vopsea, şuncă, fructe uscate, şei, piese de harnaşament, seu de oaie şi săpun, alcool, hârtie, zahăr, ceai, tutun, trabucuri… O duzină de sertare erau pline cu cămăşi din flanel, pături, pantofi, berete găurite şi şei. „Cine are aşa ceva, nu poate fi decât bogat”, îşi spuse Jamie în sinea lui.

Un glas dulce se auzi în spatele lui:

— Cu ce vă pot ajuta?

Se întoarse şi văzu o tânără. Să fi avut vreo cincisprezece ani. Avea un chip interesant, cu oase fine, în formă de inimă, un nas obraznic şi ochi de un verde închis. Părul îi era negru şi ondulat. Privind-o mai bine, Jamie se gândi că ar fi putut avea chiar şaisprezece ani.

— Sunt prospector, spuse el. Şi am venit aici să-mi cumpăr echipament.

— De ce aveţi nevoie?

Fără să ştie de ce, Jamie simţi că trebuia să o impresioneze.

— Eu… ştiţi… ca de obicei.

Ea zâmbi şi un fel de neastâmpăr i se citi în ochi.

— Şi de obicei de ce e nevoie, domnule?

— Păi… zise el ezitând. O lopată.

— Asta să fie tot?

Jamie îşi dădu seama că îl necăjea. Zâmbi şi mărturisi:

— Ca să fiu sincer, nu mă pricep. Habar n-am de ce am nevoie.

Ea îi zâmbi şi era un zâmbet de femeie.

— Depinde de locul unde vreţi să prospectaţi, domnule…?

— McGregor. Jamie McGregor.

— Eu sunt Margaret Van der Merwe, zise ea privind cu nervozitate spre spatele magazinului.

— Încântat să vă cunosc, domnişoară Van der Merwe.

— Abia aţi sosit?

— Da. Ieri, Cu căruţa poştei.

— Cineva ar fi trebuit să vă fi avertizat. Unii pasageri au murit în timpul drumului, îi zise ea cu furie în priviri.

Jamie zâmbi.

— Nu mă mir, dar eu sunt cât se poate de viu, mulţumesc.

— Şi plecaţi să căutaţi *„mooi Klippe”.*

— *„Mooi Klippe”?*

— Aşa le spunem noi în olandeză la diamante. *Pietricele frumoase.*

— Sunteţi olandeză?

— Familia mea e din Olanda.

— Eu sunt din Scoţia.

— Eram sigură, zise ea continuând să privească îngrijorată spre spatele magazinului. Se găsesc diamante, domnule McGregor, dar trebuie să ştii să-ţi alegi locul unde să le cauţi. Mulţi se-nvârtesc aiurea.

Când vreunul dă o lovitură, ceilalţi năvălesc şi scormonesc după el. Dacă vrei să te-mbogăţeşti, trebuie să-ţi cauţi un loc al tău.

— Şi cum să fac?

— Tatăl meu ţi-ar putea fi de ajutor. El ştie tot. Va fi liber peste o oră.

— Mă-ntorc atunci, spuse Jamie. Vă mulţumesc, domnişoară Van der Merwe.

Ieşi în soare plin de bună dispoziţie, uitând de dureri. Dacă Salomon Van der Merwe îi spunea unde putea să găsească diamante, nu avea cum să dea greş. Avea să-i întreacă pe toţi. Râse tare, bucuros că era tânăr, în viaţă şi pe drumul spre bogăţie.

*

O porni în jos pe strada principală, trecând pe lângă o fierărie, un salon de biliard şi o jumătate de duzină de baruri. Ajungând în faţa unui hotel cu aspect de ruină, se opri. Pe firmă scria:

R.D Miller, băi calde şi reci.

Deschis zilnic între orele 6 a.m. şi 8 p.m. cu confort.

„Când am făcut eu, oare, ultima dată baie?”, se întrebă Jamie atunci în sinea lui. „Pe vapor când m-am spălat în găleată. Da, atunci a fost...” îşi dădu seama deodată cum trebuia să miroasă, îşi aminti de băile săptămânale în bucătărie acasă şi parcă o auzea pe mama lui strigând:

— Ai grijă să te speli până jos, Jamie.

Intră în clădirea aceea. Erau două uşi, una pentru femei, una pentru bărbaţi. Jamie intră în partea destinată bărbaţilor şi îl întrebă pe un individ mai vârstnic:

— Cât costă o baie?

— Zece şilingi una rece, cincisprezece una fierbinte.

Jamie ezită. Perspectiva unei băi calde după acea lungă călătorie era aproape irezistibilă.

— Rece, zise el.

Nu îşi putea permite să arunce banii pe plăceri. Avea de cumpărat echipamentul.

Băieşul îi dădu o bucăţică de săpun şi un prosop, după care îi spuse:

— Acolo, băiete.

Jamie intră într-o încăpere mică unde nu era nimic altceva decât o cadă mare din fier galvanizat în mijloc şi câteva cuiere pe pereţi. Băieşul începu să umple cada dintr-o găleată uriaşă din lemn.

— Totul e gata, domnule. Agăţaţi-vă hainele în cuierele acestea.

Jamie îl aşteptă să iasă ca să se dezbrace, îşi privi trupul murdar, după care intră cu un picior în cadă. Apa era rece, aşa cum i se spusese.

Strânse din dinţi şi intră cu totul, săpunindu-se cu furie din cap până-n picioare. Când ieşi din cadă, apa era neagră. Se şterse cum putu cu prosopul uzat şi începu să se îmbrace. Pantalonii şi cămaşa erau ţepene de murdare şi îi era scârbă să se mai îmbrace cu ele. Trebuia să-şi cumpere un alt rând de haine, ceea ce îl făcea să-şi reamintească ce puţini bani avea. Şi i se făcuse iar foame.

Ieşi din clădire şi porni pe strada aglomerată spre un bar numit *Sundowner.* Comandă bere şi masa de prânz. Cotlet de miel cu roşii, cârnat, salată de cartofi şi murături. În timp ce mânca, asculta discuţiile pline de speranţă din jurul lui.

— … Am auzit că au găsit unul lângă Colesberg care cântăreşte douăzeci şi unu de karate. Vă daţi seama, dacă e unul, trebuie să mai fie şi altele…

— … S-a mai găsit ceva la Hebron. Mă gândesc să plec într-acolo…

— Eşti un prost. Diamante mari sunt în râul Orange…

La bar, un client bărbos, cu o cămaşă cu dungi din flanel, fără guler şi pantaloni reiaţi, bea ceva dintr-un pahar mare.

— Eu am terminat cu Hebron, îi mărturisi el barmanului. Am nevoie de echipament.

Barmanul era un bărbat solid şi chel, cu nasul rupt şi strâmb şi ochi vicleni. Râse.

— Doamne, omule, cine crezi că n-a făcut-o? De ce crezi că m-am făcut eu barman? De cum strâng nişte bani, o şi întind la Orange şi eu, îi spuse el ştergând tejgheaua cu o cârpă murdară. Dar să-ţi spun eu ce să faci, domnule. Du-te la Salomon Van der Merwe. Ţine magazinul universal şi jumătate din oraş.

— Ce bine ar putea el să-mi facă?

— Dacă te place, te ajută.

Clientul se uită la el.

— Zău? Chiar crezi că ar putea?

— A mai făcut-o pentru câţiva din câte ştiu. Tu-ţi pui în joc munca, el banii. Împărţiţi juma-juma.

Gândurile lui Jamie McGregor începură să o ia înainte. Era sigur că o sută douăzeci de lire pe care le mai avea, aveau să-i ajungă pentru a-şi procura echipamentul şi hrana necesară pentru a putea să supravieţuiască, dar preţurile în Klipdrift erau, pur şi simplu, uluitoare. Observase că în magazinul lui Van der Merwe un sac de o sută de livre de făină australiană, costa cinci lire. O livră de zahăr, un şiling. O sticlă de bere, cinci şilingi. O livră de biscuiţi, trei şilingi şi o duzină de ouă

proaspete, şapte şilingi. Aşa stând lucrurile, banii nu aveau să-i ajungă prea mult timp. „Dumnezeule, acasă am fi trăit un an cu cât costă aici trei mese”, îşi spuse Jamie în sinea lui. Dar dacă ar fi avut în spate pe cineva bogat, ca domnul Van der Merwe, de exemplu… Plăti repede şi o luă iute înapoi spre magazin.

Salomon Van der Merwe se afla în spatele tejghelei, scoţând nişte puşti dintr-o ladă de lemn. Era un individ mărunt, cu o faţă ascuţită, încadrată de nişte favoriţi stil Dundreary. Părul de culoarea nisipului, ochi mici şi negri, un nas bulbos şi buze ţuguiate. „Fiică-sa trebuie să-i semene mamei”, îşi zise Jamie.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule…

Van der Merwe îşi ridică privirea.

— *Ja?*

— Domnul Van der Merwe? Numele meu e Jamie McGregor, domnule şi vin din Scoţia. Caut diamante.

— *Ja?* Aşa?

— Am auzit că puteţi ajuta prospectorii.

Van der Merwe bombăni:

— *Myn magtig!* Cine răspândeşte asemenea poveşti? Am ajutat câţiva şi acum toată lumea mă ia drept Moş Crăciun.

— Am strâns o sută douăzeci de lire, zise Jamie sincer. Dar văd că n-o să fac cine ştie ce cu ei aici. Aş pleca doar cu o sapă, dacă aş fi nevoit, dar cred că aş avea mai multe şanse dacă aş avea un catâr şi echipament adecvat.

Van der Merwe îl studie cu ochii lui mici şi negri.

— *Wat denk je?* Ce te face să crezi că o să găseşti diamante?

— Domnule Van der Merwe, am călătorit jumătate de lume şi nu voi pleca de aici altfel decât bogat. Dacă aici se găsesc diamante, o să găsesc şi eu. Dacă mă ajutaţi, o să fim amândoi bogaţi.

Van der Merwe se încruntă, îi întoarse spatele lui Jamie şi continuă să descarce puştile. Jamie rămase locului nedumerit, neştiind ce să mai spună. Când Van der Merwe vorbi din nou, întrebarea lui îl luă pe Jamie prin surprindere.

— Ai venit aici cu căruţa trasă de boi, *ja?*

— Nu, cu cea a poştei.

Bătrânul se întoarse iar să-l studieze, în cele din urmă, spuse:

— Mai vorbim noi.

*

Mai vorbiră la cină, în seara aceea, în încăperea din spate unde locuia Van der Merwe. Era o încăpere mică, ce servea drept bucătărie, sufragerie şi dormitor, o perdea despărţind două paturi. Jumătatea inferioară a pereţilor era din pământ şi piatră, cea superioară fiind acoperită cu cutii de carton care, odată, fuseseră pline. O gaură pătrată, unde o bucăţică din perete fusese tăiată, servea drept fereastră. Pe timp umed, putea fi închisă aşezând un carton în dreptul ei. Masa consta în două scânduri lungi aşezate peste două lăzi de lemn. O cutie mare, pusă pe o latură, era folosită ca dulap. Jamie îşi dădu seama că Van der Merwe nu era prea darnic cu banii săi.

Fiica lui Van der Merwe se mişca tăcută, pregătind masa. Din când în când, îi arunca priviri iuţi tatălui ei, dar niciodată nu se uită la Jamie. „De ce o fi aşa speriată?”, se întrebă Jamie.

Când se aşezară la masă, Van der Merwe zise:

— Să ne rugăm, îţi mulţumim Ţie, Doamne, pentru bunătăţile ce le primim din mâna Ta. Îţi mulţumim că ne-ai iertat greşelile, arătându-ne calea cea dreaptă şi ferindu-ne de tentaţiile vieţii. Îţi mulţumim pentru o viaţă lungă şi fructuoasă şi pentru înlăturarea celor care Te jignesc. Amin.

Şi, imediat îi zise fiicei lui:

— Dă-mi carnea.

Cina a fost frugală: o mică friptură de porc, trei cartofi fierţi şi nişte verdeaţă. Porţia lui Jamie era foarte mică. Cei doi bărbaţi au vorbit puţin în timpul mesei, iar Margaret nu a scos nici măcar un cuvânt.

Când terminară de mâncat, Van der Merwe, zise cu mândrie în glas:

— A fost bun, fiica mea.

După care se întoarse spre Jamie.

— Trecem la afaceri, *ja?*

— Da, domnule.

Van der Merwe luă o pipă de pământ de pe dulap şi o umplu cu un tutun cu miros dulceag dintr-o punguţă, după care o aprinse. Ochii lui pătrunzători îl cercetară pe Jamie prin perdeaua de fum.

— Toţi ăştia care sapă aici în Klipdrift sunt nişte proşti. Prea puţine diamante, prea mulţi oameni. Poţi să-ţi rupi spinarea aici un an întreg şi să nu arăţi decât *„schlenters”.*

— Mă… mă tem că nu ştiu ce-nseamnă, domnule.

— Diamantele proştilor. Fără nici o valoare. Eşti atent?

— Da… da, domnule, cred. Şi care ar fi soluţia, domnule?

— *Griqnas.*

Jamie îl privi nedumerit.

— Este un trib de africani în nord. Ei găsesc diamante – mari – şi mi le aduc uneori, iar eu le dau materiale, zise olandezul şi apoi, în şoaptă, conspirativ: ştiu eu unde le găsesc.

— Dar nu puteţi să vă duceţi după ele dumneavoastră personal, domnule Van der Merwe?

Van der Merwe oftă.

— Nu. Nu pot lăsa magazinul. M-ar fura toţi. Îmi trebuie cineva de încredere, care să se ducă acolo să-mi aducă pietrele. Când o să-l găsesc, o să-l echipez cu tot ce trebuie, zise el şi făcu o pauză ca să tragă din pipă. Şi o să-i spun şi unde sunt diamantele.

Jamie sări în picioare, inima bătându-i să-i spargă pieptul.

— Domnule Van der Merwe, eu sunt omul de care aveţi nevoie. Vă rog să mă credeţi, domnule, o să muncesc şi zi şi noapte, îi spuse el cu glasul încărcat de emoţie. O să vă aduc atâtea diamante, de n-o să le puteţi număra.

Van der Merwe îl studie tăcut, atâta, încât lui Jamie i se păru o eternitate. Când Van der Merwe vorbi din nou, nu spuse decât un cuvânt.

— *Ja*.

*

Jamie semnă contractul a doua zi de dimineaţă. Era scris în africană.

— Va trebui să ţi-l explic, îi zise Van der Merwe.

Scrie că suntem asociaţi egali. Eu pun în joc capitalul – tu pui munca, împărţim totul perfect egal.

Jamie se uită la contractul din mâna lui Van der Merwe. Printre toate cuvintele acelea de neînţeles, nu recunoscu decât o sumă: două lire.

Arătându-i acest lucru, îl întrebă:

— Asta pentru ce e, domnule Van der Merwe?

— Înseamnă că, în afară de partea ta de diamante din cele pe care le vei găsi, vei mai primi încă două lire pentru fiecare săptămână de lucru. Chiar dacă sunt sigur că diamantele se află acolo, este foarte posibil să nu găseşti nimic, băiete. Aşa, cel puţin iei ceva pentru munca ta.

Era mai mult decât cinstit.

— Vă mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult, domnule, îi zise Jamie gata să-l îmbrăţişeze.

— Eh, acum hai să te echipez, spuse Van der Merwe.

*

A fost nevoie de două ore pentru alegerea echipamentului pe care Jamie avea să-l ia cu el: un cort mic, lucruri pentru dormit, ustensile de gătit, două site şi un recipient pentru spălare, un târnăcop, două lopeţi, trei găleţi, un schimb de ciorapi şi lenjerie de corp. Un topor, o lampă şi ulei de parafină, chibrituri şi un săpun arsenic. Mai erau şi cutii de mâncare, fructe, zahăr, cafea şi sare. Totul era gata. Banda, servitorul negru, îl ajută în tăcere pe Jamie să le împacheteze pe toate. Uriaşul nu-i aruncă nici o privire lui Jamie şi nu-i spuse nici măcar un cuvânt. „N-o vorbi engleza”, îşi zise Jamie. Margaret era în magazin unde servea clienţii, dar, chiar dacă ştia că el se afla acolo, nu arăta prin nimic acest lucru.

Van der Merwe veni lângă Jamie.

— Catârul e-n faţă, îi zise el. Banda o să te ajute să încarci.

— Vă mulţumesc, domnule Van der Merwe, spuse Jamie. Eu…

Van der Merwe se uită atunci pe o bucăţică de hârtie plină de cifre.

— Totul face o sută douăzeci de lire.

Jamie îl privi uluit.

— C-cum? Dar asta intră-n înţelegerea noastră. Noi…

— *Wat bedui’di?*

Chipul tras al lui Van der Merwe se întunecă de furie.

— Credeai că o să-ţi dau toate astea şi un excelent catâr, să te iau şi asociat, să-ţi mai dau şi două lire pe săptămână, în plus? Dacă vrei să faci ceva pe degeaba, ai greşit locul, îi zise el şi începu să descarce unul din pachete.

Jamie spuse repede:

— Nu! Vă rog, domnule Van der Merwe. Doar… doar că n-am înţeles. E foarte bine. Uitaţi banii.

Şi, zicând acestea, scoase din pungă ultimele sale economii şi le puse pe tejghea. Van der Merwe ezită.

— Bine, zise el încruntat. Poate a fost o neînţelegere, nu? Oraşul ăsta-i plin de tâlhari. Trebuie să am mare grijă cu cine fac afaceri.

— Aşa e, domnule. Aveţi perfectă dreptate, zise Jamie.

În tulburarea lui, înţelesese greşit lucrurile. „Am noroc că-mi mai dă o şansă”, îşi spuse el în sinea lui.

Van der Merwe scoase apoi din buzunar o hartă mică, mototolită. Desenată de mână.

— Uite, aici o să găseşti *„mooi Klippe”*. La nord de aici, la Magerdam, pe ţărmul nordic al râului Vaal.

Jamie studie harta şi inima începu să-i bată şi mai tare.

— Câte mile sunt?

— Aici distanţa se măsoară în timp. Cu catârul, poţi să ajungi în patru, cinci zile. La întoarcere va fi mai greu, din cauza diamantelor.

Jamie zâmbi.

— *Ja.*

Când Jamie McGregor ieşi din nou pe străzile oraşului Klipdrift, nu mai era un simplu turist. Era un prospector, un căutător în drumul său spre comoară. Banda terminase de încărcat proviziile pe spinarea unui catâr cu aspect foarte fragil, legat de un stâlp în faţa magazinului.

— Mulţumesc, îi zise Jamie zâmbind.

Bandă se întoarse şi îl privi drept în ochi, după care se depărta încet. Jamie desfăcu hăţurile şi îi spuse catârului:

— Hai să mergem, asociatule. A venit vremea să mergem după *„mooi Klippe”*.

Plecară îndreptându-se spre nord.

*

Odată cu lăsarea serii, Jamie îşi făcu tabără lângă un izvor, descărcă lucrurile, adăpă şi hrăni catârul, după care îşi scoase şi pentru el nişte carne de vită, caise uscate şi cafea. Noaptea era plină de tot felul de zgomote ciudate. Auzea mormăituri, urlete şi mers de animale sălbatice care se îndreptau spre apă. Era lipsit de apărare şi înconjurat de cele mai periculoase animale din lume, într-o ţară ciudată şi primitivă. Tresărea la fiecare zgomot. Se aştepta în fiecare clipă să fie atacat de colţi sau gheare sărind la el din întuneric. Mintea începu să i se tulbure. Se gândea la patul lui de acasă, la confortul şi siguranţa pe care le avusese totdeauna. Dormi în răstimpuri, visele fiindu-i pline de lei şi elefanţi care îl atacau şi bărboşi care încercau să-i fure un diamant enorm. Când se trezi în zori, găsi catârul mort.

2

Pur şi simplu, nu-i venea să creadă. Se uită după vreo rană ceva, gândindu-se că o fi fost atacat în timpul nopţii de vreun animal sălbatic, dar nu găsi absolut nimic. Murise în somn. „Domnul Van der Merwe o să mă scoată pe mine vinovat pentru asta”, îşi zise Jamie. „Dar dacă o să-i aduc diamante, n-o să mai conteze.”

Nu se putea întoarce înapoi. Avea să se ducă la Magerdam fără catâr. Auzi un zgomot în aer şi îşi ridică privirea. Vulturi negri uriaşi începură deja să dea târcoale. Jamie se cutremură. Aranjă totul cât de repede putu, hotărând ce avea să lase, apoi îngrămădi tot ce putea căra într-un rucsac şi porni. Privind înapoi după cinci minute, văzu cum vulturii acoperiseră trupul animalului mort. Nu se mai vedea decât o ureche lungă. Jamie mări pasul.

Era în decembrie, vară în Africa de Sud, iar drumul prin savană, sub soarele uriaş, era îngrozitor. Pornise din Klipdrift într-un ritm alert şi cu inima uşoară, dar pe măsură ce minutele deveneau ore şi orele zile, pasul îi încetinea şi inima i se îngreuna. Cât vedea cu ochii, monotona savană, netedă şi ameninţătoare, sub soarele orbitor, peisajul cenuşiu, stâncos şi dezolant păreau fără sfârşit, îşi făcea tabără ori de câte ori dădea peste puţină apă, dormind înconjurat de ciudatele zgomote nocturne ale animalelor, care nu-l mai deranjau. Ele erau singura dovadă că exista viaţă în iadul acela pustiu şi îl făceau să se simtă mult mai puţin singur. Într-o zi în zori, Jamie dădu peste o familie de lei. Urmări de departe leoaica îndreptându-se spre perechea şi puii ei, cu un pui de antilopă în gură. Lăsă animalul jos în faţa leului, după care se îndepărtă cât mânca el. Un pui neastâmpărat sări şi îşi înfipse dinţii în antilopă. Atunci, cu o singură mişcare, ridicând o labă, leul îl lovi peste faţă, ucigându-l pe loc, după care continuă să mănânce. Abia după ce termină el, putu să vină şi restul familiei să se hrănească din ce mai rămăsese. Jamie se depărtă încet, continuându-şi drumul.

Îi trebuiră aproape două săptămâni ca să traverseze regiunea Karoo.

De mai multe ori fusese gata să renunţe. Nu era sigur că era în stare să ajungă la capătul călătoriei. „Sunt un prost. Ar fi trebuit să mă întorc la Klipdrift să-i cer domnului Van der Merwe un alt catâr. Dar dacă s-ar fi răzgândit? Nu, am făcut bine.”

Şi, astfel, Jamie îşi continuă drumul, încet, încet. Într-una din zile, zări patru siluete în depărtare, care veneau spre el. „Am început să delirez”, îşi spuse. „E un miraj”. Dar siluetele se apropiau şi inima lui Jamie începu să bată primejdios de tare. „Oameni! Există viaţă!” Se întrebă dacă nu uitase şi să vorbească, îşi încercă glasul, al cărui sunet părea să aparţină cuiva de multă vreme mort. Cei patru ajunseră lângă el, erau nişte prospectori care se întorceau la Klipdrift, obosiţi şi înfrânţi.

— Salut, zise Jamie.

Ei dădură din cap şi unul spuse:

— Nu-i nimic acolo, băiete. Am fost noi. Îţi pierzi timpul degeaba, întoarce-te.

Şi plecară mai departe.

*

Jamie nu se mai gândea la nimic altceva decât la pustiul dinaintea lui. Soarele şi muştele negre erau insuportabile şi nu se putea ascunde nicăieri. Erau arbuşti ţepoşi, dar ramurile le fuseseră dezgolite de elefanţi. Soarele aproape că îl orbea. Pielea lui albă era acum arsă şi era ameţit aproape tot timpul. Ori de câte ori trăgea aer în piept, plămânii stăteau să-i explodeze. De acum nu mai mergea, ci se împiedica, punând un picior înaintea celuilalt, înaintând aiurea împleticit. Într-o după-amiază, cu soarele puternic bătând exact deasupra lui, lăsă să-i cadă rucsacul şi se prăbuşi la pământ, prea epuizat ca să mai facă un pas. Închise ochii şi visă că soarele era un diamant imens şi strălucitor, care îl topea. Se trezi în toiul nopţii tremurând de frig. Se sili să mănânce ceva şi să bea puţină apă călduţă. Era conştient că trebuia să se ridice să plece înainte de răsăritul soarelui, când şi pământul şi cerul erau încă reci. Încercă, dar efortul era prea mare. Ar fi fost aşa uşor să rămână acolo întins mereu şi să nu mai facă niciodată nici un pas. „O să mai dorm puţin”, îşi zise el. Dar o voce înăuntrul lui îi spunea că nu avea să se mai trezească niciodată. Şi aveau să-i găsească trupul cum găsiseră sute de alte trupuri, îşi aminti de vulturi şi îşi spuse: „Nu, nu trupul meu – oasele mele.” încet, încet se chinui să se ridice. Rucsacul era atât de greu, încât nici nu putea să-l urnească, începu să meargă iar, târând rucsacul după el. Nici nu mai ţinea minte de câte ori

căzuse pe nisip şi se ridicase clătinându-se. Odată a şi strigat către cer înainte de ivirea zorilor: „Eu sunt Jamie McGregor şi o să reuşesc. O să trăiesc. Mă auzi, Doamne? O să trăiesc…” O mulţime de glasuri îi explodară în cap.

„Te duci să cauţi diamante? Trebuie să fii nebun, băiete. Astea-s doar poveşti – o tentaţie de-a diavolului, ca să nu lase oamenii să-şi vadă de treaba lor.”

„Şi de unde o să iei bani de drum? Trebuie să-nconjori juma’ de lume şi tu n-ai bani.”

„Domnule Van der Merwe, eu sunt omul de care aveţi nevoie. Vă rog să mă credeţi, domnule, o să muncesc şi zi şi noapte. O să vă aduc atâtea diamante, de n-o să le puteţi număra.”

Şi era terminat înainte să pornească bine. „N-ai decât două soluţii”, îşi spuse el. „Să mergi sau să rămâi aici şi să mori… să mori… să mori…”

Cuvintele îi sunau tot timpul în cap. „Mai fă un pas”, îşi zise. „Hai, Jamie, hai băiete, încă un pas. Un pas…”

Două zile mai târziu, Jamie McGregor intră clătinându-se în satul Magerdam. Pielea arsă i se infectase demult, iar trupul supura sânge şi puroi. Amândoi ochii îi erau atât de umflaţi, încât erau aproape închişi. Se prăbuşi în mijlocul drumului, o grămadă de haine şi atât. Când nişte căutători miloşi încercară să-l uşureze de rucsac, Jamie se împotrivi cu puţina energie care îi mai rămăsese, delirând:

— Nu! Lăsaţi-mi diamantele. Lăsaţi-mi diamantele!

Se trezi după trei zile într-o încăpere mică şi goală, cu nimic pe el în afară de bandaje. Primul lucru pe care îl văzu când deschise ochii fu o femeie solidă, între două vârste, care stătea pe marginea patului.

— Un…?

Glasul îi era foarte răguşit. Nu putea să articuleze nici un cuvânt.

— Uşurel. Ai fost foarte bolnav, îi zise ea ridicându-i încet capul şi dându-i să bea apă dintr-o cană de tablă.

Reuşi cu greu să se ridice puţin, sprijinindu-se într-un cot.

— Unde…? întrebă el şi înghiţind, mai încercă o dată. Unde sunt?

— În Magerdam. Iar eu sunt Alice Jardine. Asta e pensiunea mea. O să te faci bine, ai nevoie doar de odihnă. Hai, întinde-te la ioc.

Jamie îşi aminti de străinii care încercaseră să-i ia rucsacul şi îl cuprinse panica.

— Lucrurile mele unde…?

Încercă să se ridice mai mult, dar vocea blândă a femeii îl opri.

— Totul e în siguranţă. Nu-ţi mai face griji, băiete, îi zise ea şi îi arătă

bagajul într-un colţ al camerei.

Jamie se întinse atunci în aşternutul curat. „Am ajuns. Am reuşit. Totul o să fie bine acum.”

*

Alice Jardine era o adevărată binecuvântare, nu numai pentru Jamie McGregor, dar şi pentru jumătate din Magerdam. În acel orăşel plin de aventurieri, toţi împărtăşind acelaşi vis, ea îi hrănea, îi îngrijea şi îi încuraja. Era englezoaică şi venise acolo cu soţul ei, care renunţase la postul de profesor în Leeds, luând şi el parte la goana după diamante. Murise de febră trei săptămâni după sosire, dar ea hotărâse să rămână. Oamenii aceia deveniseră copiii pe care nu i-a avut niciodată.

Îl mai ţinu pe Jamie în pat încă patru zile, hrănindu-l, schimbându-i bandajele şi ajutându-l să-şi refacă puterile. A cincea zi, Jamie se putea ridica din pat.

— Aş vrea să ştiţi cât vă sunt de recunoscător, doamnă Jardine. Nu vă pot da nici un ban. Nu încă. Dar, într-o bună zi, o să vă dăruiesc un diamant mare. V-o promite Jamie McGregor.

Ea zâmbi văzând entuziasmul tânărului. Mai era încă prea slab, iar ochii cenuşii purtau încă urmele groazei prin care trecuse, dar degaja o anumită forţă, o hotărâre aproape demnă de respect. „E altfel decât ceilalţi”, îşi spuse doamna Jardine în sinea ei.

*

Jamie, îmbrăcat cu hainele proaspăt spălate, ieşi să exploreze oraşul. Era la fel ca Klipdrift, dar la o scară mai mică. Aceleaşi corturi, căruţe şi străzi pline de praf, magazine dărăpănate şi o mulţime de prospectori. Trecând pe lângă un bar, Jamie auzi zgomot înăuntru şi intră. Un grup gălăgios se strânsese în jurul unui irlandez cu o cămaşă roşie.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Jamie.

— Trebuie să facă cinste.

— Ce să facă?

— A dat lovitura astăzi, aşa că trebuie să dea de băut tuturor. Plăteşte atâta băutură cât poate înghiţi un bar plin de oameni însetaţi.

Jamie se alătură unui grup de căutători care stăteau în jurul unei mese rotunde.

— De unde eşti, McGregor?

— Scoţia.

— Eh, nu ştiu cu ce vă hrăniţi voi în Scoţia, da’ ţinutu’ ăsta n-are atâtea diamante ca să vă puteţi acoperi cheltuielile.

Mai vorbiră şi despre alte tabere: Gong Gong, Forlorn Hope, Delporto, Poormans Kopje, Sixpeng Rush…

Toţi spuneau aceeaşi poveste – de luni de zile făceau aceeaşi muncă istovitoare de îndepărtare a bolovanilor, de a săpa în pământul tare şi de a sta pe mal cernind mizeria în căutarea diamantelor. În fiecare zi se găseau câteva; nu îndeajuns pentru a îmbogăţi pe cineva, dar destul ca să le hrănească visurile. Starea de spirit a oraşului era un amestec de optimism şi pesimism. Optimiştii soseau, pesimiştii plecau.

Jamie ştia din ce tabără făcea parte.

Se apropie de irlandezul cu cămaşă roşie, ai cărui ochi erau acum înceţoşaţi de băutură, şi îi arătă harta lui Van der Merwe.

Omul se uită la ea şi i-o dădu înapoi.

— Degeaba. Toată regiunea a fost săpată, în locul tău, aş încerca la Bad Hope.

Lui Jamie nu-i venea să creadă. Harta lui Van der Merwe fusese cea care-l adusese acolo, fusese steaua călăuzitoare care trebuia să-l facă bogat.

Un altul spuse:

— Du-te la Colesberg. Acolo au găsit diamante, băiete.

— Gilfillans Kop, acolo e bine de săpat.

— Părerea mea e să-ncerci la Moonlight Rush.

*

La masă în seara aceea, Alice Jardine îi spuse:

— Jamie, şansa se poate ivi şi într-un loc şi în altul. Alege-ţi tu singur locul, sapă şi roagă-te. Asta fac toţi aceşti „experţi”.

După o noapte de gândire, Jamie se hotărî să uite de harta lui Van der Merwe. Contrar tuturor sfaturilor, hotărî să se îndrepte spre est, de-a lungul râului Modder. A doua zi dimineaţă, îşi luă rămas bun de la doamna Jardine şi porni la drum.

Merse trei zile şi două nopţi şi când ajunse într-un loc mai plăcut, îşi aranjă cortul. Bolovani uriaşi se aflau şi de o parte şi de cealaltă a râului, dar folosind crengile groase ca pe un levier, Jamie îi dădu la o parte ca să poată ajunge la pietrişul de dedesubt.

Săpa de dimineaţă până seara, aşteptând să vadă pământul gălbui

sau cel albăstrui diamantifer care să-i spună că descoperise un filon. Dar pământul era sterp. A săpat o săptămână întreagă fără să găsească măcar un diamant. La sfârşitul săptămânii a plecat.

Într-o zi, tot mergând aşa, a zărit departe ceva ce aducea a casă de argint, sclipind orbitor în lumina soarelui, „încep să orbesc”, îşi spuse el, dar, pe măsură ce se apropia, văzu că nu era vorba decât de un sat, dar ale cărui case păreau toate din argint. O mulţime de indieni, bărbaţi, femei şi copii, îmbrăcaţi în zdrenţe, îi populau străzile. Jamie privi uimit. Casele acelea din argint strălucind în soare, erau făcute din cutii de conserve turtite şi bătute în cuie pe nişte barăci. Îşi continuă drumul, iar, o oră mai târziu, privind în urmă, tot mai putu să vadă sclipirea satului. Era o imagine pe care nu avea să o uite niciodată.

Continuă să meargă spre nord. Urmă cursul râului, pe malul căruia ar fi putut exista diamante şi săpă până când braţele refuzară să mai ridice târnăcopul, după care trecu nisipul ud prin sită. Când se întunecă, adormi imediat, ca drogat.

La sfârşitul celei de-a două săptămâni, o luă iar în susul râului, la nord de aşezarea numită Paardspan. Se opri lângă o cotitură a râului şi îşi făcu o mâncare din *carbonaatje*, friptă deasupra focului şi ceai fierbinte, şi apoi se aşeză în faţa cortului, privind la stelele de pe cerul nesfârşit. Nu văzuse o fiinţă omenească de două săptămâni şi o undă de singurătate începea să-l cuprindă. „Ce naiba caut eu aici?”, se întrebă el atunci. „Stau în mijlocul unei blestemate de pustietăţi ca un idiot şi mă distrug spărgând pietre şi săpând în noroi? Mai bine stăteam acasă, la fermă. Văd eu până sâmbătă, dacă tot nu găsesc nici un diamant, mă întorc acasă.” Îşi ridică privirea spre stelele nepăsătoare şi strigă:

— Mă auziţi, blestematelor?

„Oh, Doamne, am înnebunit”, îşi zise el.

*

Stătea aşa trecându-şi leneş degetele prin nisip, când acestea se strânseră în jurul unei pietre; se uita la ea o clipă şi după aceea o aruncă. Văzuse mii de astfel de pietre lipsite de valoare în cursul săptămânilor trecute. Cum le spunea Van der Merwe? *„Schlenters”*. Totuşi, piatra aceea avea ceva ce i-a reţinut atenţia, fără să vrea. Se ridică şi se duse să o ia. Era mai mare decât celelalte şi avea o formă ciudată. Şterse o parte de un crac al pantalonilor şi o examină cu mai multă atenţie. Arăta a diamant. Singurul lucru care îl făcea pe Jamie să se îndoiască era mărimea ei. Era

aproape cât un ou de găină. „Oh, Doamne. Dacă ar fi diamant…” Deodată îi veni greu să respire. Puse repede mâna pe lampă şi începu să cerceteze pământul în jur. În cincisprezece minute găsi patru la fel. Niciuna nu era atât de mare, dar erau destul de mari ca să-l tulbure peste măsură.

Se trezi înainte de răsăritul soarelui şi începu să sape ca un nebun, ca până la amiază să mai găsească încă şase diamante. Întreaga săptămână următoare şi-o petrecu scoţând diamante şi îngropându-le noaptea într-un loc sigur, unde să nu le găsească nici un trecător. În fiecare zi găsea altele şi, văzând grămada care tot creştea, se simţea plin de o bucurie imensă. Numai jumătate din comoară era a lui, dar era de-ajuns ca să-l facă mai bogat decât îndrăznise să viseze vreodată.

La sfârşitul săptămânii, Jamie notă ceva pe hartă şi însemnă cu grijă locul cu târnăcopul. Îşi dezgropa comoara apoi şi o puse la fundul rucsacului, după care o porni înapoi spre Magerdan.

*

Pe firmă scria: *Diamant Kooper*.

Jamie intră într-o încăpere mică şi neaerisită, plin de o emoţie neaşteptată. Auzise zeci de poveşti despre prospectori care găsiseră diamante care, mai apoi se dovedeau a fi fost doar nişte pietre fără nici o valoare. „Şi dacă mă-nşel? Dacă…”

Funcţionarul stătea în spatele unui birou din încăpere.

— Cu ce vă pot ajuta?

Jamie trase adânc aer în piept şi zise:

— Domnule, v-aş ruga să evaluaţi aceste pietre.

Urmărit de privirea atentă a funcţionarului, Jamie începu să aşeze pietrele pe birou. Când se opri, erau în total douăzeci şi şapte şi omul se uita la ele ca trăsnit.

— Unde… unde le-aţi găsit?

— O să vă spun după ce-mi spuneţi dacă sunt sau nu diamante.

Funcţionarul luă pe cea mai mare dintre pietre şi o examină cu lupa de bijutier.

— Dumnezeule! exclamă el. Este cel mai mare diamant pe care l-am văzut vreodată!

Abia atunci îşi dădu seama Jamie că îşi ţinuse răsuflarea. Îi venea să urle de bucurie.

— Unde… unde le-aţi găsit? îl întrebă omul implorator.

— Ne vedem la bar într-un sfert de oră şi o să vă spun atunci, zise

Jamie zâmbind.

Strânse diamantele apoi şi le băgă în buzunare, după care ieşi, îndreptându-se spre biroul de înregistrare, două uşi mai jos.

— Aş vrea să fac o înregistrare, zise el. Pe numele de Salomon Van der Merwe şi Jamie McGregor.

Intrase un simplu fermier sărac şi ieşi un multimilionar.

Funcţionarul îl aştepta la bar când intră Jamie. Era evident că răspândise vestea, pentru că, la apariţia lui, se auzi un zumzet respectuos. În gândul fiecăruia era o singură întrebare nerostită. Jamie se duse la barman şi îi spuse:

— Am venit să fac cinste.

După care se întoarse spre ceilalţi.

— Paardspan.

*

Alice Jardine tocmai îşi bea ceaiul când Jamie intră în bucătărie. Chipul i se lumină văzându-l.

— Jamie! Slavă Domnului, te-ai întors sănătos!

Văzându-l răvăşit puţin şi îmbujorat îl întrebă:

— N-a mers bine, nu? Nu-i nimic, lasă. Hai, bea un ceai cu mine şi o să te simţi mai bine.

Fără să spună nimic, Jamie scoase din buzunar un diamant mare, pe care i-i puse doamnei Jardine în mână.

— Mi-am ţinut promisiunea, zise el.

Ea rămase cu privirea aţintită asupra pietrei mult timp, ochii albaştri umplându-i-se de lacrimi.

— Nu, Jamie, nu, spuse ea şi glasul îi era foarte slab. Nu-l vreau. Nu-ţi dai seama, băiete? Ar strica tot…

*

Jamie McGregor se întoarse la Klipdrift în mare stil. Cu unul din diamantele mai mici cumpără un cal şi o trăsură, notând tot ce cheltuise, aşa încât asociatul său să nu se considere înşelat. Drumul înapoi spre Klipdrift a fost uşor şi confortabil şi, gândindu-se la iadul prin care trecuse pe acelaşi drum, îşi spuse: „Asta-i diferenţa dintre bogat şi sărac. Săracul merge pe jos; bogatul cu trăsura.

Mai atinse calul uşor cu biciul şi îşi continuă drumul mulţumit, prin

pustiul peste care se lăsa întunericul.

3

Klipdrift nu se schimbase, însă Jamie McGregor, da. Oamenii îşi aţintiră privirile asupra lui când intră în oraş şi se opri în faţa magazinului lui Van der Merwe. Nu numai calul scump şi trăsura atrăgeau privirile lor, ci şi aerul fericit al tânărului. Îl mai văzuseră şi la alţi prospectori care dăduseră lovitura şi totdeauna îi umplea cu o nouă speranţă în ceea ce îi privea pe ei înşişi. Se dădură la o parte când el sări de pe capră.

Negrul era tot acolo. Jamie îi zâmbi:

— Salut! M-am întors.

Banda legă hăţurile de un stâlp fără să spună ceva şi intră în magazin, Jamie urmându-l.

Salomon Van der Merwe se ocupa de un client. Micuţul olandez îşi ridică privirea şi zâmbi, ceea ce-l făcu pe Jamie să-şi dea seama că Van der Merwe aflase deja totul. Era de neînţeles, dar vestea unei lovituri străbătea continentul cu viteza luminii.

Când termină cu clientul, Van der Merwe îi făcu semn să meargă în spatele magazinului.

— Veniţi, domnule McGregor.

Jamie îl urmă. Fiica lui Van der Merwe pregătea prânzul.

— Bună, Margaret.

Ea roşi şi îşi întoarse privirea.

— Eh, am auzit veşti bune, zise Van der Merwe radiind.

Se aşeză la masă şi împinse farfuria şi argintăria, făcând loc în faţa lui.

— Aşa este, domnule.

Mândru, Jamie scoase din buzunarul hainei o pungă mare de piele, din care răsturnă diamantele pe masa de bucătărie. Van der Merwe rămase cu ochii aţintiţi asupra lor, hipnotizat, după care le luă unul câte unul, savurându-l pe fiecare, păstrându-l pe cel mai mare la urmă. Apoi le luă pe toate şi le băgă într-un săculeţ din piele de căprioară, pe care îl închise într-un seif mare din colţul încăperii şi îl încuie.

O tentă de profundă satisfacţie i se simţi în glas când vorbi.

— Foarte bine aţi făcut, domnule McGregor. Foarte bine, într-adevăr.

— Mulţumesc, domnule. Acesta e doar începutul.

Mai sunt sute acolo. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc cât valorează.

— Ai făcut înregistrarea cum trebuie?

— Da, domnule, zise Jamie şi scoase din buzunar chitanţa. E pe numele amândurora.

Van der Merwe studie chitanţa şi apoi o băgă în buzunar.

— Meriţi un premiu. Stai puţin, îi zise el şi se îndreptă pe uşa care dădea spre magazin. Vino, Margaret.

Ea îl urmă ascultătoare şi Jamie îşi spuse în sinea lui: „E ca o pisică speriată”.

Câteva minute mai târziu, Van der Merwe se întoarse singur.

— Uite, zise el şi, deschizând o pungă, numără cu grijă cincizeci de lire.

Jamie se uită la el uluit.

— Pentru ce sunt ăştia, domnule?

— Pentru tine, fiule. Toţi.

— Nu… nu înţeleg.

— Ai fost plecat douăzeci şi patru de săptămâni.

Două lire pe săptămână înseamnă patruzeci şi opt de lire, iar eu îţi dau ca premiu două lire în plus.

Jamie începu să râdă.

— Dar eu n-am nevoie de nici un premiu. Am partea mea de diamante.

— Partea ta de diamante?

— Păi, da, domnule. Partea mea de cincizeci la sută. Doar suntem asociaţi.

Van der Merwe îl privea fix.

— Asociaţi? De unde ţi-a venit ideea asta?

— De unde…? făcu Jamie privindu-l pe olandez consternat. Doar avem un contract.

— Asta aşa e. L-ai citit?

— Nu, domnule, nu l-am citit. E scris în africană, dar aţi spus că suntem parteneri egali.

Bătrânul scutură din cap.

— M-ai înţeles greşit, domnule McGregor. Eu n-am nevoie de parteneri. Ai lucrat pentru mine. Te-am echipat şi te-am trimis să cauţi diamante pentru mine.

Jamie simţi o furie surdă fierbând în el.

— Nu mi-aţi dat nimic degeaba. V-am plătit o sută douăzeci de lire pentru echipament.

Bătrânul ridică din umeri.

— Eu nu-mi pierd timpul atât de preţios, certându-mă. O să-ţi spun ce-o să fac. O să-ţi mai dau cinci lire şi încheiem orice discuţie. Cred că sunt foarte generos.

Jamie izbucni furios.

— N-o să încheiem nici o discuţie!

Cuprins de mânie, accentul său scoţian îi reveni.

— Am dreptul la jumătate şi o s-o iau. Am făcut înregistrarea pe ambele nume.

Van der Merwe zâmbi şters.

— Atunci, înseamnă că ai încercat să mă tragi pe sfoară şi aş fi putut să pun să te aresteze pentru asta, îi zise el strecurându-i banii în mână. Hai, ia-ţi banii şi şterge-o.

— O să te-nfrunt!

— Ai bani pentru un avocat? Prin părţile astea, toţi sunt ai mei, băiete.

„Nu mi se-ntâmplă mie toate astea”, îşi spuse Jamie. „Este doar un coşmar”. Agonia prin care trecuse, săptămânile şi lunile de mers prin deşertul arzător, munca fizică îngrozitoare din zori şi până-n seară, toate l-au năpădit deodată. Putea să fie mort şi acum omul acesta încerca să-i ia ce era al lui. Îl privi pe Van der Merwe drept în ochi.

— N-o să las lucrurile aşa. Eu n-o să plec din Klipdrift. Şi o să le spun tuturor ce-ai făcut. O să pun mâna pe partea mea de diamante până la urmă.

Van der Merwe începu să dea înapoi în faţa furiei din ochii de un cenuşiu pal.

— Mai bine te-ai duce la un doctor, băiete, murmură el. Cred că soarele ţi-a luat minţile.

Într-o clipă, Jamie era deasupra lui Van der Merwe. Îl ridică în aer, ţinându-l la nivelul ochilor.

— O să te fac să-ţi pară rău că m-ai văzut vreodată, îi zise el şi, dându-i drumul lui Van der Merwe, aruncă banii pe masă şi ieşi ca o furtună.

*

Când Jamie McGregor intră în barul *Sundowner*, nu mai era aproape nimeni, căci majoritatea prospectorilor se aflau pe drum spre Paardspan. Era plin de mânie şi disperare. „E incredibil”, îşi spuse el. „Acum sunt

bogat ca Cresus, şi-n clipa următoare sunt sărac lipit. Van der Merwe e un tâlhar şi o să găsesc eu cum să-l pedepsesc. Bine, dar cum?" Van der Merwe avea dreptate. Jamie nu avea nici cu ce să plătească un avocat care să-l apere. El nu era decât un străin acolo, în timp ce Van der Merwe era un respectat membru al comunităţii. Singura armă a lui Jamie era adevărul. Avea să le spună tuturor celor din Africa de Sud ce făcuse Van der Merwe.

Smit, barmanul, îl salută.

— Bine aţi venit înapoi. Totul e gratis, domnule McGregor. Ce vreţi să beţi?

— Un whisky.

Smit turnă unul dublu şi i-l puse lui Jamie în faţă, iar el îi dădu pe gât dintr-odată. Nu era obişnuit să bea, aşa încât băutura aceea tare îi arse gâtlejul şi stomacul.

— Încă unul, te rog.

— Vine. Totdeauna am spus că scoţienii pot băga pe oricine sub masă.

Cel de-al doilea pahar s-a dus mai uşor. Jamie îşi aminti că barmanul fusese cel care îi spusese cândva să se ducă la Van der Merwe să-l ajute.

— Ştiai că bătrânu' Van der Merwe e un escroc? Încearcă să mă jefuiască de diamantele mele.

Smit era plin de înţelegere.

— Cum? Dar e îngrozitor, îmi pare teribil de rău să aud aşa ceva.

— N-o să-i meargă, zise Jamie cu un glas neclar.

Jumătate din diamantele alea sunt ale mele. E un hoţ şi o să am eu grijă ca toată lumea să afle asta.

— Fiţi atent. Van der Merwe e un om foarte important aici în oraş, îl avertiză barmanul. Dacă vreţi să acţionaţi împotriva lui, aveţi nevoie de ajutor. De fapt, ştiu şi persoana, îl urăşte pe Van der Merwe la fel de mult ca dumneavoastră, continuă el, după care aruncă o privire să se convingă că nu îl putea auzi nimeni. În capătul străzii e un grajd vechi. O să aranjez eu tot. Veniţi acolo la zece diseară.

— Mulţumesc, îi spuse Jamie recunoscător. N-o să te uit.

— La zece. Grajdul vechi.

Grajdul era ceva făcut la repezeală din tablă ondulată şi se afla la marginea oraşului, pe o stradă lăturalnică. La zece fix, Jamie era acolo. Era întuneric şi trebuia să fie foarte atent. Nu vedea pe nimeni. Păşi înăuntru.

— Hei…

Nu primi nici un răspuns. Înaintă încet. Desluşea siluetele cailor care

se foiau neîncetat în despărţiturile lor. Apoi auzi un zgomot în spate şi, când să se întoarcă, o bară de fier îl lovi peste umeri, trântindu-l la pământ. O bâtă îl izbi în cap şi o mână uriaşă îl ridică şi îl ţinu aşa în timp ce pumni şi picioare îl tot loveau. Bătaia păru să ţină o veşnicie. Când durerea deveni prea greu de suportat şi îşi pierdu cunoştinţa, i se aruncă apă rece peste faţă. Deschise brusc ochii. Avu impresia că-l vede pe Banda, slujbaşul lui Van der Merwe, dar bătaia reîncepu. Jamie îşi simţi coastele rupându-se. Ceva îl lovi peste picior şi auzi zgomotul de os rupt.

Atunci îşi pierdu cunoştinţa.

*

Trupul îi ardea. Cineva îi zgâria faţa cu şmirghel şi, în zadar încerca să ridice o mână ca să se apere. Făcu efortul de a deschide ochii, dar erau mult prea umflaţi. Zăcea acolo, fiecare fibră a fiinţei sale urlând de durere şi încercă să-şi amintească unde se afla. Se mişcă puţin şi zgâriatul reîncepu, întinse mâna încet şi simţi nisipul. Faţa arsă îi era îngropată în nisip fierbinte. Foarte încet, fiecare mişcare fiind o suferinţă, reuşi să se ridice în genunchi, încercă să vadă printre pleoapele umflate, dar nu desluşi decât imagini neclare. Se afla gol pe undeva prin mijlocul deşertului Karroo. Era dimineaţă devreme, dar simţea deja soarele începând să-i ardă trupul. Pipăi în jur după mâncare sau apă. Nu era absolut nimic, îl lăsaseră acolo să moară. „Salomon Van der Merwe. Şi bineînţeles, Smit, barmanul.” Jamie îl ameninţase pe Van der Merwe şi Van der Merwe îl pedepsise la fel de uşor cum se pedepseşte un copil. „Dar o să vadă el că eu nu sunt un copil”, îşi promise Jamie. „Nu mai sunt. Acum sunt un răzbunător. Or să plătească ei. Or să plătească.” Ura care i se cuibări în suflet, îi dădu puterea să se ridice. Era un chin răsuflarea. Câte coaste i-or fi rupt? „Să nu-mi fi perforat plămânii.” Încercă să se ridice în picioare, dar se prăbuşi, scoţând un ţipăt. Piciorul drept era rupt şi avea o poziţie deloc normală. Deci, nu putea să meargă.

Dar se putea târî.

*

Habar nu avea unde se afla. Probabil îl duseseră undeva, departe de drumul oamenilor, unde trupul să nu-i fie găsit decât de locuitorii deşertului, hienele, păsările de pradă şi vulturii. Deşertul era o vastă casă mortuară. Văzuse trupuri umane mâncate, pe care nu mai era nici o

fărâmă de carne. Exact când îi treceau astfel de gânduri prin cap, auzi fâlfâit de aripi deasupra lui, însoţit de sunetul scos de vulturi. Simţi un fior de groază. Era orb. Nu-i putea vedea. Dar îi putea mirosi.

Începu să se târască.

*

Se sili să se concentreze asupra durerii. Trupul îi ardea din cauza ei şi fiecare mică mişcare îi aducea suferinţe extraordinare. Dacă se deplasa într-un anume fel, în piciorul rupt simţea numai înţepături. Dacă îşi schimba poziţia în favoarea piciorului, îşi simţea coastele frecându-se una de alta. Nu suporta chinul de a sta întins; şi nu suporta nici suferinţa pe care i-o provoca mişcarea.

Continua să se târască.

Îi auzea zburând deasupra, aşteptându-l cu o răbdare străveche, atemporală. Mintea începu să-i rătăcească aiurea. Se afla în biserica răcoroasă din Aberdeen, în costumul curat de duminică, între cei doi fraţi ai săi. Mary, sora lui, şi Annie Cord purtau rochii albe, frumoase, de vară, iar Annie Cord îl privea zâmbindu-i. Jamie era gata să se ridice să se ducă la ea, dar fraţii lui îl traseră înapoi şi începură să-l ciupească. Ciupiturile se transformară în dureri îngrozitoare şi, din nou se târa prin deşert, gol, cu trupul zdrobit. Ţipetele vulturilor erau şi mai puternice acum, nerăbdătoare.

Jamie încercă să deschidă ochii brusc, să vadă cât de aproape erau. Nu reuşea să desluşească decât forme vagi pe care imaginaţia lui îngrozită le transforma în hiene fioroase şi şacali. Vântul care îi atingea faţa nu era decât răsuflarea lor fierbinte şi împuţită.

Continuă să se târască, fiind conştient că, în momentul în care avea să se oprească, aveau să se năpustească asupra lui. Ardea din cauza febrei şi durerii şi nisipul fierbinte îi rănea trupul. Şi, totuşi, nu putea să renunţe, nu atâta timp cât Van der Merwe trăia.

Pierduse orice noţiune a timpului. În realitate făcuse mai puţin de zece iarzi, învârtindu-se în cerc. Nu îşi putea da seama unde fusese şi nici încotro mergea. Se concentra asupra unui singur lucru: Salomon Van der Merwe. Îşi pierdu iar cunoştinţa şi se trezi într-o durere insuportabilă. Cineva îi împungea piciorul şi îi trebui o secundă ca să-şi amintească unde se afla şi ce se întâmpla. Se forţă să deschidă un ochi. Un vultur negru, enorm, îi ataca piciorul, trăgând sălbatic din carnea lui, mâncându-l de viu cu ciocul lui ascuţit. Jamie îi văzu ochii şi ciuful din jurul gâtului. Îi simţea

mirosul neplăcut aşa cum stătea pe el. Încercă să strige, dar nu ieşi nici un sunet. Făcu o mişcare bruscă înainte şi simţi valul de sânge cald ţâşnindu-i din picior. Vedea umbrele păsărilor peste tot în jurul lui, apropiindu-se de pradă. Era conştient că, data viitoare când avea să-şi mai piardă cunoştinţa, va fi pentru ultima oară. În clipa în care s-ar fi oprit, păsările l-ar fi năpădit din nou. Continuă să se târască. Începu să delireze. Auzi fâlfâitul puternic al păsărilor care veneau din ce în ce mai aproape, făcând un cerc în jurul lui. Era prea slăbit ca să mai lupte cu ele; nu îi mai rămăsese nici o fărâmă de putere ca să reziste. Se opri şi rămase nemişcat pe nisipul arzând. Păsările uriaşe se pregăteau de ospăţ.

4

Sâmbăta era zi de târg în Cape Town, străzile fiind pline de cumpărători, care se întâlneau cu prieteni sau persoane dragi. Buri şi francezi, soldaţi cu uniforme viu colorate şi doamne englezoaice în fuste largi şi bluze din voal se îmbulzeau în faţa bazarurilor amenajate în pieţele Braameonstein, Park Town şi Burgersdorp. Totul era de vânzare: mobilă, cai, trăsuri şi fructe proaspete. Se cereau rochii, table de şah, carne sau cărţi într-o duzină de limbi. Sâmbăta, oraşul Cape Town era un târg zgomotos şi agitat.

Banda mergea încet pe stradă, atent să nu dea ochi cu albii. Era prea periculos. Străzile erau pline de negri, indieni şi alţii de culoare, minoritatea albă conducea, însă Banda îi ura. Acela era pământul lui şi albii nu erau decât nişte *„uitlanders”*. Existau multe triburi în Africa de Sud: Basuto, Zulu, Bechnana, Matabele – toate Bantu. Chiar cuvântul *„bantu”* venea de la *„abantu”* – poporul. Dar cei din Barolong – tribul lui Banda – formau aristocraţia. Banda îşi amintea ce îi povestise bunica lui despre marele regat negru care stăpânise odată Africa de Sud. Regatul lor, ţara lor. Ca acum ei să fie făcuţi sclavi de o mână de şacali albi. Aceştia îi împinseseră pe teritorii din ce în ce mai mici, până când libertatea le-a dispărut complet. Singurul mod în care un negru mai putea supravieţui era *„slim”*, supus aparent, dar viclean şi deştept în realitate.

Banda nu ştia nici câţi ani avea, căci nativii nu aveau certificate de naştere. Vârsta le era calculată după întâmplările trăite de trib: războaie şi bătălii, naşterea şi moartea marilor şefi, comete, molime şi cutremure, călătoria lui Adam Kok, moartea lui Chaka şi revoluţia uciderii vitelor. Dar nu conta vârsta lui. Banda ştia că era fiul unui şef şi că trebuia să facă ceva pentru poporul lui. Cei din tribul Bantu aveau să se ridice din nou şi să stăpânească datorită lui. Gândul la misiunea pe care o avea, îl făcu să meargă mai drept pentru o clipă, până când simţi ochii unui alb fixându-l.

Banda se grăbi către marginea oraşului, unde locuiau negrii. În locul

caselor mari şi atrăgătoarelor magazine începură să apară barăci de tablă şi colibe. O luă pe o străduţă murdară, privind peste umăr ca să se convingă că nu era urmărit. Ajunse la o colibă din lemn, se mai uită o dată în jur, bătu de două ori în uşă şi intră. O femeie neagră şi foarte slabă stătea pe un scaun într-un colţ al încăperii şi cosea o rochie. Banda îi făcu un semn, după care intră în dormitorul aflat în spate.

Îl privi pe cel întins în pat.

*

Cu şase săptămâni înainte Jamie McGregor îşi revenise în pat, într-o casă ciudată. Începu să-şi amintească. Era din nou în Karoo, cu trupul zdrobit, neajutorat. Vulturii…

Apoi Banda intră în micul dormitor şi Jamie fu sigur că venise să-l omoare. Van der Merwe aflase în vreun fel că Jamie trăia încă şi îşi trimisese servitorul să-l termine.

— De ce n-a venit stăpânul tău? întrebă Jamie răguşit.

— Eu nu am nici un stăpân.

— Van der Merwe. Nu te-a trimis el?

— Nu. Dacă ar şti, ne-ar omorî pe amândoi.

Nimic nu mai era clar.

— Unde mă aflu? Vreau să ştiu unde mă aflu.

— În Cape Town.

— Imposibil. Cum am ajuns aici?

— Eu te-am adus.

Jamie privi câtva timp în ochii aceia negri înainte să mai spună ceva.

— De ce?

— Am nevoie de dumneavoastră. Vreau să mă răzbun.

— Ce vrei…?

Banda veni mai aproape.

— Nu pentru mine. Nu-mi pasă de mine, dar Van der Merwe a violat-o pe soră-mea. A murit născându-i copilul. Sora mea avea unsprezece ani.

Jamie se lăsă pe spate la loc, uluit.

— Dumnezeule!

— Din ziua în care a murit, tot caut un alb care să mă ajute. L-am găsit în seara aceea, în grajd, unde am dat o mână de ajutor la bătaia dumitale, domnule McGregor. V-am dus în Karoo. Mi se dăduse ordin să vă ucid. Le-am spus celorlalţi că eraţi mort şi m-am întors să vă iau cât am putut de repede. Era cât pe-aci să ajung prea târziu..

Jamie nu putu să nu simtă un fior rece. Putea să simtă încă mirosul greu al păsărilor de pradă care îi scobeau în carne.

— Păsările aproape că-şi începuseră ospăţul. V-am dus la căruţă şi v-am ascuns în casa alor mei. Unul din doctorii noştri v-a fixat coastele, piciorul şi v-a îngrijit rănile.

— Şi după aceea?

— O căruţă de-a rudelor mele pleca spre Cape Town. Aşa că v-am luat cu noi. Aţi fost inconştient mai tot timpul. De câte ori adormeaţi, mă temeam că nu aveaţi să vă mai treziţi.

Jamie îl privi în ochi pe omul care îl ucisese aproape. Trebuia să se gândească. Nu avea încredere în acel om şi, totuşi, îi salvase viaţa. Banda voia să ajungă la Van der Merwe cu ajutorul lui. „S-ar putea şi invers”, îşi spuse Jamie hotărât. Mai mult decât orice, Jamie voia că Van der Merwe să plătească pentru ce-i făcuse.

— Bine, îi spuse el lui Banda. O să găsesc eu un mod de a-l face pe Van der Merwe să plătească pentru amândoi.

Pentru prima oară, un zâmbet slab apăru pe chipul lui Banda.

— O să moară?

— Nu, îi zise Jamie. O să trăiască.

*

Jamie se dădu jos din pat în după-amiaza aceea pentru prima dată, ameţit şi slăbit. Piciorul nu i se vindecase încă, de aceea mergea şchiopătând puţin. Banda încercă să-l ajute.

— Lasă-mă singur. Pot şi fără să mă ajuţi.

Banda îl privea cum se mişca încet prin cameră.

— Aş vrea o oglindă, zise Jamie.

„Cred că arăt îngrozitor”, îşi spuse în sinea lui. „Cât o fi trecut de când m-am bărbierit ultima oară?”

Banda se întoarse cu o oglindă, pe care Jamie o ridică să-şi vadă chipul. Avea în faţă un străin. Părul i se făcuse alb ca zăpada. Avea o barbă mare şi albă. Nasul îi fusese rupt şi era puţin strâmb. Chipul îi îmbătrânise cu douăzeci de ani. Obrajii supţi îi erau brăzdaţi de cute adânci şi bărbia de o cicatrice vineţie. Cea mai mare schimbare, însă, se petrecuse cu ochii. Erau nişte ochi care văzuseră prea multă durere, simţiseră prea multe, urâseră prea mult. Lăsă oglinda încet în jos.

— Ies puţin la aer, zise el.

— Îmi pare rău, domnule McGregor. Asta nu se poate..

— De ce nu?

— Albii nu vin în partea asta a oraşului, aşa cum negrii nu se duc niciodată în locurile populate de albi.

Vecinii mei nu ştiu nimic de existenţa dumitale aici.

Te-am adus noaptea.

— Şi cum o să plec?

— O să vă scot eu la noapte.

Jamie începu să-şi dea seama pentru prima oară cât riscase Banda pentru el. Încurcat, îi zise:

— N-am nici un ban. Am nevoie de o slujbă.

— Am făcut eu rost de o slujbă la şantierul naval. Acolo au mereu nevoie de oameni, îi zise el şi scoase nişte bani din buzunar. Uite.

Jamie luă banii.

— O să ţi-i dau înapoi.

— O să mi-o daţi pe soră-mea înapoi, îi spuse Banda.

Era miezul nopţii când îl scoase din colibă. Jamie privi în jur. Se afla în mijlocul unui oraş de cocioabe, o junglă de barăci ruginite şi corodate, făcute din scânduri putrezite şi pânză de sac ruptă. Pământul, noroios în urma unei ploi recente, emana un miros de putreziciune. Jamie se întrebă cum de oameni mândri cum era Banda suportau să trăiască într-un asemenea ioc.

— Nu e...?

— Nu vorbiţi, vă rog, şopti Banda. Vecinii mei sunt foarte curioşi.

Îl conduse afară şi îi spuse:

— Centrul oraşului e încolo. Ne vedem la şantier.

*

Jamie se duse la aceeaşi pensiune unde locuise la venirea lui din Anglia. Doamna Venster se afla în spatele tejghelei.

— Aş dori o cameră, spuse el.

— Sigur, domnule, zise ea zâmbind şi arătându-şi dintele de aur. Eu sunt doamna Venster.

— Ştiu.

— De unde să ştiţi aşa ceva? îl întrebă ea cu timiditate. V-au povestit prietenii despre acest loc?

— Doamnă Venster, nu mă mai recunoaşteţi? Am stat aici anul trecut.

Atunci ea privi cu mai multă atenţie chipul brăzdat, nasul rupt şi

barbă albă, dar nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut.

— Nu uit niciodată un chip, dragule. Dar pe-al tău nu l-am mai văzut. Asta nu-nseamnă că nu putem fi prieteni, nu? Prietenii îmi spun Dee-Dee. Pe tine cum te cheamă, scumpule?

Şi Jamie se auzi spunând:

— Travis. Jan Travis.

*

A doua zi, Jamie se duse să caute de lucru la şantierul naval.

Supraveghetorul spuse:

— Avem nevoie de spinări zdravene aici. Problema e că s-ar putea să fii cam bătrân pentru munca asta.

— Dar n-am decât nouăsprezece ani... începu Jamie, dar se opri, amintindu-şi chipul din oglindă. Puneţi-mă la încercare, adăugă el.

Începu ca docher, cu nouă şilingi pe zi, încărcând şi descărcând vapoarele care intrau în port. Auzi că Banda şi ceilalţi docheri negri primeau doar şase şilingi pe zi.

Cu prima ocazie, Jamie îl trase deoparte pe Banda şi îi spuse:

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu aici, domnule McGregor. E un depozit părăsit la capătul docurilor. Ne vedem acolo la sfârşitul schimbului.

Banda aştepta când Jamie ajunse la depozitul părăsit.

— Spune-mi despre Salomon Van der Merwe, zise Jamie.

— Ce-aţi vrea să ştiţi?

— Totul.

Banda scuipă.

— A venit în Africa de Sud din Olanda. Din câte am auzit, nevastă-sa era urâtă, dar bogată. A murit din cauza unei boli; Van der Merwe i-a luat banii şi s-a dus la Klipdrift, unde a deschis prăvălia. S-a îmbogăţit înşelându-i pe cei care veneau să sape.

— Aşa cum m-a înşelat pe mine?

— Asta-i numai una din metodele lui. Cei care dau lovitura se duc la el pentru bani ca să-i ajute să facă ceva, dar până să-şi dea seama, Van der Merwe îi stăpâneşte.

— N-a-ncercat nimeni să lupte cu el?

— Cum ar fi putut? Primarul oraşului se află pe lista lui. Legea spune că, dacă, timp de patruzeci şi cinci de zile, nu se înregistrează nici o pretenţie, atunci e bine. Mai are un truc. Pretenţiile se marchează la

fiecare linie de frontieră cu ţăruşi bătuţi bine. Dacă ţăruşii cad, un altul mai săritor poate avea pretenţii asupra proprietăţii. Eh, când Van der Merwe găseşte una care-i place, trimite pe cineva noaptea, iar dimineaţa ţăruşii sunt la pământ.

— Dumnezeule!

— A făcut o afacere cu barmanul, cu Smit. El trimite eventuali prospectori la Van der Merwe, cu care acesta semnează contracte de asociere, iar în caz că găsesc diamante, Van der Merwe ia totul. Dacă devin o pacoste, are el o mulţime de indivizi care să-i asculte ordinele.

— Asta ştiu, zise Jamie cu amărăciune. Altceva?

— E un fanatic religios. Tot timpul se roagă pentru sufletele păcătoşilor.

— Şi despre fiică-sa?

Şi ea trebuia să fi fost amestecată.

— Domnişoara Margaret? Îi e frică de moarte de taică-său. Dacă s-ar uita doar la un bărbat, Van der Merwe i-ar ucide pe amândoi.

Jamie se întoarse şi se îndreptă spre uşă, unde rămase privind spre port. Trebuia să se gândească la atâtea.

— Mai vorbim mâine.

*

Acolo, în Cape Town, deveni Jamie conştient de enorma deosebire între albi şi negri. Negrii nu aveau alte drepturi decât cele acordate de cei aflaţi la putere. Erau duşi în nişte gheto-uri de unde nu aveau voie să plece decât ca să lucreze pentru omul alb.

— Cum suporţi toate astea? îl întrebă Jamie pe Banda într-o bună zi.

— Leul înfometat îşi ascunde ghearele. O să schimbăm totul într-o zi. Albul îl acceptă pe negru pentru că are nevoie de muşchii lui, dar trebuie să înveţe să-l accepte şi pentru mintea lui. Cu cât ne împinge mai mult într-un colţ, cu atât se teme mai mult de noi, pentru că ştie că într-o zi s-ar putea inversa şi discriminarea şi umilinţa. Nu suportă acest gând. Dar noi vom supravieţui datorită lui *„isiko”.*

— Cine e *„isiko”?*

Banda scutură din cap.

— Nu cine, ce. E greu de explicat, domnule McGregor. Este sentimentul de a aparţine unei naţiuni care a dat numele său marelui fluviu Zambezi. Cu multe generaţii în urmă, strămoşii mei au intrat goi în apele fluviului, mânându-şi turmele înaintea lor. Cei mai slabi dintre ei au

pierit, pradă apelor învolburate sau crocodililor înfometaţi, dar supravieţuitorii au ieşit mai puternici şi mult mai virili. Când un Bantu moare, *„isiko”* cere ca membrii familiei sale să se retragă în pădure, ca restul comunităţii să nu fie obligată să-i împărtăşească necazul. *„Isiko”* este dispreţul faţă de sclavul care se umileşte, încredinţarea că un om poate privi pe oricine în faţă, că merită nici mai mult, nici mai puţin decât alţii. Aţi auzit de John Tengo Jabavu?

Pronunţă acest nume cu respect.

— N-am auzit.

— Veţi auzi, domnule McGregor, îi promise Banda. Veţi auzi.

După care schimbă vorba.

*

Jamie începu să simtă o admiraţie din ce în ce mai mare faţă de Banda. La început exista o prudenţă între cei doi. Jamie trebui să înveţe să se încreadă într-un om care aproape că îl omorâse. Iar Banda trebuia să înveţe să aibă încredere într-un duşman dintotdeauna – un alb. Spre deosebire de majoritatea negrilor pe care îi întâlnise Jamie, Banda era educat.

— Unde ai mers la şcoală? îl întrebă Jamie.

— Nicăieri. Am muncit de mic copil. Bunica m-a educat. Lucra pentru o învăţătoare bură. Ea a învăţat să scrie şi să citească şi m-a învăţat şi pe mine. Ei îi datorez totul.

*

Târziu într-o sâmbătă după-amiază, după lucru, auzi Jamie pentru prima dată de Deşertul Namib în Great Namaqualand. Se afla împreună cu Banda în depozitul părăsit de la docuri, mâncând o friptură de căprioară făcută de mama lui Banda. Era bună – nu prea pe gustul lui Jamie, dar castronul se goli imediat, el întinzându-se pe spate, pe nişte saci vechi şi începând să-l întrebe pe Banda:

— Când l-ai cunoscut prima dată pe Van der Merwe?

— Când lucram la terenurile de diamant din Deşertul Namib. El e proprietarul şi are doi asociaţi. Tocmai furase partea unui biet prospector şi venise să vadă locul.

— Dacă e atât de bogat, de ce mai lucrează la magazin?

— Magazinul e momeala. Aşa pune mâna pe noi prospectori. Şi

devine şi mai bogat.

Jamie îşi aminti cât de uşor fusese şi el înşelat. Cât de încrezător fusese acel băieţaş naiv! Parcă vedea chipul oval al lui Margaret când îi spusese: „Tată v-ar putea ajuta”. Crezuse că era doar o copilă, până când îşi aminti sânii ei şi sări deodată în picioare cu un zâmbet pe chip, ridicarea colţurilor gurii încreţind cicatricea vineţie de pe bărbie.

— Spune-mi cum ai ajuns să lucrezi pentru Van der Merwe.

— În ziua când a venit pe plajă cu fiică-sa – care avea vreo unsprezece ani pe atunci – bănuiesc că s-a plictisit să tot stea pe acolo şi a intrat în apă şi fluxul a înhăţat-o. Am sărit şi am tras-o afară. Eram tânăr, dar am crezut că Van der Merwe avea să mă omoare.

Jamie îl privi.

— De ce?

— Pentru că o luasem în braţe. Nu pentru că eram negru, ci pentru că eram bărbat. Nu suportă gândul că un bărbat îi poate atinge fata. Cineva l-a calmat şi i-a amintit că îi salvasem viaţa. M-a luat la Klipdrift ca servitor.

Ezită puţin, după care continuă:

— Două luni mai târziu, sora mea a venit să mă vadă, zise el foarte liniştit. Era de o seamă cu fiica lui Van der Merwe.

Jamie nu mai avea ce spune.

În cele din urmă, tot Banda rupse tăcerea.

— Ar fi trebuit să rămân în deşertul Namib. Era o muncă uşoară. Ne târam de-a lungul plajei şi culegeam diamante, pe care le puneam în cutiuţe de tablă.

— Ia stai puţin. Vrei să spui că diamantele stau acolo aşa, la suprafaţa nisipului?

— Chiar aşa, domnule McGregor, dar uită tot.

Nimeni nu se poate apropia. E la ocean şi valurile sunt înalte de vreo zece metri. Nici măcar nu se obosesc să păzească ţărmul. Mulţi au încercat să ajungă pe mare. Au fost ucişi ori de valuri, ori de stânci.

— Mai trebuie să existe vreo cale.

— Nu mai e. Desertul Namib ajunge până pe ţărmul oceanului.

— Şi intrarea pe terenul de diamante?

— E un turn de control şi un gard de sârmă ghimpată. Dincolo de gard sunt paznici cu câini care pot face un om fărâme. Şi au un nou tip de exploziv, mine de teren. Sunt îngropate peste tot. Dacă n-ai o hartă a minelor, poţi să fii făcut bucăţi.

— Cât de mare e terenul?

— Are vreo treizeci şi cinci de mile.

„Treizeci şi cinci de mile de diamante care stau pe nisip…”

— Dumnezeule!

— Nu sunteţi primul care se tulbură auzind de terenul de diamante de la Namib şi n-o să fiţi nici ultimul. Eu am adunat ce mai rămăsese din cei care au încercat să ajungă acolo cu barca şi au fost sfărâmaţi de stânci. Am văzut cu ochii mei ce fac minele alea dacă faci un pas greşit şi am văzut câinii sfâşiind gâtul unuia. Lăsaţi-o baltă, domnule McGregor. Am fost acolo. Nu e cale nici de intrare, nici de ieşire – nu viu, adică.

*

Jamie nu a putut să doarmă în noaptea aceea. Vedea numai treizeci şi cinci de mile de nisip presărate cu diamante uriaşe, aparţinându-i lui Van der Merwe. Se gândi la mare şi la stânci, la câinii înfometaţi ca să omoare, la paznici şi la mine. Nu se temea de primejdie; nu se temea de moarte. Se temea doar că ar fi putut să moară înainte să i-o plătească lui Salomon Van der Merwe.

*

Lunea următoare, Jamie a intrat în magazinul unui cartograf şi a cumpărat o hartă a Marelui Namaqualand. Era plaja din sudul Oceanului Atlantic între Luderitz la nord şi Estuarul Râului Orange la sud. Regiunea era marcată cu roşu: *Sperrgebiet* – Interzis.

Jamie studie fiecare detaliu al regiunii, iar şi iar. Trei mii de mile de ocean între America de Sud şi Africa de Sud, nimic care să împiedice valurile, aşa încât se năpusteau cu toată furia asupra stâncilor de pe ţărmul Atlanticului de Sud. Patruzeci de mile spre sud, de-a lungul coastei, se afla o plajă deschisă. „De acolo trebuie să-şi fi pornit bărcile ca să pătrundă în regiunea interzisă”, îşi spuse Jamie, Cercetând harta, îşi dădu seama de ce nu era păzit ţărmul. Orice acostare era imposibilă din cauza stâncilor.

Jamie îşi îndreptă din nou atenţia asupra intrării pe terenurile de diamante. După spusele lui Banda, zona era înconjurată cu sârmă ghimpată şi patrulată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru de către paznici înarmaţi. Chiar la intrare era un turn de control. Şi chiar dacă reuşea cineva să treacă de acest turn, tot mai rămâneau minele de teren şi câinii paznicilor.

A doua zi, când Jamie îl întâlni pe Banda, îl întrebă:

— Ai spus că există o hartă a plasării minelor?

— În deşertul Namib? Supraveghetorii au hărţile şi ei conduc muncitorii la lucru. Se merge în şir indian, ca nimeni să nu poată sări în aer, zise el şi ochii i se umplură de amintiri. Într-o zi, mergeam în spatele unchiului meu, când s-a împiedicat de o piatră şi a căzut chiar pe o mină. N-a mai rămas prea mult din el, ca să duc acasă la familie.

Pe Jamie îl trecură fiori.

— Şi apoi mai e şi acea *„mis”* de pe mare, domnule McGregor. Nu ştii ce-i aia dacă n-ai văzut una în Namib. Vine de pe ocean şi se întinde peste tot deşertul până la munţi şi acoperă absolut tot. Dacă eşti prins într-una, nu mai îndrăzneşti să te mişti. Nici hărţile minelor nu-ţi mai sunt de folos atunci, pentru că nu mai vezi unde calci. Toată lumea stă pe loc până se ridică această *„mis”.*

— Şi cam cât durează?

Banda ridică din umeri.,

— Uneori câteva ore, alteori câteva zile.

— Banda, tu ai văzut o astfel de hartă?

— Sunt foarte bine păzite, zise el şi îngrijorarea i se citea pe faţă. Vă mai spun o dată, nimeni n-a reuşit. Din când în când, mai încercau câte unii să ia câte un diamant. Există un copac special unde sunt spânzuraţi. E o lecţie, ca să nu mai încerce şi ceilalţi să fure de la companie.

Totul părea imposibil. Chiar dacă reuşea să intre pe proprietatea lui Van der Merwe, nu mai putea să iasă. Banda avea dreptate. Nu trebuia să se mai gândească la asta.

*

A doua zi îl întrebă pe Banda:

— Cum îi opreşte Van der Merwe pe muncitori să fure diamante la ieşirea din schimb?

— Sunt verificaţi. Îi dezbracă la piele şi sunt căutaţi peste tot. Am văzut muncitori făcându-şi tăieturi în picior ca să ascundă diamante. Unii şi-au scos dinţii, băgând diamante în locul lor. Au încercat tot felul de trucuri, adăugă el şi privindu-l pe Jamie, continuă: Dacă vreţi să mai trăiţi, scoateţi-vă ideea asta din cap.

Jamie încercă acest lucru. Dar ideea revenea, chinuindu-l. Diamantele lui Van der Merwe stând acolo, pur şi simplu, şi aşteptând pe nisip. Aşteptându-l pe el.

Soluţia îi veni în minte în noaptea aceea. Abia aşteptă să-l vadă pe Banda. Fără nici o introducere, Jamie îi spuse:

— Povesteşte-mi despre bărcile care au încercat să acosteze pe ţărm.

— Ce anume?

— Ce fel de bărci erau?

— De tot felul. O goeletă. Un remorcher. O barcă mare cu motor. Una cu pânze. Patru indivizi au încercat chiar şi cu una cu vâsle. Cât timp am lucrat eu acolo, au fost vreo şase încercări. Dar stâncile le-au făcut praf pe toate. Toţi s-au înecat.

Jamie trase adânc aer în piept.

— A-ncercat cineva cu o plută?

Banda îl privi atent.

— Plută?

— Exact, răspunse Jamie din ce în ce mai tulburat. Gândeşte-te. N-a reuşit nimeni să ajungă la ţărm, pentru că fundul bărcilor a fost distrus de stânci. Dar o plută poate pluti peste aceste stânci până pe ţărm. Şi poate pleca la fel.

Banda îl privi câtva timp. Când vorbi, o notă diferită se simţi în glasul lui.

— Să ştiţi, domnule McGregor, că s-ar putea să fie o idee…

*

Totul a început ca un joc, ca o posibilă soluţie pentru o problemă de nerezolvat. Dar, cu cât discutau mai mult, cu atât devenea mai tulburător. Ceea ce începuse ca o simplă conversaţie, căpăta din ce în ce mai mult forma unui plan de acţiune. Dat fiindcă diamantele se găseau pe nisip, nu era nevoie de nici un fel de echipament, îşi puteau construi pluta, cu o pânză, pe plaja pustie, la patruzeci de mile la sud de *„Sperrgebiet”*, de unde puteau porni noaptea, neobservaţi. Pe ţărmul nepăzit nu erau nici mine, nici paznici cu câini, aceştia patrulând numai în interior. Cei doi puteau să ajungă pe plajă nestingheriţi şi să adune câte diamante erau în stare să ducă.

— Putem să ne-ntoarcem înainte de ivirea zorilor, zise Jamie. Cu buzunarele pline cu diamantele lui Van der Merwe.

— Şi cum plecăm?

— La fel cum am venit. Plutim cu pluta pe deasupra stâncilor, până ieşim în larg, ridicăm pânza şi ne întoarcem acasă.

*

Ascultând argumentele convingătoare ale lui Jamie, îndoielile lui Banda începură să dispară, încerca să găsească tot felul de greşeli în plan, dar, de câte ori venea cu câte o obiecţie, Jamie îi dădea răspuns. Planul ar fi putut să funcţioneze. Partea frumoasă a lui era simplitatea şi faptul că nu cerea nici un ban. Doar mult curaj.

— N-avem nevoie decât de un sac mare în care să punem diamantele, zise Jamie şi entuziasmul lui era molipsitor.

Banda zâmbi şi spuse:

— Hai să zicem doi saci mari.

*

Săptămâna următoare îşi părăsiră locul de muncă şi se urcară într-o căruţă care se îndrepta spre Port Nolloth, un sat la patruzeci de mile la sud de zona interzisă unde voiau să ajungă.

La Port Nolloth coborâră şi priviră în jur. Satul era mic şi primitiv, cu barăci şi colibe din tablă, câteva prăvălii şi o plajă albă, imaculată, care se întindea aproape la nesfârşit. Acolo nu erau stânci şi valurile se spărgeau lin de ţărm. Era un loc perfect pentru lansarea plutei.

Nu exista nici un hotel, dar în micul târg Jamie găsi o cameră de închiriat şi Banda îşi găsi un pat în zona locuită de negri.

— Trebuie să găsim un loc unde să ne construim pluta în secret, îi spuse Jamie lui Banda. N-avem nevoie să ne vândă cineva autorităţilor.

Chiar în după-amiaza aceea dădură peste un depozit părăsit.

— Aici e perfect, zise Jamie hotărât. Hai să ne apucăm de plută.

— Nu încă, spuse Banda. Să mai aşteptăm puţin. Cumpăraţi o sticlă de whisky.

— Pentru ce?

— O să vedeţi.

*

A doua zi dimineaţă, Jamie fu vizitat de poliţistul regiunii, un bărbat solid şi sănătos, cu un nas mare acoperit de vinişoare proprii beţivanilor.

— ’Neaţa, îl salută el pe Jamie. Am auzit că avem un oaspete. M-am gândit să trec pe-aici să dau bună ziua. Eu sunt sergent Mundy.

— Jan Travis, răspunse Jamie.

— Vă îndreptăţi spre nord, domnule Travis?

— Spre sud. Servitorul meu şi cu mine ne îndreptăm spre Cape Town.

— Ah. Eu am fost o dată la Cape Town. E un oraş prea mare şi prea zgomotos.

— De acord. Vă pot oferi ceva de băut, domnule sergent?

— Nu beau niciodată în timpul orelor de serviciu, zise sergentul Mundy, după care făcu o pauză, luând apoi o hotărâre. Totuşi, măcar o dată cred că aş putea face o excepţie.

— Foarte bine.

Şi Jamie aduse sticla de whisky, întrebându-se de unde o fi ştiut Banda. Turnă două degete într-un pahar murdar şi i-l întinse sergentului.

— Vă mulţumesc, domnule Travis. Dar al dumitale unde e?

— Eu nu pot să beau, zise Jamie mâhnit. Din cauza malariei. De asta mă duc la Cape Town, să mă vadă un medic. O să stau aici câteva zile să mă odihnesc. Călătoria m-a obosit foarte tare.

Sergentul Mundy îl privi cu atenţie.

— Dar arătaţi destul de bine.

— Trebuie să mă vedeţi când mă cuprind frigurile.

Paharul sergentului se goli. Jamie i-l reumplu.

— Vă mulţumesc. Nu vă supăraţi dacă beau, zise el dându-l pe gât dintr-o singură înghiţitură. Ar trebui să plec acum. Aţi spus că o să plecaţi peste o zi, două?

— De cum o să mă simt mai bine.

— Mai vin pe-aici vineri, zise sergentul Mundy.

În noaptea aceea Jamie şi Banda începură să lucreze la plută în depozitul părăsit.

— Banda, tu ai făcut vreodată o plută?

— Păi, ca să fiu sincer, domnule McGregor, nu.

— Nici eu, zise Jamie şi se priviră amândoi. Cât de greu o fi?

*

Au furat patru containere de benzină goale de cincizeci de galoane de la marginea târgului, şi le-au dus în depozit. Când le-au asamblat, le-au aşezat în aşa fel încât să formeze un pătrat. Apoi au luat patru lăzi goale şi le-au aşezat peste fiecare container câte una.

Banda se uită neîncrezător.

— Mie nu prea mi se pare că arată a plută.

— N-am terminat încă, îi zise Jamie.

Nu găsiră nici o scândură cu care să acopere ultimul strat şi s-au descurcat cu ce-au găsit: ramuri de copaci, crengi de fag, frunze mari de marula. Le legară pe toate cu o frânghie groasă, făcând fiecare nod cu o mare precizie.

— Când au terminat, Banda aruncă o privire de ansamblu.

— Tot nu arată ca o plută.

— O să arate când o să punem şi pânza, îi promise Jamie.

Făcură un catarg dintr-un trunchi de copac prăbuşit şi luară două crengi plate ca vâsle.

— Acum nu mai e nevoie decât de o pânză. Şi cât mai repede. Aş vrea să plecăm chiar în noaptea asta. Sergentul Mundy vine din nou mâine.

Banda găsi pânza. Se întoarse târziu în seara aceea cu o pânză albastră uriaşă.

— Asta-i bună, domnule McGregor?

— E perfectă. Unde ai găsit-o?

Banda zâmbi.

— Nu mă întrebaţi. Avem destule necazuri.

Au montat pânza legând-o jos cu un ghiu şi având sus o vergă şi cu acestea au terminat.

— Vom pleca la două când toată lumea doarme, îi zise Jamie lui Banda. Hai mai bine să ne odihnim până atunci.

Dar nici unul din ei nu a fost în stare să închidă ochii. Fiecare era cuprins de emoţia aventurii care îi aştepta.

*

La două dimineaţa s-au întâlnit la depozit. O nerăbdare şi o teamă nerostită îi stăpânea pe amândoi. Porneau într-o călătorie care, ori avea să-i facă bogaţi, ori avea să le aducă moartea. Cale de mijloc nu exista.

— Hai, spuse simplu Jamie şi ieşiră.

Nimic nu se mişca în jur. Noaptea era liniştită şi tăcută şi cerul senin. O felie de lună se vedea. „Foarte bine”, îşi spuse Jamie. „N-o să fie prea multă lumină.” Programul era complicat de faptul că erau nevoiţi să plece noaptea, ca să nu îi vadă nimeni şi să ajungă pe plaja diamantelor noaptea următoare, ca să fie înapoi pe mare înainte de ivirea zorilor.

— Curentul Benguela ar trebui să ne facă să ajungem după-amiaza

târziu, spuse Jamie. Dar cum nu putem pătrunde pe lumină, vom aştepta pe mare lăsarea nopţii.

Banda dădu din cap afirmativ.

— Ne putem adăposti pe lângă insulele din jur.

— Ce insule?

— Păi, sunt o mulţime – Mercury, Ichabod, Plum Pudding[1].

Jamie îi aruncă o privire ciudată.

— Plum Pudding?

— E şi una numită Roast Beef Island[2].

— Jamie luă atunci harta împăturită şi se uită pe ea.

— Aici nu apare nici una din ele.

— Sunt insule de îngrăşământ fosil. Englezii adună excrementele păsărilor şi le folosesc ca îngrăşăminte.

— Trăieşte cineva pe aceste insule?

— Ar fi imposibil. Mirosul e mult prea greu. În anumite locuri, stratul de îngrăşământ e gros de 25 de metri. Guvernul trimite dezertori sau deţinuţi ca să-l adune. Unii mor pe insulă şi sunt lăsaţi acolo.

— Acolo o să ne ascundem, hotărî Jamie.

Deschiseră foarte încet uşa depozitului şi începură să ridice pluta, dar nici nu o puteau urni de grea ce era. Asudară trăgând de ea în zadar.

— Staţi puţin, zise Banda şi ieşi repede.

O jumătate de oră mai târziu se întoarse cu un buştean mare şi rotund.

— Să-ncercăm cu ăsta. O să apuc eu de un capăt şi dumneavoastră o să-l băgaţi dedesubt.

Jamie se minună de forţa lui Banda, văzându-l cum ridica pluta la un capăt. Jamie strecură iute buşteanul sub ea. Amândoi ridicară apoi partea din spate a plutei, care se rostogoli uşor pe buştean. Când acesta ajunse la capătul plutei, repetară mişcarea. Era o muncă teribilă, iar când ajunseră pe plajă, erau amândoi uzi leoarcă de transpiraţie. Toată operaţiunea le luase mai mult timp decât socotise Jamie. Se apropia ivirea zorilor. Trebuiau să fie departe, înainte să-i descopere sătenii şi să raporteze ce aveau de gând. Repede, Jamie ataşă pânza şi verifică totul din nou. Avea sentimentul neplăcut de a fi uitat ceva. Deodată, dându-şi seama ce anume îl supăra, începu să râdă.

Banda îl privi uluit.

— E ceva de râs?

---

1 Prăjitură cu prune (engl.)

2 Insula fripturii (engl.)

— La început, când am pornit în căutarea diamantelor, aveam o tonă de ustensile. Acum nu am decât o busolă de cărat. Mi se pare prea uşor.

Banda spuse atunci încet:

— Nu cred că asta o să fie singura noastră problemă, domnule McGregor.

— Ar fi timpul să-mi spui Jamie.

Banda clătină din cap gânditor.

— Veniţi într-adevăr dintr-o ţară îndepărtată, zise el şi zâmbi arătându-şi dinţii de un alb strălucitor. Ce naiba – nu pot să mă spânzure decât o dată, adăugă el şi rosti numele întâi cu buzele, după aceea tare: Jamie.

— Hai să mergem odată după diamantele alea.

*

Împinseră pluta pe apă liniştită şi săriră şi ei pe ea începând să vâslească. Le trebuiră câteva minute să se obişnuiască cu legănatul ciudatei lor ambarcaţiuni. Parcă erau călare pe un dop de plută, dar părea să funcţioneze. Pluta răspundea perfect, dusă spre nord de curentul slab. Jamie ridică pânza şi porniră în larg. Când s-au trezit sătenii, ei erau dincolo de orizont.

— Am reuşit! zise Jamie.

Banda clătină din cap.

— Încă nu s-a terminat, spuse el ţinându-şi mâna în curentul Benguela. E doar începutul.

Navigară aşa, spre nord, pe lângă Golful Alexander, apoi trecură şi de gura fluviului Orange, fără să vadă nici un alt semn de viaţă, decât cârduri de cormorani zburând spre casă şi un stol de flamingo coloraţi. Cu toate că aveau la bord conserve de carne şi orez, fructe şi două bidoane de apă, erau prea nervoşi că să poată mânca. Jamie refuza să se gândească la primejdiile ce îi aşteptau, dar Banda nu reuşea deloc acest lucru. El mai fusese acolo, îşi amintea de paznicii aceia groaznici, cu arme şi câini, de minele acelea îngrozitoare şi aducătoare de moarte şi se mira cum de se lăsase târât într-o asemenea aventură nebunească. Îl privi pe scoţian şi îşi spuse în sinea lui: „El e mai nebun. Eu dacă mor, mor pentru sora mea. Dar el pentru ce-ar muri?”

La amiază apărură rechinii. Erau vreo şase, îndreptându-se spre plută, spintecând apa cu înotătoarele.

— Rechini cu aripi negre, zise Banda. Mănâncă oameni.

Jamie privi înotătoarele apropiindu-se şi mai mult de plută.

— Ce facem?

Banda înghiţi cu nervozitate.

— Ca să fiu sincer, Jamie, trăiesc pentru prima oară o asemenea experienţă.

Spatele unuia dintre rechini împinse pluta, care aproape că se răsturnă. Se agăţară amândoi de catarg. Jamie apucă o vâslă pe care o aruncă spre rechin şi care, în secunda următoare, era ruptă în două. Rechinii înconjuraseră pluta, înotând în cercuri lente şi frecându-şi trupurile enorme de mica ambarcaţiune. Fiecare atingere punea pluta într-o poziţie precară. Se putea răsturna în orice clipă.

— Trebuie să scăpăm de ei înainte să ne scufunde.

— Şi cum să scăpăm de ei? Întrebă Banda.

— Dă-mi o conservă de carne.

— Glumeşti. Nu-i saturi tu cu o conservă de carne. Ei pe noi ne vor!

Încă o zdruncinătură şi plută se balansă serios.

— Carnea! strigă Jamie. Dă-mi-o!

Imediat Banda îi puse o conservă în mână. Pluta se balansă provocându-le greaţă.

— Deschide-o pe jumătate. Repede!

Banda scoase briceagul şi deschise conserva pe jumătate. Jamie o luă din mâna lui. Pipăi cu degetul marginile ascuţite ale metalului.

— Ţine-te bine! strigă el.

Se lăsă în jos la marginea plutei şi aşteptă. Aproape imediat, unul din rechini veni spre el, cu gura uriaşă larg deschisă, lăsând să i se vadă şirurile lungi de dinţi. Jamie se îndreptă spre ochii lui. Se întinse cu toată puterea şi îi atinse ochiul cu metalul tăiat, spărgându-i-l. Rechinul îşi ridică trupul şi, pentru o clipă, pluta se opri. Apa din jurul lor se făcu deodată roşie. Toţi ceilalţi se năpustiră asupra camaradului lor rănit. Uitară de plută. Priviră amândoi cum îşi sfâşiau neajutorata victimă, în timp ce ei se depărtau din ce în ce mai mult, până când nu mai văzură deloc rechinii.

Banda trase adânc aer în piept şi zise încet:

— Într-o zi, o să le povestesc nepoţilor despre asta. Crezi că or să creadă?

Şi râseră cu lacrimi.

*

Târziu, în după-amiaza aceea, Jamie se uită la ceasul lui de buzunar.

— Ar trebui să ajungem pe plajă cam la miezul nopţii. Soarele răsare la şase şi un sfert. Asta înseamnă că avem patru ore la dispoziţie ca să adunăm diamantele şi două ore ca să ajungem iar în larg. Ajung patru ore, Banda?

— Vieţile a o suta de oameni n-ar fi de-ajuns ca să foloseşti ce poţi culege în patru ore de pe plajă. „Sper numai că o să apucăm să le culegem…”

*

Tot restul zilei continuară să navigheze spre nord, împinşi de vânt şi maree. Spre seară zăriră o insuliţă în faţă. Nu părea să aibă mai mult de două sute de iarzi circumferinţă. De cum se apropiară, mirosul puternic de amoniac fu atât de tare, încât le dădură lacrimile. Jamie înţelese de ce nu putea nimeni să locuiască acolo. Duhoarea era mai mult decât insuportabilă. Dar era locul perfect unde se puteau ascunde până la venirea nopţii. Jamie strânse pânza şi mica ambarcaţiune atinse ţărmul stâncos al insulei. Banda legă pluta şi săriră amândoi pe ţărm. Întreaga insulă era acoperită cu ceea ce păreau a fi milioane de păsări: cormorani, pelicani, gâşte de mare, pinguini şi flamingo. Aerul greu era atât de urât mirositor, încât era imposibil de respirat. După câţiva paşi erau până la brâu în guano.

— Să mergem înapoi la plută, îngăimă Jamie şi Banda îl urmă fără să scoată un cuvânt.

Când se înapoiau, un stol de pelicani îşi luară zborul, lăsând în urmă un spaţiu gol. Trei oameni zăceau acolo, fără să se poată spune de cât timp muriseră. Cadavrele erau foarte bine păstrate de amoniacul din atmosferă, iar părul li se făcuse de un roşu aprins.

Un minut mai târziu, Jamie şi Banda, înapoi pe plută, se îndreptau din nou spre larg.

*

Se opriră lângă coastă, cu pânza jos, aşteptând.

— Stăm aici până la miezul nopţii şi apoi intrăm.

În linişte, fiecare se pregătea în felul lui pentru ce îl aştepta. Soarele cobora încet dincolo de orizont, pictând cerul în culorile unui artist nebun. Apoi, deodată îi învălui întunericul.

Mai aşteptară vreo două ore, după care Jamie înălţă pânza şi pluta

porni spre est, spre ţărmul nevăzut. Deasupra, norii se mişcau şi lumina lunii slăbi. Pluta prinse viteză. În depărtare, cei doi începură să vadă conturul vag al coastei. Vântul bătea mai tare, trăgând de pânză şi împingând pluta spre ţărm cu o viteză din ce în ce mai mare. În curând, puteau să zărească clar conturul ţărmului, un uriaş parapet de stâncă. Chiar şi de la distanţa aceea puteau vedea şi auzi valurile enorme spărgându-se de stânci cu zgomot de tunet. De departe, era o imagine îngrozitoare, iar Jamie se întrebă cum era, oare, de aproape.

Se auzi şoptind:

— Eşti sigur că plaja e nepăzită?

Banda nu-i răspunse, ci doar îi arătă stâncile dinaintea lor şi Jamie înţelese. Erau mult mai ameninţătoare decât orice capcană întinsă de om. Ele erau paznicii mării şi niciodată nu se odihneau şi nici nu dormeau vreodată. Aşteptau acolo, răbdătoare, ca prada să vină singură. „Eh, o să vă-nvingem noi”, îşi spuse Jamie. „O să trecem cu pluta peste voi.”

Îi dusese până acolo, avea să-i ducă şi mai departe. Se îndreptau vertiginos acum spre ţărm şi începură să simtă deja umflăturile uriaşelor talazuri. Banda se ţinea cu toate puterile de catarg.

— Mergem prea repede.

— Nu-ţi face griji, îi zise Jamie. Când o să ne apropiem mai mult, o să cobor pânza şi o să încetinim. O să trecem peste stânci foarte uşor.

Forţa vânturilor şi a valurilor creştea din ce în ce mai mult, aruncând pluta spre stâncile fatale. Jamie calculă repede distanţa rămasă până la ţărm şi se gândi că valurile aveau să-i ducă şi fără pânză. O coborî repede, dar viteza nu se micşoră deloc. Pluta era acum prada valurilor uriaşe, ieşită de sub control şi zvârlită de pe o creastă pe alta. Se legăna atât de tare, încât amândoi trebuiau să se ţină zdravăn de ea. Jamie se aşteptase ca intrarea să fie dificilă, dar era total nepregătit pentru furia aceea nimicitoare cu care se luptau. Stâncile le apărură în faţa ochilor cu o uimitoare claritate. Puteau vedea valurile izbindu-se în ele şi explodând în uriaşe gheizere furioase. Întreaga reuşită a planului depindea de păstrarea plutei intacte, ca să o poată folosi la întoarcere. Fără ea, erau nişte oameni morţi.

Se îndreptau direct spre stânci, împinşi de înspăimântătoarea forţă a valurilor. Vuietul vântului era asurzitor. Deodată, pluta fu ridicată în aer de un val uriaş şi azvârlită între stânci.

— Ţine-te bine, Banda! strigă Jamie. Ajungem!

Uriaşul talaz ridică pluta ca pe un băţ de chibrit purtând-o spre ţărm, pe deasupra stâncilor. Amândoi se ţineau zdravăn, luptându-se cu

dezechilibrul care ameninţa să-i arunce în mare. Jamie privi în jos şi zări dedesubtul lor vârfurile ascuţite ale stâncilor. Într-o clipă aveau să treacă peste ele şi să ajungă teferi pe ţărm.

Dar, tocmai în clipa aceea, una din stânci agăţă unul din containerele de dedesubt, dislocându-l. Pluta zvâcni şi un alt container fu desprins, şi apoi altul. Vântul, valurile şi înfometatele stânci se jucau cu pluta ca şi cu o jucărie, aruncând-o când înainte, când înapoi sau răsucind-o în aer. Jamie şi Banda simţiră lemnul cedându-le sub picioare.

— Sări! strigă Jamie şi, imediat cum se aruncă peste marginea plutei, un val îl luă şi îl purtă spre plajă cu viteza unei catapulte. Era prizonierul unei forţe incredibile. Nu mai avea controlul asupra celor ce se întâmplau. Era şi el parte din val. Era deasupra lui, sub el, înăuntrul lui. Trupul îi era răsucit şi întors, iar plămânii parcă stăteau să-i explodeze. Lumini începură să i se nască în cap. Atunci, îşi spuse „Mă înec”. Şi trupul îi fu aruncat pe nisip. Rămase acolo, trăgându-şi sufletul şi umplându-şi plămânii cu aer curat. Pieptul şi picioarele îi erau zgâriate de nisip, iar hainele numai zdrenţe. Se ridică încet în capul oaselor şi se uită în jur după Banda. Acesta stătea ghemuit la vrei zece iarzi mai încolo, vărsând apă de mare. Jamie se ridică în picioare şi se duse spre el clătinându-se.

— Totul e-n regulă?

Banda dădu din cap afirmativ, după care trase adânc aer în piept şi se uită la Jamie.

— Nu ştiu să înot.

Jamie îl ajută să se ridice. Se întoarseră şi priviră spre stânci. Nu se mai vedea nici urmă de plută. Fusese distrusă bucăţică cu bucăţică de furia oceanului. Dar ajunseseră pe terenul cu diamante. Nu mai aveau, însă, cum să mai plece.

5

În spatele lor, oceanul furibund. În faţă, deşertul, care se întindea nestingherit până la poalele munţilor depărtaţi, colţuroşi şi purpurii ai coastei Richterveld, o lume a canioanelor şi piscurilor răsucite, luminate de luna palidă. La poalele munţilor se afla Valea Hexenkessel – „cazanul vrăjitoarei” – o capcană a vânturilor. Era un peisaj primar şi dezolant, care ducea cu gândul chiar la începuturile lumii. Singurul indiciu că omul a trecut pe-acolo era o pancartă înfiptă în nisip şi pe care citiră la lumina lunii:

Verbode gebied
Sperrgebiet

Interzis.

Nu puteau fugi pe mare, singura direcţie rămasă fiind deşertul Namib.

— Va trebui să-ncercăm să-l traversăm asumându-ne toate riscurile, zise Jamie.

Banda clătină din cap.

— Paznicii or să ne-mpuşte pe loc sau or să ne spânzure. Chiar dacă o să avem destul noroc să trecem şi de ei şi de câini, n-o să putem trece de mine.

Suntem nişte oameni morţi.

Nu era teamă, ci doar o acceptare resemnată a propriului său destin.

Jamie îl privi şi simţi un profund regret. El îl băgase în această afacere, dar Banda nu se plânsese niciodată. Nici chiar atunci, conştient fiind că nu mai aveau scăpare, nu spusese nici un cuvânt de reproş.

Jamie privi din nou zidul furios al valurilor care se spărgeau de ţărm şi se gândi că numai o minune îi ajutase să ajungă atât de departe. Era două dimineaţa, deci mai erau patru ore până la ivirea zorilor şi, implicit,

până aveau să fie descoperiţi, şi încă mai erau teferi. „Să fiu al naibii dacă am de gând să renunţ”, îşi spuse el.

— Hai la treabă, Banda.

Banda clipi des.

— Ce să facem?

— Păi, am venit până aici după diamante, nu? Atunci, hai să le luăm.

Bandă se uită lung la acel om cu privire sălbatică, cu părul alb lipit de cap, din ai cărui pantaloni zdrenţuiţi se scurgea apă.

— Ce vrei să spui?

— Ai zis că or să ne omoare pe loc, nu? Eh, ar putea să ne omoare mai bine bogaţi decât săraci. O minune ne-a adus aici, poate tot o minune o să ne şi scoată. Iar dacă reuşim să scăpăm, al naibii să fiu dacă am de gând s-o fac cu mâinile goale.

— Eşti nebun, zise Banda încet.

— Altfel n-am fi fost aici, îi aminti Jamie atunci, iar Banda ridică din umeri.

— La dracu! Oricum n-am altceva de făcut până or să ne prindă.

Jamie îşi scoase cămaşa ruptă, ceea ce făcu şi Banda la rândul lui.

— Aşa. Unde sunt diamantele alea de care tot vorbeai?

— Peste tot, zise Banda şi adăugă: ca şi paznicii şi câinii.

— La ei o să ne gândim mai târziu. Când vin pe plajă?

— Când se luminează.

Jamie se gândi o clipă.

— E vreun loc pe plaja asta unde nu vin? Unde ne-am putea ascunde?

— Nu există nici un loc unde să nu vină şi nici unul unde să poţi ascunde o muscă.

Jamie îl bătu uşor pe umăr.

— Bun, atunci. Hai să mergem.

Se uită la Banda care se lăsă în patru labe, pe nisip, începând să înainteze, cu degetele răsfirând nisipul. După vreo două minute se opri ţinând în mână o piatră.

— Am găsit unul!

Jamie se lăsă şi el jos pe nisip, încercând să înainteze. Primele două pietre pe care le găsi erau mici. Cea de-a treia trebuie să fi avut peste cincisprezece karate. Rămase mai mult timp cu privirea aţintită asupra ei. I se părea incredibil că o asemenea bogăţie putea fi culeasă atât de uşor. Şi totul îi aparţinea lui Salomon Van der Merwe şi asociaţilor lui. Îşi reluă lucrul.

În următoarele trei ore, cei doi adunară mai mult de patruzeci de diamante, variind între două şi treizeci de karate. La răsărit, cerul începea să se lumineze. Era timpul când Jamie plănuise să plece, să se urce pe plută şi să fugă. Dar acum era inutil să se mai gândească la asta.

— În curând o să fie lumină, zise Jamie. Hai să vedem câte mai putem găsi.

— N-o să ne ajungă toată viaţa ca să le lichidăm pe astea. Vrei să mori foarte bogat, nu?

— Eu nu vreau să mor deloc.

Îşi reîncepură căutările, scoţând diamant după diamant, de parcă i-ar fi cuprins nebunia. Grămada de diamante crescu, încet, încet, până când şaizeci de diamante de o valoare imensă se aflau în cămăşile lor rupte.

— Vrei să le duc eu? întrebă Banda.

— Nu. Amândoi… zise Jamie şi atunci înţelese ce era în mintea negrului, pentru că acela care era prins în posesia diamantelor murea mult mai încet şi în chinuri mai mari.

— Le iau eu, spuse el apoi, şi, băgându-le pe toate în ceea ce mai rămăsese din cămaşă, o strânse făcând un nod.

Orizontul era cenuşiu deschis acum, la est cerul căpătând culorile răsăritului de soare.

Ce aveau să facă atunci? Aceasta era întrebarea! Care era răspunsul? Puteau rămâne pe loc şi să moară sau puteau înainta în interiorul deşertului şi să moară.

— Hai să mergem.

Începură să se depărteze de mare, umăr lângă umăr.

— Unde încep minele?

— La vreo sută de iarzi în faţă.

De departe se auzi un câine lătrând.

— Numai că nu cred că mai trebuie să ne facem probleme în privinţa lor, Câinii vin încoace. Schimbul de dimineaţă şi-a început lucrul.

— Cât mai au până la noi?

— Vreun sfert de oră. Poate zece minute chiar.

Era aproape lumină. Ceea ce fuseseră nişte forme vagi şi neclare deveneau dune de nisip şi munţi depărtaţi. Nu era nici un loc bun de ascunzătoare.

— Câţi paznici sunt într-un schimb?

Banda se gândi puţin.

— Vreo zece.

— Zece paznici nu sunt mulţi pentru o plajă atât de mare.

— Chiar şi un paznic ar fi destul, pentru că au arme şi câini. Paznicii nu sunt orbi, iar noi nu suntem invizibili.

Lătratul se auzea şi mai aproape.

— Îmi pare rău că te-am băgat în buclucul ăsta, Banda, zise Jamie atunci.

— Nu m-ai băgat tu.

Şi Jamie înţelese.

Se auziră glasuri în depărtare. Ajunseră în dreptul unei dune mici.

— Ce-ar fi dacă ne-am îngropa în nisip?

— S-a mai încercat. Ne-ar găsi câinii şi ne-ar sfâşia beregata. Eu vreau să mor repede. O să-i las să mă vadă şi după aceea o să fug. Aşa or să mă împuşte. N-am… n-am chef să mă prindă câinii.

Jamie îl prinse de braţ.

— S-ar putea să murim, dar să fiu al naibii dacă o să alerg spre moarte. Hai să-i facem să se chinuie să facă asta.

Începură să desluşească diferite cuvinte:

— Mişcaţi-vă, animale puturoase, striga o voce.

— Urmaţi-mă… în linie… Toată noaptea aţi dormit…

Haideţi la muncă acum…

În ciuda vorbelor curajoase pe care le spusese, pe Jamie îl trecură fiori la auzul acelei voci. Se întoarse şi se uită din nou la mare. „Oare înecul era o moarte mai uşoară?” Privi stâncile zdrobind valurile care se aruncau asupra lor şi, deodată mai văzu ceva, dincolo de valuri, dar nu îşi dădea seama ce putea fi.

— Banda, uite…

De departe, dinspre larg, un zid cenuşiu de nepătruns se apropia de ţărm, împins de vânturile puternice dinspre vest.

— Este *„mis”!* exclamă Banda. Vine de două, trei ori pe săptămâna.

În acest timp, *„mis”* se apropia din ce în ce mai mult, ca o uriaşă perdea cenuşie, care acoperea tot cerul.

Dar şi glasurile se auzeau din ce în ce mai aproape:

— *Den donsant!* Blestematele astea de *„mis”!* Iar ne încetinesc şi şefilor n-o să le placă…

— Avem, totuşi, o şansă, zise Jamie în şoaptă acum.

— Care?

— *„Mis”!* N-o să ne mai vadă.

— N-o să ne ajute prea mult. Odată tot o să se ridice şi noi o să fim tot aici. Dacă paznicii nu se pot mişca printre mine, nici noi nu o putem

face. Încearcă să traversezi deşertul ăsta înconjurat de *„mis”* şi, după nici câţiva paşi, o să fii făcut bucăţele. Te gândeşti la vreuna din minunile tale.

— Exact, zise Jamie.

*

Cerul se întuneca deasupra capetelor lor. *„Mis”* se apropia, acoperind marea, gata să înghită ţărmul. Avea un aspect înfricoşător şi ameninţător, aşa cum se rostogolea spre ei, dar Jamie îşi spuse triumfător: „O să ne salveze!”

Deodată se auzi o voce strigând:

— Hei, voi de-acolo! Ce dracu’ căutaţi aici?

Jamie şi Bandă se întoarseră. În vârful dunei, la vreo sută de iarzi de ei, un paznic în uniformă îşi încărca arma. Jamie privi din nou spre ţărm. *„Mis”* se apropia repede.

— Hei, voi doi! Veniţi aici, strigă paznicul ridicând arma.

Jamie ridică braţele şi îi strigă.

— Mi-am sucit piciorul, nu pot să merg.

— Rămâneţi pe loc, le ordonă paznicul atunci. Vin eu la voi.

Şi lăsând arma în jos, porni spre ei. O scurtă privire în spate le arătă că perdeaua de ceaţă ajunsese la ţărm şi înainta uşor.

— Fugi! şopti Jamie şi, întorcându-se, o rupse la fugă spre plajă, urmat de Banda.

— Staţi pe loc!

O clipă mai târziu auziră o împuşcătură şi nisipul din faţa lor explodă, dar continuară să alerge spre marele zid de ceaţă. Se mai auzi o împuşcătură, mai aproape de astă-dată, şi în clipa următoare, cei doi se aflau într-un total întuneric. Ceaţa îi atingea, îngheţându-i şi înecându-i. Parcă erau îngropaţi în vată. Le era imposibil să vadă ceva.

Glasurile erau acum înfundate şi distanţe, lovindu-se de zidul de ceaţă şi venind din toate părţile. Auzeau alte voci strigând una la alta:

— Kruger. Aici e Brent… Mă auzi?

— Te aud, Kruger…

— Sunt doi indivizi, strigă prima voce. Un alb şi un negru. Pe plajă. Împrăştie-ţi oamenii. *Skiet hom!* Ucideţi-i.

— Ţine-te de mine, şopti Jamie şi Banda îl apucă de braţ.

— Unde ai de gând să mergi?

— Să ieşim de aici.

Jamie îşi apropie busola de faţă. Abia o vedea. Se tot întoarse până

când arătă estul.

— Pe aici…

— Stai! Nu putem să mergem. Chiar dacă n-o să ne lovim de vreun paznic sau de vreun câine, tot o să ajungem pe terenul minat.

— Ai spus că sunt vreo sută de iarzi până acolo, nu? Atunci, hai să ieşim de pe plajă.

Începură să meargă spre deşert, încet şi nesiguri, ca nişte orbi într-un ţinut necunoscut. Jamie număra paşii. Cădeau în nisip, se ridicau şi porneau mai departe. Din când în când, Jamie se oprea să verifice busolă. Când bănui că făcuseră cei o sută de iarzi, se opri.

— Cam de-aici ar trebui să-nceapă terenul minat. E vreo logică în felul cum sunt plasate? Ceva care ne-ar putea ajuta?

— Să ne rugăm, răspunse Banda. Nimeni n-a reuşit să treacă de minele astea vreodată, Jamie. Sunt peste tot, îngropate cam la doi metri sub pământ. Mai bine stăm aici până se ridică ceaţa şi ne predăm.

Jamie ascultă iar glasurile înfundate care se auzeau în jurul lor:

— Kruger! Ţine legătura prin voce…

— Am înţeles, Brent…

— Kruger…

— Brent…

Voci imateriale strigau una la cealaltă prin ceaţa care acoperea totul. Mintea lui Jamie gonea, cântărind cu disperare orice posibilă cale de scăpare. Dacă rămâneau acolo pe loc, aveau să fie împuşcaţi chiar în clipa în care se ridica ceaţa. Dacă încercau să se strecoare printre mine, aveau să fie făcuţi bucăţi-bucăţele.

— Ai văzut vreo mină vreodată? îl întrebă Jamie în şoaptă.

— Am ajutat la îngroparea câtorva.

— Ce le face să explodeze?

— Greutatea unui om. Orice depăşeşte şaptezeci de kilograme le poate face să explodeze. De aceea câinii nu pot muri.

Jamie trase adânc aer în piept.

— Banda, s-ar putea să fi găsit o soluţie, dar la fel de bine s-ar putea să nu fie bună.

— Ce zici, încercăm?

— Ce mai ai în cap?

— O să trecem târându-ne pe burtă. Aşa o să ne distribuim greutatea.

— Dumnezeule!.

— Ce zici?

— Zic că am fost nebun că am plecat din Cape Town.

— Vii cu mine? îl întrebă Jamie abia desluşindu-i chipul.

— Nu prea îi dai omului de ales, nu?

— Atunci, haide.

Se întinse cu grijă pe nisip. Banda îl privi o clipă şi, trăgând aer în piept, i se alătură, începură să se târască foarte încet pe nisip, spre terenul minat.

— Când te mişti, nu te lăsa pe mâini sau pe picioare, îi şopti Jamie. Foloseşte-te de tot trupul.

Nu primi nici un răspuns. Banda era prea ocupat, concentrându-se asupra felului cum putea supravieţui.

*

Se aflau într-un vid înecăcios şi cenuşiu care îi făcea să nu vadă nimic. În orice clipă puteau să dea peste vreun paznic, un câine, sau să declanşeze vreo mină. Jamie se forţă să nu se mai gândească la asta. Înaintau teribil de încet. Niciunul nu avea cămaşă şi nisipul îi zgâria. Jamie îşi dădu seama că totul era împotriva lor. Chiar dacă, printr-un noroc, aveau să reuşească să traverseze deşertul fără să fie împuşcaţi sau aruncaţi în aer, tot aveau de înfruntat gardul de sârmă ghimpată şi paznicii înarmaţi din turnul de control de la intrare. Şi, pe urmă, nu se ştia nici cât avea să dureze ceaţa. Se putea ridica oricând, expunându-i.

Continuară să se târască până când pierdură orice noţiune a timpului. Centimetrii deveneau metri, metrii iarzi şi iarzii mile. Habar nu aveau de cât timp înaintau aşa. Fiind siliţi să-şi ţină capul foarte aproape de pământ, ochii, urechile şi nasul li se umplură cu nisip. Pentru a respira, făceau un efort teribil.

În depărtare, se auzea mereu ecoul glasurilor:

— „Kruger… Brent… Kruger… Brent…”

Se opreau să se mai odihnească din când în când şi să verifice busola, după care porneau din nou. Exista o tentaţie aproape copleşitoare de a se mişca mai repede, dar acest lucru ar fi însemnat să apese mai tare şi Jamie îşi imagina fragmentele metalice explodând sub el şi străpungându-i burta. Aşa că menţinu ritmul acela încet. Din când în când auzeau alte voci în jurul lor, dar vorbele erau înfundate şi le era imposibil să-şi dea seama din ce parte veneau. „E un deşert foarte mare”, îşi spuse Jamie plin de speranţă. „N-o să ne ciocnim de nimeni”.

De undeva din neant, o formă mare, îmblănită, se năpusti asupra lui.

S-a întâmplat aşa neprevăzut, încât l-a luat prin surprindere. Simţi colţii uriaşului alsacian înfigându-i-se în braţ. Lăsă jos legătura cu diamante şi încercă să-i descleşteze gura câinelui, dar, neavând decât o mână liberă, nu reuşi. Simţi sângele cald şiroindu-i pe braţ. Câinele îşi înfigea colţii şi mai adânc, în tăcere şi cu înverşunare. Începu să-şi piardă cunoştinţa. Apoi auzi un zgomot surd şi încă unul şi fălcile câinelui îşi slăbiră strânsoarea, iar ochii i se stinseră. Sfâşiat de durere, Jamie îl văzu pe Banda lovind câinele în cap cu legătura de diamante. Alsacianul mai gemu puţin, după care rămase nemişcat.

— Eşti teafăr? îl întrebă Banda nerăbdător, dar Jamie nu putea să mai scoată o vorbă.

Aştepta ca valurile de durere să înceteze. Banda rupse atunci o fâşie din pantaloni cu care legă strâns braţul lui Jamie, pentru a opri sângele.

— Trebuie să mergem, îi zise el apoi. Dacă a fost unul, înseamnă că mai sunt şi alţii pe aici.

Jamie dădu din cap afirmativ. Alunecă încet înainte, luptându-se cu îngrozitoarele zvâcneli ale braţului.

Nu-şi mai amintea nimic din restul drumului. Era pe jumătate conştient, ca un robot. Ceva din exteriorul lui îi dirija mişcările. „Braţele înainte, împinge… Braţele înainte, împinge… Braţele înainte, împinge…”. La nesfârşit, o odisee a agoniei. Banda verifica busola acum şi, când Jamie o apucă în direcţie greşită, el îl întoarse uşor. Erau înconjuraţi de paznici, câini, mine şi numai ceaţa îi apăra. Continuară să se târască, pentru a-şi salva vieţile, până când nici unul din ei nu mai putu să se mişte.

Adormiră.

*

Când Jamie deschise ochii, ceva se schimbase. Zăcea pe nisip, cu trupul ţeapăn de durere, încercând să-şi amintească unde se afla. Îl văzu pe Banda dormind la câţiva paşi de el şi atunci îşi aminti totul. Pluta zdrobindu-se de stânci… ceaţa… Dar ceva nu era în regulă. Se ridică în capul oaselor, încercând să-şi dea seama ce anume. Şi simţi imediat un gol în stomac. Îl vedea pe Banda! Asta nu era în regulă. Ceaţa se ridica. Auzi voci în apropiere. Privi prin perdeaua de ceaţă care se tot subţia. Se târâseră până aproape de intrarea pe câmpul de diamante. Văzu şi turnul de control şi gardul de sârmă ghimpată descrise de Banda. Vreo şaizeci de muncitori negri se îndreptau spre poartă, îşi terminaseră schimbul şi urmau alţii. Jamie se ridică în genunchi şi se duse lângă Banda scuturându-

l. Acesta se ridică în capul oaselor, trezindu-se instantaneu. Privirile i se îndreptară spre turn şi spre poartă.

— Fir-ar să fie! zise el nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Aproape c-am reuşit.

— Am reuşit fără îndoială! Dă-mi diamantele!

Banda îi întinse legătura.

— Ce vrei să…?

— Vino după mine.

— Paznicii ăia cu armele care stau lângă poartă or să ştie că nu suntem de aici, zise el încet.

— Tocmai pe asta şi contez, îi spuse Jamie.

Porniră spre paznici, trecând printre şirurile de muncitori care plecau şi printre cei care se întorceau, strigând unii la alţii:

— O să munciţi de o să vă spetiţi, băieţi. Noi am dormit aşa bine…

— Cum aţi aranjat, blestemaţi norocoşi, să vină ceaţa?

— Dumnezeu mă ascultă pe mine, pe tine nu, că eşti rău…

Jamie şi Banda ajunseră la poartă. De partea cealaltă, doi paznici înarmaţi îi îndreptau pe cei care plecau spre o baracă mică unde aveau să fie controlaţi. „Îi dezbracă la pielea goală şi îi controlează peste tot”. Jamie strânse şi mai tare legătura din mână. Se apropie de unul din paznici.

— Scuzaţi-mă, domnule, zise el. Cu cine să vorbim pentru o slujbă aici?

Banda îl privea înmărmurit.

Paznicul se întoarse spre Jamie.

— Ce dracu’ căutaţi înăuntru?

— Am venit să căutăm de lucru. Am auzit că ar fi un post de paznic, iar servitorul meu ar putea săpa. M-am gândit…

Paznicul îi privi pe cei doi zdrenţăroşi, care nu păreau deloc de încredere.

— Ieşiţi naibii mai repede!

— Dar nu vrem să ieşim, protestă Jamie. Avem nevoie de o slujbă şi mi s-a spus că…

— Domnule, aici e zonă interzisă. N-aţi văzut ce scrie? Hai, acum plecaţi. Amândoi!

Şi le arătă o căruţă în care se urcau cei care terminaseră schimbul.

— Vă va duce până la Port Nolloth. Dacă doriţi de lucru, faceţi acolo o cerere.

— Aha, vă mulţumim, domnule, zise Jamie şi făcându-i semn lui Banda, porniră dincolo de poartă, spre libertate.

Paznicul privi în urma lor.

— Proştilor.

*

Zece minute mai târziu, Jamie şi Banda se aflau pe drum spre Port Nolloth, ducând cu ei diamante valorând jumătate de milion de lire.

6

Frumoasa trăsură înainta pe strada principală şi prăfuită a Klipdrift-ului, având înhămaţi doi minunaţi cai murgi. Hăţurile le ţinea un bărbat zvelt, cu aspect atletic şi cu părul alb ca zăpada, cu barba şi mustaţa albe. Purta un costum gri de croială modernă şi cămaşă fină, cravată neagră fiind prinsă cu un ac cu diamant. Avea un joben de culoarea costumului, iar pe degetul mic strălucea un inel cu diamant. Dădea impresia că era străin în oraş, dar nu era.

Klipdrift se schimbase foarte mult de când plecase Jamie McGregor, cu un an în urmă. Era în 1884 şi acum era un adevărat orăşel. Calea ferată fusese construită până la Hopetown, o ramificaţie a ei trecând chiar prin Klipdrift, ceea ce făcuse ca mulţi alţi emigranţi să-şi facă apariţia. Oraşul era mult mai populat ca altădată, dar oamenii păreau altfel. Mai erau mulţi prospectori, dar şi oameni de afaceri şi matroane îmbrăcate bine se vedeau intrând şi ieşind din magazine. Klipdrift căpătase un aspect de oraş respectabil.

Jamie trecu pe lângă trei noi săli de dans şi vreo şase baruri noi. Apoi pe lângă o biserică recent construită, o frizerie şi un hotel, *Grand*. Oprind în faţa unei bănci, sări de pe capră şi îi aruncă indiferent hăţurile unui băiat băştinaş.

— Dă-le apă, îi zise el, după care intră şi îi spuse directorului: aş vrea să depun la banca dumneavoastră o sută de mii de lire.

*

Vestea se răspândi într-o clipă, după cum se aştepta şi el însuşi, iar când intră în barul *Sundowner*, se afla în centrul atenţiei. Interiorul nu fusese schimbat. Era plin de lume şi priviri curioase îl urmăriră îndreptându-se spre bar. Smit îl salută respectuos.

— Cu ce vă servim, domnule?

Chipul lui nu trăda nici un semn că l-ar fi recunoscut.

— Whisky. Cel mai bun.

— Da, domnule.

Şi turnându-i în pahar, îl întrebă:

— Sunteţi nou în oraş?

— Da.

— Numai în trecere, nu?

— Nu. Am auzit că ar fi un oraş bun pentru cine ar vrea să investească.

Ochii barmanului străluciră.

— Nici n-aţi fi putut nimeri mai bine! Un om cu o sută... Vreau să spun, un om cu bani poa' să facă multe aici. De fapt, şi eu v-aş putea fi de folos, domnule.

— Chiar aşa? Cum?

Smit se aplecă spre el şi îi spuse pe un ton conspirativ:

— Îl cunosc pe cel care conduce oraşu' ăsta. Este preşedintele consiliului orăşenesc şi directorul comitetului cetăţenesc. E cel mai important om din partea aceasta de ţară. Se numeşte Salomon Van der Merwe.

Jamie sorbi din pahar.

— N-am auzit de el niciodată.

— E proprietarul magazinului de peste drum. Vă poate oferi nişte afaceri foarte bune. Ar merita să-l cunoaşteţi.

Jamie McGregor sorbi iar.

— Adu-l aici.

Barmanul aruncă din nou o privire inelului de pe degetul lui Jamie şi acului de cravată cu diamant.

— Imediat, domnule. Aş putea să-i spun şi cum vă numiţi?

— Travis. Jan Travis.

— Bine, domnule Travis, sunt sigur că domnul Van der Merwe va fi încântat să vă cunoască, zise barmanul şi îi mai umplu o dată paharul. Ca să beţi cât aşteptaţi. E pe gratis.

Jamie se aşeză la bar cu paharul de whisky, conştient că toate privirile erau aţintite asupra lui. Mai plecaseră oameni bogaţi din Klipdrift,

dar niciodată nu mai venise acolo cineva atât de bogat. Ceva nou se adăuga experienţei lor.

Barmanul se întoarse după un sfert de oră, însoţit de Salomon Van der Merwe, care se duse direct la străinul cu barba şi cu părul albe, întinzându-i mâna, zâmbind.

— Domnule Travis, eu sunt Salomon Van der Merwe.

— Jan Travis.

Jamie se aştepta să vadă vreun semn, ceva prin care să înţeleagă că nu îi era chiar necunoscut lui Van der Merwe, dar nu observă nimic. „Şi, de fapt, de ce ar trebui?”, se întrebă Jamie. Doar nu mai rămăsese nimic din acel băiat de optsprezece ani, naiv şi idealist, care fusese. Smit îi conduse pe cei doi cu slugărnicie la o masă într-un colţ.

De cum se aşezară, Van der Merwe spuse:

— Am înţeles că doriţi să faceţi ceva investiţii aici, în Klipdrift, domnule Travis.

— S-ar putea.

— La fel de bine aş putea să vă fiu eu de folos. Ştiţi, trebuie să fiţi foarte precaut. Sunt mulţi escroci în jur.

Privindu-l, Jamie zise:

— Da, sunt convins.

Era ceva ireal în faptul că purta o conversaţie politicoasă cu cel care îi furase averea, înşelându-l, şi încercase apoi să-l ucidă. Ura pentru Van der Merwe îl consumase tot anul care trecuse, setea de răzbunare fiind singura care îl mai susţinea, care îl mai ţinea în viaţă. Şi acum Van der Merwe avea să simtă răzbunarea.

— Dacă nu vă supăraţi că vă-ntreb, domnule Travis, câţi bani aveţi de gând să investiţi?

— Păi, la început vreo sută de mii de lire, zise Jamie nepăsător, privindu-l pe Van der Merwe cum îşi umezea buzele. Apoi poate încă vreo trei, patru sute de mii.

— Ă, s-ar putea să faceţi treabă foarte bună, da, da, chiar foarte bună. Cu o îndrumare potrivită, bineînţeles, adăugă repede Van der Merwe. V-aţi gândit cam în ce anume aţi dori să investiţi aceşti bani?

— Cred că o să studiez problema să văd cam ce posibilităţi ar fi.

— Foarte bine, zise Van der Merwe dând din cap cu înţelepciune. N-aţi vrea să cinăm în seara asta împreună, să mai discutăm? Fiica mea găteşte excelent. Ar fi o mare onoare pentru noi.

Jamie zâmbi.

— Mi-ar face plăcere, domnule Van der Merwe.

„Habar n-ai câtă plăcere îmi face”, îşi zise Jamie.

Începuse totul.

*

Drumul de la Namib până la Cape Town fusese lipsit de evenimente. Se opriseră într-un sătuc unde un doctor îi îngriji braţul lui Jamie, după care găsiseră o căruţă care îi duse până la Cape Town. Fusese o călătorie lungă şi grea, dar ei nu mai dăduseră atenţie lipsei de confort. Odată ajunşi, Jamie luă o cameră la frumosul hotel Royal de pe strada Plein – *„Patronat de Alteţa Sa Regală, Ducele de Edinburgh”* – fiind condus în apartamentul regal.

— Aş dori să-mi trimiteţi cel mai bun frizer din oraş, îi spuse el directorului. După aceea, un croitor şi un cizmar.

— Imediat, domnule, fu răspunsul directorului.

„Uluitor ce pot face banii”, îşi spuse în sinea lui, Jamie.

*

Baia apartamentului regal era ceva de vis. Jamie se întinse în apa caldă, gonindu-şi oboseala din oase şi gândindu-se la incredibilele săptămâni care trecuseră. Oare, numai cu câteva săptămâni în urmă, el şi cu Banda construiseră pluta? Păreau să fi trecut ani. Jamie îşi aminti de drumul spre „Sperrgebiet”, de rechini, de valurile acelea cumplite şi de stâncile care fărâmaseră pluta complet. Şi de *„mis”*, şi de târâtul peste mine şi de câinele acela uriaş care îl atacase… De strigătele groaznice, înăbuşite, care aveau să-i răsune mereu în urechi: „Kruger… Brent… Kruger… Brent…”

Dar, mai întâi de toate, se gândi la Banda. Prietenul lui.

Ajunşi la Cape Town, Jamie îi spusese:

— Rămâi cu mine.

La care Banda, zâmbind şi dezvelindu-şi, astfel, frumoşii dinţi albi, îi răspunsese:

— Viaţa e prea plictisitoare alături de tine, Jamie. Trebuie să mă duc undeva să găsesc ceva palpitant.

— Şi ce-o să faci acum?

— Păi, graţie ţie şi minunatului tău plan de a trece cu pluta peste stânci, o să-mi cumpăr o fermă, o să-mi iau o nevastă şi o să am o mulţime de copii.

— Foarte bine, atunci hai să mergem la „Diamant Kooper”, ca să-ţi dau partea ta de diamante.

— Nu, zise Banda. Nu vreau.

Jamie se încruntă.

— Ce tot spui? Jumătate din ele sunt ale tale. Eşti milionar.

— Nu. Uită-te la pielea mea, Jamie, dacă aş deveni milionar, viaţa mea n-ar mai valora nici cât negru sub unghie.

— Bine, dar poţi ascunde undeva o parte din ele. Poţi…

— N-am nevoie decât de atât cât să-mi ajungă să-mi cumpăr o fermă şi doi boi ca să-mi pot lua o soţie. Două, trei diamante mici mi-ar putea da tot ce-mi doresc. Restul sunt ale tale.

— Imposibil. Nu poţi să-mi dai mie şi partea ta.

— Ba pot, Jamie. Pentru că tu o să mi-l dai pe Salomon Van der Merwe.

Jamie îl privi câteva clipe.

— Îţi promit.

— Atunci, la revedere, prietene.

Şi cei doi îşi strânseră mâinile.

— O să ne mai vedem, zise Banda. Şi data viitoare gândeşte-te la ceva *cu adevărat* palpitant.

Banda se depărta apoi cu trei diamante mici ascunse cu grijă în buzunar.

*

Jamie trimise părinţilor săi un cec de douăzeci de mii de lire, cumpără cea mai frumoasă trăsură cu cai şi se îndreptă spre Klipdrift.

Venise timpul să se răzbune.

*

Intrând în seara aceea în magazinul lui Van der Merwe, Jamie McGregor fu cuprins de o senzaţie atât de neplăcută, încât trebui să se oprească puţin să-şi recapete stăpânirea de sine.

Van der Merwe veni repede din spate şi, văzându-l, chipul i se lumină.

— Domnul Travis! exclamă el. Bine aţi venit!

— Vă mulţumesc, domnule… mă scuzaţi, dar nu v-am reţinut numele…

— Van der Merwe. Salomon Van der Merwe. Nu vă cereţi scuze. Numele olandeze totdeauna se reţin greu. Masa e gata. Margaret! strigă el conducându-l pe Jamie în camera din spate.

Nimic nu se schimbase. Margaret supraveghea o tigaie pe plită, cu spatele la ei.

— Margaret, a venit oaspetele despre care ţi-am vorbit, domnul Travis.

Ea se întoarse.

— Bună seara.

Niciun semn că l-ar îi recunoscut.

— Încântat, zise Jamie.

Se auzi sunând clopoţelul de la intrare şi Van der Merwe spuse:

— Mă scuzaţi, mă-ntorc imediat. Vă rog să vă simţiţi ca acasă, domnule Travis.

Şi ieşi repede.

Margaret aduse la masă o farfurie aburindă cu legume şi cu carne şi, când se repezi la cuptor să scoată pâinea, dădu de Jamie care o privea tăcut. Se mai împlinise de când nu o mai văzuse. Era acum femeie în toată puterea cuvântului, emanând o sexualitate inexistentă înainte.

— Tatăl dumitale mi-a spus că găteşti excelent.

Ea roşi.

— Aşa... aşa sper, domnule.

— N-am mai mâncat demult mâncare gătită şi de-abia aştept, zise el luându-i din mână o farfurie cu unt şi aşezând-o pe masă.

Ea fu atât de surprinsă, încât aproape că scăpă farfuria cealaltă din mână. Nu auzise niciodată ca un bărbat să se amestece în treburile femeii. Îl privi uimită. Un nas rupt şi o cicatrice stricau ceea ce altminteri ar fi fost un chip foarte drăguţ. În ochii lui de un gri deschis se citea inteligenţă şi o putere arzătoare. Părul alb îi spunea că nu era tânăr, şi, totuşi, emana tinereţe. Era înalt şi puternic şi... Margaret se întoarse, tulburată de privirea lui.

Van der Merwe se întoarse repede, frecându-şi mâinile.

— Am închis magazinul, zise el. Haideţi să ne aşezăm la masă.

Lui Jamie i se dădu locul de onoare.

— Mai întâi să ne rugăm, spuse Van der Merwe.

Închiseră ochii. Margaret îi întredeschise, însă pe ai săi, pentru a-l studia în voie pe străin, în timp ce vocea tatălui său se auzea ca un zumzet:

— O, Doamne, toţi suntem nişte păcătoşi în faţa Ta şi trebuie să fim

pedepsiţi. Dă-ne puterea să îndurăm greutăţile pe acest pământ, ca să ne putem bucura de fructele raiului când vom fi chemaţi. Îţi mulţumim, Doamne, că ne ajuţi pe noi cei care vrem să prosperăm. Amin.

După care începu să servească. De astă dată, porţiile date lui Jamie erau cele mai mari. Vorbiră în timpul mesei.

— Este prima oară când vreţi să întreprindeţi aşa ceva, domnule Travis?

— Da, e prima oară, zise Jamie.

— Înţeleg că n-aţi adus-o şi pe doamna Travis.

— Nu există nici o doamnă Travis. Încă n-am găsit pe cineva care să mă accepte, zise Jamie zâmbind.

„Care femeie l-ar refuza oare?”, se întrebă Margaret lăsând ochii în jos de teamă ca nu cumva străinul să-i citească gândurile.

— Klipdrift este un oraş plin de posibilităţi, domnule Travis. Plin de posibilităţi.

— Aş dori să le cunosc şi eu, zise el privind spre Margaret, care roşi.

— Dacă nu sunt prea indiscret, domnule Travis, aş putea să ştiu şi eu de unde aveţi toată această avere?

Întrebările prea directe ale tatălui o stânjeneau pe Margaret, dar pe străin nu păreau să-l deranjeze.

— Am moştenit-o de la tatăl meu, zise el nestingherit.

— Ah, dar sunt convins că aveţi o bogată experienţă în afaceri.

— Foarte puţin, mă tem. Am nevoie de multe îndrumări.

Van der Merwe radia.

— Soarta a făcut să ne întâlnim, domnule Travis. Eu am unele cunoştinţe foarte bune. Într-adevăr, foarte bune şi vă pot garanta aproape că vă pot dubla banii numai în câteva luni, zise el şi, aplecându-se puţin, îl bătu uşor pe braţ. Am senzaţia că azi e o zi mare pentru amândoi.

Jamie zâmbi doar.

— Bănuiesc că staţi la *Grand Hotel*, nu?

— Exact.

— E îngrozitor de scump, dar bănuiesc că un om cu posibilităţile dumneavoastră… adăugă el încântat.

— Am auzit că împrejurimile sunt foarte interesante, zise Jamie. Ar fi o lipsă de respect dacă v-aş ruga să-i daţi voie fiicei dumneavoastră să mă însoţească puţin mâine?

Margaret îşi simţi inima oprindu-i-se o clipă, iar Van der Merwe se încruntă.

— Eu ştiu? Ea…

Una din regulile de nezdruncinat ale lui Salomon Van der Merwe era să nu lase niciodată un bărbat singur cu fiica sa. Totuşi, în cazul domnului Travis, hotărî că n-ar fi fost rău dacă ar fi făcut o excepţie. Fiind atâţia bani în joc, nu voia să pară nepoliticos.

— M-aş putea dispensa de Margaret puţin. Ce zici, Margaret, îi arăţi împrejurimile oaspetelui nostru?

— Cum vrei dumneata, tată, zise ea încet.

— Atunci s-a aranjat, spuse Jamie zâmbind. Pe mâine dimineaţă la zece.

*

După plecarea acelui oaspete înalt şi elegant îmbrăcat, Margaret strânse masa şi spălă vasele complet ameţită. „O zice că sunt o proastă”. Se gândi iar şi iar la ce spusese în timpul mesei. Nimic. Pur şi simplu, avusese limba legată. De ce, oare? Nu vorbise înainte cu sute de bărbaţi în magazin, fără să pară o proastă? Sigur că ei nu o priviseră ca Jan Travis. „Toţi bărbaţii îl au pe diavol în ei, Margaret. N-o să-i las să-ţi corupă inocenţa.” Mai auzea încă vocea tatălui ei. Să fi fost, oare, adevărat? Slăbiciunea şi tremurul pe care le simţise sub privirea străinului? Îi corupea inocenţa? Acest gând îi dădea fiori plăcuţi prin tot trupul. Se uită la farfuria pe care o ştersese de trei ori şi se aşeză pe scaun. Ar fi vrut să mai fi trăit mama ei.

Mama ei ar fi înţeles totul. Margaret îşi iubea tatăl, dar, uneori, avea sentimentul puternic că nu era decât prizoniera lui. O îngrijora faptul că nu lăsa nici un bărbat să se apropie de ea. „N-o să mă mărit niciodată”, se gândi ea. „Cel puţin până la moartea lui”. Acele gânduri răzvrătite îi dădeau un sentiment de vinovăţie, aşa că se duse repede în magazin, unde tatăl ei, în spatele tejghelei, făcea nişte socoteli.

— Noapte bună, tată.

Van der Merwe îşi scoase ochelarii cu rame de aur şi se frecă la ochi înainte să-şi îmbrăţişeze fiica. Margaret nu şi-a dat seama de ce nu s-a lăsat îmbrăţişată, plecând.

Singură, în despărţitura care îi servea drept dormitor, îşi privi chipul în oglinjoara de pe perete. Nu îşi făcea iluzii. Nu era drăguţă. Doar interesantă. Ochi frumoşi. Pometi înalţi. Siluetă frumoasă. Se apropie mai mult de oglindă. Oare ce văzuse Jan Travis când o privise? Începu să se dezbrace. Şi, Jan Travis era acolo, cu ea, o privea, cu ochii lui arzători într-ai ei. Îşi scoase pantalonaşii şi camizola din muselină, rămânând goală în

faţa lui. Mâinile îi mângâiau uşor sânii şi simţi sfârcurile întărindu-se. Degetele alunecară peste abdomenul plat şi mâinile lui se alăturară alor ei, coborând uşor. Ajunseseră între picioare acum, atingând încet, mângâind, frecând, mai tare, mai repede şi mai repede, până când fu cuprinsă într-un vârtej de senzaţii care, în cele din urmă, explodară înăuntrul ei; îi şopti numele şi căzu pe pat.

*

Mergând a doua zi cu trăsura prin oraş, Jamie se minună încă o dată văzând câte se schimbase. Unde înainte fusese o mare de corturi, acum erau case destul de frumoase, din lemn, cu acoperişuri din tablă ondulată sau din paie.

— Klipdrift pare să prospere foarte mult, zise Jamie.

— Bănuiesc că unui nou venit i se pare interesant, spuse Margaret, zicându-şi apoi în sinea ei: „Eu l-am urât până acum”.

Ieşiră din oraş, îndreptându-se spre taberele căutătorilor de pe malul râului Vaal. Ploile transformaseră împrejurimile în grădini imense şi colorate, pline de tufe bogate de Karroo, buruieni şi plante care nu existau în nici o altă parte a lumii. Trecând pe lângă un grup de prospectori, Jamie îi întrebă:

— S-a găsit ceva în ultimul timp?

— Da, în câteva locuri. De câte ori se-mprăştie vestea, alte sute de noi veniţi dau buzna, dar majoritatea pleacă săraci şi cu inimile zdrobite.

Margaret simţi că trebuia să-l avertizeze în legătură cu pericolul existent.

— Tatei nu i-ar plăcea dacă m-ar auzi vorbind astfel, cred că e ceva îngrozitor, domnule Travis.

— Pentru unii, probabil, zise Jamie. Pentru unii, da.

— Aveţi de gând să staţi mai mult?

— Da.

Îşi simţi inima radiind.

— Bun, spuse ea şi adăugă repede: tata va îi încântat.

*

Au umblat aşa toată dimineaţa şi, din când în când, Jamie se oprea să discute cu prospectorii. Mulţi o recunoşteau pe Margaret şi îi vorbeau respectuos. Erau în ea o căldură şi un aer prietenos pe care nu le arăta în

prezenţa tatălui ei.

Continuându-şi drumul, Jamie îi spuse:

— Toată lumea pare să te cunoască.

Ea roşi.

— Pentru că vin şi fac afaceri cu tata. El le dă echipamente multora.

Jamie nu făcu nici un comentariu, îl interesa mai mult ceea ce vedea. Calea ferată adusese schimbări foarte mari. O nouă asociaţie numită *De Beers*, după fermierul pe al cărui teren se descoperiseră diamante prima oară, şi-a cumpărat principalul rival, Barney Barnoto, şi acum *De Beers* se ocupa de adunarea a sute de mici revendicări într-o singură organizaţie. Se descoperise aur recent, nu departe de Kimberley, la un loc cu mangan şi zinc. Jamie era convins că acesta nu era decât începutul, că Africa de Sud era un izvor de minereuri. Cineva precaut avea nişte posibilităţi incredibile.

Se întoarseră după-amiază târziu. Jamie opri trăsura în faţa magazinului lui Van der Merwe zicând:

— Aş fi încântat dacă dumneata şi tatăl dumitale mi-aţi fi oaspeţi la cină.

Margaret se îmbujoră.

— O să-i spun tatei. Sper să fie de acord. Vă mulţumesc pentru această zi minunată, domnule Travis, zise ea şi fugi înăuntru.

*

Luară masa toţi trei în sufrageria spaţioasă de la *Grand Hotel*.

Încăperea era plină şi Van der Merwe mormăi:

— Nu-nţeleg cum pot să-şi permită să mănânce aici.

Jamie luă un meniu şi îl studie. O friptură costa o liră şi patru şilingi, cartofii patru şilingi şi o bucată de plăcintă cu mere zece şilingi.

— Sunt nişte escroci! se lamentă Van der Merwe.

Mănânci de câteva ori aici şi ajungi la azilul de săraci.

Jamie se întrebă ce l-ar fi putut face pe Salomon Van der Merwe să ajungă la azilul de săraci. Îşi puse în gând să afle. Comandară şi Jamie observă că Van der Merwe ceruse cele mai scumpe feluri de mâncare din meniu. Margaret comandă doar supă. Era prea tulburată ca să poată mânca. Îşi privi mâinile, amintindu-şi ce făcuseră cu o seară în urmă şi se simţi vinovată.

— Pot să-mi permit o cină, o necăji Jamie. Cere orice vrei.

Ea roşi.

— Vă mulţumesc, dar nu… nu prea mi-e foame.

Van der Merwe observă roşeaţa şi se uită iute de la ea la Jamie.

— Fiica mea e o fiinţă deosebită, domnule Travis, deosebită.

Jamie dădu din cap afirmativ.

— Vă împărtăşesc întru totul această părere, domnule Van der Merwe.

Cuvintele lui o făcură pe Margaret atât de fericită, încât când li se aduse ce comandaseră, nu putu să mănânce nici măcar supa. Efectul pe care Jan Travis îl avea asupra ei era incredibil. Citea înţelesuri ascunse în fiecare cuvânt şi gest al lui. Dacă îi zâmbea, însemna că o plăcea mult; dacă se încrunta, însemna că o ura. Sentimentele lui Margaret erau ca un termometru emoţional care urca şi cobora mereu.

— Aţi văzut ceva interesant, astăzi? îl întrebă Van der Merwe pe Jamie la un moment dat.

— Nu prea, nimic deosebit, răspunse Jamie simplu.

Van der Merwe se aplecă puţin.

— Fiţi atent, domnule, ce vă spun, asta-i o regiune care o să-nflorească extraordinar de iute. Dacă eşti deştept, investeşti aici, acum. Calea ferată o să facă din oraşul ăsta un al doilea Cape Town.

— Ştiu eu, zise Jamie neîncrezător. Am auzit de o mulţime de oraşe ca ăsta de care s-a ales praful. N-am chef să-mi bag banii într-un oraş fantomă.

— Nu Klipdrift, îl asigură Van der Merwe. Se găsesc din ce în ce mai multe diamante. Şi aur.

Jamie ridică din umeri.

— Şi cât o să dureze?

— Eh, nimeni nu ştie sigur, dar…

— Vedeţi!

— Nu vă pripiţi, îl sfătui Van der Merwe. N-aş vrea să rataţi o mare ocazie.

Jamie reflectă.

— S-ar putea să mă cam pripesc. Margaret, mă mai însoţeşti şi mâine?

Van der Merwe deschise gura să se împotrivească, dar o închise imediat. Îşi aminti vorbele domnului Thorenson, bancherul său: „A venit şi a depus o sută de mii de lire, cât se poate de calm, Salomon, şi a zis că o să mai depună şi alţii.”

Lăcomia era mai mare.

— Bineînţeles că o să vină, zise el.

*

A doua zi dimineaţă, Margaret se îmbrăcă în rochia de duminică, aşteptându-l pe Jamie. Când intră tatăl ei şi o văzu, se făcu roşu de furie.

— Vrei să creadă omul că eşti cine ştie ce fel de femeie... că te îmbraci aşa ca să-l seduci? Aici e vorba de afaceri, fetiţo. Scoate-ţi asta şi pune-ţi hainele de lucru.

— Bine, tată, dar...

— Fă cum ţi-am spus!

Nu se certă cu el.

— Da, tată.

*

Van der Merwe îi privi plecând douăzeci de minute mai târziu, întrebându-se dacă nu cumva făcea o greşeală.

*

De astă dată Jamie o luă în direcţie opusă. Peste tot se vedeau semne de noi schimbări şi construcţii. „Dacă or să continue descoperirile”, îşi spuse Jamie – şi avea toate motivele să creadă că aveau să continue – „se pot face bani mult mai mulţi din proprietăţi decât din diamante sau aur. Klipdrift va avea nevoie de mai multe bănci, hoteluri, baruri, magazine, bordeluri...” Lista putea continua la nesfârşit. Acestea erau posibilităţile.

Jamie era conştient că Margaret îl ţintuia cu privirea.

— S-a-ntâmplat ceva? o întrebă el atunci.

— Ah, nu, nimic, zise ea, privind repede în altă parte.

Acum o studia Jamie, observând fericirea care o învăluia. Margaret era perfect conştientă de apropierea şi de virilitatea lui. El îi simţea sentimentele. Era o femeie fără bărbat.

La amiază, Jamie ieşi de pe drumul principal, îndreptându-se spre o regiune împădurită, lângă un izvor, oprind la umbra unui baobab. Pusese pe cei de la hotel să-i facă un pachet de prânz. Margaret întinse o faţă de masă şi desfăcu pachetul, din care începu să scoată mâncarea: friptură rece de miel, pui fript, orez, gem de gutui, mandarine, piersici şi *„soetekoekjes”*, prăjiturele ornate cu migdale.

— Dar ăsta-i banchet în toată regula! exclamă ea. Mă tem că nu merit toate astea, domnule Travis.

— Meriţi mult mai mult, îi zise Jamie şi ea continuă să-şi facă de lucru.

Atunci, Jamie îi cuprinse capul între palme.

— Margaret… uită-te la mine.

— Ah! Vă rog. Eu…

Tremura.

— Uită-te la mine.

Ridică încet capul şi îl privi în ochi. O îmbrăţişă şi îşi apăsă buzele pe ale ei, ţinând-o şi mai strâns.

După câteva clipe ea se smulse din strânsoare şi scutură din cap, zicând:

— Oh, Doamne. Nu trebuie. Nu, nu trebuie. O să ajungem în iad.

— În rai.

— Mi-e teamă.

— N-are de ce să-ţi fie teamă. Îmi vezi ochii? Ei pot să privească în tine şi ştii ce văd, nu? Vrei să fac dragoste cu tine şi asta o să şi fac. N-ai de ce să te temi, pentru că îmi aparţii. Ştii asta, nu? Îmi aparţii mie, Margaret. Spune-o. Îi aparţin lui Jan. Hai, spune-o. Îi-aparţin-lui-Jan.

— Îi-aparţin-lui-Jan.

Îşi apăsă iar buzele pe ale ei şi începu să îi desfacă corsajul. O clipă mai târziu, era complet goală în adierea uşoară şi el o aşeză, blând, pe pământ. Trecerea tremurătoare de la copilărie la statutul de femeie deveni o experienţă tulburătoare şi înălţătoare, care o făcu să se simtă mai plină de viaţă decât se simţise vreodată în viaţa ei. „Voi ţine minte aceste clipe toată viaţa”, îşi spuse ea atunci. Patul de frunze şi adierea caldă care îi mângâia trupul gol, umbra baobabului care le învăluia trupurile. Au făcut dragoste din nou şi a fost şi mai minunat. „Nicio femeie nu poate iubi un bărbat, cât îl iubesc eu pe acest om”, îşi spuse în sinea ei.

După orgasm, Jamie o luă în braţele sale puternice şi ea îşi dorea să rămână acolo veşnic, îşi ridică privirea spre el şi îl întrebă în şoaptă:

— La ce te gândeşti?

El zâmbi şi îi răspunse, tot în şoaptă:

— Că sunt mort de foame.

Ea izbucni în râs şi începură să mănânce protejaţi de umbra copacilor. După aceea înotară şi se întinseră la soare să se usuce. Din nou făcură dragoste şi ea îşi spuse: „Aş vrea ca ziua de azi să nu se mai termine.”

*

Seara, Jamie se afla, la o masă în barul *Sundowner*, cu Van der Merwe.

— Aţi avut dreptate, zise el. Ar putea exista unele posibilităţi mai mari decât aş fi crezut.

Van der Merwe era încântat.

— Ştiam eu că sunteţi prea deştept ca să nu vedeţi acest lucru, domnule Travis.

— Concret, ce m-aţi sfătui să fac? îl întrebă Jamie.

Van der Merwe privi în jur şi îi spuse coborând vocea:

— Chiar astăzi am aflat de o nouă lovitură de diamante la nord de Pniel. Mai sunt zece revendicări disponibile încă, pe care le putem împărţi între noi. Eu pun cincizeci de mii de lire pentru cinci dintre ele, dumneavoastră puneţi cincizeci de mii pentru celelalte cinci. Sunt diamante acolo să le iei cu lopata. Putem deveni milionari peste noapte. Ce ziceţi?

Jamie ştia exact ce era în mintea lui. Van der Merwe avea să le oprească pe cele mai bune şi lui aveau să-i rămână celelalte. În plus, era în stare să-şi taie gâtul, dacă Van der Merwe avea să pună vreun ban.

— Pare interesant, zise el. Câţi prospectori sunt implicaţi?

— Doar doi.

— Şi de ce atâţia bani? întrebă el pe un ton nevinovat.

— Eh, asta e chiar o întrebare inteligentă, zise Van der Merwe şi se aplecă puţin. Vedeţi, ei ştiu valoarea terenurilor, dar nu au banii necesari cu care să le exploateze. Aici intrăm noi doi. Le dăm o sută de mii de lire şi le lăsăm douăzeci la sută din terenuri.

Strecură cele douăzeci la sută atât de uşor, încât aproape că nici nu se băgă de seamă. Jamie era convins că prospectorii aveau să rămână şi fără diamante şi fără bani. Totul avea să se ducă la Van der Merwe.

— Va trebui să ne mişcăm repede, însă, îl anunţă Van der Merwe. De cum o să se răspândească vestea…

— Să nu pierdem ocazia, zise şi Jamie.

Van der Merwe zâmbi.

— Voi face contractele imediat.

„În africană”, îşi spuse Jamie.

— Eh, mai sunt şi alte afaceri pe care le consider interesante, Jan.

*

Fiind important ca asociatul său să fie mereu bine dispus, Van der Merwe nu se mai împotrivi când Jamie o rugă pe Margaret să-l însoţească. Ea se îndrăgostea şi mai mult pe zi ce trecea. La el i se îndreptau gândurile seara înainte să adoarmă, cu el se trezea în gând dimineaţa când deschidea ochii. Jamie făcu să se nască în ea o senzualitate, pe care nici nu o bănuia măcar, de parcă ar fi descoperit deodată pentru ce era făcut trupul ei, iar toate lucrurile de care fusese învăţată să se ruşineze, deveniră daruri minunate, cu care îi făcea plăcere lui Jamie. Şi ei înseşi. Dragostea era un minunat ţinut ce trebuia explorat. Un ţinut senzual, cu văi tulburătoare şi râuri de miere. Nu se mai sătura.

Nu erau greu de găsit locuri izolate unde să facă dragoste, de fiecare dată pentru Margaret fiind la fel de tulburător ca prima oară.

Vechiul sentiment de vinovăţie faţă de tatăl ei o urmărea mereu. Salomon Van der Merwe era un credincios al Bisericii Olandeze Reformate şi ea ştia că, dacă ar fi aflat vreodată, nu ar fi existat iertare. Nici chiar acolo unde locuiau, unde oamenii se bucurau de plăceri acolo unde le găseau, nu ar fi găsit nici o înţelegere. Existau numai două feluri de femei în lume – cuminţi şi târfe – şi o fată cuminte nu ar fi lăsat un bărbat să se atingă de ea înainte de a se fi căsătorit cu el. Aşa că ar fi fost considerată o târfă. „Dar e nedrept”, îşi spuse ea. „A dărui şi a lua înapoi dragoste, e prea frumos ca să fie ceva rău”. Dar, această preocupare, fiind din ce în ce mai acută, o făcu să aducă vorba de căsătorie.

Se plimbau de-a lungul râului Vaal, când ea spuse:

— Jan, ştii cât de mult…

Dar nu mai ştia cum să continue.

— Vreau să spun că…

Disperată, izbucni:

— Ce-ai zice să ne căsătorim?

Jamie începu să râdă.

— Sunt cu totul de acord, Margaret. Cu totul de acord.

Atunci începu şi ea să râdă. Era cea mai fericită clipă din viaţa ei.

*

Duminică dimineaţa, Salomon Van der Merwe îl invită pe Jamie să-i însoţească la biserică. Biserica Nederduits Hervormde era o construcţie mare şi impresionantă, într-un fel de stil gotic, cu amvonul într-un capăt şi

o orgă uriaşă în celălalt capăt. Când intrară, Van der Merwe fu salutat cu mare respect.

— Am contribuit la construirea acestei biserici, îi zise el lui Jamie cu mândrie, Sunt diacon.

Slujba fu numai despre sulf şi flăcările iadului, iar Van der Merwe stătea drept, dând din cap şi sorbindu-i preotului fiecare cuvânt.

„Este omul lui Dumnezeu duminică”, îşi spuse Jamie, „şi în celelalte zile îi aparţine diavolului”.

Van der Merwe se aşezase între cei doi tineri, dar Margaret a fost conştientă de apropierea lui Jamie tot timpul slujbei. „Ce bine că preotul nu ştie ce gânduri îmi trec prin cap”, îşi zise ea zâmbind nervos.

*

În seara aceea, Jamie trecu pe la barul *Sundowner*. Smit servea băuturile din dosul tejghelei. Chipul i se lumină, văzându-l.

— Bună seara, domnule Travis. Ce doriţi? Ca de obicei?

— Nu, în seara asta, nu. Aş vrea să-ţi vorbesc, în odaia din spate.

— Sigur, domnule, zise Smit, simţind miros de bani şi, întorcându-se spre ajutorul lui, spuse: ai grijă de bar.

Camera din spate nu era mai mare decât o cămară, dar oferea intimitate. Înăuntru era o masă rotundă, cu patru scaune, iar în mijlocul mesei, o lampă, pe care Smit o aprinse.

— Stai jos, îi spuse Jamie, şi Smit îşi trase un scaun.

— Spuneţi, domnule, cu ce vă pot ajuta?

— Eu am venit să te ajut pe tine, Smit.

Smit zâmbi.

— Într-adevăr, domnule?

— Da, spuse Jamie şi îşi aprinse un trabuc lung şi subţire. M-am hotărât să te las în viaţă.

O expresie de nesiguranţă se ivi pe chipul lui Smit.

— Nu… nu înţeleg, domnule Travis.

— Nu mă numesc Travis, ci McGregor. Jamie McGregor. Îţi aminteşti? Acum un an ai vrut să mă omori. În grajd. Pentru Van der Merwe.

Smit se încruntă, îngrijorat deodată.

— Nu ştiu despre ce…

— Taci şi ascultă-mă.

Glasul lui Jamie era ca o lovitură de bici. Vedea cum se învârteau rotiţele în capul lui Smit. Încerca să facă legătura între chipul bărbatului eu

părul alb din faţa lui şi tânărul entuziast de cu an în urmă.

— Trăiesc şi sunt bogat – îndeajuns de bogat ca să pot pune nişte oameni să ardă tot aici, împreună cu tine. Mă urmăreşti, Smit?

Smit începu să protesteze că nu ştia nimic, dar, uitându-se în ochii lui Jamie McGregor, văzu primejdie, aşa că zise cu grijă:

— Da, domnule…

— Van der Merwe te plăteşte ca să-i trimiţi prospectori, pentru a le lua ceea ce găsesc. E interesant. Cu cât te plăteşte?

Urmă o clipă de tăcere. Smit era prins între două mari forţe. Nu ştia în ce parte să sară.

— Cât?

— Doi la sută, zise el până la urmă.

— Eu o să-ţi dau cinci. De acum înainte, când apare un prospector, îl trimiţi la mine. O să-l finanţez eu.

Deosebirea e că el o să-şi primească partea şi tu la fel. Chiar ai crezut că Van der Merwe îţi dădea doi la sută din ce câştiga? Prostule.

Smit dădu din cap.

— Aşa e, domnule Trav… domnule McGregor. Înţeleg.

Jamie se ridică.

— Nu cred, zise el şi aplecându-se peste masă, adăugă: te gândeşti să te duci la Van der Merwe să-i spui despre scurta noastră discuţie. Astfel, ai putea lua de la amândoi. Ar fi o singură problemă, Smit, spuse el şi îşi coborî vocea până la şoaptă: o faci, eşti un om mort.

7

Tocmai se îmbrăca, când auzi o bătaie uşoară în uşă. Ascultă şi auzi din nou. Deschise şi o văzu pe Margaret.

— Intră, Maggie, zise el. S-a-ntâmplat ceva?

Venea pentru prima oară la el la hotel. Intră, dar acum, când se aflau faţă în faţă, îi era greu să vorbească. Nu dormise toată noaptea, gândindu-se cum să-i dea vestea. Se temea că n-ar mai fi vrut să o mai vadă vreodată. Îl privi în ochi.

— Jan, sunt însărcinată.

Chipul îi era atât de inexpresiv, încât Margaret se îngrozi că îl pierduse. Şi, deodată, o asemenea bucurie i se citi pe faţă, încât toate îndoielile dispărură imediat. O apucă de braţe şi îi spuse:

— E minunat, Maggie! Minunat! I-ai spus tatălui tău?

Margaret se dădu înapoi speriată.

— Ah, nu! El...

Se duse şi se aşeză pe canapeaua de pluş verde.

— Nu-l cunoşti pe tata. El... el n-ar înţelege niciodată.

Jamie îşi puse repede cămaşa.

— Haide, o să-i spunem amândoi.

— Eşti sigur că totul va fi bine, Jan?

— Niciodată n-am fost mai sigur că acum.

*

Salomon Van der Merwe tocmai măsura ceva pentru un prospector, când intrară ei.

— Ah, Jan! Termin imediat. Se grăbi să termine cu clientul şi veni spre Jamie.

— Ce mai faci? îl întrebă el.

— Cât se poate de bine, răspunse Jamie vesel. Maggie a dumitale va avea un copil.

Se simţi deodată o nemişcare totală.

— Nu… nu înţeleg, îngăimă Van der Merwe.

— Dar e foarte simplu. Am lăsat-o însărcinată.

Culoarea dispăru complet de pe chipul lui Van der Merwe, care se uita când la unul, când la celălalt.

— Nu e… nu e adevărat, nu?

Un vârtej de emoţii contradictorii se îmbulzeau în capul lui. Şocul teribil al pierderii virginităţii de către preţioasa lui fiică… sarcina… Avea să ajungă de râsul oraşului. Dar Jan Travis era foarte bogat. Şi dacă se căsătoreau imediat… Se întoarse spre Jamie.

— O să vă căsătoriţi imediat, bineînţeles.

Jamie îl privi surprins.

— Să ne căsătorim? Ai lăsa-o pe Margaret să se mărite cu un prostănac care te-a lăsat să-i iei tot?

Tot capul îi vuia.

— Ce tot spui, Jan? Niciodată…

— Nu mă numesc Jan, zise Jamie cu brutalitate. Ci Jamie McGregor. Nu mă recunoşti? îl întrebă el şi văzu o expresie de uimire extraordinară pe chipul lui Van der Merwe. Nu, sigur că nu. Acel băiat a murit. L-ai ucis. Dar eu nu sunt omul care să poarte pică, aşa că-ţi fac un cadou, sămânţa mea în pântecul fiicei tale.

După care se întoarse şi ieşi, lăsându-i pe amândoi privind în urma lui, uluiţi.

Margaret ascultase totul şocată şi nevenindu-i să creadă. Doar nu vorbise serios. „O iubea! El…”

Salomon Van der Merwe se întoarse spre fiica lui, cuprins de o mânie extraordinară.

— *Târfa!* strigă el. *Târfă ce eşti! Afară! Ieşi imediat afară!*

Margaret, nemişcată, nu reuşea să înţeleagă, ce lucru îngrozitor se întâmpla. Jan o învinuia pe ea, pentru ceva ce făcuse tatăl ei. Jan credea că avea şi ea vreun amestec. „Cine era Jamie McGregor? Cine…”

— Ieşi! Strigă Van der Merwe, de astă-dată lovind-o tare peste faţă. Nu vreau să te mai văd în viaţa mea!

Margaret stătea acolo, înmărmurită, inima bătându-i şi încercând să-şi recapete răsuflarea. Tatăl ei arăta ca un nebun. Fugi afară, fără să se mai uite înapoi.

*

Salomon Van der Merwe o privi fugind, cuprins de disperare. Văzuse ce se întâmplase cu fiicele altora care se dezonoraseră. Erau silite să se ridice în picioare în biserică şi să fie judecate public, după care erau excluse din comunitate: Aceasta era pedeapsa potrivită, exact ceea ce meritau. Dar Margaret a lui primise o educaţie decentă, cu frica lui Dumnezeu. „Cum a putut să-l trădeze astfel?” O şi vedea goală, unindu-se cu bărbatul acela, zvârcolindu-se ca nişte animale şi începu să aibă o erecţie.

Puse pe uşă plăcuţa pe care scria închis şi se întinse pe pat, fără să aibă nici puterea, nici dorinţa de a se mişca. Când avea să se afle, avea să devină un obiect de batjocură. Avea să fie ori compătimit, ori blamat pentru depravarea fiicei sale. Oricum, ar fi fost insuportabil. Trebuia să aibă grijă să nu afle nimeni. Avea s-o trimită pentru totdeauna undeva departe. Îngenunche şi începu să se roage: „O, Doamne! Cum ai putut să-mi faci una ca asta mie, sincerul Tău servitor? De ce m-ai uitat? Să moară, Doamne. Să moară, amândoi…”

*

Barul *Sundowner* era plin de lume când intră Jamie. Se duse la bar şi se întoarse cu faţa spre ei.

— Atenţie, vă rog! zise el şi, încet încet se făcu linişte. Băutură pe gratis pentru toată lumea!

— Ce este? îl întrebă Smit, O nouă lovitură?

Jamie începu să râdă.

— Într-un fel, prietene. Fiica nemăritată a lui Salomon Van der Merwe este însărcinată. Domnul Van der Merwe doreşte ca toată lumea să-l ajute să sărbătorească.

Smit şopti:

— Dumnezeule!

— Dumnezeu nu are nici un amestec aici, ci doar Jamie McGregor.

*

După o oră, toată lumea din Klipdrift aflase vestea. Că Jan Travis era, de fapt, Jamie McGregor şi că o lăsase însărcinată pe fiica lui Van der Merwe. Margaret Van der Merwe păcălise întregul oraş.

— Nu prea pare a fi genul, nu?

— Se spune că pisica blândă zgârie rău.

— Mă-ntreb câţi alţi bărbaţi şi-or mai fi potolit setea în această fântână?

— Arată bine fata. Aş vrea şi eu o bucăţică.

— De ce nu-i ceri? E darnică.

Şi râdeau.

*

Când ieşi după-amiază din magazin, Salomon Van der Merwe, se împăcase deja cu îngrozitoarea catastrofă care se abătuse asupra lui. Avea să o trimită pe Margaret la Cape Town cu următoarea diligenţă. Putea să şi nască acolo bastardul şi aşa nimeni din Klipdrift nu avea să afle nimic de ruşinea lui. Ieşi în stradă, cu secretul lui, cu un zâmbet întipărit pe buze.

— Bună ziua, domnule Van der Merwe. Am auzit că aveţi şi lucruri pentru nou-născuţi.

— Salut, Salomon. Am auzit că o să ai în curând un mic ajutor în prăvălie.

— Hei, salut, Salomon. Am auzit că ar fi apărut o specie nouă de păsări pe lângă râul Vaal. Eh, da, o barză!..

Salomon Van der Merwe se întoarse şi intră ameţit înapoi în magazin, încuind uşa în urma lui.

*

La barul *Sundowner*, Jarnie bea un whisky şi asculta bârfele din jurul

lui. Era cel mai mare scandal care izbucnise vreodată în Klipdrift şi plăcerea oamenilor era nemaipomenită. „Aş vrea să fi fost şi Banda aici să se bucure cu mine”, îşi spuse el. Asta era plata pentru ce-i făcuse Van der Merwe surorii lui Banda, lui Jamie şi câtor altora? Dar era numai o parte din plată pentru tot ce făcuse, numai începutul. Răzbunarea lui Jamie nu avea să se sfârşească decât atunci când Van der Merwe avea să fie distrus complet. Cât despre Margaret, nu îi era deloc milă de ea. Era şi ea amestecată. Ce-i spusese în prima and se cunoscuseră? „Tatăl meu v-ar putea ajuta. El ştie totul.” Şi ea era tot o Van der Merwe şi Jamie avea să-i distrugă pe amândoi. Smit veni la el la masă.

— Pot să vă vorbesc o clipă, domnule McGregor?

— Ce este?

Smit îşi drese glasul.

— Ştiu vreo doi prospectori care au zece terenuri lângă Pniel. Sunt diamante, dar oamenii n-au bani pentru un echipament adecvat şi caută un asociat.

M-am gândit că v-ar interesa.

Jamie îl privi atent.

— Sunt cei despre care i-ai spus şi lui Van der Merwe, nu?

Smit încuviinţă surprins.

— Chiar aşa, domnule. Dar m-am mai gândit la propunerea dumneavoastră. Ar fi mai bine să fac afaceri cu dumneavoastră.

Jamie îşi scoase un trabuc lung şi subţire, pe care Smit se grăbi să i-l aprindă.

— Mai spune-mi.

Şi Smit îi spuse mai mult.

*

La început, prostituţia se desfăşura la întâmplare în Klipdrift. Prostituatele erai îndeosebi negrese, lucrând în bordeluri murdare, pe străzi dosnice. Primele prostituate albe în oraş au fost chelneriţe. Dar, pe măsura ce descoperirile s-au îndesit şi oraşul a început să prospere, au apărut şi mai multe.

La marginile oraşului erau acum vreo şase astfel de case de lemn, cu acoperişuri din tablă. Singura excepţie era Madam Agnes, care avea o clădire cu două etaje pe strada Bree, o ramificaţie a străzii Loop, cea principală, soţiile nesimţindu-se jignite, dacă erau nevoite să treacă prin faţă. Clienţii erau soţii acestora şi orice străin care îşi putea permite. Era

scump, dar femeile erau tinere şi deschise, dăruind ceva de valoare contra banilor. Băuturile se serveau într-o încăpere frumos ornamentată şi era o regulă a casei ca nici un client să nu fie grăbit sau prost tratat. Madam Agnes însăşi era o roşcată veselă şi robustă, de vreo treizeci şi cinci de ani. Lucrase într-un bordel londonez şi, în Africa de Sud, o atrăseseră povestirile despre cât de uşor se puteau câştiga banii într-un oraş ca Klipdrift. Economisise destul ca să-şi poată deschide un loc al ei şi afacerea mersese bine, chiar de la început.

Madam Agnes se lăuda cu capacitatea ei de a înţelege bărbaţii, dar Jamie McGregor era de neînţeles. Venea pe acolo des, arunca banii cu generozitate şi se purta drăguţ cu femeile, dar părea retras, închis şi de neatins. Ochii lui o fascinaseră pe Agnes. Erau de culoare deschisă, ca nişte ape fără fund şi reci. Spre deosebire de ceilalţi clienţi, el nu vorbea niciodată despre el însuşi sau despre trecutul lui. Madam Agnes aflase cu câteva ore mai devreme că o lăsase însărcinată cu bună ştiinţă pe fiica lui Salomon Van der Merwe, refuzând să se însoare cu ea. „Nemernicul!” îşi spuse Madam Agnes, dar trebuia să admită că era un nemernic atrăgător. Îl privea acum coborând scara acoperită de un covor roşu, spunând politicos noapte bună şi plecând.

*

Întorcându-se la hotel, Jamie o găsi pe Margaret în cameră, uitându-se pe fereastră. Se întoarse când îl auzi intrând.

— Bună, Jamie, îi zise ea cu glas tremurat.

— Ce cauţi aici?

— Trebuia să-ţi vorbesc.

— N-avem ce să mai vorbim.

— Ştiu de ce faci toate astea, îl urăşti pe tatăl meu, îi zise apropiindu-se de el. Dar trebuie să ştii că, indiferent ce ţi-ar fi făcut, eu n-am ştiut nimic. Te rog, te implor, crede-mă. Nu mă urî. Te iubesc prea mult.

Jamie o privi cu răceală.

— Asta era?

— Te rog nu mă privi aşa, doar şi tu mă iubeşti…

El nu mai asculta. Făcea din nou drumul spre Paardspan, când aproape că murise… mutase bolovanii de pe mal până la epuizare… ca, până la urmă, ca printr-o minune, să găsească diamante… Se văzu din nou dându-i-le lui Van der Merwe şi îl auzi spunând: „M-ai înţeles greşit, băiete.

Eu n-am nevoie de parteneri. Tu lucrezi pentru mine… îţi dau douăzeci şi patru de ore să părăseşti oraşul”. Şi bătaia aceea sălbatică… Simţea şi acum mirosul vulturilor şi ciocurile lor ascuţite rupându-i carnea…

Ca de la o mare distanţă, auzea glasul lui Margaret:

— Îţi mai aminteşti? Îţi aparţin… Te iubesc.

Se trezi din reverie şi o privi. *Iubire*. Nu mai ştia ce însemna acel cuvânt. Van der Merwe îi distrusese orice emoţie, în afară de ură. Cu ea se hrănea. Era ca un elixir, îi dădea puterea să trăiască. Ea îl ţinuse în viaţă şi când înfruntase rechinii, şi când trecuse peste stânci, şi când se târâse peste minele din deşertul Namib. Poeţii au scris despre iubire, cântăreţii au cântat-o, poate că era ceva real, poate exista, într-adevăr, dar pentru alţii, nu pentru Jamie McGregor.

— Eşti fiica lui Salomon Van der Merwe. Îi porţi nepotul. Ieşi.

*

Nu avea unde să se ducă. Îşi iubea tatăl şi avea nevoie de iertarea lui, dar ştia că niciodată nu o va nu o putea ierta. I-ar fi făcut viaţa un calvar. Dar nu avea de ales. Trebuia să se ducă undeva.

Părăsi hotelul şi se îndreptă spre magazinul tatălui ei. Avea impresia că toţi cei care treceau pe lângă ea, o priveau. Ba unii bărbaţi zâmbeau chiar insinuant, dar ea, cu capul sus, îşi continuă drumul. Ajungând la magazin, ezită puţin, după care intră. Era pustiu înăuntru. Tatăl ei veni din spate.

— Tată…

— *Tu!*

Dispreţul din vocea lui era ca o palmă. Când se apropie mai mult de ea, simţi miros de whisky.

— Să pleci din oraşul ăsta. Acum. În seara asta. Şi să nu mai calci aici niciodată. Mă auzi? Niciodată! strigă el şi scoase câteva bancnote, pe care le aruncă pe jos. Ia-i şi pleacă.

— Dar îţi port nepotul!

— Porţi copilul diavolului!

Veni şi mai aproape de ea, cu pumnii încleştaţi.

— De câte ori o să te vadă lumea, or să se gândească la ruşinea mea. Dacă pleci, or să uite.

Îl mai privi o dată, lung, după care se întoarse şi se duse spre uşă, clătinându-se.

— Ia banii, târfă! îi strigă el. Ai uitat banii!

*

Margaret cu mintea tulburată porni spre o pensiune ieftină, aflată la marginea oraşului. O căută pe doamna Owens, proprietăreasa. Doamna Owens era o femeie plinuţă şi plăcută la chip, în jur de cincizeci de ani, al cărei soţ o adusese la Klipdrift, unde o părăsise. O femeie mai slabă s-ar fi prăbuşit, dar doamna Owens supravieţuise. Văzuse mulţi oameni necăjiţi în oraşul acela, dar nimeni nu fusese mai distrus, decât fată de şaptesprezece ani din faţa ei.

— M-ai chemat?

— Da. Mă întrebam dacă… dacă nu cumva aveţi ceva de lucru.

— O slujbă? Ce anume?

— Orice. Gătesc bine. Pot să servesc, să fac paturile. Să… să…

I se citea disperare în glas.

— Vă rog, imploră ea. Orice!

Tânăra aceea care tremura în faţa ei, îi frânse inima doamnei Owens.

— Cred că aş mai putea folosi un ajutor. Când poţi să începi? întrebă ea şi văzu uşurarea luminându-i chipul lui Margaret.

— Acum.

— Pot să-ţi dau numai… zise doamna Owens şi, gândindu-se la o cifră adăugă: o liră doi şilingi şi unsprezece pence pe lună, cu masă şi casă.

— E foarte bine, zise Margaret recunoscătoare.

*

Salomon Van der Merwe apărea foarte rar pe străzi acum. Clienţii găseau din ce în ce mai des plăcuţa cu „închis” pe uşă la orice oră din zi. După câtva timp, începură să-şi rezolve treburile în altă parte.

Dar el tot se mai ducea la biserică în fiecare duminică. Nu ca să se roage, ci să-i ceară Domnului să îndrepte acea teribilă catastrofă care căzuse pe umerii celui mai ascultător servitor al Său. Ceilalţi enoriaşi îl priviseră totdeauna cu respect pentru că era bogat şi influent, dar acum le simţea privirile aţintite asupra lui şi îi auzea şuşotind în spate. Familia care stătea de obicei în strana de lângă el, se mută în altă strană. Era un paria. Dar ceea ce l-a doborât complet a fost slujba în care preotul a combinat fragmente din *Exod*, din *Ezechiel* şi din *Levitic*.

— Eu, Domnul Dumnezeul Vostru, sunt foarte gelos, văzând nedreptăţile părinţilor căzând asupra copiilor. Deci, oh tu femeie uşoară, ascultă cuvântul Domnului. Căci ţi-ai arătat murdăria, ţi-ai dezvelit goliciunea cu iubiţii tăi... Şi Domnul îi spuse lui Moise: „Nu-ţi prostitua fiica, pentru ca să devină o târfă; altfel tot ţinutul va fi al desfrâului şi plin de răutate...”

După duminica aceea, Van der Merwe nu a mai călcat în biserică.

*

Pe măsură ce Salomon Van der Merwe se ruina, Jamie McGregor prospera. Cheltuielile pentru exploatare în căutarea diamantelor creşteau, cu cât se exploata mai adânc, iar cei interesaţi îşi dădeau seama că nu îşi puteau permite echipamentul sofisticat de care aveau nevoie. Imediat se răspândi vestea că Jamie McGregor finanţa în schimbul unei părţi a minelor, şi, cu timpul Jamie îşi cumpără asociaţii. Investi în terenuri, magazine şi aur. Era foarte cinstit în afaceri şi această reputaţie devenind recunoscută, din ce în ce mai mulţi veneau la el.

Erau două bănci în oraş şi, când una din ele dădu faliment din cauza proastei conduceri, Jamie o cumpără, introducându-şi oamenii lui şi fără să-şi amestece numele.

Orice atingea el părea să prospere. Avea succes şi era mai bogat decât visase vreodată, dar toate acestea nu însemnau cine ştie ce pentru el. Îşi măsura reuşita numai după decăderea lui Salomon Van der Merwe. Răzbunarea lui abia începuse.

Se întâmpla uneori să treacă pe lângă Margaret pe stradă. Nici nu îi dădea atenţie.

Habar nu avea cât rău îi făceau ei acele întâlniri întâmplătoare. Numai văzându-l şi i se tăia respiraţia, trebuind să se oprească până îşi recăpăta stăpânirea de sine. Încă îl mai iubea cu toată fiinţa. Nimic n-ar fi putut schimba acest lucru. Se folosise de trupul ei ca să-i pedepsească tatăl, dar ea ştia că ar fi putut fi cu două tăişuri. În curând avea să dea naştere copilului lui Jamie şi, când avea să-l vadă, trup din trupul lui, avea să se însoare cu ea, dându-i astfel copilului un nume. Margaret ar fi devenit doamna Jamie McGregor şi nici nu-şi dorea altceva mai mult. Seara, înainte să adoarmă, îşi mângâia pântecele umflat, şoptind:

— Fiul nostru..

Poate era o nebunie să creadă că ar fi putut influenţa sexul, dar voia să încerce totul. Orice bărbat îşi dorea un fiu.

Pe măsură ce sarcina creştea, Margaret devenea mai speriată. Ar fi vrut să aibă pe cineva cu care să vorbească, dar femeile din oraş nu îi vorbeau. Religia lor le învăţase să pedepsească, nu să ierte. Era singură, înconjurată de străini, şi noaptea plângea pentru ea şi pentru copilul ei nenăscut încă.

Jamie McGregor cumpărase o clădire cu două etaje în mijlocul oraşului, pe care o folosea ca sediu. Într-o zi, Harry McMillan, contabilul şef, avu o discuţie cu el.

— Unim toate companiile, dar ne trebuie un nume, îi spuse el. Ai vreo idee?

— O să mă gândesc.

Şi se gândi. Îi mai răsunau în urechi strigătele care străpungeau ceaţa din deşertul Namib şi îşi dădu seama că nu exista decât un nume potrivit. Îl chemă pe contabil.

— Noua companie o să se numească *Kruger-Brent.* Societatea *Kruger-Brent.*

*

Alvin Cory, directorul băncii lui Jamie, veni odată la el.

— Aş vrea să vă vorbesc despre împrumuturile domnului Van der Merwe, zise el. A mers prea departe. Altădată se putea risca, dar situaţia dânsului s-a schimbat foarte mult, domnule McGregor. Cred că ar trebui să-i pretindem plata lor.

— Nu.

Cory îl privi surprins.

— A venit azi dimineaţă ca să mai împrumute…

— Daţi-i. Daţi-i orice vrea.

Directorul se ridică.

— Cum spuneţi, domnule McGregor. O să-i spun că dumneavoastră…

— Nu-i spuneţi nimic. Doar daţi-i banii.

*

În fiecare dimineaţă la cinci, Margaret se trezea ca să coacă pâine şi biscuiţi, pentru căutători, şi când chiriaşii intrau în salon pentru micul dejun, ea le servea porridge, şuncă şi ouă, cornuri, căni de cafea şi *„naartje”*. Majoritatea erau prospectori în căutare de terenuri, sau venind de pe proprietăţile lor. Se opreau în Klipdrift atâta cât să-şi evalueze

diamantele, să facă o baie, să se îmbete şi să viziteze unul din bordelurile din oraş, de obicei cam în această ordine, în mare parte aventurieri grosolani şi analfabeţi.

Exista în Klipdrift o lege nescrisă, cum că femeile serioase nu trebuiau supărate. Dacă un bărbat voia sex, atunci se ducea la o târfă. Margaret Van der Merwe, însă, reprezenta o provocare, tocmai pentru că nu făcea parte din nici o categorie. Fetele serioase care erau singure, nu rămâneau însărcinate, iar ideea era că, din moment ce Margaret greşise o dată, era probabil dornică să se mai culce şi cu alţii. Aşa că nu aveau altceva de făcut decât să întrebe. Şi aşa au şi făcut.

Unii erau deschişi şi aroganţi; alţii vicleni şi ascunşi. Margaret îi trata pe toţi cu o demnitate tăcută. Dar, într-o seară, în timp ce doamna Owens se pregătea de culcare, auzi ţipete din camera lui Margaret. Proprietăreasa deschise uşa şi dădu buzna înăuntru. Unul din chiriaşi, un prospector beat, îi sfâşiase cămaşa de noapte şi o ţintuise pe pat.

Doamna Owens s-a repezit la el ca o tigroaică, începând să dea în el cu un fier de călcat. Era pe jumătate cât el, dar nu conta. Furioasă peste măsură, îl lovi până când acesta îşi pierdu cunoştinţa, după care îl târî în hol şi apoi afară în stradă. Se întoarse repede la Margaret, care îşi ştergea sângele de pe buze, de unde o muşcase agresorul. Mâinile îi tremurau.

— Totul e-n regulă, Maggie?

— Da, vă… mulţumesc, doamnă Owens.

Lacrimi neaşteptate i se iviră în ochi. Într-un oraş, în care puţini erau cei care abia îi vorbeau, era cineva care îi arătase bunătate.

Doamna Owens îşi zise privindu-i pântecul umflat: „Biată visătoare. Jamie McGregor n-o s-o ia niciodată de nevastă.”

*

Ziua se apropia. Margaret obosea repede, aplecatul şi ridicatul fiind un mare efort. Singura bucurie pe care o avea, era când simţea copilul mişcând. Ea şi cu fiul ei erau singuri pe lume şi îi vorbea ore întregi despre minunatele lucruri pe care avea să i le rezerve viaţa.

Într-o seară, târziu, puţin după cină, un băiat negru veni la pensiune şi îi dădu o scrisoare.

— Trebuie să aştept răspuns, îi spuse băiatul.

Margaret citi scrisoarea şi apoi o reciti foarte încet.

— Da, zise ea la sfârşit. Răspunsul e da.

*

Vinerea următoare, fix la amiază, Margaret se afla în faţa bordelului lui Madam Agnes. Pe o plăcuţă agăţată pe uşă scria „închis”. Margaret bătu uşor la uşă, ignorând privirile uimite ale trecătorilor. Se întrebă dacă nu făcuse cumva o greşeală venind aici. Fusese o hotărâre dificilă, pe care o luase numai din cauza singurătăţii înfiorătoare. Scrisoarea suna aşa:

Dragă domnişoară Van der Merwe,

Nu e treaba mea, dar fetele şi cu mine am discutat foarte mult situaţia dumitale nefericită şi nedreaptă şi suntem de părere că e ruşine. Am vrea să te ajutăm şi pe dumneata şi copilul. Dacă nu te deranjează, am fi foarte onorate dacă ai accepta invitaţia noastră la dejun. Vineri ar fi bine?

Cu respect,

Madam Agnes.

P.S. Vom fi foarte discrete.

Margaret tocmai se gândea să plece, când Madam Agnes deschise uşa. O luă de braţ zicându-i:

— Intră, draga mea. Să ieşim din căldura asta blestemată.

O conduse într-un salon mobilat cu canapele în stil victorian, îmbrăcate în pluş roşu, scaune şi mese. Încăperea fusese gătită cu panglici şi, Dumnezeu ştie de unde, baloane colorate. Pancarte scrise atârnau din tavan: *Bine ai venit fetiţo... o să fie băiat... La mulţi ani!*

Înăuntru erau opt din fetele lui Madam Agnes, de diverse vârste, mărimi şi culori. Toate se îmbrăcaseră pentru această ocazie sub supravegherea lui Madam Agnes. Purtau rochii de prânz şi nu erau machiate. „Par mult mai respectabile decât multe din nevestele din oraşul ăsta”, îşi spuse Margaret.

Le privea, fără să ştie ce să facă. Unele chipuri îi erau cunoscute. Le servise în magazinul tatălui ei. Unele erau tinere şi chiar frumoase. Altele, mai vârstnice, evident vopsite la păr. Dar, toate aveau ceva în comun, le păsa de ea. Erau prietenoase, calde şi bune şi voiau să o facă fericită.

Se învârteau în jurul ei atente, grijulii să nu spună sau să nu facă ceva greşit. Orice ar fi spus lumea, ştiau că ea era o doamnă şi erau conştiente de diferenţa dintre Margaret şi ele. Erau onorate de vizita ei şi hotărâte să nu lase nimic să le strice această petrecere în cinstea ei.

— Ţi-am pregătit o masă foarte bună, scumpa mea, zise Madam Agnes. Sper că ţi-e foame.

O conduseră în sufragerie, unde masa fusese aranjată festiv, cu o

sticlă de şampanie aşezată în dreptul lui Margaret. Când trecură prin hol, îşi aruncă privirea spre scările care duceau la dormitoare. Ştia că Jamie venea aici şi se întrebă pe care din ele o alegea. Pe toate, probabil. Şi le privi iar, întrebându-se în sinea ei ce or fi având ele în plus faţă de ea.

Dejunul se transformă într-un adevărat banchet. Începu cu o supă delicioasă şi salată, urmate de crap proaspăt. Apoi, oaie şi raţă cu cartofi şi legume. După aceea budincă, brânza, fructe şi cafea. Margaret se trezi mâncând cu poftă, simţindu-se minunat. Fu aşezată în capul mesei, având-o pe Madam Agnes în dreapta, şi pe Maggie, o blondă drăguţă, care nu avea mai mult de şaisprezece ani, în stânga ei. La început, conversaţia merse greu. Fetele aveau o mulţime de lucruri amuzante de povestit, dar nu erau genul lui Margaret. Astfel că vorbiră despre vreme şi despre felul cum se dezvolta oraşul Klipdrift şi despre viitorul Africii de Sud. Ştiau totul despre politică, economie şi diamante, pentru că le aflau direct de la experţii în materie.

Odată blonda cea drăguţă, Maggie, zise:

— Jamie tocmai a descoperit un nou filon de diamante la…

Şi, când în încăpere se făcu deodată linişte, îşi dădu seama de gafă şi adăugă nervos:

— Unchiul meu Jamie. E… e însurat cu mătuşa mea.

Pe Margaret o surprinse valul brusc de gelozie care o cuprinse. Madam Agnes schimbă repede subiectul.

Imediat după ce mâncară, Madam Agnes se ridică, zicând:

— Vino pe aici, draga mea.

Margaret o urmă împreună cu fetele într-un al doilea salon, pe care nu îl mai văzuse. Acesta era plin cu daruri, toate foarte frumos împachetate. Nu îi venea să creadă.

— Nu… nu ştiu ce să spun.

— Deschide-le, îi zise Madam Agnes.

Era un leagăn, botoşei lucraţi de mână, scutece, bonetele brodate şi o pelerină lungă din caşmir brodat. Pantofiori franţuzeşti, o ceşcuţă pentru copii, din argint cu marginea aurită, o perie şi un pieptene cu mânere din argint, ace de prins bărbiţa, din aur şi ornate cu perle, clopoţei, o suzetă şi un căluţ de lemn vopsit în picăţele. Soldaţi de jucărie, blocuri din lemn, viu colorate şi cel mai frumos lucru din toate: un veştmânt lung şi alb pentru botez.

Parcă era Crăciunul, întrecea toate aşteptările lui Margaret. Toată singurătatea şi tristeţea adunate în ea în lunile ce trecuseră explodară ai ea izbucni în lacrimi.

Madam Agnes o cuprinse pe după umeri şi le spuse fetelor să iasă. Acestea părăsiră încăperea în tăcere. Madam Agnes o aşeză pe Margaret pe o canapea unde rămaseră până când suspinele începură să scadă.

— Îmi… îmi pare rău, îngăimă Margaret. Nu… nu ştiu ce m-a apucat.

— Nu-i nimic, draga mea. Camera asta a văzut multe necazuri. Şi ştii ce-am învăţat? Într-un fel, toate se rezolvă, în cele din urmă. Şi tu şi copilul o să o duceţi bine.

— Vă mulţumesc, şopti Margaret, arătând spre grămada de cadouri. Nici n-o să vă pot mulţumi îndeajuns pentru…

Madam Agnes îi strânse mâna.

— Nu. Habar n-ai cât de mult ne-a plăcut să adunăm toate astea. N-avem ocazia să facem aşa ceva mereu. Când una din noi rămâne însărcinată e tragedia dracului, zise şi îşi duse repede mâna la gură. Ah, scuză-mă, te rog!

Margaret zâmbi.

— Aş vrea să ştiţi că asta a fost una dintre cele mai frumoase zile din viaţa mea.

— Suntem, într-adevăr, onorate că ai venit, draga mea. După părerea mea, faci cât toate femeile din oraşul ăsta la un loc. Blestematele alea! Le-aş omorî pentru felul cum se poartă cu tine. Şi, dacă nu te superi, Jamie McGregor e un prost, mai spuse ea şi se ridică. Bărbaţii! Ar fi minunat dacă am putea trăi fără ei. Sau poate că n-ar fi. Cine mai ştie?

Margaret îşi revenise, aşa că se ridică şi îi luă mâna lui Madam Agnes într-a ei.

— N-o să uit niciodată asta. Odată, când fiul meu va fi destul de mare, o să-i povestesc totul despre ziua asta.

Madam Agnes se încruntă.

— Chiar crezi că ar fi bine?

Margaret zâmbi.

— Chiar cred că ar fi bine.

Madam Agnes o conduse.

— O să-ţi trimit toate astea la pensiune şi… succes.

— Mulţumesc mult.

Şi plecă.

Madam Agnes mai rămase o clipă privind în urma ei. După care intră şi strigă:

— Gata, fetelor. La treabă.

O oră mai târziu, la Madam Agnes era deschis, ca de obicei.

8

Venise vremea să apese pe buton. În timpul celor şase luni care trecuseră, Jamie McGregor îi adunase încet pe toţi partenerii lui Van der Merwe în variatele lui întreprinderi, astfel încât, acum, Jamie îi stăpânea totul. Dar obsesia lui era să pună mâna pe câmpul de diamante din Namib. Plătise pentru el însutit cu sângele şi pielea lui, chiar cu viaţa aproape. Folosise diamantele pe care le luase atunci cu Banda pentru construirea unui imperiu de unde să-l zdrobească pe Salomon Van der Merwe. Sarcina nu fusese încă îndeplinită. Acum, Jamie era pregătit să o îndeplinească.

Van der Merwe se îndatorase din ce în ce mai mult. Nimeni din oraş nu-i mai împrumuta bani, în afară de banca pe care Jamie o stăpânea în secret. Instrucţiunea pe care i-o dăduse directorului fusese:

— Daţi-i lui Salomon Van der Merwe orice doreşte.

Magazinul nu mai era deschis aproape niciodată. Van der Merwe

începuse să bea dis-de-dimineaţă, iar după-amiaza se ducea la Madam Agnes, rămânând uneori şi peste noapte.

Într-o dimineaţă, aflându-se la măcelărie şi aşteptând puii pe care îi comandase doamna Owens, Margaret îl zări pe tatăl ei părăsind bordelul. Abia îl recunoscu pe bătrânul acela neîngrijit mergând şovăitor. „Eu l-am adus în halul ăsta. Oh, Doamne, iartă-mă, eu l-am adus aşa!”

Salomon Van der Merwe habar nu avea ce i se întâmpla. Ştia doar că, într-un fel, nu din vina lui, viaţa îi fusese distrusă. Dumnezeu îl alesese pe el - cum odată îl alesese pe Iov – pentru a-i pune credinţa la încercare. Van der Merwe era convins că, în cele din urmă, avea să iasă învingător în lupta cu invizibilii lui duşmani. Nu avea nevoie decât de puţin timp – timp şi mai mulţi bani. Pusese în joc magazinul, acţiunile pe care le avea în şase câmpuri mici de diamante, ba chiar şi calul şi căruţa. Nu îi mai rămăsese decât câmpul din Namib şi în ziua când l-a dat şi pe acesta, Jamie a lovit.

— Cereţi-i totul, îi zise Jamie directorului băncii. Daţi-i termen de douăzeci şi patru de ore să plătească tot sau, dacă nu, prescrieţi ipoteca.

— Domnule McGregor, nu poate plăti toţi aceşti bani…

— Douăzeci şi patru de ore.

Fix la ora patru în după-amiaza următoare, directorul adjunct al băncii, însoţit de şeful poliţiei, apăru în magazin cu dispoziţia de a confisca toate bunurile lui Salomon Van der Merwe. Din biroul lui de peste drum, Jamie îi văzu pe Van der Merwe dat afară din magazin. Stătea afară, clipind des din cauza soarelui şi neştiind ce să facă, încotro s-o apuce. Îi fusese luat totul. Răzbunarea lui Jamie era încheiată. „De ce, oare, n-oi simţi nici o satisfacţie?”, se întrebă el atunci. Era gol înlăuntrul lui. Cel pe care îl distrusese, îl distrusese el mai întâi.

Când se duse în seara aceea la Madam Agnes, aceasta îi zise:

— Ai auzit, Jamie? Salomon Van der Merwe şi-a zburat creierii acum o oră.

*

Înmormântarea avu loc cimitirul mohorât şi bătut de vânt din afara oraşului. În afară de cei care se ocupau de îngropăciune, mai erau de faţă doar două persoane: Margaret şi Jamie McGregor. Ea purta o rochie neagră, fără nici o formă, care îi ascundea sarcina. Era palidă şi nu arăta prea bine. Jamie, înalt şi elegant, era închis în sine şi distant. Stăteau de o parte şi de alta a mormântului privind sicriul coborând încet. Bulgări de pământ căzeau peste sicriu şi lui Margaret i se părea că spuneau: „Târfă!

…”

Se uită la Jamie peste mormântul tatălui ei şi privirile li se întâlniră. A lui Jamie era atât de rece şi impersonală, de parcă ar fi avut o străină în faţă. Margaret îl urî în clipa aceea. „Stai acolo fără să simţi nimic şi eşti la fel de vinovat ca şi mine. Noi l-am omorât, tu şi cu mine. În ochii Domnului suntem soţ şi soţie. Dar suntem asociaţi în rău.” Se uită în jos la mormântul descoperit şi văzu ultima lopată de pământ acoperind sicriul.

— Odihneşte-te în pace, şopti ea. Odihneşte-te.

Când îşi ridică privirea, Jamie plecase.

*

În Klipdrift, două clădiri din lemn serveau drept spitale, dar erau atât de murdare şi neigienice, încât mai mulţi pacienţi mureau. Copiii se năşteau acasă. Când se apropie timpul pentru Margaret să nască, doamna Owens aranjă cu o moaşă, Hannah, să vină. Durerile începură la trei dimineaţa.

— Doar să împingi, îi zise Hannah. Natura o să facă restul.

Prima durere aduse un zâmbet pe buzele lui Margaret. Îşi aducea fiul pe lume şi avea să-i dea un nume. Avea să aibă grijă ca Jamie McGregor să-şi recunoască fiul. Copilul ei nu avea să fie pedepsit.

Chinurile continuară, oră după oră şi, când unii chiriaşi intrară în dormitorul lui Margaret să vadă ce se întâmpla, au fost trimişi la plimbare.

— Asta e ceva intim, îi zise Hannah lui Margaret. Între tine, Dumnezeu şi diavolul care te-a băgat în buclucul ăsta.

— O să fie băiat? murmură Margaret.

Hannah îi şterse fruntea cu o cârpă umedă.

— O să-ţi spun când o să ştiu. Acum împinge. Tare! Mai tare! Şi mai tare!

Contracţiile începură să vină la intervale scurte de timp şi durerea îi sfâşia trupul. „Dumnezeule, ceva nu e-n regulă”, îşi spuse Margaret.

— Împinge! îi zise Hannah, deodată alarmată. E răsucit, strigă ea. Nu… nu pot să-l scot!

Printr-o ceaţă roşiatică, Margaret o văzu pe Hannah aplecându-se şi răsucindu-i trupul şi încăperea începu să dispară, deodată încetând orice durere. Plutea în spaţiu şi la capătul unui tunel se vedea o lumină roşie; cineva îi făcea semne, era Jamie. „Aici sunt, Maggie, draga mea. O să-mi dăruieşti un fiu minunat.” Se întorsese la ea. Nu îl mai ura. Ştia că nu-l urâse niciodată. Auzi o voce:

— Aproape că s-a terminat.

Şi o durere puternică o sfâşie înăuntru, durere care o făcu să ţipe.

— Acum! zise Hannah. Vine.

O clipă mai târziu, simţi ceva ud între picioare şi Hannah strigă triumfătoare. Ridică un ghemotoc roşu zicând:

— Bine ai venit la Klipdrift. Scumpa mea, ai un fiu.

Îi dădu numele de Jamie.

*

Margaret ştia că Jamie avea să afle repede de copil, aşa că aşteptă să o caute sau să trimită după ea. Când, după câteva săptămâni, tot nu primi nici un semn, îi trimise ea un mesaj. Băiatul se întoarse după o jumătate de oră.

Ea fierbea de nerăbdare.

— Eh, l-ai găsit pe domnul McGregor?

— Da, doamnă.

— Şi i-ai transmis mesajul?

— Da, doamnă.

— Şi ce-a spus? întrebă ea atunci.

Băiatul era încurcat.

— A... a spus că nu are nici un fiu, domnişoară Van der Merwe.

Toată ziua rămase încuiată în cameră refuzând să iasă.

— Tăticul tău e supărat acum, Jamie. Crede că mămica ta i-a făcut ceva rău. Dar tu eşti băiatul lui şi, când o să te vadă, o să ne ia să stăm împreună şi o să ne iubească pe amândoi foarte mult. O să vezi, dragul meu, că totul o să fie bine.

Dimineaţă, când doamna Owens bătu în uşă, Margaret îi deschise. Părea ciudat de liniştită.

— Te simţi bine, Maggie?

— Foarte bine, mulţumesc, zise ea îmbrăcându-l pe Jamie într-unul din costumaşele cele noi. O să îl scot pe Jamie la plimbare cu căruciorul.

Căruciorul, darul de la Madam Agnes şi de la fetele ei, era un model de frumuseţe. Din cel mai bun soi de trestie, cu mânere solide din lemn curbat. Era tapiţat cu brocart din import, pernele erau îmbrăcate în pluş mătăsos şi în spate era prinsă o umbrelă de soare, cu multe dantele şi volănaşe.

Margaret îl plimbă pe toate străduţele care dădeau din strada Loop. Din când în când, câte un străin se mai oprea zâmbindu-i copilului, dar

femeile din oraş îşi întorceau privirea sau treceau pe partea cealaltă a străzii, ocolind-o pe Margaret.

Dar ea nici nu băga de seamă acest lucru. Nu căuta decât o singură persoană. În fiecare zi când era vreme bună, îmbrăca băieţelul în câte un costumaş frumos şi îl scotea cu căruciorul. La sfârşitul săptămânii, văzând că nu îl putea întâlni pe Jamie pe stradă, îşi dădu seama că el o evita în mod intenţionat. „Eh, dacă el nu vine să-şi vadă fiul, o să se ducă fiul lui la el”, îşi spuse ea hotărâtă.

A doua zi dimineaţă, Margaret o găsi pe doamna Owens în salon.

— O să plec într-o scurtă călătorie, doamnă Owens. Mă-ntorc peste o săptămână.

— Bine, dar copilul e prea mic pentru călătorii, Maggie…

— Copilul o să rămână în oraş.

Doamna Owens se încruntă.

— Adică aici?

— Nu, doamna Owens, nu aici.

*

Jamie McGregor îşi construise casa pe Kopje, una din colinele ce dominau Klipdrift-ul. Era un bungalow cu acoperiş abrupt şi cu două aripi mari legate de clădirea principală prin două mari verande. Casa era înconjurată de pajişti verzi, plantate cu pomi şi de o grădină de trandafiri bogată. În spate era şopronul pentru trăsură şi camerele servitorilor. De treburile casei se îngrijea Eugenia Talley, o văduvă formidabilă de vârstă mijlocie, care avea şase copii mari în Anglia.

Margaret ajunse pe la zece dimineaţa, când ştia că Jamie era la birou. Doamna Talley deschise uşa şi rămase înmărmurită văzându-i. Cum ştia toată lumea pe o rază de o sută de mile, aşa ştia şi doamna Talley cine erau cei doi.

— Îmi pare rău, dar domnul McGregor nu este acasă, zise ea, vrând să închidă uşa, însă Margaret o opri.

— N-am venit să-l văd pe domnul McGregor, ci ca să-i aduc fiul.

— Mă tem că nu ştiu nimic…

— O să plec pentru o săptămână, după care o să vin să-l iau înapoi, zise ea întinzându-i copilul. Îl cheamă Jamie.

O expresie de groază se întipări pe chipul doamnei Talley.

— Dar nu-l puteţi lăsa aici! Domnul McGregor ar…

— Aveţi de ales, îi zise Margaret. Ori îl luaţi în casă, ori îl las aici în

prag. Nici asta nu i-ar conveni domnului McGregor.

Fără să mai spună un cuvânt, îi puse copilul în braţe doamnei Talley şi plecă.

— Staţi puţin! Nu puteţi...! Veniţi înapoi! Domnişoară...!

Dar Margaret nici nu privi înapoi. Cu copilul în braţe, doamna Talley îşi spuse: „Dumnezeule! Domnul McGregor o să fie al naibii de furios!”

*

Nu îl mai văzuse niciodată aşa.

— Cum ai putut să fii atât de proastă? strigă el. Trebuia să-i trânteşti uşa în nas.

— Dar nu mi-a dat răgaz, domnule McGregor.

— N-o să-i ţin copilul la mine-n casă!

Umbla în sus şi în jos, oprindu-se doar din când în când în faţa neajutoratei femei.

— Ar trebui să te concediez pentru asta.

— Se-ntoarce la sfârşitul săptămânii după el.

— Nu-mi pasă când se întoarce, strigă Jamie. Ia copilul de aici imediat! Scapă de el!

— Şi cum propuneţi dumneavoastră să fac, domnule McGregor? întrebă ea înţepată.

— Du-l în oraş. Trebuie să existe un loc unde să-l poţi lăsa.

— Unde anume?

— De unde dracu’ vrei să ştiu eu?

Doamna Talley se uita la grămăjoara pe care o ţinea în braţe. Strigătele îl făcuseră să plângă.

— Nu există orfelinate în Klipdrift, zise ea legănându-l, dar ţipetele erau şi mai mari. Cineva trebuie să aibă grijă de el.

Jamie îşi trecu degetele prin păr neştiind ce să spună.

— Fir-ar să fie! Bine, zise el. Dacă eşti atât de generoasă, ia dumneata copilul şi ai grijă de el.

— Da, domnule.

— Şi fă-l să înceteze cu plânsul ăsta insuportabil. Să fie clar, doamna Talley, să-l ţii departe de mine, nu vreau să ştiu că e în casa asta. Iar când maică-sa o să vină să-l ia, să n-o văd. Clar?

Copilul începu iar cu puteri noi.

— Foarte clar, domnule McGregor, zise doamna Talley şi ieşi repede.

Jamie rămase să bea un brandy şi să fumeze un trabuc. „Proasta!

Crede că vederea lui o să mă-nmoaie făcându-mă să alerg la ea şi să-i spun: «Te iubesc. Iubesc copilul. Vreau să ne căsătorim.»” Eh, nici măcar nu se sinchisise să se uite la copil. Nu avea nimic cu el. Nu se născuse din iubire, nici măcar din dorinţă sexuală, ci doar din răzbunare. Nu avea să uite niciodată expresia de pe chipul lui Salomon Van der Merwe când îi spusese că Margaret era însărcinată. Acela fusese începutul, iar sfârşitul fusese pământul aruncat pe sicriul de lemn. Trebuia să-l găsească pe Banda, să-i spună că misiunea lor fusese îndeplinită.

*

Avea un sentiment de deşertăciune. „Trebuie să-mi fixez alte ţeluri”, îşi spuse el. Era deja peste măsură de bogat. Avea sute de acri de pământ cu minereu. Îl cumpărase pentru diamantele care le-ar fi putut descoperi şi sfârşise prin a avea aur, platină şi încă vreo alte şase minereuri rare. Banca lui deţinea ipoteci pe jumătate din proprietăţile Klipdrift-ului, iar terenurile lui se întindeau de la Namib până la Cape Town. Simţea o satisfacţie, dar nu era de ajuns. Îşi chemase părinţii să vină să stea cu el, dar aceştia nu vroiau să părăsească Scoţia. Fraţii şi sora lui se căsătoriseră. Trimitea sume mari părinţilor lui şi îi făcea o mare plăcere, dar viaţa îi era anostă. Cu câţiva ani în urmă, era plină de urcuşuri şi coborâşuri. Atunci simţea că trăieşte. Trăise când, împreună cu Banda, trecuseră cu pluta peste stânci. Trăise când se târâse peste mine prin deşert. I se părea că nu mai trăia demult. Dar nu recunoştea deloc că era singur.

Întinse iar mâna spre paharul cu brandy, dar acesta era gol. Ori băuse mai mult decât crezuse, ori doamna Talley nu avusese destulă grijă. Se ridică de pe scaun, luă paharul şi se duse spre dulapul cu băuturi. Tocmai destupa o sticlă, când auzi un gângurit de copil. „Ăsta! Doamna Talley ar trebui să-l ţină în camera ei, nu în bucătărie.” Îi ascultase porunca până în cel mai mic amănunt, în cele două zile care trecuseră, nici nu îl văzuse, nici nu îl auzise. O auzi pe doamna Talley vorbindu-i pe tonul acela cântat pe care îl folosesc femeile de obicei cu copiii mici.

— Eşti un băieţel frumos, da? zicea ea. Eşti un înger. Da, eşti un înger.

Copilul gânguri din nou. Jamie se apropie de dormitorul doamnei Talley şi aruncă o privire înăuntru. Făcuse rost de undeva de un leagăn în care ţinea copilul. Doamna Talley era aplecată deasupra lui şi el îi ţinea strâns degetul.

— Ce puternic eşti, diavol mic. O să fii un mare… zise ea, dar se opri brusc, surprinsă, când îl văzu pe stăpânul ei în uşă. Ah, aveţi nevoie de ceva, domnule McGregor?

— Nu, spuse el apropiindu-se de leagăn. M-a deranjat zgomotul de aici.

Atunci îşi privi pentru prima oară fiul. Era mai mare decât crezuse şi bine clădit. Părea să-i zâmbească.

— Îmi pare rău, domnule McGregor, dar e un copil foarte cuminte. Şi sănătos. Ia daţi-i un deget, să vedeţi ce putere are.

Fără o vorbă, Jamie părăsi încăperea.

*

Jamie McGregor avea peste cincizeci de angajaţi. Nu era unul, de la poştaş şi până la cel mai înalt funcţionar, să nu ştie de unde venise numele Societăţii Kruger-Brent şi erau toţi foarte mândri că lucrau pentru el. Pe David Blackwell îl angajase de curând; avea şaisprezece ani şi era fiul unuia din supraveghetorii săi, un american din Oregon, care venise în Africa de Sud după diamante. Când Blackwell îşi termină banii, Jamie îl angajă supraveghetor la una din mine. Fiul lui începuse lucrul într-o vară, iar Jamie, văzându-l că făcea treabă bună, îi oferi o slujbă permanentă. Tânărul David Blackwell era inteligent, atrăgător şi avea iniţiativă. Ştia că putea păstra şi un secret, acesta fiind motivul pentru care îl alesese să vadă de treburile lui personale.

— David, aş vrea să te duci la pensiunea doamnei, Owens. Locuieşte acolo o anume Margaret Van der Merwe.

Dacă lui David îi era cunoscut acel nume sau nu, nu arăta prin nimic.

— Da, domnule.

— Să vorbeşti numai cu ea. Şi-a lăsat copilul la îngrijitoarea mea. Spune-i că aş vrea să vină chiar astăzi să-l ia înapoi.

— Am înţeles, domnule McGregor.

Jumătate de oră mai târziu, David Blackwell se întoarse. Jamie îl privi de la birou.

— Domnule, mă tem că n-am putut să fac ce m-aţi rugat.

Jamie se ridică.

— De ce? Doar era foarte simplu.

— Domnişoara Van der Merwe nu era acolo, domnule.

— Atunci, găseşte-o.

— A plecat din Klipdrift acum două zile. Ar trebui să se întoarcă peste

cinci zile. Dacă doriţi să mai fac şi alte cercetări…

— Nu, nu-i nimic, zise Jamie.

Acesta era cel din urmă lucru pe care şi l-ar fi dorit.

— Asta-i tot, David.

— Bine, domnule, zise băiatul, după care ieşi.

„A naibii femeie! Când o să se întoarcă, o să aibă o surpriză. Îşi va lua copilul înapoi!”

*

În seara aceea, Jamie cină singur acasă. Tocmai îşi bea paharul cu brandy în birou, când doamna Talley intră să îi vorbească despre o problemă ce privea casa. Deodată, se opri să asculte ceva şi apoi spuse:

— Mă scuzaţi, domnule McGregor, dar îl aud pe Jamie plângând.

După care ieşi repede.

Jamie trânti paharul, vărsând puţin conţinutul.

„Copilul ăsta! Şi a mai avut tupeul să-i dea şi numele de Jamie. Nici măcar nu arată ca un Jamie. Nu seamănă a nimic.”

Zece minute mai târziu, doamna Talley se întoarse în birou şi, văzând băutura vărsată, îl întrebă:

— Vreţi să vă aduc un alt brandy?

— Nu-i nevoie, zise el cu răceală. Ceea ce trebuie neapărat este ca dumneata să-ţi aminteşti pentru cine lucrezi. Nu-mi place să fiu întrerupt din cauza acestui bastard. E clar, doamnă Talley?

— Da, domnule.

— Cu cât va dispărea mai curând, cu atât va fi mai bine pentru amândoi. Pricepi?

Ea strânse din buze.

— Da, domnule. Mai aveţi să-mi spuneţi ceva?

— Nu.

Dădu să plece.

— Doamnă Talley…

— Da, domnule McGregor?

— Ai spus că plângea. Nu cumva e bolnav?

— Nu, domnule, era doar ud. Trebuia schimbat.

Jamie găsi totul revoltător.

— Asta-i tot.

S-ar fi înfuriat teribil dacă ar fi ştiut că servitorii îşi petreceau ore întregi discutând despre el şi fiul lui. Toţi considerau că se purta într-un

mod iraţional, dar mai ştiau şi că numai menţionarea acestui subiect ar fi însemnat concedierea. Jamie McGregor nu era omul care să se lase sfătuit.

*

Seara următoare avu o şedinţă până târziu. Făcuse investiţii într-o nouă cale ferată. Nu era mare, de la minele lui din deşertul Namib până la De Aar, unindu-se cu linia Cape Town-Kimberley, dar acum, transportul diamantelor şi aurului până în port avea să coste mai puţin. Prima linie de cale ferată din Africa de Sud care fusese inaugurată în 1860, pleca din Dunbar, ajungând la Point şi de atunci mai fuseseră deschise şi alte linii între Cape Town şi Wellington. Liniile acestea de cale ferată erau venele de oţel care permiteau mărfurilor şi oamenilor să călătorească prin inima Africii de Sud, iar Jamie avea de gând să facă şi el parte din ele. Acesta era doar începutul planului său. „După asta, vapoarele”, îşi spuse el. „Vapoarele mele vor transporta minereuri peste ocean”.

Sosind acasă după miezul nopţii, se dezbrăcă şi se băgă în pat. Plătise un decorator de la Londra să-i facă un dormitor mare, bărbătesc, cu un pat uriaş lucrat la Cape Town. Într-un colţ al camerei era un vechi scrin spaniol şi două dulapuri mari care adăposteau mai mult de cincizeci de costume şi treizeci de perechi de pantofi. Nu îi păsa de haine, dar era important pentru el să le ştie acolo. Îşi petrecuse prea multe zile şi nopţi în zdrenţe.

Tocmai aţipise, când avu impresia că aude un plânset. Se ridică în capul oaselor şi ascultă. Nimic. Oare o fi fost copilul? O fi căzut din leagăn. Ştia că doamna Talley dormea foarte adânc. Ar fi fost groaznic să se întâmple ceva cu copilul la el în casă. Ar fi fost răspunzător. „Fir-ar să fie de femeie!”, îşi spuse el atunci.

Îşi luă halatul şi papucii şi traversă toată casa până în camera doamnei Talley. Ascultă la uşă, dar nu auzi nimic. Deschise uşa încet. Doamna Talley dormea dusă, înfăşurată în cuvertură, sforăind. Jamie se apropie de leagăn. Copilul era întins pe spate, cu ochii larg deschişi. Se apropie şi mai mult, privindu-l. Era, totuşi, o asemănare, pentru Dumnezeu! Avea cu siguranţă gura şi bărbia lui. Ochii erau albaştri acum, dar toţi copiii mici aveau ochii albaştri. Numai uitându-se la el şi putea să jure că avea să-i aibă cenuşii. Îşi agita mânuţele în aer gângurind şi zâmbindu-i lui Jamie. „Aşa, fii cuminte, stai acolo, nu mai face gălăgie, nu mai ţipa ca alţi copii”, îşi spuse Jamie în sinea lui, privindu-l mai de aproape. „Da, e un adevărat McGregor”, conchise el.

Îi întinse încetişor un deget, pe care copilul i-l prinse cu amândouă mânuţele, strângându-i-l cu putere.

„E puternic ca un tăuraş”, îşi spuse Jamie şi, în aceeaşi clipă o expresie ciudată se ivi pe chipul băieţelului, iar Jamie simţi un miros acru.

— Doamnă Talley!

Aceasta sări imediat din pat, speriată.

— Ce… ce s-a-ntâmplat?

— Copilul are nevoie de dumneata. Eu trebuie să fac chiar totul în casa asta? zise el şi ieşi imediat.

*

— David, tu te pricepi la copii?

— În ce sens, domnule? îl întrebă David Blackwell.

— Păi, ştii tu, cu ce le place să se joace, chestii din astea.

Tânărul american îi spuse:

— Cred că, atunci când sunt foarte mici, le plac clopoţeii, jucăriile care fac zgomot.

— Cumpără vreo jumătate de duzină, îi zise Jamie.

— Am înţeles, domnule.

Fără nici o altă întrebare inutilă. Aşa îi plăcea lui Jamie. David Blackwell avea să ajungă departe.

*

În seara aceea, când Jamie veni acasă cu un pacheţel maroniu, doamna Talley îi spuse:

— Aş vrea să vă cer scuze pentru azi-noapte, domnule McGregor. Nu-mi dau seama cum de am putut dormi aşa. Probabil că a plâns foarte tare dacă l-aţi auzit tocmai de la dumneavoastră din cameră..

— Nu-ţi face probleme, îi spuse Jamie cu generozitate. E bine că unul din noi a auzit – adăugă el dându-i pachetul. Dă-i asta. Nişte jucării. Nu cred că-i place prea mult să fie ţinut prizonier în leagănul ăla toată ziua.

— Dar nu-i ţinut deloc prizonier, domnule, îl scot şi pe afară.

— Şi unde-l duci?

— Doar prin grădină, unde îl pot supraveghea.

Jamie se încruntă.

— Aseară mi s-a părut că nu arăta prea bine.

— Chiar?

— Da. Nu prea mi-a plăcut culoarea. N-ar fi bine să se îmbolnăvească înainte să vină maică-sa.

— Aşa e, domnule.

— Poate ar fi mai bine să-l mai văd o dată.

— Bine, domnule, doriţi să-l aduc aici?

— Chiar te rog, doamnă Talley.

— Imediat, domnule McGregor.

Se întoarse după câteva minute doar, cu micuţul Jamie în braţe. Ţinea strâns o jucărie albastră.

— Mie mi se pare că arată foarte bine.

— Eh, atunci m-oi fi înşelat eu. Dă-mi-l, te rog.

I-l dădu cu grijă, Jamie luându-şi fiul în braţe pentru prima dată. Ceea ce simţi atunci îl umplu de mirare. Era ca şi cum ar fi tânjit demult după această clipă, de parcă ar fi trăit pentru ea, fără să o ştie exact. Ţinea în braţe sânge din sângele lui – pe fiul lui, pe Jamie McGregor junior. Ce rost avea să construiască un adevărat imperiu, o dinastie, ce rost aveau diamantele, aurul şi căile ferate dacă nu avea cui să le lase? „Ce prost am fost!”, îşi zise el. Până atunci nu îşi dăduse seama ce anume îi lipsea. Ura îl orbise prea tare. Privind la faţa aceea mică, o asprime dinlăuntrul lui dispăru.

— Mută leagănul lui Jamie la mine-n dormitor, doamnă Talley.

*

Trei zile mai târziu, când Margaret apăru la uşă, doamna Talley îi spuse:

— Domnul McGregor este la birou, domnişoară Van der Merwe, dar mi-a spus să trimit după dânsul când sosiţi, pentru că vrea să vă vorbească.

Margaret aşteptă în salon, cu micuţul Jamie în braţe. Îi fusese teribil de dor de el. De câteva ori voise să se întoarcă la Klipdrift, temându-se să nu i se fi întâmplat ceva sau să nu se fi îmbolnăvit. Dar se silise să stea departe şi planul îi reuşise. Jamie voia să îi vorbească! Totul avea să fie minunat. Aveau să fie împreună toţi trei acum.

În clipa când Jamie intră, Margaret simţi o emoţie foarte cunoscută. „Dumnezeule, cât de mult îl iubesc”, îşi zise ea.

— Bună, Maggie.

Ea îi zâmbi cald şi fericită.

— Bună, Jamie.

— Îmi vreau fiul.

Inima îi tresări de bucurie.

— Sigur că-ţi vrei fiul, Jamie, nu m-am îndoit niciodată de asta.

— O să am grijă să fie crescut cum trebuie. O să-i ofer toate avantajele şi, bineînţeles, că o să mă îngrijesc şi de tine.

Margaret îl privi ameţită.

— Nu… nu înţeleg.

— Ţi-am spus că vreau copilul.

— Am crezut… adică… tu şi cu mine…

— Nu, eu vreau doar copilul.

O furie nemaipomenită puse stăpânire pe ea deodată.

— Înţeleg. Să ştii că n-o să te las să mi-l iei.

Jamie o privi o clipă.

— Foarte bine. Hai să facem un compromis. Poţi să stai aici cu Jamie, îi poţi fi… guvernantă, îi spuse el şi văzându-i expresia de pe chip, o întrebă: dar spune ce vrei, de fapt?

— Că fiul meu să aibă un nume, îi zise ea cu mândrie. Numele tatălui său.

— Bine, atunci îl adopt.

Ea îl privi ironic.

— Să-mi adopţi copilul? Ah, nu. N-o să-mi iei fiul, îmi pare rău pentru tine. Marele Jamie McGregor. Cu toţi banii şi cu toată puterea ta, de fapt, n-ai nimic. Pur şi simplu, eşti demn de plâns.

Şi o văzu plecând, cu copilul în braţe.

A doua zi de dimineaţă, Margaret începu pregătirile pentru a pleca în America.

*

— Fuga nu rezolvă nimic, îi zise doamna Owens.

— Dar nu fug, doar mă duc undeva unde copilul meu să înceapă o viaţă nouă.

Nu mai suporta ca ea şi fiul ei să fie batjocura lui Jamie McGregor.

— Şi când vrei să pleci?

— Cât mai repede. O să luăm diligenţa până la Worcester şi de acolo trenul spre Cape Town. Am strâns destui bani ca să pot ajunge până la New York.

— Dar e foarte mult de mers.

— O să merite. Se spune că America este ţara tuturor posibilităţilor,

nu? De asta avem nevoie.

*

Totdeauna se lăudase că era calm în orice împrejurare. Acum, însă, striga la oricine îi apărea în faţă. În biroul lui era un tărăboi continuu. Nimic din ce făceau ceilalţi nu îi convenea. Se înfuria şi se plângea de orice, incapabil să se stăpânească. Nu mai dormise de trei nopţi. Nu se gândea decât la discuţia cu Margaret. „Fir-ar să fie!” Trebuia să fi ştiut că avea să-l forţeze să se căsătorească. La fel de înşelătoare ca tatăl ei. Nu procedase bine. Îi spusese că avea să se îngrijească de ea, dar nu fusese foarte clar. Bineînţeles. *Banii!* Ar fi trebuit să-i ofere bani. O mie de lire – zece mii – mai mult.

— Am o sarcină delicată pentru tine, îi zise el lui David Blackwell.

— Spuneţi, domnule.

— Vreau să te duci să vorbeşti cu domnişoara Van der Merwe. Spune-i că-i ofer douăzeci de mii de lire. Ştie ea pentru ce, îi spuse Jamie completând un cec.

Învăţase demult ce însemnau banii.

— Dă-i ăsta.

— Am înţeles, domnule, zise David şi plecă imediat, dar, după un sfert de oră se întoarse, dându-i înapoi cecul, rupt în două.

Jamie simţi cum se face roşu.

— Îţi mulţumesc, David. Asta-i tot.

Deci, Margaret voia mai mulţi bani. Ei bine, o să-i dea, dar de data asta, avea s-o facă personal.

Târziu în după-amiaza aceea, se duse la pensiunea doamnei Owens.

— Aş vrea să vorbesc cu domnişoara Van der Merwe, zise el.

— Mă tem că nu se poate, îi spuse doamna Owens. E în drum spre America.

Jamie avu senzaţia unei lovituri în stomac.

— Nu se poate! Când a plecat?

— Cu diligenţa de prânz spre Worcester.

*

Trenul aştepta în gară la Worcester, plin peste măsură de călători gălăgioşi în drum spre Cape Town. Negustori cu soţiile, comis-voiajori, prospectori, cafri, soldaţi şi marinari întorcându-se la datorie. Majoritatea

se aflau într-un tren pentru prima oară şi o atmosferă de sărbătoare domnea printre ei. Margaret reuşise să găsească un loc lângă fereastră, unde Jamie era ferit de înghesuială. Stătea cu copilaşul în braţe, ignorându-i pe cei din jur şi gândindu-se doar la viaţa care îi aştepta. Nu avea să fie deloc uşor. Oriunde s-ar fi dus, avea să rămână doar o femeie nemăritată cu un copil, deci o jignire pentru societate. Dar avea să găsească ea o cale ca fiul ei să ducă o viaţă decentă. Atunci îl auzi pe conductor strigând:

— Toată lumea în vagoane!

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Jamie.

— Ia-ţi lucrurile, îi zise el. Cobori din tren.

„Tot mai crede că mă poate cumpăra”, îşi spuse ea.

— Cât îmi mai oferi de data asta?

Jamie îşi privi fiul care dormea liniştit în braţele ei şi îi răspunse:

— Îţi ofer căsătoria.

9

Ceremonia căsătoriei avu loc trei zile mai târziu, scurtă şi foarte intimă. Singurul martor fiindu-le David Blackwell. În tot acest timp Jamie McGregor a fost cuprins de emoţiile cele mai controversate. Fusese obişnuit să îi dirijeze şi să îi manipuleze pe ceilalţi, iar acum el era cel manipulat. Se uită la Margaret. Aşa cum stătea lângă el, părea chiar frumoasă. Îşi aminti pasiunea şi abandonul ei, dar totul nu era decât o amintire, nimic mai mult, lipsită de orice căldură sau emoţie. O folosise ca pe un instrument al răzbunării şi ea îi dăduse un moştenitor.

Preotul spuse:

— Vă declar soţ şi soţie. Vă puteţi săruta mireasa.

Jamie se aplecă şi îşi atinse iute buzele de obrazul ei.

— Hai acasă, zise el apoi, doar îl aştepta fiul său.

Ajungând acasă, îi arătă lui Margaret un dormitor într-una din aripi şi îi spuse:

— Acesta e dormitorul tău.

— Înţeleg.

— O să mai angajez o îngrijitoare, iar doamna Talley se va ocupa de Jamie. Dacă ai nevoie de ceva, spune-i lui David Blackwell.

Margaret se simţi ca şi cum i-ar fi dat o palmă. O trata, deci, ca pe o servitoare. Dar nu asta era important. „Copilul meu are un nume şi asta mi-e de-ajuns."

Jamie nu se întoarse la cină. Margaret îl aşteptă, dar, în cele din urmă, mâncă singură. Toată noaptea a stat trează în pat, auzind fiecare zgomot din casă. Pe la patru adormi, dar ultimul ei gând fu să se întrebe pe care din fetele de la Madam Agnes o alesese.

*

Dacă relaţiile ei cu Jamie nu se schimbară după căsătorie, în schimb relaţiile cu oamenii din oraş suportară o transformare miraculoasă. Dintr-o renegată, Margaret deveni, peste noapte, arbitrul social al Klipdrift-ului. Mulţi îşi câştigau existenţa într-un fel sau altul de pe urma lui Jamie McGregor şi a companiei *Kruger-Brent*. Aşa că îşi spuseseră că, dacă Margaret Van der Merwe fusese de ajuns de bună pentru Jamie McGregor, era de ajuns de bună şi pentru ei. Acum, de câte ori Margaret scotea copilul la plimbare, era întâmpinată cu zâmbete şi urări de bine. Invitaţiile curgeau una după alta. Era invitată la ceai, la dineuri de binefacere şi toţi o rugau să conducă tot felul de comitete orăşeneşti. Când îşi aranja părul într-un anume fel, o mulţime de femei din oraş se pieptănau la fel. Când îşi cumpără o rochie nouă galbenă, deodată rochiile galbene deveniră foarte purtate. Margaret le suporta slugărnicia cum le suportase şi ostilitatea – cu demnitate.

*

Jamie venea acasă doar ca să-şi petreacă timpul cu fiul lui. Purtarea sa fată de Margaret continua să fie distantă şi politicoasă. În fiecare dimineaţă, la micul dejun, făcea pe soţia fericită, de ochii servitorilor, în ciuda indiferenţei reci de care dădea dovadă cel din faţa ei. Dar după plecarea lui, fugea la ea în cameră, udă de transpiraţie. Se ura pe ea însăşi. Unde îi era mândria? Ştia că încă îl mai iubea pe Jamie. „Totdeauna

o să-l iubesc”, îşi spuse ea. „Dumnezeu să mă ajute.”

*

Jamie se afla la Cape Town într-o călătorie de afaceri de trei zile. Ieşind din *Hotel Royal*, un şofer negru în livrea îl întrebă:

— Doriţi o trăsură, domnule?

— Nu, mulţumesc, zise el. Merg pe jos.

— Banda s-a gândit că aţi dori o trăsură.

Jamie se opri în loc şi îl privi cu atenţie.

— Banda?

— Da, domnule McGregor.

Se urcă în trăsură. Negrul pocni din bici şi porniră. Pe banchetă, Jamie se gândea la Banda, la curajul şi la prietenia lui. În ultimii doi ani încercase de multe ori să-l găsească, dar fără nici un succes. Acum avea să-şi întâlnească prietenul.

Trăsura se îndreptă spre ţărm şi, imediat, Jamie îşi dădu seamă încotro mergeau. Un sfert de oră mai târziu, se opriră în faţa depozitului părăsit unde plănuiseră aventura lor în Namib. „Ce nebuni eram”, îşi zise el coborând din trăsură şi intrând în depozit. Banda îl aştepta. Era neschimbat, doar că acum era îmbrăcat curat, la costum şi cravată.

O clipă se priviră zâmbind şi abia după aceea se îmbrăţişară.

— Arăţi foarte bine, îi zise Jamie şi Banda dădu din cap.

— Nu mi-a mers rău. Mi-am cumpărat ferma aia cum aveam de gând, am o soţie şi doi băieţi, cultiv grâu şi cresc struţi.

— Struţi?

— Penele lor aduc o grămadă de bani.

— Ah, tare aş vrea să-ţi cunosc şi eu familia, Banda.

Se gândi la familia lui din Scoţia şi la cât de dor îi era de ei. Plecase de acasă de aproape patru ani.

— Am tot încercat să te găsesc.

— Am fost ocupat, Jamie, îi zise Banda venind mai aproape. A trebuit să te văd ca să te avertizez. O să dai de bucluc.

Jamie îl privi cu atenţie.

— Ce fel de bucluc?

— Şeful de la câmpurile Namib – Hans Zimmerman – nu-i bun. Muncitorii îl urăsc. Plănuiesc să fugă.

Dacă o fac, paznicii or să-ncerce să-i oprească şi o să izbucnească o revoltă.

Jamie nu îşi luă ochii de pe chipul lui Banda.

— Ţii minte că ţi-am spus odată de unul – John Tengo Javabu?

— Da, îmi aduc aminte, e un conducător politic. Am citit despre el, a stârnit o adevărată „donderstorm”.

— Eu sunt unul din adepţii lui.

Jamie clătină din cap.

— Înţeleg. O să fac tot ce o să pot, îi promise el.

— Foarte bine. Ai ajuns mare, Jamie. Mă bucur.

Îţi mulţumesc, Banda.

— Şi ai un fiu minunat.

Jamie nu putu să nu se arate surprins.

— De unde ştii?

— Îmi place să nu pierd legătura cu prietenii mei, zise Banda ridicându-se. Trebuie să mă duc la o întrunire, Jamie. O să le spun că or să se aranjeze lucrurile în Namib.

— Da, o să am grijă.

Îl urmă până la uşă.

— Când o să ne mai vedem?

Banda zâmbi.

— O să fiu pe-aici. Nu scapi tu de mine aşa uşor, îi spuse el şi plecă.

*

Întorcându-se la Klipdrift, Jamie îl chemă pe David.

— Au fost ceva probleme în Namib, David?

— Nu, domnule McGregor, răspunse acesta ezitând puţin. Dar am auzit că s-ar putea să fie.

— Supraveghetorul e Hans Zimmerman. Interesează-te dacă nu cumva se comportă cum nu trebuie cu muncitorii. Dacă da, pune-l la punct. Aş vrea să te duci chiar tu acolo.

— Plec mâine dimineaţă.

*

Ajuns acolo, David stătu două ore de vorbă cu paznicii şi cu muncitorii. Ceea ce auzi îl înfurie foarte tare. După ce află tot ce era de aflat, se duse să-l vadă pe Hans Zimmerman.

Acest Hans Zimmerman era un adevărat uriaş. Cântărea vreo sută de kilograme şi avea vreo doi metri înălţime. Avea un chip porcin şi gras,

ochi brăzdaţi de vinişoare roşii şi era unul dintre cei mai antipatici oameni pe care David Blackwell îi întâlnise vreodată. Dar, în acelaşi timp, era şi unul din cei mai buni supraveghetori ai companiei. Când intră David, îl găsi stând la birou, făcând ca totul în jur să pară mic.

Se ridică şi dădu mâna cu David.

— Mă bucur să vă văd, domnule Blackwell. Ar fi trebuit să-mi spuneţi că veniţi.

David era sigur că vestea sosirii lui ajunsese deja la Zimmerman.

— Doriţi un whisky?

— Nu, mulţumesc.

Zimmerman se lăsă pe spate şi zâmbi.

— Cu ce vă pot fi de folos? Nu-i place şefului câte diamante scoatem?

Amândoi ştiau că producţia de diamante din Namib era excelentă.

— Îi fac să muncească mai mult decât oricare altul din compania asta, se lăudă el.

— Am primit unele reclamaţii în legătură cu condiţiile de aici, zise David şi zâmbetul pieri de pe chipul lui Zimmerman.

— Ce fel de reclamaţii?

— Că oamenii n-ar fi trataţi cum trebuie, că…

Zimmerman sări în picioare cu o agilitate surprinzătoare. Era roşu de furie.

— Ăştia nu sunt oameni. Ăştia sunt cafri. Voi staţi pe scaune la sediu şi…

— Ascultă-mă, îi zise David. Nu e nici o…

— Dumneata să mă asculţi pe mine! Aduc mai multe diamante decât oricare altul din compania asta şi ştii de ce? Pentru că bag frica de Dumnezeu în nenorociţii ăştia.

— La celelalte mine îi plătim cu cincizeci şi nouă de şilingi pe lună plus hrană. Dumneata le dai doar cincizeci de şilingi pe lună.

— Vă plângeţi pentru că v-am făcut o treabă bună? Doar profitul contează.

— Jamie McGregor nu e de acord, îi zise David. Măreşte-le salariile.

Zimmerman zise mohorât.

— Bine, sunt doar banii şefului.

— Am mai auzit că sunt biciuiţi.

Zimmerman râse zgomotos.

— Dumnezeule, dar un băştinaş nu simte durerea, domnule. Au pielea atât de groasă, încât nu simt nici blestematul de bici. Doar îi sperie.

— Atunci ai speriat trei din ei de moarte, domnule Zimmerman.

Zimmerman ridică din umeri.

— Mai sunt o mulţime.

„Animal blestemat”, îşi zise David. „Şi unul periculos pe deasupra.” Îl privi pe supraveghetor.

— Dacă mai sunt probleme aici, o să fii înlocuit, îi spuse el şi se ridică să plece. Vei începe să-i tratezi ca pe nişte oameni. Să încetezi imediat cu pedepsele. Le-am văzut cocioabele. Sunt ca nişte cocini, curăţaţi-le.

Hans Zimmerman îl privea fix, forţându-se să-şi păstreze calmul.

— Mai e ceva? reuşi el să întrebe.

— Da. Mă-ntorc peste trei luni; dacă nu o să-mi placă ce o să văd, va trebui să îţi cauţi de lucru la altă companie. La revedere, spuse el şi ieşi.

Hans Zimmerman rămase locului mult timp, cuprins de o mânie îngrozitoare. „Proştii”, îşi spuse el. *„Uitlanders”*. Zimmerman era bur şi tatăl lui fusese bur. Pământul acela le aparţinea lor şi Dumnezeu îi făcuse pe negri să-i servească pe ei. Dacă ar fi vrut să fie trataţi ca nişte oameni, Dumnezeu nu le-ar fi făcut pielea neagră. Jamie McGregor nu putea înţelege acest lucru. Dar la ce te puteai aştepta de la un *„uitlander”*, un om care ţinea cu băştinaşii? Hans Zimmerman înţelese că trebuia să aibă mai multă grijă pe viitor. Dar avea să le arate cine era şef la Namib.

*

Compania *Kruger-Brent* se extindea şi Jamie McGregor era mai mult plecat. Cumpără o fabrică de hârtie în Canada şi un şantier naval în Australia. Când era acasă, Jamie îşi petrecea tot timpul cu fiul său, care semăna din ce în ce mai mult cu el. Se simţea neobişnuit de mândru de băiat. Ar fi vrut să-l ia cu el în lungile-i călătorii, dar Margaret nu îl lăsa.

— E prea mic pentru călătorii. Când o să mai crească, o să-l poţi lua cu tine. Dacă vrei să fii cu el, îl găseşti aici.

Până să-şi dea Jamie seama, fiul său împlinise un an, apoi doi, făcându-l să se mire cât de repede trecea timpul. Era în 1887.

Şi pentru Margaret cei doi ani trecuseră cum-necum. O dată pe săptămână, Jamie invita oaspeţi la cină, ea făcând pe gazda drăguţă. Ceilalţi o găseau isteaţă şi inteligentă şi chiar le plăcea să stea de vorbă cu ea. Ştia că erau câţiva bărbaţi care o găseau chiar atrăgătoare, dar bineînţeles că nu făcuseră niciodată nici un gest, pentru că era soţia lui Jamie McGregor.

După ce ultimii oaspeţi plecau, Margaret îl întreba:

— Te-ai simţit bine în seara asta?

Iar Jamie răspundea invariabil:

— Da. Noapte bună.

După care se ducea la micuţul Jamie. Câteva minute după aceea, Margaret auzea uşa de la intrare închizându-se în urma lui Jamie care pleca.

Noapte de noapte, în patul ei, Margaret McGregor se gândea la viaţa ei. Ştia cât de mult o invidiau femeile din oraş, şi o durea, ştiind cât de puţin era de invidiat. Trăia o poveste cu un bărbat care o trata mai rău decât un străin.. Dacă măcar i-ar fi dat atenţie! Se întrebă ce ar fi făcut el, oare, dacă într-o dimineaţă, la micul dejun, dacă ea ar fi luat vasul cu zeamă de fulgi de ovăz importată special din Scoţia şi i l-ar fi vărsat în cap. Parcă vedea expresia de pe chipul lui şi imaginea o distra atâta, încât se trezi chicotind, râsul transformându-se treptat în suspine. „Nu vreau să-l mai iubesc. N-o să-l mai iubesc. O să mă opresc, într-un fel, înainte să mă autodistrug…”

*

În 1890, oraşul Klipdrift depăşise aşteptările lui Jamie. În cei şapte ani de când se afla acolo, devenise un oraş dezvoltat, prospectori venind mereu din toate colţurile lumii. De fiecare dată vechea poveste. Veneau cu trăsuri, căruţe sau pe jos, chiar. Nu aveau nimic decât zdrenţele de pe ei. Aveau nevoie de hrană, echipament, adăpost şi bani, iar Jamie McGregor era acolo tocmai pentru a-i ajuta. Deţinea acţiuni în vreo duzină de mine producătoare de diamante şi aur şi numele şi reputaţia lui deveneau şi mai cunoscute. Într-o dimineaţă primi vizita unui avocat de la *De Beers*, uriaşul conglomerat care controla marile mine de diamant de la Kimberley.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă Jamie.

— Am fost trimis să vă fac o propunere, domnule McGregor. *De Beers* ar dori să vă cumpere. Spuneţi dumneavoastră preţul.

Era o clipă importantă. Jamie zâmbi şi zise:

— Spuneţi-l pe al dumneavoastră.

*

David Blackwell era din ce în ce mai important pentru Jamie. În tânărul american, Jamie McGregor se vedea pe el însuşi cum fusese odată.

Era cinstit, inteligent şi loial. Îl făcu, mai întâi, secretarul lui, apoi asistentul său personal şi, în cele din urmă, când împlini vârsta de douăzeci şi unu de ani, director general.

Pentru David Blackwell, Jamie era ca un al doilea tată. Când tatăl lui David suferi un atac de cord, Jamie îl internă în spital, plătind medicii, iar când muri, el însuşi se îngriji de înmormântare. În cinci ani de când lucra pentru compania *Kruger-Brent*, David ajunsese să îl admire pe Jamie mai mult decât pe oricine altcineva. Îşi dădea seama de situaţia dintre Jamie şi Margaret şi regreta profund, căci îi plăcea pe amândoi. „Dar nu-i treaba mea”, îşi spuse el. „Eu trebuie să-l ajut pe Jamie cât pot.”

*

Jamie îşi petrecea din ce în ce mai mult timp cu fiul său. Băiatul avea cinci ani acum şi, prima dată când l-a luat cu el în mină, o săptămână întreagă nici nu a mai vorbit de altceva. Făceau excursii, dormind în cort sub cerul liber. Jamie era obişnuit cu cerul Scoţiei, unde stelele îşi ştiau bine locul pe firmament. Aici, în Africa de Sud, însă, constelaţiile erau ameţitoare. În ianuarie, o stea strălucea puternic deasupra capului, ca în mai să fie Crucea Sudului la zenit. În iunie, deci iarnă în Africa de Sud, Scorpionul era gloria cerului. Era ceva ameţitor, pur şi simplu. Totuşi, simţea ceva deosebit stând aşa pe pământul cald, cu privirea aţintită spre cerul fără de timp, avându-l pe fiul său alături, ştiind că făceau amândoi parte din aceeaşi eternitate.

Se trezeau dis-de-dimineaţă şi vânau potârnichi, bibilici şi tot felul de alte păsări sălbatice. Micuţul Jamie îşi avea poneiul lui, astfel că tată şi fiu călăreau alături prin savană, ocolind cu grijă gropile adânci făcute de furnicari, de ajuns ca să înghită şi cal şi călăreţ şi gropile mai mici, făcute de pisici.

Savana era plină de primejdii. Într-una din aceste excursii, când îşi instalaseră cortul pe malul unui râu, aproape că au fost omorâţi de o turmă de antilope migratoare. Cel dintâi semn a fost un vag nor de praf la orizont. Iepuri, şacali, pisici fugeau care încotro, iar şerpii ieşeau din tufişuri căutând pietre sub care să se ascundă. Jamie scrută din nou orizontul. Norul se apropia şi mai mult.

— Hai să plecăm repede, zise el.

— Şi cortul…

— Lasă-l!

Începură să urce repede un deal înalt. Auziră tropăit de copite, după

care văzură primul şir de antilope, lung de vreo trei mile, cel puţin. Erau pe puţin jumătate de milion, distrugând tot în calea lor. Copacii erau smulşi din rădăcină, tufele pulverizate, lăsând în urma lor trupurile a sute de animale mici. Iepuri, şerpi, şacali, păsări erau zdrobite sub copitele aducătoare de moarte. Aerul era plin de praf şi zgomot asurzitor, şi, în cele din urmă, când totul se sfârşi, Jamie socoti că durase mai mult de trei ore.

Când micuţul Jamie împlini şase ani, tatăl său îi spuse:

— Săptămâna viitoare o să te iau la Cape Town să vezi şi tu un oraş adevărat.

— Şi mama o să vină cu noi? întrebă Jamie. Nu-i place vânătoarea, dar oraşele îi plac.

Tatăl său îi zise atunci ciufulindu-l:

— Nu, fiule, ea are treabă aici. Mergem numai noi doi bărbaţii, da?

Pe copil îl supăra faptul că părinţii lui erau atât de reci unul faţă de celălalt, dar atunci nu înţelegea prea multe.

*

Călătoriră în vagonul personal al lui Jamie. În 1891, calea ferată devenise principalul mijloc de transport în Africa de Sud, căci trenurile erau ieftine, convenabile şi iuţi. Vagonul particular comandat de Jamie avea vreo patruzeci de metri şi conţinea patru compartimente de lux în care puteau să stea douăsprezece persoane, un salon care putea fi folosit ca birou, o sufragerie, un bar şi o bucătărie complet echipată. Compartimentele aveau canapele din alamă, lămpi cu gaz şi ferestre foarte mari.

— Dar unde sunt călătorii? întrebă copilul la un moment dat şi Jamie începu să râdă.

— Noi suntem toţi călătorii, fiule, e trenul tău.

Aproape tot timpul, micul Jamie a privit pe fereastră, minunându-se de vastitatea câmpurilor pe lângă care treceau iute.

— Acesta e pământul Domnului, îi spuse tatăl său. L-a umplut cu minereuri preţioase pentru noi. Sunt toate acolo în pământ şi aşteaptă să fie găsite. Ce s-a descoperit până acum e numai începutul, Jamie.

*

Ajunşi la Cape Town, micul Jamie rămase uluit văzând atâta lume şi clădirile uriaşe. Jamie îşi duse fiul la *Linia maritimă McGregor* şi îi arătă

vreo şase vapoare în port care încărcau şi descărcau mărfuri.

— Le vezi? Sunt toate ale noastre.

*

De cum ajunseră înapoi la Klipdrift, micuţul Jamie începu să povestească ce văzuse.

— Tata are tot oraşul! exclamă el. O să-ţi placă, mamă, o să-l vezi şi tu data viitoare.

— Aşa e, dragul meu, zise ea strângându-l la piept.

Jamie îşi petrecea multe nopţi departe de casă şi ea ştia că se ducea la Madam Agnes. Auzise chiar că îi cumpărase o casă uneia din femei ca să o poată vizita în secret. Nu avea cum să ştie sigur dacă era adevărat. Ştia doar că, indiferent cine era acea femeie, ea ar fi vrut s-o ucidă.

*

Pentru a-şi menţine starea sufletească, Margaret se sili să-şi facă de lucru în oraş. Adună fonduri pentru construirea unei alte biserici şi începu o misiune de ajutorare a familiilor de prospectori care aveau adevărată nevoie. Îl rugă pe Jamie să pună un vagon la dispoziţia prospectorilor care se întorceau la Cape Town când rămâneau fără bani şi complet lipsiţi de speranţă.

— Îmi ceri să arunc banii pe apa sâmbetei, femeie, mormăi el. Lasă-i să se întoarcă tot aşa cum au venit.

— Dar nu pot nici să mai meargă, îi zise Margaret. Iar dacă rămân aici, oraşul va trebui să suporte cheltuielile pentru îmbrăcăminte şi hrană pentru ei.

— Bine, fie, zise Jamie în final, Dar e o idee prostească.

— Îţi mulţumesc, Jamie.

O urmări cu privirea ieşind din birou şi, în ciuda voinţei lui, nu putu să nu se simtă mândru de ea. „Ar fi putut să fie o soţie extraordinară pentru altcineva”, îşi spuse el.

*

Numele celei pe care Jamie o luase într-o casă personală, era Maggie, frumoasa prostituată care stătuse lângă Margaret la masa dată în cinstea copilului. O ironie să poarte acelaşi nume cu soţia sa, îşi spunea

Jamie, dar nu exista nici o asemănare între ele. Această Maggie era o blondă de douăzeci şi unu de ani, cu un chip nostim şi un trup împlinit – o adevărată tigroaică în pat. Jamie o plătise foarte bine pe Madam Agnes ca să-i dea drumul fetei, iar pe Maggie o plătea cu generozitate. Era foarte discret când o vizita. Venea aproape numai noaptea, convins că nu fusese observat, dar, de fapt, mulţi îl văzuseră, nimeni nu comentă, însă. Era oraşul lui Jamie McGregor, doar, şi avea dreptul să facă ce voia.

În seara aceea, Jamie, însă, nu află nici o încântare. Se dusese cu o plăcere anticipată, dar o găsi pe Maggie prost dispusă, în pat, cu un capot roz, care nici nu îi ascundea prea bine sânii copţi sau triunghiul mătăsos şi auriu dintre coapse.

— M-am săturat să tot stau închisă în blestemata asta de casă, zise ea. Parcă-aş fi o sclavă! Cel puţin la Madam Agnes se întâmpla mereu ceva. De ce nu mă iei niciodată în călătoriile tale?

— Doar ţi-am mai explicat, Maggie, nu pot...

Ea sări atunci din pat înfruntându-l, capotul deschizându-se complet.

— Prostii! Pe fiul tău îl iei peste tot. Eu nu-s la fel de bună ca fiul tău?

— Nu, spuse Jamie pe un ton periculos de liniştit. Nu eşti, adăugă el şi se duse să-şi toarne un brandy, al patrulea, mult mai mult ca de obicei.

— Nu însemn absolut nimic pentru tine, strigă ea. Sunt doar un fund şi atât, adăugă ea şi, dându-şi capul pe spate, izbucni într-un râs ironic. Marele, moralul scot![3]

— Scoţian, nu scot.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să nu mă mai dăscăleşti atâta? Nimic din ce spun eu nu e bine. Cine dracu’ te crezi, nenorocitu’ de taică-miu?

Era destul.

— Mâine poţi să te-ntorci la Madam Agnes. O să o anunţ eu că te duci înapoi, zise el şi, luându-şi pălăria, se îndreptă spre uşă.

— Nu poţi să scapi de mine aşa, cu una cu două, ticălosule! îi strigă ea venind după el teribil de furioasă.

El se opri în uşă.

— Ba tocmai am făcut-o, zise el şi dispăru în noapte.

Spre surprinderea lui mersul îi era nesigur şi era puţin ameţit. Poate băuse mai mult de patru pahare de brandy. Nu era tocmai sigur. Îşi aminti de trupul gol a lui Maggie întins pe pat în seara aceea şi de cum şi-l mai etalase, şicanându-l, ca apoi să se retragă. Se jucase cu el, îl mângâiase,

---

3 În sens peiorativ

îşi trecuse limba moale peste organul lui până când se întărise, dornic să o aibă. Şi atunci începuse atacul, lăsându-l excitat şi nesatisfăcut.

Ajunse acasă, intră în hol şi, în drum spre odaia lui, trecu prin faţa uşii de la dormitorul lui Margaret. Se vedea lumină pe sub uşă. Deci nu dormea încă. Şi-o închipui deodată întinsă în pat, purtând o cămaşă de noapte transparentă. Sau poate nimic. Îşi aminti cum se zvârcolise sub el trupul ei bogat şi împlinit, la umbra copacilor de pe malul râului Orange. Condus de băutură, deschise uşa şi intră.

Ea citea în pat la lumina unei lămpi. Îşi ridică privirea surprinsă.

— Jamie… s-a-ntâmplat ceva?

— De ce, că m-am hotărât să-i fac o vizită soţiei mele? o întrebă el, dar vorbele erau puţin neclare.

Îi vedea sânii încordaţi prin cămaşa de noapte. „Doamne, ce trup minunat are!”, îşi spuse el şi începu să se dezbrace.

Margaret sări din pat, făcând ochii mari.

— Ce faci, Jamie?

Trânti uşa cu piciorul şi se duse spre ea. În clipa următoare o aruncă pe pat, el alături, complet gol.

— Dumnezeule, cât te doresc, Maggie.

În beţia lui, nici nu mai era sigur pe care din cele două Maggie o dorea cu adevărat. Ce se mai lupta cu el! Da, ea era pisicuţa lui sălbatică. Izbucni în râs când reuşi să-i ţină cu forţa mâinile şi picioarele, şi, dintr-o dată, ea i se oferi toată, trăgându-l aproape şi şoptind:

— Ah, Jamie, scumpul meu Jamie, am atâta nevoie de tine..

În acest timp el îşi spunea: „N-ar fi trebuit să fiu atât de crud cu tine. Dimineaţă o să-ţi spun să nu te mai întorci la Madam Agnes…”

A doua zi dimineaţă când se trezi, Margaret era singură în pat. Îi mai simţea încă puternica virilitate înăuntrul ei şi îl mai auzea spunând „Doamne, cât te doresc, Maggie”, şi era cuprinsă de o bucurie totală, sălbatică. Avusese dreptate totdeauna. O iubea, într-adevăr. Meritase să aştepte, meritaseră toţi acei ani de durere, singurătate şi umilinţă.

Îşi petrecu toată ziua în extaz. Făcu baie, îşi uscă părul şi se gândi foarte mult ce rochie i-ar fi plăcut cel mai mult lui Jamie. Trimise bucătăreasa acasă, pregătind ea însăşi mâncarea lui preferată. Aranjă masa de câteva ori până când îi plăcu cum erau puse lumânările şi florile. Voia ca seara aceea să fie perfectă.

Dar Jamie nu veni acasă la cină. Nu veni toată noaptea. Margaret îl aşteptă în bibliotecă până la trei dimineaţa, când se duse la culcare, singură.

Întorcându-se seara următoare, Jamie o salută politicos şi se duse în odaia fiului său. Margaret îl urmări cu privirea uluită, după care se întoarse încet şi se privi în oglindă. Aceasta îi spuse că niciodată nu fusese mai frumoasă, dar privindu-se mai atent, nu-şi mai recunoscu ochii. Erau ochii altcuiva.

10

— Am o veste minunată pentru dumneavoastră, doamnă McGregor, îi spuse doctorul Teeger încântat. Veţi avea un copil.

Margaret simţi şocul vorbelor lui şi nu ştia ce să facă, să râdă sau să plângă. Veste minunată? Aducerea unui alt copil într-o căsnicie lipsită de dragoste era ceva imposibil. Margaret nu mai putea suporta umilinţa. Trebuia să găsească o scăpare şi, chiar când acest gând îi trecea prin minte, simţi o greaţă cumplită care o făcu să transpire.:

Doctorul Teeger o întrebă:

— Greţuri dimineaţa?

— Puţin.

Îi dădu câteva pastile spunându-i:

— Luaţi astea. Or să vă ajute. Sunteţi într-o stare excelentă, doamnă McGregor, nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Acum duceţi-vă acasă şi daţi-i soţului vestea cea bună.

— Da, zise ea plictisită. Aşa o să fac.

*

Tocmai se aflau la masă când îi spuse:

— Am fost la medic astăzi. Voi avea un copil.

Fără să scoată o vorbă, Jamie trânti şervetul pe masă, se ridică şi părăsi încăperea ca o furtună. Atunci îşi dădu seama Margaret că îl putea urî pe Jamie McGregor la fel de mult pe cât îl iubea.

Era o sarcină foarte grea şi îşi petrecu mare parte din timp în pat, slăbită şi epuizată. Stătea aşa ore întregi, imaginându-şi tot felul de lucruri, închipuindu-şi-l pe Jamie la picioarele ei, implorând-o să-l ierte şi iubind-o iar cu sălbăticie. Dar nu erau altceva decât închipuiri. În realitate era prinsă în cursă. Nu avea unde să se ducă şi, chiar dacă ar fi putut să plece, n-ar fi lăsat-o să-şi ia fiul.

Jamie avea şapte ani acum şi era un băiat sănătos, frumuşel, cu o minte ageră şi cu simţul umorului. Era mai apropiat de mama lui, de parcă i-ar fi simţit, într-un fel, nefericirea. La şcoală făcea tot felul de mici cadouri pentru ea şi i le aducea acasă; Margaret îi zâmbea, mulţumindu-i şi încerca să se smulgă din deprimare. Când băiatul o întrebă de ce tatăl lui stătea mereu plecat nopţile şi nu o scotea deloc, ea îi răspunse:

— Tatăl tău e un om foarte important, Jamie, face lucruri importante şi, de aceea, e foarte ocupat.

„Ce e între mine şi tatăl lui e numai treaba mea şi n-o să-l las pe Jamie să-şi urască tatăl din cauza asta”, îşi spuse ea.

*

Sarcina devenea din ce în ce mai vizibilă. Când ieşea, cunoştinţele o opreau întrebând-o:

— Nu mai e mult, nu, doamnă McGregor? Pun pariu că o să fie un băieţel la fel de frumos că Jamie. Soţul dumneavoastră trebuie să fie în culmea fericirii.

Şi în spatele ei:

— Biata de ea. E foarte slăbită, trebuie să fi aflat de târfă aia pe care şi-a luat-o de amantă…

Începu să-l pregătească pe micuţul Jamie pentru noua sosire.

— Dragul meu, o să ai o nouă surioară sau un nou frăţior în curând. O să ai cu cine să te joci tot timpul. Nu-i aşa că o să fie frumos?

Jamie o strânse în braţe spunând:

— O să ai şi tu mai multă companie, mamă.

Se forţă să-şi reţină lacrimile.

*

Durerile începură pe la patru dimineaţa. Doamna Talley trimise după Hannah imediat şi copilul se născu la amiază. O fetiţă sănătoasă care avea gura mamei şi bărbia tatălui ei şi un păr negru cârlionţat. Îi dădu numele de Kate. „Este un nume bun şi puternic”, îşi zise Margaret. „Şi va avea nevoie de putere. Toţi avem. Trebuie să-mi duc copiii departe de aici. Nu ştiu cum încă, dar voi găsi eu o cale.”

*

David Blackwell dădu buzna în biroul lui Jamie McGregor fără să bată şi acesta îl privi surprins.

— Ce naiba…?

— E revoltă la Namib!

Jarnie se ridică brusc.

— Cum? Ce s-a întâmplat?

— Un negru a fost prins încercând să fure un diamant. Şi-a făcut o tăietură la subsuoară şi a ascuns piatra acolo. Ca lecţie, Hans Zimmerman l-a biciuit în faţa tuturor. Băiatul a murit. Avea doisprezece ani.

Jamie fu cuprins de furie.

— Dumnezeule! Doar am dat ordin să se înceteze cu biciuirile la toate minele.

— Eu l-am avertizat pe Zimmerman.

— Scapă de ticălos.

— Dar nu-i de găsit.

— De ce nu?

— L-au luat negrii. Nu mai putem controla situaţia.

Jamie îşi luă repede pălăria.

— Stai aici şi ai grijă de tot până mă întorc.

— Nu cred că e bine să vă duceţi acolo, domnule McGregor. Negrul ucis de Zimmerman făcea parte din tribul Barolong şi ei nici nu iartă, nici nu uită. Aş…

Dar Jamie plecase deja.

*

Când era la vreo zece mile distanţă de teren, zări fumul. Toate colibele din Namib fuseseră transformate într-o torţă. „Proştii! Îşi ard propriile case”, îşi spuse el. Pe măsură ce se apropia, auzi împuşcături şi ţipete. În toiul acelei confuzii, poliţiştii trăgeau în negri, iar cei de culoare, disperaţi, încercau să fugă. Albii erau depăşiţi ca număr, zece la unu, dar aveau arme.

Văzându-l pe Jamie, şeful poliţiştilor, Bernard Sothey, se duse repede la el şi îi spuse:

— Nu vă faceţi griji, domnule McGregor. O să-i prindem pe toţi blestemaţii ăştia.

— Îi prindeţi pe dracu’, strigă Jamie. Ordonă oamenilor tăi să-nceteze focul.

— Cum? Păi, dacă noi…

— Fă cum ţi-am spus! îi strigă Jamie, simţind că-i vine rău de furie când văzu o femeie neagră căzând sub o ploaie de gloanţe. Cheamă-ţi oamenii.

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule, zise poliţistul şi, trei minute mai târziu, focul încetă.

Peste tot în jur erau numai morţi.

— Dacă vreţi sfatul meu, eu aş… începu Sothey.

— Nu vreau sfatul tău. Aduceţi-l pe conducătorul lor.

Doi poliţişti aduseră un tânăr negru. Avea cătuşe şi era plin de sânge, dar nu îi era frică. „Stătea drept, cu ochii strălucind, ceea ce îl făcu pe Jamie să-şi îşi amintească acel cuvânt rostit de Banda în legătură cu mândria celor din tribul Bantu: *“isiko”.*

— Eu sunt Jamie McGregor.

Negrul scuipă.

— Nu eu am făcut toate astea. Aş vrea să mă înţeleg cu oamenii tăi.

— Spuneţi-le asta văduvelor.

Jamie se întoarse spre Sothey.

— Unde e Hans Zimmerman?

— Încă îl mai căutăm, domnule.

Jamie văzu sclipirea din ochii negrului şi îşi dădu seama că nu aveau să-l găsească niciodată. Îi spuse iar negrului:

— O să închid totul aici pentru trei zile. Aş vrea să le vorbeşti oamenilor. Faceţi o listă cu toate nemulţumirile pe care le aveţi şi o să mă ocup personal. Promit că o să fiu cinstit. O să schimb tot ce nu merge aici.

Omul îl privi atent, cu scepticism.

— Va veni un nou supraveghetor şi veţi lucra în condiţii decente. Dar aştept ca oamenii tăi să reînceapă munca peste trei zile.

Poliţistul şef îl întrebă atunci, nevenindu-i să creadă:

— Vreţi să spuneţi că o să-i daţi drumul? Dar mi-a ucis câţiva oameni.

— Se vor face cercetări şi…

Se auzi un cal apropiindu-se în galop şi Jamie se întoarse. Era David Blackwell şi sosirea lui neaşteptată fu un semnal de alarmă pentru Jamie.

David sări de pe cal şi îi spuse repede:

— Domnule McGregor, fiul dumneavoastră a dispărut.

Aerul se răci dintr-odată.

*

Jumătate din populaţia Klipdrift-ului plecă în căutarea copilului, prin împrejurimi, scormonind prin toate văgăunile şi râpele, dar nu găsiră nici o urmă.

Jamie parcă era nebun. „S-a rătăcit pe undeva şi-atât. O să se-ntoarcă el.”

Intră în dormitorul lui Margaret, pe care o găsi în pat, alăptând fetiţa.

— Ai mai aflat ceva? îl întrebă ea.

— Nu, nu încă, dar o să-l găsesc eu, zise el şi, după ce îşi privi fetiţa o clipă, ieşi fără să mai spună ceva.

Doamna Talley intră frământându-şi mâinile în şorţ.

— Nu vă faceţi griji, doamnă McGregor, Jamie e un băiat mare, ştie să-şi poarte singur de grijă.

Ochii lui Margaret erau tot timpul plin de lacrimi. „Nimeni nu i-ar face vreun rău lui Jamie, nu-i aşa? Sigur că nu.”

Doamna Talley se aplecă şi i-o luă pe Kate din braţe.

— Încercaţi să dormiţi.

Duse apoi copila în camera ei şi o aşeză în leagăn. Kate o privea zâmbind.

— Hai, dormi acum şi tu, micuţa mea. Te aşteaptă o viaţă foarte

agitată, îi zise doamna Talley şi ieşi închizând uşa în urma ei.

Pe la miezul nopţii, fereastra dormitorului se deschise încet şi un bărbat pătrunse în odaie. Se duse direct la leagăn, îi aruncă o pătură pe cap fetiţei şi o luă în braţe.

Banda plecă le fel de iute cum venise.

*

Doamna Talley descoperi dispariţia lui Kate. Primul gând fu că doamna McGregor ar fi intrat în timpul nopţii şi ar fi luat-o la ea. Intrând la Margaret, o întrebă repede:

— Unde e fetiţa?

Şi, văzând expresia de pe chipul ei, înţelese într-o clipă ce se întâmplase.

*

Cum încă o zi trecu fără să se dea de urma fiului său, Jamie se afla pe punctul de a face o criză nervoasă. Îl întrebă la un moment dat pe David:

— Nu i s-o fi întâmplat ceva rău, ce crezi?

Abia îşi stăpânea vocea.

David încercă să pară convingător:

— Sunt sigur că nu, domnule McGregor.

Dar era sigur că aşa se întâmplase. Şi doar îl avertizase că negrii Bantu nu iertau şi nu uitau şi cel ucis era un Bantu. De un singur lucru era sigur David: dacă oamenii aceia îl luaseră pe micul Jamie, atunci copilul avea să aibă o moarte oribilă, căci se răzbunau în acelaşi fel.

Jamie se întoarse acasă în zori, complet epuizat. Condusese toată noaptea o poteră formată din oameni din oraş, săpători şi poliţişti, căutând prin toate locurile posibile, dar fără succes.

David îl aştepta în birou. Când intră el se ridică.

— Domnule McGregor, fiica dumneavoastră a fost răpită.

Jamie îl privi tăcut, alb ca varul. Apoi se întoarse şi se duse în dormitor.

Cum nu dormise de patruzeci şi opt de ore, căzu pe pat, epuizat, şi adormi imediat. Se afla la umbra unui baobab uriaş şi, departe în savană, se vedea un leu venind spre el. Micuţul Jamie trăgea de el. „Trezeşte-te, tată, vine un leu.” Fiara se apropia din ce în ce mai mult şi mai repede şi

fiul său îl zgâlţâia şi mai tare. „Trezeşte-te!”

Deschise ochii. Îl văzu pe Banda lângă el. Jamie vru să spună ceva, dar negrul îi astupă gura cu mâna.

— Taci! îi zise el dar îl lăsă să se ridice în capul oaselor.

— Unde e fiul meu? întrebă Jamie.

— E mort.

Odaia începu să se învârtă cu el.

— Îmi pare rău. Am ajuns prea târziu ca să-i mai pot opri. Oamenii tăi au vărsat sânge Bantu şi poporul meu a cerut răzbunare.

Jamie îşi îngropă faţa în mâini.

— Dumnezeule! Ce i-au făcut?

În glasul lui Banda se simţea o tristeţe fără margini.

— L-au lăsat în deşert. I-am… i-am găsit trupul şi l-am îngropat.

— Nu, nu, te rog, nu!

— Am încercat să-l salvez, Jamie.

Jamie dădu din cap încet, în semn că îl credea. Şi apoi întrebă abătut:

— Şi fetiţa?

— Am luat-o eu înainte să ajungă ei la ea. Acum e înapoi în dormitor şi doarme. Va fi bine dacă tu îţi vei ţine promisiunea.

Jamie îşi ridică privirea şi chipul nu îi era decât o mască de ură.

— O să-mi ţin promisiunea. Dar îi vreau pe cei care mi-au ucis copilul. Trebuie să plătească.

Banda zise atunci încet:

— În cazul ăsta va trebui să-mi ucizi tot tribul, Jamie.

După care dispăru.

*

Nu era decât un coşmar, dar îşi ţinea ochii strâns închişi, pentru că ştia că, dacă îi va deschide, coşmarul va deveni realitate şi copiii ei aveau să moară. Aşa că juca acel joc. Avea să ţină ochii închişi până când avea să-i simtă mânuţa lui Jamie într-a ei spunându-i:

— Totul e bine, mămico. Suntem aici. Teferi.

De trei zile stătea în pat, refuzând să vorbească sau să vadă pe cineva. Doctorul Teeger venea şi pleca, dar ea nu îşi dădea seama. Cum stătea aşa cu ochii închişi, auzi un zgomot puternic venind din odaia fiului ei. Deschise ochii şi ascultă. Se mai auzi ceva. Micuţul Jamie se întorsese!

Se dădu repede jos din pat şi alergă pe coridor până în dreptul uşii.

Prin ea auzea tot felul de sunete ciudate. Inima îi bătea cu putere, dar, în cele din urmă deschise uşa.

Soţul ei era pe podea, cu chipul şi trupul contorsionate. Un ochi îl avea închis, în timp ce cu celălalt o privea în mod grotesc. Încerca să vorbească, dar nu ieşeau decât sunete animalice.

Atunci Margaret şopti:

— Oh, Jamie… Jamie!

*

Doctorul Teeger spuse:

— Mă tem că vă voi da veşti proaste, doamnă McGregor. Soţul dumneavoastră a suferit un foarte grav atac. Speranţe de supravieţuire sunt cincizeci la sută – dar, în acest caz, va fi un infirm, care doar va vegeta. Voi face tot ce pot să-l internez într-un sanatoriu unde va fi îngrijit cum trebuie.

— Nu.

O privi surprins.

— Nu… ce?

— Nu vreau să-l internaţi în spital, îl vreau aici, cu mine.

Medicul se gândi o clipă.

— Bine, dar veţi avea nevoie de o asistentă medicală.

— Nu, nu vreau, o să-l îngrijesc eu singură pe Jamie.

Doctorul Teeger clătină din cap.

— Nu se poate, doamnă McGregor. Nu vă daţi seama ce înseamnă. Soţul dumneavoastră nu mai este o fiinţă umană în funcţiune. Este complet paralizat şi aşa va rămâne tot restul vieţii.

Margaret spuse:

— Voi avea eu grijă de el.

Acum Jamie îi aparţinea, în sfârşit, ei.

11

Jamie McGregor a mai trăit exact un an din ziua când a căzut la pat şi a fost cea mai fericită perioadă din viaţa lui Margaret. Era complet neajutorat. Nu putea nici să vorbească, nici să se mişte. Ea îl îngrijea, îi făcea toate poftele şi îl ţinea lângă ea zi şi noapte. În timpul zilei, îl aşeza într-un scaun cu rotile şi, în timp ce îi tricota pulovere, îi vorbea. Discuta cu el problemele casei pentru care nu avusese niciodată timp înainte şi îi povestea cum îi mergea micuţei Kate. Seara, ducea trupul slăbit al lui Jamie la ea în dormitor şi îl aşeza încet în pat. Îl învelea şi îi vorbea iar

până când adormea.

David Blackwell conducea compania. Din când în când venea la Margaret cu hârtii, să le semneze şi era îngrozitor de dureros pentru el să-l vadă pe Jamie atât de neajutorat. „Îi datorez totul acestui om”, îşi spuse David.

— Ai făcut o alegere bună, Jamie, îi spuse Margaret. David e foarte potrivit, adăugă ea şi, lăsând lucrul jos, zâmbi. Îmi aminteşte puţin de tine. Bineînţeles că nimeni n-a mai fost atât de deştept ca tine, dragul meu, şi nici n-o să mai fie. Erai atât de frumos, Jamie, şi bun şi puternic. Şi nu te temeai să visezi. Acum toate visele ţi s-au împlinit. Compania creşte pe zi ce trece, zise ea şi îşi luă lucrul din nou. Micuţa Kate a început să vorbească. Sunt în stare să jur că a zis „mama” azi dimineaţă…

În scaunul lui, Jamie privea cu un ochi înainte.

— Are ochii tăi, gura ta. O să fie o frumuseţe…

A doua zi dimineaţă când se trezi, Jamie murise. Îi luă în braţe şi îl ţinu strâns.

— Odihneşte-te. Dragul meu, odihneşte-te. Te-am iubit totdeauna atât de mult, Jamie, sper că ştii asta. Adio, unica mea iubire.

Rămăsese singură. Şi soţul şi fiul ei o părăsiseră. Nu mai erau decât ea şi fiica ei. Se duse în odaia fetiţei şi se uită la ea cum dormea în leagăn. „Katherine. Kate.” Numele venea din greacă şi însemna clar, pur. Aşa se numeau sfintele, maicile şi reginele.

Margaret spuse atunci cu glas tare:

— Care din ele o să fii tu, Kate?

*

Era vremea marilor expansiuni în Africa de Sud, dar şi vremea marilor conflicte. De mult timp se desfăşura o dispută în Transvaal între buri şi britanici, care, în cele din urmă se încheie. Joi, 12 octombrie 1899, când Kate împlinea şapte ani, britanicii le-au declarat război burilor, şi, trei zile mai târziu, Statul Liber Orange era atacat. David încercă să o convingă pe Margaret să o ia pe Kate şi să părăsească Africa de Sud, dar ea refuză.

— Soţul meu e aici, zise ea.

David nu putea face nimic ca să-i schimbe gândul.

— O să fiu de partea burilor, îi zise el. Tu o să te descurci singură?

— Bineînţeles, spuse Margaret. O să-ncerc să ţin compania pe picioare.

A doua zi David plecă.

*

Britanicii se aşteptaseră să fie un război de scurtă durată şi uşor, o simplă operaţiune de măturare, astfel că începuseră încrezători şi optimişti. La *Hyde Park Barrocks*, la Londra, se dădea un dineu cu un meniu special, prezentând un soldat britanic ducând pe tavă capul unui porc. În meniu scria:

DINEU DE DESPĂRŢIRE
Pentru detaşamentul Cape
27 noiembrie, 1899
MENIU
Stridii – Blue Points
Supă amestec
Calcan
Oaie Mafeking
Napi Transvaal. Sos Cape
Fazani Pretoria
Sos alb
Cartofi
Budinca păcii, îngheţată „massa”
Brânză olandeză
Desert
(Sunteţi rugaţi să nu aruncaţi gunoaie sub masă)
Vinuri bure – Long Tom
Hollands-in-Skin
Vin Orange

Britanicii avură, însă, o surpriză. Burii erau la ei acasă şi, în plus, erau duri şi hotărâţi. Cea dintâi luptă se dădu la Mafeking, localitate puţin mai mare decât un sat şi, atunci a fost prima oară când şi-au dat seama englezii cu cine luptau. S-au mai trimis trupe din Anglia. Au asediat oraşul Kimberley, dar numai după o luptă înverşunată au reuşit să cucerească Ladysmith. Tunurile burilor aveau o bătaie mai lungă decât ale lor, astfel că armele cu bătaie lungă de pe vasele de război britanice au fost mutate pe pământ şi mânuite de marinari de la sute de mile distantă de vapoare.

La Klipdrift, Margaret aştepta nerăbdătoare orice ştire despre fiecare bătălie şi, împreună cu ceilalţi din jur, se hrănea cu zvonuri, starea lor sufletească variind de la bucurie la disperare, după cum erau veştile. Într-o zi, unul din angajaţi dădu buzna în biroul ei zicând:

— Tocmai am auzit că englezii se-ndreaptă spre Klipdrift. Or să ne omoare pe toţi!

— Prostii. N-or să-ndrăznească să se atingă de noi.

Cinci ore mai târziu, Margaret McGregor era prizonieră de război. A fost dusă împreună cu Kate la Paardeberg, una dintre sutele de tabere de prizonieri care împânziseră Africa de Sud. Erau ţinuţi într-un enorm câmp deschis, îngrădit cu sârmă ghimpată şi păziţi de soldaţi britanici. Condiţiile erau îngrozitoare.

Ţinând-o pe Kate în braţe, Margaret îi spuse:

— Nu te teme, scumpa mea, n-o să ţi se-ntâmple nimic.

Dar nici una din ele nu credea. Fiecare zi devenea un calendar al ororilor. Îi văzură pe cei din jurul lor murind cu zecile, cu sutele şi apoi cu miile când febra se răspândi. Nu existau doctori sau medicamente pentru cei răniţi, iar hrana era foarte puţină. A fost un coşmar continuu care a durat aproape trei ani groaznici. Cel mai chinuitor era sentimentul de neajutorare. Şi Margaret şi Kate se aflau la dispoziţia celor care le capturaseră. De ei depindea hrana şi adăpostul, ca să poată supravieţui. Kate trăia în teroare. Îi vedea pe copiii din jurul ei murind şi mereu se temea că avea să-i vină şi ei rândul. Nu avea nici o putere ca să-şi apere mama sau pe ea însăşi şi aceasta era o lecţie pe care nu avea să o uite niciodată. Puterea. Dacă ai putere, ai hrană. Medicamente. Libertate. Vedea oameni îmbolnăvindu-se şi murind şi echivala puterea cu viaţa. „Într-o bună zi o să am putere”, îşi spuse Kate. „Nimeni n-o să-mi mai facă aşa ceva vreodată.”

*

Luptele au continuat – Belmont, Graspan, Stormberg şi Spioenkop – dar, bravii buri nu se puteau pune cu puternicul imperiu britanic, şi, în 1902, după aproape trei ani de război, au capitulat. Cincizeci şi cinci de mii de buri au participat la luptă şi treizeci şi patru de mii de soldaţi, femei şi copii au murit, dar ceea ce îi umplea pe supravieţuitori de o imensă amărăciune, era faptul că ştiau că douăzeci şi opt de mii dintre ei muriseră în lagărele britanice.

Imediat ce porţile se deschiseră, Margaret se întoarse la Klipdrift cu Kate. După câteva săptămâni, într-o zi liniştită de duminică, se întoarse şi David Blackwell. Războiul îl maturizase, dar, în acelaşi timp, rămăsese acelaşi David grav şi serios, pe care Margaret se obişnuise să se bizuie. Toţi acei ani şi-i petrecuse luptând şi întrebându-se dacă Margaret şi Kate

mai trăiau sau nu. O bucurie nemărginită îl cuprinse găsindu-le pe amândouă tefere.

— Aş fi vrut să vă apăr eu pe amândouă, îi zise David lui Margaret.

— A trecut totul, David, acum nu trebuie să ne mai gândim decât la viitor.

Şi viitorul nu însemna altceva decât *Compania Kruger-Brent.*

*

Pentru întreaga lume, anul 1900 era doar o tablă curată pe care istoria trebuia scrisă, o nouă eră care promitea pace şi foarte multe speranţe pentru toţi. Începuse un nou secol, aducând cu el o serie de invenţii uimitoare care aveau să modifice viaţa pe tot globul. Automobilele cu aburi şi cele electrice au fost înlocuite cu motorul cu combustie internă. Au apărut submarinele şi avioanele. Populaţia globului a ajuns la un miliard şi jumătate. Era vremea dezvoltării şi, în următorii şase ani, Margaret şi David au profitat din plin de orice ocazie.

În acest timp, Kate a crescut aproape nesupravegheată. Mama ei era prea ocupată cu conducerea companiei împreună cu David, pentru a-i mai da ei vreo atenţie. Era o copilă sălbatică, încăpăţânata, încrezută şi neascultătoare. Într-o după-amiază, reîntorcându-se de la o întrunire de afaceri, Margaret îşi găsi fiica de paisprezece ani, bătându-se cu doi băieţi în curtea plină de noroi. Margaret o privi îngrozită.

— Fir-ar să fie! îşi zise ea încet. Asta-i fata care într-o zi o să conducă *Compania Kruger-Brent!* Dumnezeu să ne ajute pe toţi!

CARTEA A DOUA

KATE şi DAVID
1906-1914
12

Într-o seară caldă de vară a lui 1914, lucrând în biroul ei din noul sediu al companiei construit la Johannesburg, Kate McGregor auzi un zgomot de maşini apropiindu-se. Lăsă hârtiile pe care le studia şi se uită pe fereastră. Două maşini de poliţie şi o dubă opriră chiar în faţa clădirii. Se încruntă văzând vreo şase poliţişti coborând din maşini şi grăbindu-se să acopere intrările şi ieşirile. Era târziu şi străzile pustii. În aceeaşi clipă, Kate îşi surprinse umbra în geam. Era o femeie frumoasă, având ochii deschişi la culoare ai tatălui ei şi silueta mamei.

Când auzi o ciocănitură în uşă, spuse:

— Intră.

Apărură doi poliţişti. Unul din ei purta însemnele de poliţie.

— Ce naiba se-ntâmplă? întrebă Kate.

— Mă scuzaţi că vă deranjez la această oră târzie, domnişoară McGregor, sunt superintendent Cominsky.

— Şi care e problema, domnule superintendent?

— Am fost informaţi că un ucigaş evadat ar fi fost văzut intrând în această clădire cu puţin timp în urmă.

Pe chipul lui Kate apăru o expresie de şoc.

— Intrând în această clădire?

— Exact, domnişoară. E înarmat şi periculos.

Atunci Kate spuse nervoasă:

— În cazul ăsta, domnule superintendent, v-aş fi foarte recunoscătoare dacă l-aţi găsi şi l-aţi scoate de aici.

— Exact asta şi avem de gând, domnişoară McGregor. N-aţi văzut sau auzit ceva deosebit cumva?

— Nimic. Dar, după cum vedeţi, sunt singură şi sunt o mulţime de locuri pe aici unde s-ar putea ascunde cineva. V-aş ruga să vă puneţi oamenii să caute foarte bine peste tot.

— Începem imediat, domnişoară, spuse superintendentul şi îşi chemă oamenii în hol. Împrăştiaţi-vă. Începeţi cu subsolul, terminaţi cu acoperişul, le zise el şi apoi, întorcându-se spre Kate: E vreun birou încuiat?

— Nu cred, dar dacă e, îl descui eu, zise ea.

Poliţistul îi observă nervozitatea, dar nu o condamnă deloc. Ar fi fost şi mai nervoasă dacă ar fi ştiut cât de disperat era cel pe care îl căutau.

— O să-l găsim noi, o asigură el.

Kate luă din nou raportul pe care îl studia mai devreme, dar nu se putea concentra. Îi auzea peste tot prin clădire, umblând din birou în birou. Se întrebă cutremurându-se: „Or să-l găsească, oare?”

Poliţiştii înaintau încet, căutând cu atenţie în fiecare colţişor, de la subsol până la acoperiş. Trei sferturi de oră mai târziu, superintendentul Cominsky se întoarse în biroul lui Kate.

— Nu l-aţi găsit, zise ea privindu-l.

— Nu încă, domnişoară, dar nu vă faceţi griji…

— Ba îmi fac, domnule superintendent, şi dacă este, într-adevăr, un ucigaş evadat aici, vă rog foarte mult să-l găsiţi.

— O să-l găsim, domnişoară McGregor. Avem şi câini.

Pe culoar se auzi un lătrat şi, o clipă mai târziu, un agent intră în birou ţinând de lesă doi ciobăneşti germani.

— Am fost cu câinii peste tot, domnule, în afară de acest birou.

Superintendentul se întoarse spre Kate.

— Aţi ieşit cumva din birou în ultimele două ore aproximativ?

— Da. M-am dus să caut nişte dosare. Credeţi că ar fi putut să…? întrebă ea înfiorându-se. Vă rog, atunci, să căutaţi şi aici.

Poliţistul fluieră scurt şi agentul, dând drumul câinilor, spuse doar „Căutaţi”.

Aceştia înnebuniră, pur şi simplu. Alergară la o uşă închisă începând să latre cu furie.

— Dumnezeule! exclamă Kate. E acolo!

Superintendentul îşi scoase pistolul.

— Deschideţi-l, ordonă el şi doi poliţişti, cu armele scoase, deschiseră dulapul, care era gol.

Unul din câini se duse la o altă uşă, începând să dea cu laba pe ea.

— Uşa asta unde dă? întrebă Cominsky.

— La toaletă.

Cei doi poliţişti se aşezară de o parte şi de alta a uşii pe care o deschiseră larg. Tot nimeni. Agentul cu câinii era total nedumerit.

— Dar niciodată nu s-au purtat aşa.

Şi câinii se învârteau agitaţi prin încăpere.

— Au prins mirosul, dar unde e el? făcu agentul.

Amândoi câinii se repeziră deodată la un sertar al biroului lui Kate, continuând să latre.

— Iată răspunsul, zise ea încercând să râdă. E în sertarul meu.

Superintendentul Cominsky era încurcat.

— Îmi pare nespus de rău că v-am deranjat, domnişoară McGregor, zise el şi, întorcându-se spre agent: ia câinii de aici.

— Doar nu plecaţi? întrebă Kate cu îngrijorare în glas.

— Domnişoară McGregor, vă asigur că sunteţi în perfectă siguranţă. Oamenii mei au cercetat fiecare colţişor al acestei clădiri, aşa că vă garantez personal că nu-i nimeni aici. Mă tem că a fost doar o alarmă falsă. Scuzele mele.

Kate înghiţi un nod.

— Vă pricepeţi foarte bine să tulburaţi o seară.

*

Se uită pe geam până când dispăru din vedere şi ultima maşină, după care, deschizând sertarul, scoase o pereche de pantofi pătaţi de sânge. Îi luă şi se duse la o uşă pe care scria „Particular. Acces numai personalul”, intrând înăuntru. Încăperea era goală, cu excepţia unui seif uriaş în perete, locul unde compania depozita diamantele înainte de a le îmbarca pe vase. Kate făcu repede combinaţia şi deschise uşa. Duzini întregi de cutii erau construite pe laturile seifului şi toate erau pline cu diamante. În mijloc, jos, zăcea Banda pe jumătate conştient.

Kate îngenunche lângă el.

— Au plecat.

Banda deschise ochii încet şi reuşi să zâmbească slab.

— Dacă aş fi putut să ies de aici, îţi dai seama ce bogat aş fi fost, Kate?

Îl ajută cu grijă să se ridice în picioare. Avu o tresărire de durere când îi atinse braţul. I-l bandajase, dar sângele tot mai curgea.

— Poţi să-ţi pui pantofii?

I-i luase mai devreme şi, ca să inducă în eroare câinii, pe care ştia că or să-i aducă, umblase cu ei prin tot biroul, după care îi ascunsese în sertar.

— Haide. Trebuie să ieşim de aici, îi zise ea apoi, dar el clătină din cap.

— O s-o fac singur. Dacă te prind ajutându-mă, ai intra în mare bucluc.

— Lasă-mă pe mine să mă gândesc la asta.

Banda mai aruncă o privire seifului.

— Vrei ceva? îl întrebă ea. Poţi să iei.

O privi şi văzu că vorbea serios.

— Şi tatăl tău mi-a făcut oferta asta, cu mult timp în urmă.

Kate zâmbi.

— Ştiu.

— Eu n-am nevoie de bani. Trebuie doar să părăsesc oraşul pentru câtva timp.

— Şi cum crezi că o să ieşi din Johannesburg?

— O să văd eu cum.

— Ascultă-mă. Poliţia trebuie să fi blocat deja toate drumurile. Fiecare ieşire din oraş. Singur n-o să reuşeşti.

— Ai făcut destul, zise el cu încăpăţânare.

Reuşise să-şi pună pantofii. Arăta ca vai de el, aşa cu cămaşa şi haina rupte şi pline de sânge. Faţa îi era ridată şi părul încărunţit, dar ei îi părea tot înalt şi tânăr ca atunci când îl văzuse prima oară, copil fiind.

— Banda, dacă te prind, te ucid, îi zise ea încet. Vino cu mine.

Era sigură de blocaje. Toate ieşirile din Johannesburg aveau să fie păzite de patrule. Prinderea lui Banda era cel mai important lucru şi autorităţile dăduseră ordin să fie adus viu sau mort. Nici gările şi nici şoselele nu scăpau controlului.

— Sper ca planul tău să fie mai bun decât al tatălui tău, zise Banda cu glasul stins, ceea ce o făcu pe Kate să se întrebe cât sânge pierduse oare.

— Nu mai vorbi. Păstrează-ţi forţele şi lasă totul pe seama mea.

Părea mult mai încrezătoare decât era. Viaţa lui Banda era în mâinile ei şi nu ar fi suportat să i se întâmple ceva. Îşi dorea, iar, pentru a suta oară, ca David să nu fi fost plecat. Eh, avea să se descurce singură.

— O să aduc maşina pe alee, zise ea. Aştepţi zece minute şi pe urmă ieşi. O să las portiera din spate deschisă. Intri şi te culci pe podea. O să găseşti şi o pătură cu care să te acoperi.

— Kate, or să controleze fiecare maşină care iese din oraş. Dacă…

— Dar noi n-o să mergem cu maşina. E un tren care pleacă spre Cape Town la opt dimineaţă. Am cerut să mi se cupleze şi vagonul meu personal.

— Ai de gând să mă scoţi cu vagonul tău?

— Exact.

Banda zâmbi.

— Vouă, ăstora din familia McGregor, vă place, într-adevăr, aventura.

*

Jumătate de oră mai târziu, Kate ajungea cu maşina în apropierea gării. Banda era întins pe jos în spate, ascuns sub o pătură. De blocajele din oraş trecuseră fără probleme, dar acum, când Kate o luă spre depou, o lumină i se aprinse deodată în faţă şi văzu că drumul este blocat de câţiva poliţişti. O figură familiară veni spre maşină.

— Domnule superintendent Cominsky!

Păru surprins.

— Domnişoară McGregor, ce căutaţi pe aici? o întrebă el şi ea îi răspunse zâmbind cu înţeles:

— O să mă credeţi o femeie proastă şi slabă, domnule superintendent, dar, ca să fiu sinceră, întâmplarea de astăzi m-a speriat de moarte, aşa că m-am hotărât să plec din oraş, până se liniştesc lucrurile şi îl găsiţi pe criminal. Sau poate l-aţi şi găsit?

— Nu, nu încă, dar o să-l găsim. Simt eu că o să vină încoace. Oriunde s-ar duce, tot îl prindem noi.

— Sper din tot sufletul!

— Şi încotro plecaţi?

— Vagonul meu se află puţin mai încolo. Merg spre Cape Town.

— Doriţi să vă escorteze unul din oamenii mei?

— Oh, vă mulţumesc, domnule superintendent, dar nu-i nevoie. Acum când vă ştiu unde sunteţi, o să stau mai liniştită, credeţi-mă.

După cinci minute, erau în siguranţă amândoi în vagon. Era o beznă totală.

— Îmi pare rău pentru întuneric, zise Kate. Nu vreau să aprind nici o lampă.

Îl ajută pe Banda să se urce în pat.

— O să stai aşa până mâine dimineaţă. Când o să tragă trenul, o să te ascunzi în toaletă.

Banda dădu din cap.

— Îţi mulţumesc.

Kate trase obloanele.

— Ai vreun doctor care să te vadă când o să ajungem în Cape Town?

El îşi ridică privirea şi o întrebă:

— Noi?

— Doar n-ai crezut că o să te las să călătoreşti singur şi eu să pierd aşa o ocazie?

Banda îşi dădu atunci capul pe spate şi izbucni în râs. „E într-adevăr, fiica tatălui ei.”

*

Odată cu ivirea zorilor, vagonul fu cuplat la spatele trenului ce trebuia să plece spre Cape Town. Îi zgâlţâi puţin până se făcu cuplarea.

Fix la opt, plecară din gară. Kate lăsase vorbă să nu fie deranjată. Rana lui Banda sângera iar şi se ocupă de ea. Nu putuse să vorbească deloc cu el de când intrase clătinându-se la ea în birou, cu o seară înainte.

— Acum spune-mi ce s-a-ntâmplat, Banda.

*

Privind-o, Banda se întrebă: „De unde să încep, oare?” Cum putea el să-i explice că „trekbeers” îi smulseseră pe Bantuşi de pe pământul lor natal? Dar, oare, de acolo începuse totul? Sau cu uriaşul Oom Paul Kruger, preşedintele Transvaal-ului, care spusese într-o cuvântare parlamentului sud-african: „Noi trebuie să fim stăpânii negrilor şi să facem din ei o rasă de slujitori…” Sau cu marele creator de imperii Cecil Rhodes, al cărui motto era „Africa pentru albi”? Cum putea el să rezume toată istoria poporului său într-o singură frază? Găsi, totuşi, o cale.

— Poliţia mi-a ucis fiul, zise el într-un sfârşit.

Şi povestea începu. Ntombenthle, fiul mai mare al lui Banda, lua parte la o întrunire politică pe care poliţia veni să o întrerupă. Se traseră câteva focuri şi începu revolta. Ntombenthle a fost arestat şi a doua zi l-au găsit spânzurat în celulă..

— Au spus că a fost sinucidere, îi zise Banda lui Kate. Dar eu îmi cunosc fiul. A fost crimă.

— Dumnezeule, dar era atât de tânăr, spuse Kate, amintindu-şi de câte ori se jucaseră împreună. Îmi pare rău, Banda, teribil de rău. Dar de ce te caută pe tine?

— După ce l-au ucis, am început să-i adun pe negri. Trebuia să lupt, Kate. Nu puteam să stau cu mâinile-n sân şi atât. Poliţia m-a declarat atunci duşman al statului. M-au arestat pentru un jaf pe care nu-l comisesem eu şi m-au condamnat la douăzeci de ani închisoare. Am fost patru cei care am aranjat evadarea. Un paznic a fost împuşcat şi, deşi, ucis, vina a căzut pe mine. Eu n-am pus mâna pe o armă-n viaţa mea.

— Eu te cred, zise Kate. Primul lucru pe care trebuie să-i facem e să ajungem undeva unde să fii în siguranţă.

— Îmi pare rău că te amestec în treaba asta.

— Nu m-ai amestecat în nimic, doar eşti prietenul meu.

El zâmbi atunci.

— Ştii care a fost primul alb care mi-a spus prieten? Tatăl tău, zise el oftând. Cum ai de gând să mă dai jos la Cape Town?

— Nu mergem la Cape Town!

— Dar ai spus că…

— Sunt femeie, Banda, deci am tot dreptul să mă răzgândesc.

În toiul nopţii, când trenul opri în gara Worcester, Kate puse ca vagonul să-i fie decuplat şi tras pe o linie secundară. Când se trezi dimineaţă şi se duse la patul lui Banda, acesta nu mai era. Dispăruse. Nu mai voise să o compromită şi mai mult. Lui Kate îi păru foarte rău, dar era convinsă că avea să fie în siguranţă. Avea mulţi prieteni care să-l îngrijească. „David o să fie mândru de mine”, îşi spuse atunci în sinea ei.

*

— Nu pot să cred că ai fost atât de nebună! urlă David când Kate, întoarsă la Johannesburg, îi povesti totul. Nu ţi-ai pus numai viaţa ta în pericol, ci întreaga companie. Dacă poliţia l-ar fi găsit pe Banda aici, ştii ce-ar fi făcut?

— Da, l-ar fi ucis, spuse ea sfidător.

David îşi frecă fruntea nervos.

— Nu înţelegi chiar nimic?

— Ba fii convins că da! Înţeleg că eşti al naibii de rece şi lipsit de sentimente, îi zise ea cu ochii strălucind de furie.

— Eşti încă un copil.

Ea ridică mâna să-l lovească, dar David o opri.

— Kate, trebuie să te stăpâneşti.

Ecoul acestor cuvinte îi răsuna în urechi: „Kate, trebuie să-nveţi să te stăpâneşti…”

Se întâmplase cu atâta timp în urmă. Avea doar patru ani şi era în toiul unei bătăi cu pumnii cu un băiat care îndrăznise să o necăjească. Văzându-l pe David, copilul fugise. Ea pornise după el, dar David o prinsese.

— Stai pe loc, Kate. Trebuie să-nveţi să te stăpâneşti. Domnişoarele nu se bat cu pumnii.

— Dar eu nu sunt o domnişoară, spusese ea. Lasă-mă-n pace.

Şi David o lăsase.

Rochiţa roz era murdară de noroi şi ruptă, şi obrazul zgâriat.

— Mai bine hai să te aranjez înainte să vină mama să te vadă aşa, îi spusese el.

Kate se uită cu regret după băieţelul care fugise.

— L-aş fi bătut dacă m-ai fi lăsat.

David se uită la chipul acela mic şi înflăcărat şi zise râzând:

— Poate că da.

Potolindu-se, Kate îl lăsase să o ia în braţe şi să o ducă înăuntru. Îi plăcea la el în braţe. Îi plăcea totul la David. Era singurul adult care o înţelegea. De câte ori era în oraş, îşi petrecea timpul cu ea. În clipele lor de linişte, Jamie îi povestise tânărului David despre aventurile lui împreună cu Banda şi el i le povestea, la rândul lui, lui Kate, care nu se mai sătura ascultând.

— Mai povesteşte-mi cum a făcut pluta.

Şi David îi povestea.

— Mai povesteşte-mi de rechini… Hai, mai spune-mi despre *„mis”*… Vorbeşte-mi de ziua…

Kate nu o vedea prea des pe mama ei. Margaret era prea ocupată cu afacerile companiei. Făcea totul pentru Jamie.

Îi vorbea în fiecare seară lui Jamie, exact cum făcuse în acel an dinainte de moartea lui.

— David ne ajută foarte mult, Jamie, şi va fi la fel şi când va conduce Kate compania. Nu vreau să te-ngrijorez, dar, pur şi simplu, nu ştiu ce o să mă fac cu copilul ăsta…

Kate era încăpăţânată, îndărătnică şi imposibilă. Nu voia să-şi asculte nici mama, nici pe doamna Talley. Dacă ele alegeau o rochie, Kate nu era de acord şi îmbrăca o alta. Nu prea mânca. Doar ce voia şi când voia şi nici o ameninţare sau promisiune nu o puteau îndupleca. De câte ori era obligată să ia parte la o aniversare, găsea ea o cale de a strica tot. Nu avea nici o prietenă. Nu voia să ia lecţii de dans, în acest timp jucând rugby cu adolescenţi. Când a început şcoala, a stabilit un adevărat record de pozne. Margaret trebuia să se ducă cel puţin o dată pe lună la directoare să o roage să o ierte pe Kate şi să o lase să rămână în şcoală.

— Nu o înţeleg deloc, doamnă McGregor, îi spunea directoarea oftând. Este foarte inteligentă, dar se împotriveşte tot timpul. Nu ştiu ce să mă fac cu ea.

Nici Margaret nu ştia.

*

Singurul care o putea stăpâni era David.

— Am auzit că ai fost invitată la o aniversare astăzi, îi spuse el.

— Nu pot să sufăr aniversările.

David se lăsă în jos până ajunse la nivelul ochilor ei.

— Ştiu asta, Kate, dar tatăl fetiţei a cărei aniversare este azi este un bun prieten al meu. M-ai face să mă simt prost dacă nu te-ai duce şi dacă nu te-ai purta ca o adevărată domnişoară.

Kate îl privi fix.

— Este chiar un bun prieten al tău?

— Este.

— Bine, atunci mă duc.

Şi se purta impecabil.

— Nu ştiu cum reuşeşti, îi spunea Margaret lui David. E ca o vrajă.

— E doar prea îndrăzneaţă, îi zicea David râzând. O să se schimbe, numai că e foarte important să avem grijă să nu-i distrugem acest curaj.

— Ştii ceva, câteodată aş vrea să-i rup gâtul, zise Margaret.

*

Când Kate avea zece ani, i-a spus lui David:

— Aş vrea să-l cunosc şi eu pe Banda.

El o privi surprins.

— Mă tem că asta nu se poate, Kate. Ferma lui Banda e foarte departe de aici.

— Ai de gând să mă duci sau vrei să mă duc singură?

Săptămâna următoare, David o duse la ferma lui Banda, care consta dintr-o suprafaţă destul de mare de pământ pe care cultiva grâu şi creştea oi şi struţi. Casa propriu-zisă era o colibă circulară cu pereţi din noroi uscat. Nişte stâlpi susţineau acoperişul conic de stuf. Banda îi aştepta în faţă să coboare din trăsură. O privi pe fetiţa cu chip serios de lângă David şi îi spuse:

— Mi-aş fi dat seama oricând că eşti fiica lui Jamie McGregor.

— Iar eu aş fi ştiut că eşti Banda, îi zise Kate serioasă. Am venit să-ţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa tatălui meu.

Banda începu să râdă.

— Cineva a vorbit prea mult. Hai, vino să-mi cunoşti familia.

Soţia lui era o frumoasă Bantu pe nume Ntame. Avea doi băieţi, Ntombenthle, cu şapte ani mai mare decât Kate, şi Magena, cu şase ani mai mare. Ntombenthle era o copie în miniatură a tatălui său. Aceleaşi

trăsături, aceeaşi ţinută mândră şi aceeaşi demnitate interioară.

Kate îşi petrecu toată după-amiaza jucându-se cu cei doi copii. Cina o luară în bucătărie. David nu se simţea prea bine mâncând cu o familie de negri. Îl respecta pe Banda, dar tradiţional era să nu existe nici un fel de socializare între cele două rase. În plus, pe David îl mai îngrijorau şi activităţile politice ale lui Banda. Se auzea că ar fi fost un adept al lui John Tengo Jovabu, care lupta pentru drastice schimbări sociale. Dat fiind faptul că proprietarii minelor nu aveau destui muncitori nativi, guvernul a impus o taxă de zece şilingi pentru fiecare negru care nu lucra la mină, astfel că izbucniseră revolte în întreaga Africă de Sud.

Mai târziu, după-amiază, David spuse:

— Ar fi mai bine să plecăm, Kate, avem mult de mers.

— Nu încă, spuse Kate întorcându-se spre Banda. Povesteşte-mi despre rechini…

De atunci, de câte ori se afla în oraş, Kate îl punea să o ducă la Banda şi la familia lui.

*

Prezicerea lui David în legătură cu îndrăzneala lui Kate nu dădea nici un semn să se adeverească. Ba devenea din ce în ce mai îndărătnică. Refuza clar să participe la orice activitate la care toate fetele de vârsta ei luau parte. Insista să meargă în mine cu David, care o lua la vânătoare, la pescuit şi în excursii. Kate adora acest lucru. Într-o zi când pescuiau în râul Vaai şi Kate prinse un păstrăv mai mare decât orice prinsese David, acesta spusese:

— Ar fi trebuit să fi fost băiat.

Şi ea se întoarse spre el supărată:

— Nu mai vorbi prostii, David, atunci nu m-aş fi putut mărita cu tine.

David izbucni în râs.

— Doar ştii foarte bine că o să ne căsătorim.

— Mă tem că nu, Kate. Sunt cu douăzeci şi doi de ani mai mare decât tine. Ţi-aş putea fi tată. Într-o zi o să cunoşti un băiat, un tânăr drăguţ…

— Eu nu vreau un tânăr drăguţ, zise ea. Eu pe tine te vreau.

— Dacă vorbeşti chiar serios, atunci o să-ţi spun cum ajungi la inima unui bărbat.

— Hai, spune-mi! zise ea nerăbdătoare.

— Prin stomacul lui. Hai, curăţă păstrăvul ăla şi să mâncăm.

*

Kate nu avea nici cea mai mică îndoială că avea să se mărite cu David Blackwell. El era singurul bărbat din lume pentru ea.

*

O dată pe săptămână, Margaret îl invita pe David la cină. De regulă, Kate prefera să ia cina în bucătărie cu servitorii, unde nu trebuia să aibă grijă cum se purta. Dar, în fiecare seară de vineri, când venea David, stătea în sufragerie. De obicei venea singur, doar când şi când era însoţit de vreo femeie, pe care Kate o ura de cum o vedea.

Aştepta să-l prindă o clipă singur ca să-i spună, cu o dulce nevinovăţie:

— N-am mai văzut niciodată aşa o nuanţă de blond.

Sau:

— Are, cu siguranţă, un gust ciudat de a se îmbrăca, nu?

Sau:

— A fost cumva una din fetele de la Madam Agnes?

*

Când Kate avea paisprezece ani, directoarea o chemă pe Margaret.

— Doamnă McGregor, eu conduc o şcoală respectabilă, îi spuse ea. Şi mă tem că Kate ar putea avea o proastă influenţă.

Margaret oftă şi o întrebă:

— Ce-a mai făcut de data asta?

— Îi învaţă pe ceilalţi copii cuvinte pe care ei nu le-au mai auzit până acum, zise ea cu asprime. Ba aş putea adăuga, doamnă McGregor, că nici eu n-am mai auzit vreodată unele cuvinte. Nu pot să-mi dau seama de unde le-o fi învăţat.

Margaret, însă, îşi putea da seama. Kate le învăţa de la prietenii ei de pe stradă. „Ei bine, ar cam fi timpul să punem capăt”, îşi spuse Margaret.

Directoarea tocmai îi spunea:

— Aş dori să discutaţi cu ea. O să-i mai dăm o şansă, dar…

— Nu, eu am o idee mai bună. O s-o trimit la o şcoală departe de casă.

*

Când îi dădu vestea lui David, acesta îi zise zâmbind:

— N-o să-i placă deloc.

— N-am ce să fac. Directoarea s-a plâns de vocabularul pe care-l foloseşte şi pe care îl învaţă de la prospectorii ăştia după care se ţine tot timpul. Fata mea a început să se poarte ca ei, să arate ca ei şi să miroasă ca ei. Ca să fiu sinceră, David, n-o înţeleg absolut deloc. Habar n-am de ce se poartă aşa, doar e frumuşică, deşteaptă, e…

— Poate că e prea deşteaptă.

— Eh, deşteaptă sau nu, o să plece la şcoală.

Kate primi vestea când veni acasă în după-amiaza aceea şi se înfurie teribil.

— Încerci să scapi de mine!

— Cum să fac aşa ceva, draga mea, dar mă gândeam doar că ar fi mai bine dacă ai pleca…

— E mai bine aici. Toţi prietenii mei sunt aici. Încerci să mă desparţi de prietenii mei.

— Dacă te referi la nespălaţii aceia care…

— Nu sunt nespălaţi. Sunt la fel de buni ca oricare alţii.

— Kate, n-o să mă cert cu tine acum. O să pleci la o şcoală de domnişoare şi asta-i tot.

— O să mă omor, promise ea.

— Foarte bine, draga mea. Sus e o lamă şi, dacă te uiţi mai atent, sunt sigură că o să găseşti prin casă şi tot felul de otrăvuri.

Kate izbucni atunci în plâns.

— Te rog, mamă, nu-mi face una ca asta.

Margaret o luă în braţe.

— Este numai pentru binele tău, Kate. În curând o să devii femeie şi o să trebuiască să te măriţi. Nimeni nu ia o fată care vorbeşte, se îmbracă şi se poartă în felul în care o faci tu.

— Ba nu-i adevărat, izbucni ea. Lui David nu-i pasă.

— Dar ce legătură are David cu toate astea?

— O să ne căsătorim.

Margaret oftă şi spuse:

— O să o rog pe doamna Talley să-ţi împacheteze lucrurile.

*

Erau vreo şase şcoli englezeşti bune pentru fete şi Margaret hotărî că *Cheltenham*, din Gloucester, era cea mai potrivită pentru Kate, căci era renumită pentru disciplina ei severă. Se întindea pe acri întregi de pământ şi era înconjurată de ziduri înalte, iar în prospect scria că fusese construită pentru fiice de nobili. Cum David avea multe afaceri cu soţul directoarei, doamna Keaton, nu întâmpină nici un fel de greutăţi în a o înscrie pe Kate.

Când auzi unde trebuia să se ducă, izbucni iar:

— Am auzit de şcoala asta! E groaznic. O să mă-ntorc ca păpuşile acelea englezeşti umplute. Asta vrei?

— Eu nu vreau decât să înveţi să te porţi, îi spuse Margaret.

— Dar eu n-am nevoie să ştiu să mă port. Eu am cap.

— Nu acesta-i primul lucru pe care un bărbat îl caută la o femeie şi tu eşti o femeie în devenire, îi spuse mama ei sec.

— Nu vreau să devin femeie, ţipă Kate. De ce naiba nu mă laşi odată-n pace?

— Să nu te mai aud cu asemenea limbaj.

Aşa au continuat lucrurile până în ziua plecării. David trebuind să se ducă la Londra, într-o călătorie de afaceri, Margaret îi spuse:

— Nu te superi dacă te rog să o duci pe Kate până acolo? Dumnezeu ştie unde ar ajunge dacă am lăsa-o singură.

— Cu plăcere, îi zise David.

— Şi tu! Eşti la fel de rău ca mama! Sunteţi nerăbdători să scăpaţi de mine.

David zâmbi.

— Te-nşeli. Eu sunt foarte răbdător.

*

De la Klipdrift până la Cape Town au călătorit cu vagonul personal şi, de acolo, cu vaporul până la Southampton. Drumul a durat patru săptămâni. Mândria nu o lăsa să recunoască, dar Kate era teribil de tulburată să călătorească alături de David. „Parcă ar fi o lună de miere, doar că nu suntem căsătoriţi. Nu încă”, îşi spuse ea.

La bordul navei, David îşi petrecea foarte mult timp lucrând în cabina lui. Kate se ghemuia pe canapea şi îl privea în linişte, mulţumită că era lângă el.

Odată îl întrebă:

— Nu te plictiseşti să tot lucrezi cu cifrele alea, David?

Iar el îşi lăsă creionul jos şi o privi.

— Nu sunt numai simple cifre, Kate. Sunt poveşti întregi.

— Ce fel de poveşti?

— Dacă ştii să le interpretezi, sunt poveşti despre companii pe care le cumpărăm sau le vindem, despre oameni care lucrează pentru noi. Mii de oameni în lume îşi câştigă existenţa graţie companiei fondată de tatăl tău.

— Eu semăn cu tatăl meu, ce zici?

— În multe privinţe, da. Era un om încăpăţânat şi independent.

— Şi eu sunt o femeie încăpăţânată şi independentă?

— Tu eşti o puştoaică răsfăţată. Cel care o să te ia de nevastă, o să aibă o viaţă de calvar.

Atunci ea zâmbi visătoare. „Bietul David.”

*

În salon, în ultima seară pe mare, David o întrebă:

— De ce eşti atât de dificilă, Kate?

— Aşa sunt?

— Ştii foarte bine că da. Pur şi simplu, o înnebuneşti pe biata mama ta.

Kate îşi puse mâna pe mâna lui.

— Şi pe tine te înnebunesc?

David roşi.

— Încetează. Nu te înţeleg deloc.

— Ba mă-nţelegi foarte bine.

— De ce nu te porţi ca toate celelalte fete de vârsta ta?

— Mai repede aş muri. Eu nu vreau să fiu ca nimeni altcineva.

— Şi nici nu eşti!

— Nu o să te-nsori cu nimeni până o să fiu eu destul de mare, nu, David? O să cresc cât pot de repede. Numai nu cunoaşte pe nimeni de care să te îndrăgosteşti, te rog.

Era tulburat de sinceritatea ei. Îi luă mâna într-a lui şi îi spuse:

— Kate, când o să mă-nsor, aş vrea ca fiica mea să semene cu tine.

Atunci ea se ridică şi spuse atât de tare, încât se auzi în tot salonul:

— Poţi să te duci dracului, David Blackwell!

După care părăsi încăperea imediat, sub privirile tuturor.

*

Au stat trei zile împreună la Londra, ea bucurându-se de fiecare clipă.

— Am o surpriză pentru tine, îi spuse el. Am luat două bilete la *„Doamna Wiggs din frunză de varză”.*

— Îţi mulţumesc, David, dar eu vreau să merg la *Gaiety*.

— Asta nu se poate, este un spectacol de varietăţi, nu-i pentru tine.

— Nu ştiu până nu văd, nu? zise ea încăpăţânată.

Aşa că se duseră la *Gaiety*.

*

Lui Kate îi plăcea Londra. Amestecul de automobile şi trăsuri, doamnele frumos îmbrăcate în dantelă, tul, satin strălucitor şi purtând bijuterii sclipitoare, bărbaţii în haine de seară cu veste de pichet şi plastroane albe. Luară masa de seară la *Ritz* şi ceva mai târziu la *Savoy*. Când se făcu timpul să plece, Kate îşi spuse: „O să mai venim aici. David şi cu mine o să mai venim aici.”

*

Ajunşi la *Cheltenham*, au fost imediat conduşi în biroul doamnei Keaton.

— Aş vrea să vă mulţumesc că aţi primit-o pe Kate, spuse David.

— Sunt convinsă că va fi o plăcere să o avem printre noi şi sunt încântată că am servit un prieten al soţului meu.

În clipa aceea, Kate îşi dădu seama că fusese păcălită. David fusese cel care voise să o îndepărteze, aranjând totul.

Era atât de furioasă şi rănită, încât refuză chiar să-şi ia la revedere de la el.

13

Şcoala *Cheltenham* era insuportabilă. Pentru orice existau reguli şi regulamente. Fetele trebuiau să poarte uniforme identice. Se făcea şcoală zece ore pe zi şi fiecare minut era foarte sever structurat. Doamna Keaton îi conducea pe toţi, eleve şi profesori, cu o vergea de fier. Fetele trebuiau să înveţe bunele maniere, disciplina şi bună cuviinţă, ca, într-o bună zi, să îşi găsească soţii doriţi. Kate îi scria mamei ei:

> *„E o închisoare oribilă. Fetele de aici sunt îngrozitoare. Nu vorbesc decât despre îmbrăcăminte şi despre blestemaţii de băieţi. Nenorociţii de profesori sunt nişte monştri. N-or să mă poată ţine aici. O să fug.”*

Reuşi să fugă de trei ori, dar de fiecare dată a fost prinsă şi adusă înapoi, fără să simtă vreo remuşcare. În timpul unei şedinţe profesorale săptămânale, când se pomeni numele ei, una din profesoare zise:

— Copilul nu se poate controla. Cred că ar trebui s-o trimitem înapoi în Africa de Sud.

Dar doamna Keaton spuse:

— Înclin să fiu de acord cu dumneata, dar haideţi să luăm totul ca pe o provocare. Dacă reuşim să o disciplinăm pe Kate McGregor, atunci putem disciplina pe oricine.

Astfel că rămase acolo.

*

Spre surprinderea tuturor, pe Kate începu să o intereseze ferma şcolii. Avea grădini de zarzavat, găini, vaci, porci şi cai. Îşi petrecea acolo mare parte din timp, ceea ce o bucură foarte mult pe doamna Keaton când află.

— Aţi văzut, n-a fost decât o problemă de răbdare, le zise ea profesorilor. În sfârşit, Kate a găsit ceva ce o interesează. Într-o zi se va căsători cu un proprietar de pământuri şi îl va ajuta foarte mult.

A doua zi, Oscar Denker, care răspundea de fermă, veni la directoare.

— Pe una din eleve – Kate McGregor – aş vrea s-o ţineţi cât mai departe de fermă.

— Dar ce spui? întrebă doamna Keaton. Am auzit că o interesează foarte mult.

— Sigur, dar ştiţi ce anume? Împerecherea animalelor, dacă vreţi să mă scuzaţi.

— Cum?

— Cum aţi auzit. Se învârte toată ziua, urmărind animalele cum se împerechează.

— Fir-ar să fie! zise atunci doamna Keaton.

*

Kate nu îl iertase încă pe David pentru că o trimisese în exil, dar îi era foarte dor de el. „Asta-i soarta mea, să fiu îndrăgostită de un om pe care îl urăsc”, îşi spuse ea cu amărăciune. Număra zilele care o ţineau departe de el, ca prizonierul care numără clipele până la ziua eliberării. Îi era teamă să nu facă ceva îngrozitor, de exemplu să se însoare cu o alta, în timp ce ea era închisă în şcoala aceea blestemată. „Dacă o face, îi omor pe amândoi”, îşi spunea ea. „Ba nu. O omor doar pe ea. Or să mă aresteze şi-or să mă spânzure şi când o să fiu pe eşafod, el o să-şi dea seama că mă iubeşte, dar o să fie prea târziu. O să mă implore să-l iert. Da, dragul meu David, te iert. N-ai fost în stare să pricepi că aveai în mână o mare iubire. Ai lăsat-o să zboare ca o micuţă pasăre. Acum micuţa pasăre e gata să fie spânzurata. Adio, David.” Dar în ultima clipă avea să fie graţiată şi David o lua în braţe ducând-o într-o ţară exotică unde mâncarea era mai bună decât ce dădeau cei de la *Cheltenham.*

*

Primi un bilet de la el în care o anunţa că venea la Londra şi trecea să o vadă şi pe ea. Întreaga imaginaţie i se aprinse. Descoperi o duzină de înţelesuri ascunse în acel bilet. „De ce venea în Anglia? Ca să fie lângă ea, bineînţeles. De ce trecea să o vadă? Pentru că, în sfârşit, şi-a dat seama că o iubea şi nu mai putea să stea fără ea nici o clipă. Avea să o ia în braţe şi să o ducă departe de locul acela îngrozitor.” Abia îşi mai putea reţine bucuria. Fantezia ei devenise atât de reală, încât în ziua sosirii lui, Kate se dusese să-şi ia rămas bun de la colegele de clasă.

— Vine iubitul meu şi mă ia de aici, le spusese ea, dar ele o priveau într-o tăcere plină de suspiciune.

Toate, în afară de Georgiana Christy, care spuse:

— Iarăşi minţi, Kate McGregor.

— Aşteaptă şi o să vezi. E înalt şi frumos şi e nebun după mine.

Pe David îl miră faptul că toate fetele păreau să-l privească. Se uitau la el, şuşoteau şi chicoteau, dar în clipa când îi surprindeau privirea,

roşeau şi întorceau capul.

— Se poartă de parcă n-ar mai fi văzut un bărbat în viaţa lor, îi zise el lui Kate, privind-o bănuitor. Nu le-oi fi spus tu cine ştie ce?

— Bineînţeles că nu, zise ea cu trufie. De ce s-o fi făcut?

Mâncară în sala mare de mese a şcolii, timp în care el îi povesti tot ce se mai întâmplase pe acasă.

— Mama îţi trimite toată dragostea ei. Te aşteaptă în vacanţa de vară.

— Ce mai face?

— E bine. Munceşte prea mult.

— Compania merge bine?

Îl surprinse interesul ei subit.

— Chiar foarte bine. De ce?

„Pentru că într-o zi va fi a mea, la fel ca şi tine”, îşi spuse ea, dar zise cu glas tare:

— Eram doar curioasă.

El văzu că nici nu se atinsese de mâncare.

— N-ai mâncat nimic.

Nu o interesa mâncarea. Aştepta clipa aceea magică, acea clipă când el avea să-i spună:

„Vino cu mine, Kate, eşti o femeie de-acum şi te vreau. Hai să ne căsătorim.”

Veni şi deşertul şi cafeaua, dar David nu scotea nici un cuvânt magic.

Deodată se uită la ceas şi zise:

— Ar fi bine să plec, altfel pierd trenul.

Atunci îşi dădu ea seama cu groază că nu venise să o ia. Ticălosul avea să o lase acolo să putrezească!

Lui David îi făcuse plăcere vizita aceea. Era un copil inteligent şi amuzant, iar îndărătnicia pe care o arătase odată, era acum stăpânită. O bătu uşor pe mână şi o întrebă:

— Pot face ceva pentru tine înainte să plec, Kate?

Privindu-l în ochi, ea îi răspunse dulce:

— Da, David, îmi poţi face un serviciu enorm. Dispari dracului din viaţa mea!

Şi ieşi apoi ţinându-se dreaptă, cu capul sus, lăsându-l cu gura căscată.

Margaret îşi dădu seama că îi era dor de Kate. Era ea nesupusă şi dificilă, dar Margaret înţelese că era singura fiinţă pe care o iubea. „Va

ajunge mare”, îşi spunea ea cu mândrie. „Dar vreau să se poarte ca o doamnă.”

Kate veni acasă în vacanţa de vară.

— Cum merge şcoala? o întrebă Margaret.

— O urăsc! Parcă eşti înconjurată de o sută de doici.

Margaret îşi privi cu atenţie fiica.

— Şi celelalte fete sunt la fel, Kate?

— Ce ştiu ele? zise ea dispreţuitoare. Ar trebui să le vezi! Au fost cocoloşite toată viaţa. Nu ştiu absolut nimic despre viaţă.

— Draga mea, trebuie să fie îngrozitor pentru tine, îi zise Margaret.

— Te rog să nu râzi de mine. Nici măcar n-au fost vreodată în Africa de Sud. Singurele animale pe care le-au văzut sunt cele de la grădina zoologică. Niciuna din ele n-a văzut o mină de diamant sau de aur.

— Sărmanele.

— Bine, zise Kate. Dar când o să ajung să fiu ca ele, o să-ţi pară al naibii de rău.

— Crezi că o să ajungi ca ele?

Kate zâmbi.

— Sigur că nu! Ce, ai înnebunit?

*

O oră după sosirea acasă, Kate era deja afară jucând rugby cu copiii servitorilor. Urmărind-o pe fereastră, Margaret îşi spuse: „Îmi irosesc banii. N-o să se schimbe niciodată.”

În seara aceea la cină, Kate întrebă întâmplător:

— David e-n oraş?

— A fost în Australia. Cred că se-ntoarce mâine.

— Vine la masă vineri seară?

— Probabil, zise Margaret privind-o atent. Îţi place de David, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri.

— Cred că e drăguţ.

— Aha, făcu Margaret zâmbind în sinea ei şi amintindu-şi de jurământul lui Kate de a se căsători cu David.

— Oricum, nu-mi displace, adică îmi place de el aşa, ca om. Dar ca bărbat, nu pot să-l sufăr.

*

Când David veni la cină vineri seară, Kate sări la uşă să-l întâmpine. Îi sări în braţe şi-i şopti:

— Te iert. Oh, ce dor mi-a fost de tine, David! Ţie nu ţi-a fost dor de mine?

Automat el zise „da”, şi deodată îşi spuse în sinea lui cu uimire: „Dumnezeule, chiar mi-a fost dor de ea.” Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca ea. O văzuse crescând şi fiecare întâlnire era ca o revelaţie. Avea aproape şaisprezece ani şi începuse să se împlinească. Îşi lăsase părul negru să crească şi îi cădea lin pe umeri. Trăsăturile i se maturizaseră şi emana o senzualitate pe care nu o mai simţise. Era frumoasă, inteligentă şi cu o voinţă de nezdruncinat. „Va fi extraordinară pentru cine o să se însoare cu ea”, îşi spuse el.

În timpul mesei o întrebă cum mai mergea cu şcoala.

— Îmi place la nebunie, izbucni ea. Învăţ o mulţime de lucruri, profesorii sunt minunaţi şi mi-am făcut o grămadă de prietene.

Margaret asculta uluită.

— David, mă iei cu tine la mine?

— Aşa vrei tu să-ţi petreci vacanţa?

— Da, hai, te rog.

O excursie în mină dura o zi întreagă, ceea ce însemna că putea să stea cu el în tot acel timp.

— Dacă mama ta zice că e bine...

— Hai, mamă, te rog!

— Bine, scumpa mea. Dacă eşti cu David ştiu că eşti în siguranţă, zise Margaret sperând ca David să fie şi el în siguranţă.

*

Mina de diamant a *Companiei Kruger-Brent*, care se afla lângă Bloemfontein, era uriaşă, cu sute de lucrători care săpau, spălau şi sortau.

— Asta e una din cela mai profitabile mine, îi zise el lui Kate, în timp ce aşteptau în biroul directorului să vină cineva să îi ducă jos.

Lipită de perete era o vitrină plină cu diamante de toate culorile şi mărimile.

— Fiecare diamant are o caracteristică distinctă, îi explică ei. Cele de pe malurile râului Vaal sunt aluvionare şi pe laturi sunt tocite din cauza eroziunii de secole..

„E mai frumos ca oricând”, îşi zise ea. „Îi iubesc sprâncenele.”

— Toate astea provin din mai multe mine, dar pot fi identificate uşor după aspect. Îl vezi pe ăsta? După mărime şi după culoarea gălbuie poţi spune imediat că e din Paardspan. Diamantele De Beers au o suprafaţă cu aspect uleios şi au o formă dodecaedrică.

„E încântător. Le ştie pe toate.”

— Despre acesta poţi spune că e din mina Kimberley pentru că e octaedru. Sunt de la cele mai închise la cele de un alb pur.

„Mă întreb dacă directorul îl crede pe David iubitul meu. Sper că da.”.

— Culoarea unui diamant ajută la determinarea valorii lui. Culorile sunt numerotate de la unu la zece.

Ultimul e un alb albăstrui, în timp ce cel de jos e maroniu.

„Miroase atât de frumos. E un miros atât de… atât de bărbătesc, îi iubesc braţele şi umerii. Aş vrea…”

— Kate!

Ea îi răspunse simţindu-se vinovată:

— Da, David?

— Asculţi ce-ţi spun?

— Sigur că te ascult, îi spuse ea cu indignare în glas, Am auzit fiecare cuvânt.

Următoarele două ore şi le petrecură în adâncul minei, după care luară masa de prânz. Kate avu impresia unei zile minunate.

*

Când se întoarse târziu, după-amiază, Margaret o întrebă:

— Te-ai simţit bine?

— A fost minunat. Mineritul e, într-adevăr, fascinant.

Se întâmplă ca jumătate de oră mai târziu, Margaret să arunce o privire pe fereastră şi o văzu pe Kate tăvălindu-se pe jos cu fiul unuia din grădinari.

În timpul anului următor, scrisorile de la Kate erau mai optimiste. Fusese aleasă căpitanul echipei de hochei şi la învăţătură era în fruntea clasei. Scria că şcoala nu era, în fond, atât de groaznică, ba câteva fete din clasă erau chiar drăguţe. Ceru voie să le aducă pe două din prietenele ei în vacanţa de vară şi Margaret fu încântată. Casa avea să fie iar veselă, răsunând de râsete tinere. Abia o aştepta să vină. Toate visele ei erau acum legate de Kate. „Jamie şi cu mine suntem trecutul”, îşi spunea ea. „Kate este viitorul. Şi ce viitor minunat va fi!”

*

În vacanţă, când veni acasă, toţi tinerii din Klipdrift au început să roiască în jurul ei, dar pe Kate nu o interesa nici unul. David era în America şi îl aştepta cu nerăbdare să se întoarcă. Îl întâmpină ia uşă purtând o rochie albă, încinsă cu un cordon de catifea neagră, care îi punea şi mai mult în evidenţă silueta. Când o îmbrăţişă, David se minună de căldura ei. Se trase înapoi şi o privi mai atent. Avea ceva deosebit, o expresie a ochilor pe care el nu o putea defini, ceea ce îl făcea să nu se simtă prea bine.

De câte ori a văzut-o în timpul acelei vacanţe, Kate era înconjurată de băieţi, ajungând să se întrebe care din ei avea să fie norocosul. Fu chemat înapoi în Australia pentru afaceri şi, când se întoarse la Klipdrift, ea era în drum spre Anglia.

*

În timpul ultimului an de şcoală, David apăru într-o seară pe neaşteptate. De obicei sosirile şi le anunţa printr-o scrisoare sau un telefon.

De data aceasta, însă, nu fusese nimic.

— David! Ce surpriză minunată! Exclamă ea îmbrăţişându-l. Ar fi trebuit să-mi spui că vii, aş fi…

— Kate, am venit să te iau acasă…

Ea se dădu puţin înapoi şi îl privi.

— S-a întâmplat ceva?

— Mă tem că mama ta e foarte bolnavă.

Kate rămase o clipă încremenită.

— Sunt gata imediat.

*

O şocă aspectul mamei ei. Doar o văzuse cu câteva luni mai devreme şi păruse foarte sănătoasă. Acum era palidă şi vlăguită, fără urmă de viaţă în ochi. Ca şi cum cancerul care îi mâncase trupul îi mâncase şi sufletul.

Se aşeză pe marginea patului şi îi luă mâna mamei într-a ei.

— Mamă, spuse ea. Îmi pare al naibii de rău.

Margaret îi strânse mâna uşor.

— Eu sunt pregătită, draga mea. Cred că am fost pregătită încă de când a murit tatăl tău, îi zise ea ridicându-şi privirea spre Kate. Vrei să-ţi spun o prostie? N-am mai spus-o nimănui, adăugă ea şi, după ce ezită puţin, continuă: totdeauna mi-am făcut griji că n-o să aibă nimeni grijă cum trebuie de tatăl tău. Acum o s-o pot face eu.

*

O îngropară trei zile mai târziu. Moartea mamei o zgudui puternic pe Kate. Îşi pierduse tatăl şi un frate, dar pe ei nu-i cunoscuse niciodată, erau doar nişte povestiri din trecut. Moartea mamei, ei, însă, era ceva real şi dureros. Kate avea optsprezece ani şi era deodată singură pe lume; acest gând o înspăimânta.

David o privea stând pe marginea mormântului, forţându-se să nu plângă, dar odată ajunşi acasă, nu mai putu să se abţină.

— A fost totdeauna atât de minunată cu mine, David, şi eu am fost atât de rea.

David încercă să o liniştească.

Ai fost o fată foarte bună, Kate.

— N-am făcut decât necazuri. Aş da orice să se-ntoarcă. N-am vrut să moară, David! De ce i-a făcut Dumnezeu asta?

O lăsă să se dezbrace şi când se mai potoli, îi spuse:

— Ştiu că ţi-e greu să crezi acum, dar, într-o bună zi, durerea asta va dispărea, şi ştii cu ce o să rămâi, Kate? Cu nişte amintiri frumoase. O să-ţi aduci aminte toate momentele fericite pe care le-ai trăit cu mama ta.

— Bănuiesc, numai că acum doare al naibii de mult.

A doua zi discutară despre viitorul ei.

— Ai o familie în Scoţia, îi aminti David.

— Nu! îi răspunse ea scurt. Ei nu sunt familia mea, sunt doar nişte rude, zise ea apoi cu amărăciune. Când tata le-a spus că vrea să vină aici, au râs de el. Nimeni nu l-a ajutat în afară de mama şi ea e moartă acum.

Nu. Nu vreau să am de-a face cu ei.

David se gândi.

— Ai de gând să termini şcoala? o întrebă el şi, înainte ca ea să-i dea un răspuns, continuă: Cred că mama ta ar fi vrut s-o faci.

— Atunci o s-o fac, zise ea privind în podea, dar fără să vadă. Fir-ar să fie, adăugă apoi.

— Ştiu, zise David cu blândeţe. Ştiu.

Kate termină şefă de promoţie şi David asistă la festivitatea de acordare a diplomelor.

*

În tren, pe drum spre Klipdrift, David zise:

— Ştii, toate astea îţi vor aparţine peste câţiva ani. Vagonul ăsta, minele, compania… toate sunt ale tale. Eşti o tânără foarte bogată. Poţi vinde compania pe milioane de lire, adăugă el şi apoi: Sau poţi s-o păstrezi. Va trebui să te gândeşti foarte bine.

— M-am şi gândit, spuse Kate şi îl privi zâmbind. Tata a fost un pirat, David. Un minunat pirat bătrân. Tare aş vrea să-l fi cunoscut. N-o să vând compania. Şi ştii de ce? Pentru că acest pirat i-a dat numele a doi paznici care încercau să-l ucidă. N-a fost ceva minunat? Câteodată, noaptea, când nu pot să dorm, mi-l închipui pe tata şi pe Banda târându-se prin ceaţă şi parcă aud vocile paznicilor: Kruger… Brent… spuse ea şi ridicându-şi privirea spre el: Nu, n-o să vând niciodată compania tatei. Atâta timp cât o s-o conduci tu.

— O să stau cât o să ai nevoie de mine, zise el încet.

— M-am gândit să mă înscriu la o scoală comercială.

— O şcoală comercială? întrebă el surprins.

— Suntem în 1910, îi aminti Kate. Există şcoli comerciale în Johannesburg unde sunt acceptate şi femeile.

— Bine, dar…

— M-ai întrebat ce vreau să fac cu banii, îi zise ea privindu-l în ochi. Aş vrea să-i câştig eu însămi.

14

Şcoala comercială era o interesantă aventură. Când fusese silită să meargă la *Cheltenham*, fusese un dezastru, un rău necesar. Aici era cu totul altceva. Fiecare curs aducea ceva folositor, ceva care avea să o ajute la conducerea companiei. Erau cursuri de contabilitate, management, comerţ internaţional şi administraţie. O dată pe săptămâna David o suna să vadă ce face.

— Îmi place foarte mult, îi zise Kate. E extraordinar de interesant, David.

Într-o bună zi, ea şi cu David aveau să lucreze împreună, până seara târziu, numai ei doi. Şi, într-una din aceste seri, David avea să-i spună: „Scumpa mea Kate, am fost atât de orb. Vrei să te căsătoreşti cu mine?” Şi o clipă mai târziu, avea să o îmbrăţişeze…

Dar toate acestea aveau să mai aştepte. Între timp, trebuia să înveţe foarte mult. Conştiincioasă, Kate reveni cu gândul la tema pentru acasă.

Cursurile au durat doi ani, după care Kate s-a întors la Klipdrift, la timp pentru a-şi sărbători cea de-a douăzecea aniversare. David o aşteptă la gară. Într-o clipă îi sări în braţe.

— Oh, David, sunt atât de fericită că te văd.

Dar el se trase înapoi şi îi spuse pe un ton straniu:

— Şi eu mă bucur că te văd, Kate.

Era o oarecare răceală.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu. Numai… numai că nu-i frumos ca domnişoarele să se arunce aşa de gâtul bărbaţilor în public.

Ea îl privi mai atent atunci zicând:

— Înţeleg. Promit să nu te mai fac să te simţi prost altădată.

*

În drum spre casă, David o studie pe furiş. Era extraordinar de frumoasă, inocentă şi vulnerabilă, iar el era hotărî să nu profite niciodată de asta.

Luni dimineaţă Kate îşi luă locul în noul său birou la *Compania Kruger-Brent*. Era ca şi cum ar fi nimerit deodată într-o lume exotică şi ciudată, cu propriile sale obiceiuri şi cu propriul său limbaj. Era o întreagă reţea de diviziuni, sucursale, departamente regionale, concesiuni şi ramificaţii străine. Produsele pe care compania le fabrica sau le poseda păreau infinite. Oţelării, ferme de vite, o cale ferată, o linie maritimă şi, bineînţeles, baza averii familiei: diamante şi aur, zinc, platină şi magneziu, scoase tot timpul din mine şi vărsate în seifurile companiei.

Puterea...

Aproape că era prea mult. Stătea în biroul lui David ascultând cum lua hotărâri pentru mii de oameni din toată lumea. Directorii generali ai diferitelor sectoare făceau propuneri, dar adesea el nu ţinea seama de ele.

— De ce faci asta? Nu-şi cunosc treburile? îl întrebă ea.

— Ba cum să nu, dar nu asta contează, îi explică David. Fiecare director îşi vede propria întreprindere ca fiind centrul pământului şi aşa şi trebuie să fie. Dar cineva trebuie să aibă o privire de ansamblu şi să decidă ce e mai bine pentru companie. Hai, o să luăm masa de prânz cu cineva pe care vreau să-l cunoşti şi tu.

O conduse într-un salon de lângă biroul ei, unde un bărbat cu chip uscăţiv şi cu nişte ochi căprui cercetători îi aştepta.

— El este Brad Rogers, îi spuse David. Brad, ea este Kate McGregor, noul tău şef.

— Încântat, domnişoară McGregor, zise acesta întinzându-i mâna.

— Brad este arma noastră secretă, spuse David. Ştie la fel de multe despre companie ca şi mine. Dacă eu o să plec vreodată, n-o să ai de ce să-ţi faci griji. Brad o să fie aici.

„Dacă eu o să plec vreodată.” Numai acest gând o umplea de panică. „Dar David nu va părăsi niciodată compania.” Nu se mai gândi la nimic altceva tot timpul mesei şi la sfârşit nici nu ştia ce mâncase.

*

După aceea discutară despre Africa de Sud.

— În curând o să avem unele necazuri, o avertiză David. Guvernul tocmai a stabilit un impozit pe cap de locuitor.

— Mai exact? întrebă Kate.

— Şi negrii şi indienii vor trebui să plătească două lire de fiecare membru al familiei, adică mai mult decât salariul lor pe o lună.

Kate se gândi atunci la Banda şi o cuprinse teama. Dar subiectul se

schimbă imediat.

*

Îi plăcea foarte mult noul ei mod de viaţă. Fiecare hotărâre implica milioane de lire. Afacerile cereau inteligenţă, curajul de a risca şi instinctul de a şti când să renunţe şi când să continue.

— Afacerile sunt un joc cu mize fantastice, iar concurenţii tăi sunt experţi, îi spuse David. Dacă vrei să câştigi, trebuie să-nveţi să fii stăpână pe situaţie.

Kate era hotărâtă să înveţe.

În toată casa aceea trăia singură, exceptând servitorii. Ritualul de vineri seara continua, dar când ea îl invita în oricare altă seară, el găsea neapărat o scuză. În timpul orelor de lucru erau mereu împreună, dar chiar şi atunci David părea să interpună o barieră între ei, un zid pe care ea nu era în stare să-l străpungă.

*

Când împlini douăzeci şi unu de ani, Kate primi toate acţiunile companiei. Acum controla totul.

— Hai să cinăm împreună diseară ca să sărbătorim, îi sugeră ea lui David.

— Iartă-mă, Kate, dar am foarte mult de lucru.

Cină singură în seara aceea, întrebându-se de ce.

Cine era, oare, de vină, ea sau David? Trebuia să fie surd, mut şi orb ca să nu îşi dea seama ce simţea ea, ce simţise dintotdeauna pentru el. Trebuia neapărat să facă ceva.

Compania tocmai ducea nişte tratative pentru o linie maritimă în Statele Unite.

— De ce nu te duci cu Brad la New York ca să încheiaţi afacerea? o întrebă el. Ar fi o experienţă foarte bună pentru tine.

Ea ar fi vrut să meargă el, dar era prea mândră să i-o spună. Avea să se descurce şi fără el. Mai ales că nu fusese în viaţa ei în America şi abia aştepta să trăiască această experienţă.

*

Afacerea se încheie uşor.

— Cât eşti acolo, n-ar strica să vezi câte ceva şi din restul ţării, îi spusese David.

Vizită împreună cu Brad filialele companiei de la Detroit, Chicago, Pittsburgh şi New York, rămânând uimită de mărimea şi energia Statelor Unite. Cel mai frumos lucru din toată călătoria a fost o vizită la Dark Harbor, Maine, pe o insuliţă fermecătoare numită Islesboro, din Golful Penobscot. Fusese invitată la cină acasă la Charles Dana Gibson, actorul. Mai erau douăsprezece persoane acolo şi, în afară de ea, toţi aveau case pe insulă.

— Locul acesta are o istorie foarte interesantă, îi spuse Gibson. Cu ani în urmă, cei care locuiesc aici au venit cu mici vase de coastă. I-a primit o trăsurică cu un cal care i-a adus la casele lor.

— Câţi oameni locuiesc pe insulă? întrebă Kate.

— Vreo cincizeci de familii. Ai văzut farul când ai venit?

— Da.

— E locuit doar de îngrijitor şi câinele său. De câte ori trece un vas, câinele trage clopotul.

— Glumeşti, zise Kate râzând.

— Ba deloc. Ce e mai nostim e că acest câine e complet surd şi îşi lipeşte urechea de clopot să simtă vibraţiile.

Kate zâmbi.

— Mi se pare că e o insulă într-adevăr fascinantă.

— Poate ar fi bine să mai stai şi să mai arunci o privire mâine dimineaţă.

Deodată, ea spuse:

— De ce nu?

Îşi petrecu noaptea la singurul hotel de pe insulă, *Islesboro Inn*. Dimineaţă, închirie o trăsură cu un cal, condusă de unul din locuitori. După ce părăsiră centrul lui Dark Harbor, care consta într-un magazin general, unul de arme şi un mic restaurant, ajunseră într-o frumoasă regiune împădurită. Kate observă că nici una din străzi nu avea nume şi nici pe cutiile poştale nu era scris nici un nume. Se întoarse către ghidul ei şi îl întrebă:

— Nu se rătăceşte nimeni pe aici fără nici un indicator?

— Nu. Locuitorii ştiu locul fiecărui lucru.

Kate îi aruncă o privire mai lungă şi zise:

— Înţeleg.

*

În celălalt capăt al insulei, trecură pe lângă un cimitir.

— Vrei să opreşti puţin, te rog? zise ea şi coborând din trăsură, începu să se plimbe printre morminte.

„Job Pendleton, decedat pe 25 ianuarie 1794, vârsta 47.” Pe epitaf se putea citi: *„Sub această piatră mă odihnesc într-un dulce somn; Cristos să binecuvânteze acest pat.”*

„Jane, soţia lui Thomas Pendleton, decedată pe 25 februarie 1802, vârsta 47.”

Erau fiinţe dintr-un alt secol, dintr-o epocă demult apusă. *„Căpitan William Hatch înecat în Long Island Sound, în octombrie 1866, vârsta 30 de ani.”* Pe epitaf scria: *„Prin multe furtuni a trecut şi mările vieţii a traversat.”*

Kate rămase mai mult timp acolo, bucurându-se de linişte. Într-un târziu, se întoarse la trăsură şi plecară mai departe.

— Cum e aici iarna? întrebă ea.

— Frig. Apa din golf îngheaţă şi de pe continent se vine cu sănii. Eh, acum avem vaporaşul.

Cotiră şi, deodată, văzu lângă apă, jos, o foarte frumoasă casă albă cu două nivele, înconjurată de nemţişor, trandafiri sălbatici şi maci. La toate cele opt ferestre din faţă jaluzele verzi, iar lângă uşile duble se vedeau câteva bănci albe şi şase ghivece cu muşcate. Părea ieşită dintr-o poveste.

— A cui este casa aceea?

— E casa bătrânului Dreben. Doamna Dreben a murit acum câteva luni.

— Şi acum cine locuieşte acolo?

— Nimeni, din câte ştiu.

— Nu ştii dacă e cumva de vânzare?

Ghidul o privi răspunzându-i:

— Dacă este, va fi cumpărată probabil de vreunul din fiii familiilor care locuiesc deja aici. Insularilor nu prea le plac străinii.

Era tocmai ce nu trebuia să-i spună lui Kate. O oră mai târziu discuta cu un avocat:

— În legătură cu casa Dreben, zise ea. Este de vânzare?

Avocatul îi răspunse ţuguindu-şi buzele:

— Păi, da şi nu.

— Adică?

— Este de vânzare, dar sunt deja câţiva tipi interesaţi să o cumpere.

„Vechile familii de pe insulă”, îşi spuse Kate.

— Au făcut vreo ofertă?

— Nu încă, dar…

— Atunci o să fac eu una, zise ea, iar el îi spuse binevoitor:

— Este o casă foarte scumpă.

— Spuneţi preţul.

— Cincizeci de mii de dolari.

— Haideţi să mergem să mai arunc o privire.

*

Interiorul casei era chiar mai încântător decât se aştepta ea. Din holul mare se putea vedea marea printr-un perete de sticlă. Într-un capăt era un salon şi, în celălalt, un living-room cu tapet cu fructe de pădure, pătat de vreme şi cu un şemineu enorm. Mai era o bibliotecă şi o bucătărie imensă cu un cuptor de fier şi o masă mare din lemn de pin, alături fiind o încăpere pentru băuturi şi spălătoria. Jos, se aflau şase dormitoare pentru servitori şi o cameră de baie. La etaj, un dormitor mare şi alte patru mai mici. Casa era mult mai mare decât crezuse Kate. „Dar când eu şi cu David vom avea copii, o să avem nevoie de toate aceste camere”, îşi spuse ea. Terenul din jur se întindea până la golf, unde se afla un doc particular.

Întorcându-se spre avocat, Kate spuse:

— O cumpăr.

Şi se hotărî să-i spună *Casa Cedar Hill.*

*

Abia aştepta să ajungă în Klipdrift să-i dea vestea lui David.

Tot timpul drumului a fost cuprinsă de o teribilă tulburare. Casa din Dark Harbor era un semn, un simbol ce arăta că ea şi cu David aveau să se căsătorească. Era convinsă că şi lui avea să-i placă la fel de mult.

În aceeaşi după-amiază când ajunse la Klipdrift împreună cu Brad, se şi duse în biroul lui David, care lucra. Vederea lui îi înteţi bătăile inimii. Nu îşi dăduse seama până atunci cât de mult îi simţise lipsa.

David se ridică.

— Kate! Bine ai venit acasă! îi zise el şi, până să spună ea ceva, adăugă: Voiam să afli tu prima. Mă căsătoresc.

15

Totul începuse întâmplător cu şase săptămâni în urmă. Pe la mijlocul unei zile agitate, primise un mesaj cum că Tim O'Neil, prietenul unui foarte important cumpărător de diamante american, se afla la Klipdrift şi fusese întrebat dacă nu putea să-l primească el şi, eventual, să-l scoată şi la cină. David nu avea deloc timp de pierdut cu turiştii, dar nu voia să-şi jignească clientul. Ar fi rugat-o pe Kate să se ocupe de acel vizitator, dar ea era în America de Nord cu Brad Rogers. „M-a prins", îşi spuse el. Astfel că sună la hotelul unde se instalase O'Neil şi îl invită la cină.

— E şi fiica mea cu mine, îi spuse O'Neil. Sper că nu vă supăraţi dacă o aduc şi pe ea.

David nu avea chef să-şi petreacă seara cu un copil, dar spusese politicos:

— Deloc.

Avea el grijă să fie o seară scurtă.

Se întâlniră în salonul de la *Grand Hotel*. Când ajunse el, cei doi erau deja aşezaţi la masă. O'Neil era un irlandez american în jur de cincizeci de ani, până în cincizeci şi cinci, grizonate, dar fiica sa, Josephine, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Avea între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, o siluetă extraordinară şi ochii de un albastru deschis. Când o văzu lui David i se tăie respiraţia.

— Mă… mă scuzaţi că am întârziat, spuse el. A fost ceva urgent în ultima clipă.

Josephine îi urmări amuzată reacţia.

— Uneori astea sunt cele mai interesante, zise ea cu candoare. Tata spune că sunteţi un om foarte important, domnule Blackwell.

— Nu tocmai, şi numele meu este David.

— Un nume frumos, zise ea. Sugerează o mare putere.

Înainte ca masa să ia sfârşit, David era convins că Josephine O'Neil era mult mai mult decât o femeie frumoasă. Inteligentă, cu simţul umorului şi pricepută în a face pe cineva să se simtă bine. David simţea că o interesa, într-adevăr. Îi puse întrebări despre el însuşi cum nu mai făcuse nimeni până atunci. La sfârşit, era deja pe jumătate îndrăgostit.

— Unde locuiţi? îl întrebă el pe Tim O’Neil.

— La San Francisco.

— Aveţi de gând să vă întoarceţi curând? întrebă el apoi, încercând să sune totul cât mai neutru.

— Săptămâna viitoare.

Josephine îi zâmbi.

— Dacă Klipdrift este un oraş atât de interesant cum pare, l-aş putea convinge pe tata să stăm şi mai mult.

— Atunci o să fac să fie cât mai interesant, o asigură David. Ce-aţi spune de o vizită într-o mină de diamante?

— Cu plăcere, răspunse ea. Îţi mulţumim.

Cu mult timp în urmă se ocupase personal de escortarea vizitatorilor importanţi în mine, dar renunţase, lăsând acest lucru pe seama subordonaţilor. Acum, însă, se auzi spunând:

— Mâine dimineaţă vă convine?

Avea vreo şase întâlniri programate a doua zi dimineaţă, dar toate îşi pierdură importanţa dintr-odată.

*

Îi conduse pe cei doi printr-un puţ săpat la vreo mie de metri sub pământ. Lat de vreo patru metri şi lung de vreo şaisprezece, acel puţ era împărţit în patru compartimente, unul de pompare, două de săpare a pământului diamantier şi unul cu o cabină care ducea şi aducea minerii.

— Totdeauna m-am întrebat de ce sunt măsurate diamantele în carate? zise Josephine.

— Caratele au fost folosite pentru seminţele de roşcove, explică David. Datorită consistenţei lor în greutate. Un carat este egal cu două sute de miligrame sau a o suta patruzeci şi doua parte dintr-o uncie.

— Sunt absolut fascinată, spuse atunci Josephine, iar el se întrebă dacă se referise doar la diamante.

Apropierea ei era ameţitoare. De câte ori se uita la ea, David se simţea tulburat.

— Ar trebui să vedeţi ceva şi din împrejurimi, le spuse David. Dacă sunteţi liberi mâine, aş fi încântat să vă conduc.

Înainte ca tatăl ei să poată spune ceva, Josephine îi răspunse:

— Ar fi încântător.

*

De atunci David îşi petrecu fiecare zi împreună cu Josephine şi tatăl ei, simţindu-se din ce în ce mai îndrăgostit. Nu mai cunoscuse niciodată o fiinţă atât de fermecătoare.

*

Când se duse într-una din seri să-i ia la masă şi Tim O'Neil îi spusese: „Sunt cam obosit în seara asta, David. Te superi dacă nu vin?", el încercase să-şi ascundă bucuria.

— Nu, domnule, vă înţeleg.

Josephine îi aruncă un zâmbet plin de înţelesuri.

— O să-ncerc să nu te plictiseşti, îi promise ea.

David o duse la un restaurant care abia se deschisese. Era plin, dar, fiind recunoscut, i se dădu imediat o masă. Un trio cânta muzică americană.

— Vrei să dansezi? o întrebă David.

— Cu multă plăcere, îi răspunse ea şi, o clipă mai târziu, se afla în braţele lui pe ring şi era ceva fermecător.

David o ţinea strâns şi o simţea răspunzându-i.

— Josephine, te iubesc.

Ducând un deget la buze, ea îi şopti:

— Te rog, David... nu...

— De ce nu?

— Pentru că nu mă pot mărita cu tine.

— Mă iubeşti?

Ea îi zâmbi şi ochii albaştri îi străluceau.

— Sunt nebună după tine, dragul meu. Nu-ţi dai seama?

— Atunci, de ce?

— Pentru că n-aş putea trăi în Klipdrift. Aş înnebuni aici.

— Ai putea încerca măcar.

— David, ideea mă tentează, dar ştiu ce s-ar întâmpla. Dacă m-aş mărita cu tine şi aş rămâne aici, m-aş transforma într-o adevărată scorpie şi am sfârşi urându-ne. Prefer să ne despărţim aşa.

— Dar eu nu vreau să ne despărţim.

Ea îl privi şi David îi simţi trupul confundându-se cu al lui.

— David, n-ai putea tu să vii să stai la San Francisco?

Era ceva imposibil.

— Şi ce să fac acolo?

— Hai să luăm micul dejun împreună mâine. Aş vrea să stai de vorbă puţin cu tata.

*

— Fiica mea mi-a spus despre conversaţia de aseară. Se pare că aveţi o problemă şi eu aş avea o soluţie, dacă te interesează.

— Mă interesează chiar foarte mult, domnule.

Atunci O'Neil scoase câteva planuri dintr-o servietă din piele maron.

— Ştii ceva despre hrana congelată?

— Mă tem că nu.

— În Statele Unite hrană a fost congelată prima oară în 1865. Există problema transportării ei la mari distanţe fără să se strice. Avem vagoane frigorifice, dar nimeni n-a găsit o cale de a frigorifica şi camioanele, zise O'Neil şi arătând spre planuri: Până acum. Tocmai am primit patentul. Asta înseamnă o revoluţionare a întregii industrii alimentare, David.

David se uită pe ele.

— Mă tem că nu prea îmi spun multe, domnule O'Neil.

— Nu contează. Eu n-am nevoie de un expert tehnic, pentru că din aceştia am o mulţime. Eu vreau pe cineva care să conducă totul şi finanţare. Ăsta nu-i un vis doar. Am vorbit cu cei mai buni oameni în această ramură. O să fie ceva mult mai important decât îţi închipui. Şi am nevoie de cineva ca tine.

— Sediul companiei va fi în San Francisco, adăugă Josephine.

David se gândea la ceea ce tocmai auzise.

— Spuneţi că vi s-a oferit patentul?

— Exact. Totul e pregătit.

— Vă supăraţi dacă vă rog să-mi împrumutaţi aceste planuri ca să le arăt cuiva?

— N-am nimic împotrivă.

*

Întâi şi întâi David făcu unele cercetări în privinţa lui Tim O'Neil şi află că avea o foarte bună reputaţie în San Francisco. Fusese şeful catedrei ştiinţifice de la Colegiul Berkeley şi era foarte respectat. Era adevărat că David nu ştia nimic despre congelarea hranei, dar avea de gând să afle.

— Mă întorc peste cinci zile, draga mea. Aş vrea să mă aşteptaţi.

— Cât vrei tu. O să-mi fie dor de tine, îi spuse Josephine.

— Şi mie, zise el şi era mult mai adevărat decât credea ea.

*

Luă trenul spre Johannesburg şi se duse la Edward Broderick, proprietarul celei mai mari fabrici de ambalare a cărnii din Africa de Sud.

— Aş vrea să-ţi cer părerea într-o problemă, îi zise David întinzându-i planurile. Spune-mi dacă sunt bune de ceva.

— Habar n-am despre hrană congelată sau camioane frigorifice, dar cunosc oameni care se pricep. Vino din nou după-amiază, între timp o să chem vreo doi experţi.

*

La ora patru David era din nou acolo. Era nervos, nesigur, pentru că nu ştia nici el cum ar fi preferat să se desfăşoare întâlnirea. Cu două săptămâni în urmă ar fi râs dacă i-ar fi spus cineva că o să părăsească vreodată *Compania Kruger-Brent*. Făcea parte din el. Ar fi râs şi mai tare dacă i s-ar fi spus că avea să se afle la conducerea unei mici companii alimentare din San Francisco. Era o nebunie, cu o singură excepţie: Josephine O’Neil.

Două persoane mai erau cu Eduard Broderick.

— Doctorul Crawford şi domnul Kaufman. David Blackwell.

Îşi strânseră mâinile şi apoi David întrebă:

— Aţi avut timp să vă uitaţi pe planurile acelea?

— Bineînţeles, domnule Blackwell, răspunse doctorul Crawford. Le-am studiat cu foarte multă atenţie.

David trase adânc aer în piept.

— Înţeleg că Biroul de Patente al Statelor Unite a fost de acord.

— Exact.

— Eh, domnule Blackwell, cine are acest patent o să fie un om foarte bogat.

David dădu din cap încet, copleşit de emoţii contradictorii.

— Este la fel ca toate marile invenţii, atât de simplă, încât te întrebi de ce nu s-o fi gândit cineva mai devreme. Nu poate să dea greş.

*

David nu ştia nici cum să reacţioneze. Sperase pe jumătate că nu

trebuia să ia el hotărârea. Dacă invenţia lui Tim O'Neil ar fi fost inutilă, ar mai fi avut o şansă să o convingă pe Josephine să rămână în Africa de Sud, dar tot ce îi spusese Tim O'Neil era adevărat. Mergea. Şi acum David trebuia să ia o hotărâre.

Tot timpul drumului nici nu se gândi la altceva. Dacă acceptă, trebuia să plece de la companie şi să înceapă ceva nou, care nu mai fusese încercat vreodată. Era el american, dar America îi era cu totul străină. Deţinea o poziţie importantă la una din cele mai puternice companii din lume. Îşi iubea slujba. Jamie şi Margaret McGregor se purtaseră foarte bine cu el. Şi apoi mai era şi Kate. Avusese grijă de ea dintotdeauna. O văzuse crescând, de la un băieţoi încăpăţânat şi murdar la o tânără femeie frumoasă. Viaţa ei era ca un album de fotografii în mintea lui. Dădea paginile şi o vedea la patru, la opt, la zece, la paisprezece, la douăzeci şi unu de ani – vulnerabilă şi imprevizibilă…

Când trenul ajunse în Klipdrift, David se hotărâse deja. Nu avea să plece de la *Kruger-Brent.*

Se duse direct la *Grand Hotel* în apartamentul celor doi O'Neil. Îi deschise chiar Josephine.

— David!

O luă în braţe şi o sărută cu poftă, simţindu-i trupul lipit de al lui.

— Ah, David, mi-a fost aşa de dor de tine. Nu mai vreau să ne despărţim niciodată.

— Nu va mai fi nevoie, îi zise el încet. Vin la San Francisco…

*

Aşteptase cu multă nerăbdare întoarcerea lui Kate din America. Acum, că se hotărâse, abia aştepta să-şi înceapă noua viaţă şi să se însoare cu Josephine.

Kate venise, şi el îi spuse:

— Mă căsătoresc.

Ea receptă acele cuvinte printr-un vuiet. Simţi că leşină şi se agăţă de marginea biroului. „Aş vrea să mor", îşi zise ea. „Oh, Doamne, cât aş vrea să mor,"

Cu ultimele resurse de voinţă reuşi să zâmbească.

— Mai spune-mi despre ea, David, îi zise ea mândra de cât de calmă îi suna vocea. Cine e?

— Se numeşte Josephine O'Neil. A venit aici în vizită cu tatăl ei. Sunt convins că o să vă înţelegeţi foarte bine amândouă. E o femeie

extraordinară.

— Trebuie să fie aşa, dacă o iubeşti.

Ei ezită o clipă, după care îi spuse:

— Ar mai fi ceva, Kate. Va trebui să părăsesc compania..

Avu impresia atunci că toată lumea se prăbuşea peste ea.

— Numai pentru că te căsătoreşti, nu înseamnă că trebuie să...

— Nu-i asta. Tatăl ei începe o afacere la San Francisco şi are nevoie de mine.

— Deci... vei locui la San Francisco.

— Da. Brad Rogers se pricepe foarte bine şi vom alege un comitet director care să-l ajute. Kate, dacă ai şti ce greu mi-a fost să mă hotărăsc!

— Sigur, David. Trebuie... să o iubeşti foarte mult. Când o să cunosc şi eu mireasa?

David zâmbi, încântat de felul cum primise Kate vestea.

— Chiar în seara asta, dacă eşti liberă la cină.

— Sunt liberă.

Nu dădu frâu liber lacrimilor decât când rămase singură.

*

Luară masa toţi patru în casa McGregor. De cum o văzu pe Josephine, Kate se albi. „Dumnezeule! Nu-i de mirare că s-a-ndrăgostit!” Era uluitoare. O făcea să se simtă ciudat şi urâtă. Şi, pe deasupra, mai era şi plină de graţie şi farmec. Şi foarte îndrăgostită de David. „Fir-ar să fie!”

În timpul mesei, Tim O’Neil îi vorbi lui Kate despre nouă companie.

— Pare ceva foarte interesant, zise ea.

— Mă tem că nu e ceva ca *Kruger-Brent*, domnişoară McGregor. Va trebui să începem cu puţin, dar cu David la conducere ne vom descurca foarte bine, cu siguranţă.

— Cu David la conducere n-o să daţi greş, într-adevăr.

Seara aceea a fost un adevărat chin. Într-o singură clipă îl pierduse pe omul iubit şi singura persoană indispensabilă companiei. Conversă şi reuşi să ajungă până la capăt, dar după aceea nu îşi mai aminti ce spusese sau ce făcuse. Ştia doar că, de câte ori David şi Josephine se priveau sau se atingeau, ea ar fi vrut să moară.

În drum spre hotel, Josephine spuse:

— Te iubeşte, David.

Dar el zâmbi.

— Kate? Nu. Suntem doar prieteni. Ne cunoaştem de când era ea

mică. Te-a plăcut foarte mult.

Josephine zâmbi. „Bărbaţii sunt atât de naivi.”

*

A doua zi de dimineaţă, Tim O’Neil se afla în biroul lui David.

— Am nevoie de vreo două luni ca să aranjez lucrurile aici, zise David, M-am gândit la banii cu care trebuie să începem. Dacă ne adresăm vreuneia din marile companii, ne asimilează şi ne dau doar o mică parte. Adică, nu va mai fi a noastră. Cred că ar trebui să o finanţăm chiar noi. Părerea mea este că, pentru început, ne trebuie optzeci de mii de dolari. N-am decât echivalentul a aproape patruzeci de mii. Ne mai trebuie încă patruzeci de mii.

— Eu am vreo zece mii, zise Tim O’Neil. Şi am un frate care mi-ar putea împrumuta alţi cinci mii.

— Deci ne lipsesc doar douăzeci şi cinci de mii, zise David. O să-ncercăm să-i împrumutăm de la bancă.

— Plecăm la San Francisco imediat şi aranjăm totul, zise O’Neil.

*

Plecară spre Statele Unite două zile mai târziu.

— Trimite-i cu vagonul particular până la Cape Town, îi spuse Kate.

— Eşti foarte drăguţă.

În dimineaţa când Josephine plecă, David avu impresia că i se lua o parte din viaţă. Abia aştepta să o revadă la San Francisco.

*

În timpul următoarelor câteva săptămâni, se ocupă cu Brad Rogers de formarea unui comitet director. Se făcuse o listă cu posibili candidaţi, pe care îi analizau unul câte unul.

— … Taylor e un bun tehnician, dar e slab în conducere.

— Şi Simmons?

— E bun, dar nu-i încă pregătit, zise Brad. Îi mai trebuie vreo cinci ani.

— Babcock?

— Nu-i rău. O să mai vorbim despre el.

— Peterson?

— Nu-i destul de bun pentru conducere, zise David. Este prea preocupat de el însuşi.

Şi, chiar când spunea acest lucru, se simţea vinovat pentru că o părăsea pe Kate.

Continuară să discute lista de nume. Pe la sfârşitul lunii aleseră patru oameni care să lucreze cu Brad Rogers. Toţi lucrau în străinătate, aşa că se trimise după ei ca să fie audiaţi. Primele două audieri au mers bine.

— Eu aş fi mulţumită cu oricare din ei, le zise Kate.

În dimineaţa când trebuia să aibă loc a treia audiere, David intră la ea în birou, palid.

— Postul meu mai e liber?

Kate se uită la el şi se ridică imediat speriată.

— Ce s-a-ntâmplat, David?

— Am… am…

Se prăbuşi într-un fotoliu.

— S-a-ntâmplat ceva.

Kate veni într-o clipă lângă el.

— Spune-mi!

— Tocmai am primit o scrisoare de la Tim O’Neil. A vândut afacerea.

— Cum adică?

— Exact cum ţi-am spus. A acceptat o ofertă de două sute de mii de dolari şi drepturi de inventator pentru patentul său de la *Compania Three Star Meat Packing* din Chicago, zise David cu glasul plin de amărăciune. Compania ar vrea să mă angajeze s-o conduc. Regretă, dar nu putea să refuze acei bani.

Kate îl privi cu atenţie.

— Şi Josephine? Ea ce spune? Trebuie să fie foarte furioasă pe tatăl ei.

— Era o scrisoare şi de la ea. Să ne căsătorim imediat ce ajung la San Francisco.

— Şi nu te duci?

— Bineînţeles că nu mă duc! explodă el. Înainte, aveam ce să ofer, aş fi făcut o mare companie. Dar ei voiau să facă bani mult prea repede.

— David, nu e drept să spui „ei”. Fii doar…

— O’Neil n-ar fi luat asemenea hotărâre fără asentimentul Josephinei.

— Nu… nu ştiu ce să mai zic, David.

— Nici nu-i nimic de spus, doar că era cât pe-aci să fac cea mai mare greşeală din viaţa mea.

Kate se duse la birou şi luă lista candidaţilor, pe care începu să o rupă încet.

*

Săptămânile care urmară, David se cufundă foarte mult în lucru, încercând să uite de amărăciune şi durere. Primise câteva scrisori de la Josephine O'Neil, pe care le aruncase la coş, necitite. Nu şi-o putea scoate însă din minte. Kate, conştientă de durerea lui, îl lăsa să ştie că era acolo ori de câte ori avea nevoie de ea.

*

Trecuseră şase luni de când primise scrisoarea de la Tim O'Neil. În acest timp, Kate şi David au continuat să lucreze împreună, să călătorească împreună şi să fie numai ei doi mare parte din timp. Încerca să-i facă pe plac mereu. Se îmbrăca pentru el, plănuia lucruri care să-i facă lui plăcere şi voia să-i facă viaţa cât mai fericită. Dar, după părerea ei, nu avea nici un efect. Până când, în cele din urmă, îşi pierdu răbdarea.

Erau la Rio de Janeiro, verificând o nouă descoperire de minereu. Cinaseră la hotel şi acum se aflau amândoi în camera lui Kate discutând nişte cifre. Kate se schimbase într-un confortabil kimono şi îşi luase papucii. Când terminară, David se întinse zicând:

— Eh, asta-i tot pentru astă seară. Cred că ar trebui să mă duc la culcare.

Iar ea îi spuse încet:

— David, nu crezi că ar fi timpul să renunţi la doliu?

El o privi surprins.

— Doliu?

— După Josephine O'Neil.

— Bine, dar nu mai există în viaţa mea.

— Atunci arată asta.

— Şi, de fapt, ce-ai vrea să fac? o întrebă el cu brutalitate.

Kate era furioasă. Furioasă din cauza orbirii lui, furioasă pentru tot timpul irosit.

— Să-ţi spun eu ce aş vrea să faci: să mă săruţi.

— Cum?

— Fir-ar să fie, David! Sunt şefa ta, ce naiba! exclamă ea şi se apropie de el. Sărută-mă.

Şi îşi apăsă buzele pe ale lui luându-l de gât. Îl simţi opunând rezistenţă şi, tocmai voia să se dea înapoi, când el îi înconjură încet trupul cu braţele, sărutând-o.

— Kate…

Atunci ea şopti cu buzele lipite de ale lui:

— Credeam că n-o să spui niciodată…

*

Şase săptămâni mai târziu s-au căsătorit şi a fost cea mai mare nuntă pomenită în Klipdrift. A fost oficiată la cea mai mare biserică din oraş, după care s-a sărbătorit la primărie, unde a fost invitată toată lumea. Munţi de mâncare, nenumărate lăzi de bere, whisky şi şampanie, muzică şi totul a durat până în zori, când Kate şi David au plecat.

— Mă duc acasă să termin de împachetat, zise ea.

Vino să mă iei peste o oră.

*

În lumina palidă a zorilor, Kate intră singură în casa aceea imensă, urcând la ea în dormitor. Se duse la un tablou de pe perete şi apăsă pe ramă. Tabloul dispăru dând la iveală un seif, pe care îl deschise şi scoase un contract. Era pentru cumpărarea *Companiei Three Star Packing* din Chicago de către Kate McGregor. Alături se afla un alt contract de cumpărare a invenţiei lui Tim O’Neil cu două sute de mii de dolari. Kate ezită o clipă, după care puse hârtiile la loc şi încuie seiful. David era al ei acum. Dintotdeauna fusese ai ei. Şi al *Companiei Kruger-Brent.* Împreună aveau să o facă să fie compania cea mai mare şi cea mai puternică din lume.

Aşa cum ar fi vrut Jamie şi Margaret McGregor.

CARTEA A TREIA

COMPANIA KRUGER-BRENT 1914-1945

16

Se aflau în bibliotecă, unde îi plăcea lui Jamie să stea să îşi bea paharul cu brandy. David tocmai spunea că nu e vreme pentru o adevărată lună de miere.

— Cineva trebuie să aibă grijă de companie, Kate.

— Da, domnule Blackwell, dar de mine cine o să aibă grijă? zise ea ghemuindu-i-se în braţe, el simţindu-i căldura trupului prin rochia subţire.

Hârtiile pe care le citea căzură pe jos. Îl înconjură cu braţele şi simţi cum mâinile îi alunecau din ce în ce mai jos. Îşi apăsă şoldurile de el, făcând mişcări lente, circulare, şi uită de hârtiile de pe podea. Îl simţi răspunzând şi se ridică, lăsând rochia să cadă. David o privi, minunându-se cât era de frumoasă. Cum fusese orb atâta timp? Acum îl dezbrăca şi simţea un fel de nerăbdare în el. Erau amândoi goi, cu trupurile înlănţuite. O mângâie, degetele lui atingându-i uşor faţa, gâtul şi mai apoi sânii. Ea gemea în timp ce mâinile lui coborau mai jos până la moliciunea catifelată dintre coapse, pe care începu să o mângâie ritmic, până când ea şopti:

— Ia-mă, David.

Şi se rostogoliră amândoi pe covorul gros şi moale, ea simţindu-i trupul deasupra. După câteva clipe dulci, intră în ea, umplând-o, şi ea începu să se mişte în acelaşi ritm cu el, devenind totul un val uriaş care o ridică din ce în ce mai sus, până când nu mai putu să îndure extazul şi urmă o explozie glorioasă înăuntrul ei şi apoi încă una şi încă una, făcând-o să-şi spună: „Am murit şi am ajuns în rai.”

*

Călătoriră prin toată lumea, la Paris şi Zürich, Sydney şi New York, cu treburile companiei, dar oriunde se duceau îşi rezervau timp şi pentru ei. Stăteau de vorbă până târziu şi apoi făceau dragoste explorând fiecare mintea şi trupul celuilalt. Pentru David, Kate era o încântare inepuizabilă. Putea să-l trezească dimineaţa, să facă o dragoste nebună şi, câteva ore mai târziu să-i stea alături la vreo conferinţă, vorbind mai bine ca oricine. Avea un simţ înnăscut pentru afaceri care, pe cât era de rar întâlnit, pe atât era de neaşteptat. Foarte puţine femei erau în lumea afacerilor. La început, Kate a fost tratată cu o bunăvoinţă tolerantă, dar această atitudine s-a transformat repede în respect. Kate era încântată de manevrele şi maşinaţiile jocului. David o vedea întrecând bărbaţi cu mult mai multă experienţă. Avea instinct de învingător. Ştia foarte bine ce voia şi cum s-o obţină. *Puterea*.

Îşi încheiară luna de miere cu o săptămână de vis în casa *Cedar Hill* din Dark Harbor.

*

Pe 28 iunie 1914 se auzi prima oară vorbindu-se de război. Kate şi David erau invitaţi la o fermă în Sussex. Era la modă să se locuiască la ţară, iar oaspeţii din timpul week-end-ului trebuiau să se supună ritualului. Bărbaţii se îmbrăcau pentru micul dejun, se schimbau pentru odihna de pe la zece, se schimbau pentru dejun, pentru ceai, şi apoi în ţinută formală pentru cină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, protestă David. Parcă aş fi un păun.

— Dar eşti un păun foarte frumos, dragul meu, îl asigură ea. Când mergem acasă, poţi să umbli numai dezbrăcat.

Luând-o în braţe, zise:

— Abia aştept.

La cină se auzi că Franz Ferdinand, moştenitorul tronului austro-ungar şi soţia sa, Sophie, fuseseră asasinaţi.

Gazda, lordul Maney, spuse:

— Urâtă treabă să împuşti o femeie, nu? Dar n-o să înceapă nimeni un război din cauza unei biete ţări balcanice.

Şi începură să vorbească despre cricket.

Mai târziu, în pat, Kate îl întrebă pe David:

— Crezi că o să fie război?

— Pentru un biet arhiduce asasinat? Nu.

*

Se dovedi a fi fost un răspuns greşit. Austro-Ungaria, suspectându-şi vecina, Serbia, de a fi complotat pentru asasinarea lui Ferdinand, a declarat război Serbiei şi, în octombrie, majoritatea marilor puteri ale lumii intraseră în război. Era un altfel de război. Pentru prima dată erau folosite aparate mecanizate – avioane, nave şi submarine.

În ziua când Germania a declarat război, Kate a spus:

— S-ar putea să fie o ocazie minunată pentru noi, David.

El se încruntă.

— Ce tot spui?

— Toate ţările astea or să aibă nevoie de arme, muniţii şi…

— N-or să le ia de la noi, o întrerupse el ferm. Noi avem destule treburi, nu vrem să profităm de sângele nimănui.

— Nu eşti cumva puţin cam dramatic? Cineva trebuie să facă şi arme.

— Atâta timp cât o să fiu la compania asta, n-o să fim noi aceia. Să nu mai discutăm problema, încheiem subiectul.

Dar Kate îşi spuse: „Pe naiba”. Şi, pentru prima oară de când se căsătoriseră, dormiră separat. „Cum de poate fi atât de idealist?”

Şi David îşi spuse: „Cum poate să aibă atâta sânge rece? Afacerile au schimbat-o.” Zilele care urmară au fost mizerabile pentru amândoi. David regreta ruptura, dar nu ştia ce să facă. Kate era prea mândră că să facă primul pas, ştiind mai ales că avea dreptate.

*

Preşedintele Woodrow Wilson promisese să ţină Statele Unite departe de război, dar când submarinele germane începură să bombardeze nave de pasageri neînarmate şi povestiri despre atrocităţi comise de nemţi începură să se răspândească, apărură presiuni pe lângă America să-i ajute pe Aliaţi. Sloganul era:

„Să întărim securitatea în lume pentru democraţie.”

Cum David învăţase să piloteze în pădurile Africii de Sud, când *Escadrila Lafayette* se formă în Franţa cu piloţi americani, îi spuse lui Kate:

— Va trebui să mă înrolez.

Ea se făcu palidă.

— Nu! Nu-i războiul tău!

— O să fie, zise el încet. Or să intre şi Statele Unite şi eu sunt american. Vreau să fiu de ajutor.

— Dar ai patruzeci şi şase de ani!

— Tot mai pot să pilotez un avion, Kate, iar ei au nevoie de cât mai mult ajutor.

Nu îl putea face să se răzgândească în nici un fel. Îşi petrecură ultimele câteva zile liniştiţi, uitând de toate discuţiile. Se iubeau şi numai asta conta.

În seara dinaintea plecării spre Franţa, David îi spuse:

— Tu şi Brad Rogers puteţi să vă descurcaţi la fel de bine ca mine, poate chiar mai bine.

— Şi dacă ţi se întâmpla ceva? N-aş suporta.

El o strânse în braţe.

— N-o să mi se întâmple nimic. O să vin înapoi cu tot felul de medalii.

Plecă a doua zi dimineaţă.

*

Absenţa lui era echivalentă cu moartea pentru Kate. Îi trebuise atât de mult ca să-l câştige şi acum fiecare clipă a vieţii ei era plină de teama groaznică de a nu-l pierde. El era tot timpul cu ea. Îl regăsea în ritmul vocii cuiva, în râsul altcuiva de pe stradă, într-o frază, într-un parfum, într-un cuvânt. Era peste tot. Ea îi scria în fiecare zi scrisori lungi. De câte ori primea o scrisoare de la el o citea şi o recitea până o făcea praf. Era bine, scria el. Nemţii erau superiori în aviaţie, dar acest lucru avea să se schimbe. Se zvonea că America o să vină în ajutor în curând. Avea să-i scrie când mai putea. O iubea.

„Nu lăsa să ţi se întâmple ceva, dragul meu. O să te urăsc veşnic dacă o faci.”

Încercă să uite de singurătate şi tristeţe lăsându-se pradă muncii. La începutul războiului, Franţa şi Germania, aveau cele mai bine echipate forţe din Europa, dar Aliaţii aveau oameni, resurse şi materiale cu mult superioare. Armata rusă, cea mai numeroasă, era slab dotată şi prost condusă..

— Au nevoie de ajutor, îi spuse Kate lui Brad Rogers. Le trebuie tancuri, arme şi muniţii.

Brad Rogers nu era tocmai de acord.

— Kate, David nu…

— David nu-i aici, Brad. Depinde numai de tine şi de mine.

Dar Brad Rogers ştia că, de fapt, voia să spună „Depinde de mine”.

Kate nu înţelegea deloc atitudinea lui David faţă de ideea fabricării armelor. Aliaţii aveau nevoie de ele şi ea socotea de datoria ei să le vină în ajutor. Discută cu şefii a vreo şase state prietene şi, într-un an, *Compania Kruger-Brent* fabrica arme şi tancuri, bombe şi muniţii. Aproviziona cu trenuri, tancuri, uniforme şi puşti. *Kruger-Brent* deveni repede unul din conglomeratele cele mai dezvoltate din lume. Văzând ultimele cifre, Kate îi zise lui Brad Rogers:

— Le-ai văzut? David va trebui să admită că s-a înşelat.

*

În acest timp, Africa de Sud era în fierbere. Şefii de partide îşi oferiseră sprijinul Aliaţilor şi acceptaseră responsabilitatea apărării Africii de Sud împotriva Germaniei, dar majoritatea africanilor se opuneau ajutorului acordat Marii Britanii. Nu puteau uita prea uşor trecutul.

În Europa lucrurile nu mergeau bine pentru Aliaţi. Luptând pe frontul de vest, ajunseră la un impas. Amândouă taberele se ascundeau în tranşee care se întindeau prin toată Franţa şi Belgia, iar soldaţii erau într-o stare deplorabilă. Ploaia umplea tranşeele cu apă şi noroi, iar şobolanii mişunau infestând orice. Kate era fericită că David luptă în aer.

Pe 6 aprilie 1917, preşedintele Wilson declară război şi premoniţia lui David se adeveri. America începea mobilizarea.

Primul corp expediţionar american, condus de generalul John J. Pershing debarcă în Franţa pe 26 iunie 1917. Noi nume de locuri deveniră o parte din vocabularul fiecăruia: Saint-Michel… Chateau-Thierry… Meuse Argonne… Pădurea Belleau… Verdun… Aliaţii deveniseră o forţă irezistibilă, iar pe 11 noiembrie 1918, războiul se sfârşi. Lumea era în siguranţă pentru democraţie.

David se afla pe drum spre casă.

Când debarcă la New York, de pe nava cu soldaţi, o găsi pe Kate aşteptându-l. Se priviră o clipă cât o veşnicie, ignorând zgomotul şi mulţimea de oameni din jur şi, deodată, ea i se aruncă în braţe. Era mai slab şi părea foarte obosit; ea îşi spuse „Dumnezeule. Mi-a fost atât de dor de el”. Avea să-i pună mii de întrebări, dar ele mai puteau aştepta.

— O să te duc la Cedar Hill, îi spuse ea. E un loc perfect pentru

odihnă.

*

Schimbase multe în casă înaintea sosirii lui. Salonul mare şi aerisit fusese mobilat cu două canapele îmbrăcate în creton înflorat în roz şi verde. Două fotolii asortate se aflau în faţa şemineului. Deasupra acestuia, un tablou de Vlaminck şi, de fiecare parte a lui, câte un sfeşnic aurit. Două perechi de uşi franceze dădeau spre veranda care ţinea cât lungimea casei pe trei părţi. Camerele erau sclipitoare şi aerisite, iar priveliştea portului impresionantă.

Kate îl conduse prin casă, sporovăind voioasă. Dar el părea ciudat de tăcut. La capătul plimbării, îl întrebă:

— Îţi place ce-am făcut, dragul meu?

— E frumos, Kate. Acum stai jos. Aş vrea să-ţi spun ceva.

Ea avu deodată un sentiment de prăbuşire.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Se pare că am devenit furnizorul de armament pentru jumătate din glob.

— Aşteaptă să vezi registrele, începu ea. Profitul nostru a…

— Eu mă refer la altceva. Din câte îmi amintesc, beneficiul nostru era destul de mare înainte să plec. Am crezut că ne-am înţeles că nu o să ne amestecăm în fabricarea armelor.

Kate se simţi cuprinsă de furie.

— Tu ai fost de acord. Eu nu, zise ea forţându-se să rămână calmă. Vremurile se schimbă, David, iar noi trebuie să ne schimbăm cu ele.

El o privi şi o întrebă încet:

— Tu te-ai schimbat?

*

În pat, în seara aceea, Kate se întrebă dacă ea era cea care se schimbase sau David. Devenise ea mai puternică sau David mai slab? Se gândi la argumentul lui împotriva fabricării armelor. Era un argument slab. În fond, cineva trebuia să le furnizeze armament Aliaţilor şi acest lucru era foarte profitabil. Ce se întâmplase cu simţul de afaceri al lui David? Ea îl privise totdeauna că pe cel mai deştept om pe care îl cunoscuse vreodată. Acum, însă, avea impresia că ea era mai capabilă decât el să conducă totul. Avu o noapte albă.

Dimineaţă luară micul dejun şi se plimbară.

— E, într-adevăr, foarte frumos, zise David. Sunt fericit că sunt aici.

— În legătură cu discuţia de aseară…

— Am încheiat subiectul. Eu am fost plecat, iar tu ai făcut ce ai crezut de cuviinţă.

„Oare aş fi făcut la fel dacă ai fi fost aici?” se întrebă în sinea ei. Făcuse totul pentru binele companiei. „Oare compania contează mai mult pentru mine decât propria mea căsnicie?” Se temea să răspundă la această întrebare.

17

În următorii cinci ani lumea întreagă se dezvoltă foarte mult. *Compania Kruger-Brent* fusese fondată pe diamante şi aur, dar se extinsese şi se diversificase, aşa încât sediul central nu mai era în Africa de Sud. De curând achiziţionaseră o editură, o companie de asigurări şi jumătate de milion de acri de ţinut împădurit.

Kate îl trezi pe David într-o noapte zicându-i:

— Dragul meu, hai să mutăm sediul companiei.

David întrebă somnoros:

— Ce... ce spui?

— Centrul afacerilor astăzi este la New York. Acolo trebuie să fie şi sediul nostru. Africa de Sud e prea departe de orice şi, pe urmă, din moment ce avem şi telefon, putem oricând să vorbim cu oricare din birouri.

— De ce nu m-oi fi gândit şi eu la asta? murmură el, culcându-se din nou.

*

New York era o tulburătoare lume nouă. În timpul vizitelor ei precedente, Kate simţise pulsul alert al oraşului, dar viaţa acolo era ca şi cum ai fi fost prins în centrul unei matriţe. Pământul părea să se rotească mai repede, totul se mişca mult mai iute.

Kate şi David aleseră un loc pentru noul sediu al companiei, pe Wall Street, şi arhitecţii se puseră pe lucru. Kate luă un alt arhitect să îi facă planul unei case în stil renascentist francez, secolul şaisprezece, pe Fifth Avenue.

— Oraşul ăsta e atât de zgomotos, se plânse David.

Ceea ce era foarte adevărat. Zgomotul maşinilor de nituit începu să

umple aerul în orice colţ al oraşului odată cu începerea construirii zgârie-norilor. New York-ul devenise centrul comerţului din întreaga lume, acolo aflându-se sedii ale companiilor maritime, de asigurări, de comunicaţii şi transport. Era un oraş cu o vitalitate unică. Lui Kate îi plăcea foarte mult, dar simţea nefericirea lui David.

— David, ăsta e viitorul. Locul ăsta se va dezvolta şi noi odată cu el.

— Dumnezeule, Kate, cât de mult mai vrei?

Şi fără să se gândească, ea răspunse:

— Totul.

Nu putea înţelege de ce pusese David o astfel de întrebare. Regula jocului era să câştigi şi nu puteai să câştigi decât învingându-i pe ceilalţi. Ei i se părea foarte simplu. Oare David de ce nu vedea? David era un om bun de afaceri, dar îi lipsea ceva, o poftă, o dorinţă de a cuceri, de a fi cel mai mare şi cel mai bun. Tatăl ei avusese acel spirit şi îl avea şi ea. Nu era sigură când începuse exact, dar, la un moment dat, compania devenise stăpânul şi ea, sclavă. O stăpânea mai mult decât ea..

Când încercă să-i explice sentimentele ei lui David, el râse, zicând:

— Munceşti prea mult.

„Seamănă atât de mult cu tatăl ei”, îşi spuse el, şi nu îşi dăduse seama de ce îl deranja acest lucru.

Cum putea cineva să muncească prea mult? se întreba Kate. Nu există plăcere mai mare în viaţă. Atunci simţea că trăieşte. Fiecare zi îi aducea alte probleme şi fiecare din ele era o provocare, un mister de rezolvat, un nou joc de câştigat. Şi se pricepea de minune la acest lucru. Era prinsă în ceva dincolo de fantezie. Nu avea nimic a face cu banii sau cu realizarea, ci cu puterea. O putere care dirija vieţile a mii de oameni din toate colţurile lumii. Aşa cum fusese dirijată şi viaţa ei cândva. Atâta timp cât avea puterea, nu avea nevoie de nimeni. Era o armă incredibilă.

Era invitată să cineze cu regi, regine şi preşedinţi, toţi căutând să-i obţină bunăvoinţa. O nouă fabrică a companiei putea însemna diferenţa dintre sărăcie şi bogăţie. Puterea. Compania era vie, un uriaş care tot creştea şi trebuia hrănit, uneori fiind necesare şi unele sacrificii, ca uriaşul să nu fie clintit. Kate înţelegea acest lucru. Avea un ritm, un puls şi era proprietatea ei.

*

Prin martie, la un an după ce se mutaseră la New York, Kate începu să nu se simtă prea bine, iar David o convinse să se ducă la doctor.

— Se numeşte John Harley. E un medic tânăr cu o foarte bună reputaţie.

De voie – de nevoie, Kate se duse. John Harley era un bărbat slab din Boston, de vreo douăzeci şi şase de ani, deci cu cinci ani mai tânăr decât ea.

— Vă anunţ că n-am timp să fiu bolnavă, îi zise ea.

— N-o să uit, doamnă Blackwell, dar haideţi să vă consult.

O examină, îi făcu câteva analize şi apoi îi spuse:

— Sunt sigur că nu e vorba de ceva serios. O să am rezultatele într-o zi, două. Sunaţi-mă miercuri.

*

Miercuri dimineaţă Kate îl sună pe doctorul Harley.

— Am veşti bune pentru dumneavoastră, doamnă Blackwell, îi zise el voios. O să aveţi un copil.

A fost una din cele mai tulburătoare clipe din viaţa ei. Abia aştepta să îi spună lui David.

Nu îl mai văzuse niciodată atât de emoţionat. O luă în braţe şi îi zise:

— O să fie fată şi o să semene cu tine.

Şi în sinea lui: „Este exact ce îi trebuie lui Kate. Acum o să stea mai mult pe acasă. Se va comporta mai mult ca o soţie.”

Şi Kate îşi spunea:, „Va fi un băiat şi într-o zi va conduce *Kruger-Brent*.”

*

Pe măsură ce se apropia termenul, stătea mai puţin la birou, dar tot se ducea în fiecare zi.

— Mai uită de lucru şi odihneşte-te, o sfătui David.

Ceea ce nu înţelegea el era tocmai faptul că munca era relaxarea ei.

Copilul trebuia să vină în decembrie.

— O să-ncerc pentru douăzeci şi cinci, îi promise ea. Va fi cadoul nostru de Crăciun.

„Va fi un Crăciun perfect”, îşi spuse Kate. Era şefa unui mare conglomerat, era căsătorită cu cel pe care îl iubea şi avea să aibă copilul lui. Dacă exista vreo ironie în ordinea priorităţilor, ea nu îşi dădea seama.

*

Trupul îi crescuse foarte mult şi se mişca greoi, devenindu-i din ce în ce mai greu să se ducă la birou, dar de câte ori David sau Brad Rogers îi sugerau să stea acasă, ea le răspundea invariabil:

— Mintea îmi merge foarte bine.

Cu două luni înainte de venirea pe lume a copilului, David se afla într-o călătorie în Africa de Sud, pentru inspectarea minei Pniel. Trebuia să se întoarcă la New York săptămâna următoare.

Kate se afla la birou când Brad Rogers intră neanunţat. Văzându-i expresia întunecată, ea zise:

— Am pierdut afacerea Shannon!

— Nu, Kate, tocmai… am primit vestea. A fost un accident. O explozie în mină.

Simţi o durere puternică.

— Unde? E grav? A fost cineva ucis?

Brad trase adânc aer în piept.

— Vreo şase oameni. Kate… era şi David cu ei.

Cuvintele păreau să fi umplut încăperea, amplificându-se şi mai mult, ajungând nişte ţipete în urechile ei, ca o cascadă de sunete care o îneca, ea simţindu-se absorbită în mijloc, şi mai mult şi mai mult, până când nu mai putu să respire.

După aceea totul deveni întunecat şi tăcut.

*

Copilul se născu după o oră, cu două luni mai devreme. Kate îi puse numele Anthony James Blackwell, după tatăl lui David. „O să te iubesc, fiul meu, pentru mine, şi o să te iubesc şi pentru tatăl tău.”

O lună mai târziu, casa de pe Fifth Avenue era gata, Kate, copilul şi câţiva servitori mutându-se în ea.

Două castele din Italia fuseseră golite pentru a o mobila. Era ca în poveşti, cu mobilă din lemn de nuc stil secolul al şaisprezecelea, pardoseală din marmură roz, pe margini marmură de un roşu Sienna. În bibliotecă trona un magnific şemineu din secolul al optsprezecelea, deasupra căruia era agăţat un Holbein. Era şi o cameră a trofeelor, unde se afla colecţia de arme a lui David, şi o galerie de artă, pe care Kate o umplu cu tablouri de Rembrandt, Vermeer, Velasquez şi Bellini. Mai era o sală de bal, o încăpere pentru dineuri şi o cameră de copii chiar lângă dormitorul lui Kate, pe lângă nenumăratele dormitoare. În grădini se

găseau statui de Rodin, Augustus Saint-Gaudens şi Maillol. Era un adevărat palat pentru un rege. „Şi regele va creşte în el”, îşi zise ea încântată.

În 1928, când Tony avea patru ani, Kate îl trimise la grădiniţă. Era un băieţel frumos şi serios, având ochii cenuşii şi bărbia încăpăţânata a mamei sale. Primea lecţii de muzică, iar la cinci ani a fost dat la şcoala de dans. Cele mai plăcute clipe le petreceau amândoi la Cedar Hill House, în Dark Harbor. Kate cumpără un iaht pe care îl numi Corsarul şi cu care îl plimbă pe Tony de-a lungul coastei Maine. Tony adora aceste plimbări. Dar tot munca îi făcea mai multă plăcere lui Kate.

Era ceva mistic în legătură cu compania fondată de Jamie McGregor. Era vie, mistuitoare. Era dragostea ei, care nu va muri într-o zi de iarnă, lăsând-o singură. Va trăi veşnic. Va avea ea grijă. Şi, într-o bună zi, i-o va da fiului său.

*

Singurul lucru care o tulbura era gândul la pământul natal, îi era foarte dor de Africa de Sud. Problemele rasiale se intensificau şi acest lucru o neliniştea. Erau două tabere: „verkramptes” – cei limitaţi şi pro-separare şi „verligtes” – cei cu vederi largi, care doreau o îmbunătăţire a situaţiei negrilor. Primul ministru James Hertzog şi Jan Smuts formaseră o coaliţie, unindu-şi forţele pentru votarea legii „New Land.”[4]. Negrii erau şterşi de pe liste şi nu mai aveau dreptul să voteze sau să posede pământ. Milioane de oameni aparţinând mai multor minorităţi au fost afectaţi de această lege nouă. Regiunile care nu conţineau minereuri, centrele industriale sau porturile erau date celor de culoare, negrilor şi indienilor.

Kate fixă o întâlnire în Africa de Sud cu mai multe persoane oficiate.

— Aceasta este, pur şi simplu, o bombă, le zise ea. Nu faceţi altceva decât încercaţi să ţineţi în sclavie opt milioane de oameni.

— Nu este sclavie, doamnă Blackwell. Facem acest lucru pentru binele lor.

— Chiar? Şi cum explicaţi totul?

— Fiecare rasă contribuie cu ceva. Dacă negrii se amestecă cu albii, îşi pierd individualitatea. Iar noi încercăm să-i protejăm.

— Prostii, le-o reteză Kate. Africa de Sud a devenit un adevărat iad rasial.

— Nu-i adevărat. Vin negri din alte ţări de la mii de mile distanţă.

---

4 Ţinut nou (engl.)

Plătesc cincizeci şi şase de lire pentru un permis fals. Negrul trăieşte aici mai bine decât în oricare altă parte a lumii.

— Atunci le plâng de milă, zise ea.

— Sunt nişte copii primitivi, doamnă Blackwell. Totul e pentru binele lor.

Kate părăsi întrunirea învinsă şi foarte îngrijorată pentru ţara ei.

Îşi mai făcea griji şi pentru Banda, care era foarte mult menţionat în ziare. I se spunea „Scânteia roşie” şi o făceau cu admiraţie. Scăpase de poliţie deghizându-se în muncitor, şofer, portar. Organizase o armată de gherilă şi se afla în fruntea celor căutaţi de poliţie. Un articol din *Cape Times* scria că fusese purtat în triumf pe străzile unui sat de negri, pe umerii demonstranţilor. Mergea din sat în sat vorbindu-le studenţilor, dar, de fiecare dată când poliţia îi dădea de urmă, Banda dispărea. Se spunea că ar fi avut o pază personală din sute de prieteni şi adepţi şi că în fiecare noapte dormea în altă parte. Kate ştia că numai moartea îl putea opri.

Trebuia să ia legătura cu el. Îl chemă pe unul din vechii supraveghetori negri şi îl întrebă:

— William, crezi că-l poţi găsi pe Banda?

— Numai dacă vrea să fie găsit.

— Încearcă. Aş vrea să-l văd.

— O să văd ce pot face.

A doua zi dimineaţă, supraveghetorul îi spuse:

— Dacă sunteţi liberă în seara asta, o maşină vă va duce afară din oraş.

*

Kate ajunse într-un sătuleţ la vreo şaptezeci de mile nord de Johannesburg. Şoferul opri în faţa unei căsuţe şi Kate intră. Banda o aştepta. Arăta la fel ca ultima oară când îl văzuse. „Şi trebuie să aibă vreo şaizeci de ani”, îşi spuse ea. Era urmărit de poliţie de ani întregi şi, totuşi, părea liniştit şi senin.

Îmbrăţişând-o, îi spuse:

— Eşti din ce în ce mai frumoasă.

Iar ea, râzând:

— Îmbătrânesc. Peste câţiva ani fac patruzeci.

— Nu se observă, Kate.

Intrară apoi în bucătărie şi, în timp ce el făcea cafeaua, Kate zise:

— Nu-mi place deloc ce se-ntâmplă, Banda. Cum o să se termine

totul?

— Va fi şi mai rău, zise el simplu. Guvernul nu va accepta să stea de vorbă cu noi. Albii au distrus toate punţile de legătură între ei şi noi, dar într-o bună zi or să-şi dea seama că au nevoie de aceste punţi ca să ajungă la noi. Avem eroii noştri acum, Kate. Nehemiah Tile, Mokone, Richard Msimang. Albii ne mână ca pe o cireadă de vite.

— Nu gândesc toţi albii aşa, îl asigură ea. Ai prieteni care luptă să schimbe lucrurile. O să fie bine într-o zi, Banda, dar mai trebuie să treacă timp.

— Timpul e ca nisipul dintr-o clepsidră. Se scurge.

— Banda, ce s-a-ntâmplat cu Ntame şi cu Magena?

— Soţia şi fiul meu se ascund, zise Banda trist. Poliţia mă caută încă.

— Ce-aş putea face să te ajut? Nu pot să stau aşa cu mâinile-n sân. Banii ar fi de folos?

— Banii sunt întotdeauna de folos.

— O să am grijă. Ce altceva?

— Roagă-te. Roagă-te pentru noi toţi.

A doua zi, Kate se întoarse la New York.

*

Când Tony crescu destul pentru a putea călători, Kate începu să-l ia cu ea în diverse călătorii de afaceri în timpul vacanţelor. Îi plăceau foarte mult muzeele şi stătea ore în şir să se uite la tablourile şi statuile marilor maeştri. Ajuns acasă, Tony schiţa copii ale picturilor, dar era prea ruşinos ca să i le arate mamei sale.

Era dulce, inteligent şi o companie plăcută, de o timiditate pe care oamenii o găsesc atrăgătoare. Kate era mândră de fiul ei. Totdeauna era primul în clasă.

— Îi întreci pe toţi, aşa e, dragul meu?

Şi râdea ţinându-l în braţe.

Iar micul Tony încerca şi mai mult să se menţină la înălţimea aşteptărilor mamei sale.

În 1936, la a douăsprezecea lui aniversare, Kate veni dintr-o călătorie în Orientul Mijlociu. Îi fusese dor de Tony şi abia aştepta să-l revadă. O aştepta acasă. Îl luă în braţe şi îl strânse cu putere..

— La mulţi ani, dragul meu! A fost o zi frumoasă?

— D-da, m-mămico, a f-fost minunat.

Kate se dădu puţin înapoi şi îl privi cu atenţie. Niciodată nu-l auzise

bâlbâindu-se.

— Te simţi bine, Tony?

— F-foarte bine, m-mămico.

— Nu trebuie să te bâlbâi, vorbeşte mai rar, îi zise ea.

— Da, m-mămico.

În următoarele câteva săptămâni, bâlbâiala se înrăutăţi, aşa încât Kate se hotărî să discute cu doctorul Harley. La sfârşitul examinării, John Harley spuse:

— Fizic, băiatul nu are absolut nimic, Kate. Se află sub vreo presiune?

— Fiul meu? Sigur că nu. Cum poţi să pui o asemenea întrebare?

— Tony este un băiat foarte sensibil. Bâlbâiala este adesea o manifestare fizică a frustrării, o incapacitate de adaptare.

— Te-nşeli, John, Tony este cel mai bun la şcoală. Trimestrul trecut a obţinut trei premii. Cel mai bun atlet, cel mai bun elev şi cel mai bun în ştiinţele umaniste. Nu prea cred că asta înseamnă incapacitate de adaptare.

— Înţeleg, zise doctorul privind-o. Ce faci când se bâlbâie?

— Îl corectez, bineînţeles.

— Eu te-aş sfătui să n-o mai faci. Asta îl face şi mai încordat.

Kate era aproape furioasă.

— Dacă Tony are probleme psihice, cum pari să crezi, să ştii că asta nu e din cauza mamei lui. Eu îl ador şi el ştie că îl consider cel mai minunat copil de pe pământ.

Exact acesta era miezul problemei. Niciun copil nu suportă acest lucru. Doctorul Harley se uită pe fişă.

— Ia să vedem. Tony are doisprezece ani?

— Da.

— Poate ar fi bine să plece un timp undeva, la vreo şcoală particulară.

Kate rămase cu privirea aţintită asupra lui.

— Lasă-l puţin pe picioarele lui. Numai până îşi termină liceul. Sunt nişte şcoli excelente în Elveţia.

„Elveţia!” Gândul plecării lui Tony atât de departe era îngrozitor. Era prea mic, nu era încă pregătit, el… Doctorul Harley o privea.

— O să mă mai gândesc, îi spuse ea.

În după-amiaza aceea anulă o întrunire şi se duse acasă mai devreme. Tony îşi făcea temele în camera lui.

— Am l-luat n-numai A-uri astăzi, m-mămico.

— Ce-ai zice dacă ai merge la o şcoală în Elveţia, dragul meu?

Cu ochii strălucind, o întrebă:

— C-chiar aş putea?

*

Şase săptămâni mai târziu, Kate îl îmbarca. Mergea la Institutul *Le Rosey*, în Rolle, un orăşel pe malul lacului Geneva. Kate rămase pe ţărm, în New York, urmărind vasul. „Fir-ar să fie! O să-mi fie atât de dor de el.” După care se întoarse spre limuzina care o aştepta să o ducă la birou.

*

Îi plăcea să lucreze cu Brad Rogers. Avea patruzeci şi şase de ani, cu doi ani mai mult decât ea. În timp, deveniseră buni prieteni, şi ţinea la el pentru devotamentul faţă de *Kruger-Brent*. Brad era necăsătorit şi avea multe prietene atrăgătoare, dar încet, încet, Kate începu să-şi dea seama că era pe jumătate îndrăgostit de ea. De mai multe ori făcuse remarci ambigue, dar ea găsi de cuviinţă să continue relaţiile impersonale, numai de afaceri. Încalcă acest pact o singură dată.

Brad începuse să se vadă cu cineva în mod regulat. Stătea serile până târziu şi venea a doua zi la birou obosit şi neatent, cu mintea aiurea. Ceea ce era rău pentru companie. După ce trecu o lună şi purtarea lui deveni şi mai evidentă, Kate hotărî că trebuia să facă ceva. Îşi aminti cât de aproape fusese David de a părăsi compania din cauza unei femei şi nu avea de gând să lase să se întâmple acelaşi lucru şi cu Brad.

Programă un drum la Paris, de unde trebuia să cumpere o firmă de import-export dar în ultima clipă îl rugă pe Brad să o însoţească. În ziua sosirii avură mai multe întrevederi, iar seara au luat cina la *Grand Vefour*. După aceea, îi sugeră să vină în apartamentul ei de la hotelul *George V*, ca să se uite peste rapoartele asupra noii firme. Îl aştepta într-un neglijée foarte transparent.

— Am adus şi hârtiile cu mine, aşa că…

— Mai pot să aştepte, îi spuse ea încet.

Era o invitaţie în glasul ei, care îl făcu să o privească mai atent.

— Voiam să fim numai noi doi, Brad.

— Kate…

Ea se lipi atunci de el, ţinându-l strâns.

— Dumnezeule! exclamă el. Cât am dorit asta!

— Şi eu, Brad.

Şi se duseră în dormitor.

Kate era o femeie senzuală, dar îşi canalizase demult întreaga energia sexuală spre alte direcţii. Munca o satisfăcea complet. De Brad avea nevoie pentru altele.

Îşi depărta picioarele şi îi simţi sexul înăuntrul ei, ceea ce nu era nici plăcut, nici neplăcut.

— Kate, e atâta timp de când te iubesc…

Intră în ea şi ieşea într-un ritm fără sfârşit, în timp ce ea îşi spunea: „Cer prea mult pentru firma asta şi or să-şi menţină cererea pentru că ştiu că o vreau neapărat.”

Brad îi şoptea cuvinte tandre.

„Aş putea să pun capăt negocierilor şi să aştept să vină ei la mine. Şi dacă n-o fac? Îndrăznesc să risc să pierd afacerea asta?”

Ritmul era mai iute acum, iar ea îşi mişca şoldurile, împingând.

„Nu. Ar putea să găsească foarte uşor un alt client. Mai bine să le dau cât vor. O să-mi scot eu banii vânzând una din sucursale.”

Brad gemea, cuprins de o plăcere frenetică, iar ea se mişca mai repede, aducându-l la punctul culminant.

„O să le spun că m-am hotărât să accept.”

Brad gemu lung şi cutremurător, spunând:

— Dumnezeule, Kate, a fost minunat. Cum ţi s-a părut, draga mea?

— Foarte bine.

S-a gândit şi a făcut planuri toată noaptea, în timp ce Brad dormea. Dimineaţă îi spuse:

— Brad, femeia aceea cu care te vezi…

— Doamne! Eşti geloasă! zise el râzând vesel. Uit-o. N-o s-o mai văd niciodată. Promit.

De atunci, Kate nu a mai făcut niciodată dragoste cu Brad. Când o întreba de ce îl refuza mereu, ea îi răspundea invariabil:

— Nici nu ştii cât de mult aş vrea, Brad, dar mă tem că n-am mai putea lucra împreună. Trebuie să facem amândoi un sacrificiu.

Şi el se vedea silit să accepte.

*

Compania extinzându-se, Kate creă nişte fonduri caritabile pentru colegii, biserici şi şcoli. În acest timp, continua să îşi îmbogăţească colecţia operelor de artă cu marii artişti renascentişti şi postrenascentişti Raphael,

Tizian, Tintoretto şi El Greco; şi cu cei ai stilului baroc: Rubens, Caravaggio şi Van Dyke.

Colecţia Blackwell era renumită ca fiind cea mai valoroasă colecţie din lume. Renumită, pentru că, nimeni în afară de invitaţi nu avea voie să o vadă. Kate nu permitea să fie fotografiată sau să vorbească presei despre ea. Viaţa personală a familiei Blackwell era în afară de orice discuţie. Nici servitorii, nici angajaţii companiei nu aveau voie să discute despre familia Blackwell. Cu toate acestea, era imposibil să nu se clevetească şi să nu se facă speculaţii, persoana lui Kate Blackwell fiind o adevărată enigmă – una dintre cele mai bogate femei din lume. Erau mii de întrebări despre ea, dar foarte puţine răspunsuri.

*

Kate sună la directoarea de la *Le Rosey*.

— Aş vrea să ştiu ce mai face Tony.

— Foarte bine, doamnă Blackwell. Fiul dumneavoastră e un elev extraordinar. E...

— Nu asta voiam să ştiu. Ci...

Ezită, de parcă îi venea foarte greu să admită că exista o slăbiciune în familia Blackwell.

— Ci dacă se mai bâlbâie.

— Doamnă, nu există nici un semn în acest sens.

Totul este perfect.

Kate răsuflă uşurată. Totdeauna ştiuse că era doar ceva temporar, trecător. Ce ţi-e şi cu doctorii!

Tony veni acasă după o lună, ea aşteptându-l la aeroport. Arăta foarte bine, ceea ce îi dădu un sentiment de mândrie.

— Bine ai venit, dragul meu, ce mai faci?

— F-foarte b-bine, m-mămico. Tu c-ce f-faci?

*

În timpul vacanţei, pe Tony îl preocupă foarte mult examinarea noilor tablouri pe care mama sa le luase în absenţa lui. Marii maeştri îi inspirau respect, iar impresioniştii francezi ca Monet, Renoir, Manet şi Morisot îl încântau. Pentru Tony toţi evocau o lume magică. Îşi cumpără un set de culori şi un şevalet şi se apucă de lucru. Avea impresia că picturile sale erau îngrozitoare şi refuza să le arate cuiva. Cum să se compare cu

acele capodopere fermecătoare?

Kate îi spuse:

— Într-o zi toate tablourile astea vor fi ale tale, dragul meu.

Acest gând îl tulbura pe băiatul de treisprezece ani. Mama lui nu putea înţelege. Nu puteau fi niciodată ale lui cu adevărat, pentru că nu făcuse nimic ca să le merite. Era ferm hotărât, totuşi, să îşi câştige existenţa în felul lui. Avea sentimente diverse în legătură cu viaţa lui departe de mama sa, căci totul în jurul ei era interesant. Ea se afla în mijlocul unui vârtej, dând ordine, făcând afaceri incredibile, luându-l în locuri exotice şi prezentându-i oameni interesanţi. Era o persoană care impunea respect şi Tony era foarte mândru de ea. O considera cea mai fascinantă femeie din lume. Se simţea vinovat că numai în prezenţa ei se bâlbâia.

Kate nu şi-a dat seama cât de mult respect îi inspira fiului său, până într-o zi, când acesta, fiind acasă în vacanţă, a întrebat-o:

— M-mămico, tu c-conduci lumea?

Iar ea i-a răspuns râzând:

— Sigur că nu. Ce ţi-a venit să pui o asemenea întrebare?

— Toţi c-colegii m-mei vorbesc despre t-tine. Eşti c-cineva.

— Sunt într-adevăr, cineva, sunt mama ta.

Tony voia mai mult decât orice pe lume să-i facă pe plac lui Kate. Ştia cât de mult însemna compania pentru ea, cât de mult spera ca el să o conducă într-o zi şi îl cuprindea un mare regret pentru că, la fel de bine, ştia că nu putea să o facă. Altele îi erau planurile pentru propria sa viaţă.

Când a încercat să-i explice acest lucru mamei sale, ea a râs spunând:

— Prostii, Tony. Eşti prea mic ca să ştii ce să faci în viaţă.

Iar el începea iar să se bâlbâie.

Gândul de a deveni pictor îl tulbura. Să poată să capteze frumosul şi să-l imprime pentru o veşnicie era un lucru care merita efortul. Voia să meargă să studieze la Paris, dar ştia că trebuia să-i vorbească mamei sale cu mare grijă.

*

Petreceau clipe minunate împreună. Kate era stăpâna unor vaste întinderi. Cumpărase case la Palm Beach şi în Carolina de Sud, o fermă de cai în Kentucky, pe care ea şi cu Tony le vizitau în timpul vacanţelor lui. Urmăreau cursele Cupei Americii în Newport, iar când se aflau la New York,

dejunau la *Delmonico*, luau ceaiul la *Plaza* şi duminica cinau la *Lüchow*. Lui Kate îi plăceau foarte mult cursele de cai, iar grajdurile ei deveniră cele mai bune din lume. Când alerga vreunul din caii ei şi Tony se afla acasă, în vacanţă, îl lua cu ea la cursă. Stăteau în locul rezervat ei şi Tony o privea cum striga până răguşea. Ştia că agitaţia ei nu avea nimic comun cu banii.

— Faptul de a câştiga, Tony, asta e important.

Petreceau clipe de trândăvie la Dark Harbor.

Făceau cumpărături de la *Pendleton* şi *Coffin* şi mâncau îngheţată la *Dark Harbor Shop*. Vara navigau, făceau excursii şi vizitau galerii de artă. Stăteau în faţa focului în bibliotecă, unde Kate îi povestea despre bunicul lui şi despre Banda, despre masa de la Madam Agnes, dată în cinstea bunicii lui Tony. Era o familie care câştigase, de care putea fi mândru.

— *Compania Kruger-Brent* va fi a ta într-o zi, tu o vei conduce şi…

— Nu v-vreau s-o c-conduc, m-mamă. Nu mă interesează a-afacerile sau p-puterea.

Atunci Kate explodă:

— Prostule! Ce ştii tu despre afaceri sau putere? Crezi că eu colind lumea ca să fac rău oamenilor? Crezi că *Kruger-Brent* este o maşinărie nemiloasă de făcut bani care zdrobeşte orice îi iese în cale? Să-ţi spun ceva, fiule. Este al doilea lucru foarte bun după Isus Cristos. Noi suntem învierea, Tony. Salvăm sute de mii de vieţi. Când deschidem o fabrică într-o regiune săracă, oamenii aceia pot face şcoli, biblioteci şi biserici şi le pot da copiilor lor o mâncare decentă, o îmbrăcăminte şi posibilităţi de recreere, îi zise ea respirând greu din cauza furiei. Construim fabrici acolo unde oamenii nu au ce mânca şi cu ce lucra şi, mulţumită nouă, pot duce o viaţă decentă ţinând capul sus. Noi devenim salvatorii lor. Să nu te mai aud vorbind astfel despre afaceri şi putere.

El nu putu să spună decât:

— Îmi p-pare rău, m-mamă. Dar îşi spuse în sinea lui cu încăpăţânare: „O să fiu artist”.

*

La cincisprezece ani, Kate îi sugeră să-şi petreacă vacanţa de vară în Africa de Sud, unde nu fusese niciodată.

— Eu nu pot să merg acum, dar o să te simţi foarte bine. O să aranjez eu totul.

— S-sperам să-mi p-petrec v-vacanţa la Dark Harbor, m-mamă.

— Vara viitoare, îi zise Kate cu fermitate. Vara asta vreau să te duci

la Johannesburg.

Îl contactă pe administratorul companiei de la Johannesburg şi stabiliră împreună un itinerar pentru Tony. Fiecare zi era gândită cu un singur scop: de a face acea călătorie cât mai interesantă pentru Tony, pentru a-l face să-şi dea seama că viitorul lui era compania.

Kate primea zilnic un raport despre fiul ei. Fusese dus într-una din minele de aur. Îşi petrecuse două zile în câmpurile de diamant. Făcuse un tur al fabricilor *Kruger-Brent* şi participase la un safari în Kenya.

Cu câteva zile înainte de sfârşitul vacanţei, Kate îi telefonă directorului de companie de la Johannesburg.

— Ce mai face Tony?

— Foarte bine, doamnă Blackwell. De fapt, azi dimineaţă a întrebat dacă nu poate să mai stea.

Kate simţi o undă de plăcere.

— Minunat! Mulţumesc.

La sfârşitul vacanţei, Tony merse la Southampton, în Anglia, unde se îmbarcă într-un avion al Companiei *Pan American* pentru Statele Unite. Şi Kate zbura cu *Pan American* de câte ori avea ocazia. O făcea să nu-i mai placă celelalte companii aeriene.

Plecă de la o întrunire foarte importantă pentru a-şi aştepta fiul la noul aeroport *La Guardia* din New York. Frumosul lui chip trăda entuziasm.

— Te-ai simţit bine, dragul meu?

— Africa de Sud e o ţară f-fantastică, m-mamă. Ştii că m-m-au dus în Deşertul N-namib, de unde bunicul a f-furat d-diamantele s-străbunicului V-van der Merwe?

— Dar nu le-a furat, Tony! îl corectă ea. A luat, pur şi simplu, ceea ce îi aparţinea.

— Sigur, făcu Tony ironic. Oricum, am f-fost acolo.

N-a fost nici o *„mis”*, dar mai s-sunt şi paznici şi câini, spuse el zâmbind. Nu mi-au d-dat nici un eşantion.

Kate râse cu poftă.

— Nici nu ai nevoie să-ţi dea ei vreun eşantion, dragul meu. Într-o bună zi toate or să fie ale tale.

— Să le-o s-spui tu, că pe m-mine nu mă cred.

Ea îl strânse în braţe.

— Ţi-a plăcut, nu?

Era nespus de încântată că, în sfârşit, îi plăcea şi lui Tony moştenirea ei.

— Ştii ce m-mi-a plăcut mai m-mult?

Kate îl întrebă zâmbind drăgăstos:

— Ce anume?

— Culorile. Am p-pictat o m-mulţime de peisaje. Nici nu m-mai voiam să plec. Aş v-vrea să mă întorc acolo să pictez.

— Să pictezi? întrebă Kate încercând să pară cât mai entuziasmată. Mi se pare o pasiune minunată, dragul meu Tony.

— Nu, m-mamă, eu nu mă refer la sensul de p-pasiune. Eu v-vreau să ajung p-pictor. M-am gândit f-foarte mult la asta. O să plec la Paris să s-studiez. Cred că am ceva talent.

Kate simţi cum o cuprinde furia.

— Doar n-o să-ţi petreci toată viaţa pictând!

— Ba da, m-mamă, este singurul lucru care îmi p-place cu adevărat.

Şi atunci Kate îşi dădu seama că pierduse.

*

„Are dreptul să-şi trăiască propria lui viaţă” îşi spuse Kate. „Dar cum pot să-l las să facă o asemenea greşeală?”

În septembrie, hotărârea le fu luată din mâini. Europa intra în război.

— Aş vrea să te înscrii la *Şcoala de Finanţe şi Comerţ Wharton*, îi spuse ea. Dacă după doi ani tot mai vrei să fii artist, voi fi de acord.

Era convinsă că, până atunci, Tony avea să se răzgândească. Nu putea concepe că fiul ei să-şi petreacă viaţa aruncând pete de culoare pe pânză, în loc să stea în fruntea celui mai important conglomerat din lume. Era, totuşi, fiul ei.

Al doilea război mondial îi oferi încă o mare ocazie. Peste tot se ducea lipsă de armament şi echipament, iar *Kruger-Brent* putea umple acel gol. O parte a companiei producea echipament pentru armate, în timp ce o alta se îngrijea de nevoile civililor. Fabricile companiei lucrau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Kate era sigură că Statele Unite nu vor rămâne neutre. Preşedintele Franklin D.Roosevelt chemă ţara să fie cel mai mare arsenal al democraţiei, iar pe 11 martie 1941, Legea de împrumut şi închiriere se înainta Congresului. Transporturile Aliaţilor care traversau Atlanticul erau ameninţate de blocada germană. Submarinele germane atacau şi scufundau foarte multe din navele Aliaţilor, care luptau în grupuri de câte opt.

Germania era o forţă teribilă care părea să nu poată fi oprită. Sfidând tratatul de la Versailles, Adolf Hitler crease una din cele mai mari

maşini de război din istorie. Folosind o nouă tehnică de lovitură neaşteptată, Germania atacă Polonia, Belgia şi Olanda, şi într-o succesiune rapidă, zdrobi Danemarca, Norvegia, Luxemburg şi Franţa.

Kate intră în acţiune în clipa când află că evreii care lucrau în fabricile companiei confiscate de nazişti erau arestaţi şi duşi în lagăre de concentrare. Dădu două telefoane şi săptămâna următoare se afla în drum spre Elveţia. Când ajunse la *Hotel Baur au Lac* din Zürich, găsi un mesaj din partea colonelului Brinkmann, care voia să-i vorbească. Brinkmann fusese directorul sucursalei companiei de la Berlin, iar când fabrica fusese preluată de guvernul german, i se dădu gradul de colonel, fiind păstrat în funcţie.

Se întâlni cu Kate la hotel. Era un bărbat slab şi pedant, cu părul blond pieptănat cu grijă peste cap.

— Încântat să vă văd, Frau Blackwell. Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea guvernului ţării mele. Sunt împuternicit să vă asigur că, de cum o să câştigăm războiul, fabricile vă vor fi înapoiate.

Germania va fi cea mai mare putere industrială din lume şi va fi o mare plăcere să colaborăm cu oameni ca dumneavoastră.

— Şi dacă Germania va pierde?

Colonelul Brinkmann zâmbi puţin ironic.

— Amândoi ştim că acest lucru nu se va întâmpla, Frau Blackwell. Statele Unite face foarte bine că nu se amestecă în treburile Europei şi ar fi bine nici să n-o facă.

— Sunt sigură, domnule colonel. Am auzit ceva despre evrei trimişi în lagăre de concentrare, unde sunt exterminaţi. E adevărat?

— Propagandă britanică, vă asigur. E adevărat că „iudeii” sunt trimişi în lagăre de muncă, dar vă dau cuvântul meu de ofiţer că sunt trataţi cum trebuie.

Kate se întrebă ce însemnau oare cuvintele acelea exact. Avea de gând să afle.

*

A doua zi fixă o întâlnire cu un negustor german foarte cunoscut, pe nume Otto Bueller, în jur de cincizeci de ani, cu un aer distins şi cu ochi care cunoşteau suferinţa. Se întâlniră la o cafenea mică de lângă „Bahnhof”. Herr Bueller alese o masă într-un colţ mai liniştit.

— Mi s-a spus că încercaţi să duceţi evreii în ţări neutre, zise ea încet. E adevărat?

— Nu-i adevărat, doamnă Blackwell. Un asemenea gest ar însemna trădarea celui de-al Treilea Reich.

— Am mai auzit şi că aveţi nevoie de fonduri.

Herr Bueller ridică din umeri.

— Din moment ce nu există nici o asemenea mişcare, n-am nici nevoie de fonduri, nu-i aşa? zise el aruncând tot timpul priviri iuţi prin cafenea.

Era un om care era înconjurat de primejdii în fiecare clipă.

— Speram să fiu de ajutor, zise Kate cu grijă. *Compania Kruger-Brent* are fabrici în multe ţări neutre şi aliate. Dacă cineva ar putea îndrepta refugiaţii într-acolo, eu le-aş putea oferi locuri de muncă.

Herr Bueller îşi sorbea cafeaua amară, în cele din urmă zise:

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva. E periculos să faci politică în ziua de azi. Dar dacă vreţi să ajutaţi oameni disperaţi, am un unchi în Anglia care suferă de o boală groaznică, iar medicamentele costă foarte mult.

— Cât de mult?

— Cincizeci de mii de dolari pe lună. S-ar putea depune bani la Londra şi transferaţi la o bancă elveţiană.

— Se poate aranja.

— Unchiul meu va fi încântat.

Vreo opt săptămâni mai târziu, un mic val de refugiaţi evrei începură să sosească în ţările aliate, fiind angajaţi la fabricile companiei.

*

Tony părăsi şcoala la capătul celor doi ani. Intrând în biroul mamei sale, îi spuse:

— Am încercat, m-mamă. Pe cuvânt, am încercat, dar nu m-am răzgândit. V-vreau să studiez p-pictura. După ce se v-va termina războiul, v-voi pleca la P-Paris. Fiecare cuvânt era ca o lovitură de ciocan.

— Ştiu că eşti d-dezamăgită, dar trebuie să-mi trăiesc p-propria-mi v-viaţă. Cred că pot f-fi bun – f-foarte bun, adăugă el şi, văzând expresia de pe chipul ei: Am făcut tot ce mi-ai cerut. Acum trebuie să-mi dai o ş-şansă, şansa mea. Am fost primit la Institutul de Artă din C-Chicago.

În mintea lui Kate era învălmăşeală. Ceea ce voia Tony să facă era o totală pierdere de timp. Nu putu să spună decât:

— Când ai de gând să pleci?

— Înscrierile încep pe cincisprezece.

— Şi azi în cât suntem?

— Şase decembrie.

*

Duminică, 7 decembrie 1941, escadrile de bombardiere Nakajima şi avioane de vânătoare Zero ale Marinei Imperiale Japoneze atacară Pearl Harbor, iar a doua zi, Statele Unite intrară în război. În aceeaşi după-amiază Tony se înrola în Corpul Marinei Statelor Unite şi fu trimis în Quantico, Virginia, unde absolvi Şcoala de Ofiţeri pentru a pleca apoi în sudul Pacificului.

Kate avea impresia că trăia pe buza unei prăpăstii. Zilele îi erau pline de presiunile conducerii companiei, dar, în fiecare clipă, în subconştientul ei, exista teamă de a nu mai primi vreo veste rea despre Tony – că fusese rănit sau ucis.

Războiul cu Japonia mergea prost. Bombardierele japoneze loviră bazele, americane de pe insulele Gnam, Midway şi Wake. Ocupară oraşul Singapore în februarie 1942 şi, imediat, insulele Noua Britanie, Noua Zeelandă, Amiralităţii şi Solomon. Generalul Douglas MacArthur fu silit să se retragă din Filipine. Puternicele forţe ale Axei cucereau lumea încet, încet, şi, peste tot, întunericul devenea tot mai adânc. Kate se temea ca Tony să nu fie cumva luat prizonier de război şi torturat. Cu toată puterea şi influenţa ei, nu putea face absolut nimic decât să se roage. Fiecare scrisoare de la el era o rază de speranţă, un semn că, doar cu câteva săptămâni în urmă, fusese în viaţă.

„Ne ţin în întuneric aici”, scria el. *„Ruşii tot nu se lasă. Soldatul japonez e brutal, dar trebuie respectat. Nu se teme de moarte...”*

„Ce se mai întâmplă în State? Muncitorii mai fac greve pentru mărirea salariilor?...”

„Submarinele PT fac treabă foarte bună. Toţi băieţii ăştia sunt nişte eroi...”

„Tu ai multe relaţii, mamă. Trimite-ne câteva sute din noile avioane de vânătoare ale Marinei, F4U. Mi-e dor de tine...”

*

Pe 7 august 1942, Aliaţii porniră prima lor acţiune ofensivă în Pacific. Forţele Marinei americane debarcară la Guadalcanal, pe insulele Solomon, şi de atunci începură să ia înapoi toate insulele cucerite de japonezi.

În Europa, Aliaţii repurtau un şir aproape neîntrerupt de victorii. Pe 6

iunie 1944, invadarea de către Aliaţi a vestului Europei a fost pregătită de debarcarea americanilor, englezilor şi canadienilor pe plajele Normandiei, iar un an mai târziu, pe 7 mai 1945, Germania se predă necondiţionat.

În Japonia, pe 6 august 1945, o bombă atomică având o forţă de distrugere mai mare decât douăzeci de mii de tone de trinitrotoluen, fu lansată asupra Hiroshimei. Trei zile mai târziu, o altă bombă atomică distrusese oraşul Nagasaki şi, pe 14 august, japonezii se predară. În sfârşit, lungul şi crudul război se terminase.

*

După trei luni, Tony se întorcea acasă. Se afla cu Kate la Dark Harbor, privind de pe terasă golful punctat cu pânze albe.

„Războiul l-a schimbat”, îşi spuse ea. Se maturizase. Îşi lăsase mustaţă, era bronzat, arăta frumos.

Îi apăruseră câteva riduri în jurul ochilor pe care nu le avusese înainte. Kate era convinsă că anii petrecuţi peste ocean îl făcuseră să îşi revadă hotărârea de a nu intra în companie.

— Care îţi sunt planurile acum, fiule? îl întrebă ea şi Tony zâmbi.

— Cum spuneam când am fost atât de crud întrerupţi, mamă, plec la P-Paris.

CARTEA A PATRA

TONY
1946-1950
18

Mai fusese şi altădată la Paris, dar acum împrejurările erau altele. Oraşul Luminii fusese întunecat de nemţi, dar fusese salvat de la distrugere, fiind declarat oraş deschis. Oamenii suferiseră mult şi, deşi naziştii prădaseră muzeul Luvru, Tony găsi Parisul neatins. În plus, de data aceasta avea de gând să locuiască acolo, să facă parte din oraş, nu să fie un simplu turist. Ar fi putut să stea în casa lui Kate de pe Avenue du Marechal Foch, care nu fusese deteriorată în timpul ocupaţiei germane, dar preferă să închirieze un apartament nemobilat într-o casă veche din spatele lui *Grand Montparnasse*. Locuinţa consta într-o cameră de zi cu şemineu, un mic dormitor şi o bucătărie, o baie înghesuită cu o cadă cu picioare în formă de labe, un bideu pătat şi o toaletă cu scaunul rupt.

Cum proprietăreasa începu să se scuze, Tony o opri spunând:

— E în regulă.

Îşi petrecu toată ziua de sâmbătă în hala de vechituri, iar luni şi marţi colindă magazinele de calitatea a doua de pe malul stâng, astfel că miercuri avea mobila de bază. O canapea-pat, o masă zgâriată, două scaune uzate, un dulap vechi cu încrustaţii, lămpi, o masă de bucătărie şubredă şi două scaune. „Mama ar fi îngrozită”, îşi spuse el. Şi-ar fi putut umple apartamentul cu nepreţuite antichităţi, dar aceasta ar fi însemnat

că juca rolul unui tânăr artist american la Paris. Iar el intenţiona să trăiască acolo.

Următorul pas era înscrierea la o şcoală de artă bună. Cea mai prestigioasă din întreaga Franţă era *Ecole des Beaux-Arts* din Paris, având standarde înalte, şi unde puţini americani erau admişi. Tony a cerut şi el un loc. „N-or să mă accepte niciodată”, îşi spuse el. „Dar şi dacă o fac!” Într-un fel, trebuia să-i demonstreze mamei sale că luase o hotărâre corectă. Îşi prezentă trei din picturi şi aşteptă o lună să i se spună dacă fusese admis sau nu. La capătul celei de a patra săptămâni, portăreasa îi dădu o scrisoare de la şcoală. Trebuia să se prezinte lunea care urma.

Ecole des Beaux-Arts era o clădire mare din piatră, cu două nivele şi o duzină de săli pline de studenţi. Tony se prezentă la directorul şcolii, Maître Gessand, un om masiv, fără gât şi cu buzele cele mai subţiri pe care Tony le văzuse vreodată.

— Picturile dumitale sunt ale unui amator, îi spuse el. Dar promit. Comisia noastră le-a selectat mai mult pentru ce nu exista în ele, decât pentru ce exista, înţelegi?

— Nu prea, Maître.

— Vei înţelege, cu timpul. Te voi repartiza la Maître Cantal. El îţi va fi profesor în următorii cinci ani, dacă vei rezista până la capăt.

„Voi rezista până la capăt”, îşi promise Tony.

Maître Cantal era un om foarte scund, cu un cap complet chel, pe care îl acoperea cu o beretă purpurie. Avea ochi de un căprui închis, nasul mare şi buzele foarte groase. Îl întâmpină pe Tony cu:

— Americanii sunt nişte diletanţi, barbari. De ce te afli aici?

— Ca să învăţ, Maître.

Acesta se încruntă.

Avea douăzeci şi cinci de studenţi în clasă, în majoritate francezi. Şevaletele erau împrăştiate peste tot prin încăpere, şi Tony îşi alese unul mai aproape de fereastră, de unde se vedea un bistro. În clasă erau răspândite mulaje din plastic ale diferitelor părţi ale corpului omenesc, făcute după statui greceşti. Tony se uită în jur după model, dar nu văzu pe nimeni.

— Începeţi, le zise Maître Cantal studenţilor.

— Mă scuzaţi, zise Tony. Nu mi-am adus culorile.

— Nu vei avea nevoie de culori. Primul an ţi-l vei petrece învăţând să desenezi.

Şi profesorul arătă spre statuile greceşti.

— După astea. Dacă vi se pare prea uşor, daţi-mi voie să vă

avertizez: înainte de sfârşitul anului, mai mult de jumătate din voi vor fi eliminaţi.

Înmuindu-şi glasul, adăugă:

— Vă veţi petrece primul an studiind anatomia. Al doilea an – cei care vor promova, bineînţeles – veţi desena după modele vii, în ulei. În timpul celui de-al treilea an, şi vă asigur că veţi fi şi mai puţini, veţi picta cu mine, în stilul meu, aducându-şi fiecare modificările proprii, sigur. Într-al patrulea şi al cincilea an, vă veţi găsi propriul stil, propriul glas. Şi acum, la lucru.

Se plimba prin clasă, oprindu-se în dreptul fiecărui şevalet ca să critice sau să comenteze. Când ajunse la Tony, îi spuse scurt:

— Nu! Aşa nu merge. Ce văd eu aici este exteriorul unui braţ. Şi vreau să văd interiorul. Muşchii, oasele, ligamentele. Vreau să simt că dedesubt curge sânge.

Ştii să faci asta?

— Da, Maître. Gândeşti, vezi, simţi şi apoi desenezi.

Când nu era în clasă, Tony desena acasă. Ar fi pictat de dimineaţă până seara. Îi dădea un anumit sentiment de libertate pe care nu îl mai cunoscuse vreodată. Simplul fapt de a sta în faţa unui şevalet, cu o pensulă în mână, îl făcea să se simtă extraordinar. Putea să creeze lumi întregi cu o singură mână. Putea să facă un copac, o floare, un om, un întreg univers. Era, într-adevăr, o experienţă. Se născuse pentru acest lucru. Când nu picta, se plimba pe străzile Parisului explorându-l. Acum era oraşul lui, locul unde se năştea arta lui. De fapt, erau două Parisuri, despărţite de Sena în Malul Stâng şi Malul Drept, două lumi complet diferite. Malul Drept era pentru cei bogaţi în timp ce Malul Stâng aparţinea studenţilor, artiştilor, într-un cuvânt, al celor care luptau. Montparnasse, Boulevard Raspail, Saint-Germain-dés-Pres, Café Flore, Henry Miller şi Elliot Paul. Pentru Tony era acasă. Îşi petrecea ore întregi la *Boule Blanche* sau la *La Coupole* cu alţi studenţi, discutând despre lumea lor.

— Am auzit că directorul *Muzeului Guggenheim* e la Paris, cumpărând tot ce-i iese în cale.

— Spune-i să mă aştepte şi pe mine!

Citeau cu toţii aceleaşi reviste, împrumutându-şi-le, pentru că erau prea scumpe: *Studio, Cahiers d'Art, Formes et Couleurs* şi *Gazette des Beaux-Arts.*

Tony învăţase franceză la *Le Rosey* şi îi fu uşor să-şi facă prieteni printre colegi, căci toţi aveau aceeaşi pasiune. Nu aveau idee din ce familie făcea parte şi îl acceptaseră ca pe unul de-al lor. Artiştii săraci se

adunau la *Café Flore* sau la *Les Deux Magots* pe bulevardul Saint-Germain, mâncau la *Le Pot d'Etian* pe Rue des Canettes sau pe Rue de l'Université. Niciunul din ei nu intrase vreodată la *Lasserre* sau la *Maxim.*

În 1946, marii maeştri practicau la Paris. Din când în când, Tony îl zări pe Pablo Picasso şi, într-o zi, plimbându-se cu un prieten, îl văzu pe Mare Chagall, masiv, în jur de cincizeci de ani, cu păr puţin, care tocmai începea să albească. Stătea la o masă vizavi de cafenea, discutând cu câteva persoane.

— Suntem norocoşi că l-am văzut, îi şopti prietenul lui Tony. Vine rar la Paris. Casa lui e undeva în Vence, lângă coasta mediteraneană.

Erau Max Ernst, bând un aperitiv la o cafenea pe trotuar, marele Alberto Giacometti plimbându-se pe Rue de Rivoli, semănând cu una din propriile sale sculpturi, înalt, subţire şi noduros. Tony observă cu surprindere că avea şi picioare strâmbe. Îl va mai întâlni şi pe Hans Belmer, care îşi făcea un nume prin picturi erotice de tinere transformate în păpuşi fără membre, însă cea mai interesantă clipă trăită de el a fost cea când i-a fost prezentat lui Brayne. Artistul era foarte cordial, dar Tony parcă amuţise.

Viitoarele genii colindau noile galerii de artă, studiindu-şi rivalii. Galeria *Dronant-David* expunea lucrările unui tânăr artist necunoscut, pe nume Bernard Buffet, care studiase la *Ecole des Beaux-Arts* şi pe ale lui Soutine, Utrillo şi Dufy. Studenţii se adunau la *Salon d'Automne*, la *Galeria Charpentier* şi la *Galeria Domnişoarei Ronssa* de pe Rue de Seine, petrecându-şi timpul liber cu discuţii în legătură cu norocoşii lor rivali.

*

Când Kate văzu prima oară apartamentul lui Tony, rămase uluită. Pe moment nu spuse nimic, dar în sinea ei îşi zise: „Fir-ar să fie! Cum poate fiul meu să trăiască într-un asemenea loc îngrozitor?" Şi, apoi, cu glas tare:

— Are farmec, dar nu văd nici un frigider pe aici. Unde-ţi ţii mâncarea?

— Afară, la f-fereastră.

Kate se duse la fereastră, o deschise şi luă un măr de afară, de pe pervaz.

— Sper că nu-ţi mănânc vreunul din modele?

Tony râse.

— N-nu, mamă.

— Eh, şi acum povesteşte-mi despre pictura asta a ta, zise ea după

ce muşcă din măr.

— N-nici nu e p-prea mult de spus, mărturisi el.

Anul ăsta n-nu f-facem altceva decât d-desen.

— Îţi place profesorul Cantal?

— E m-minunat. Întrebarea este dacă mă place el pe m-mine. Numai o treime din clasă va promova în anul viitor.

Kate nu îi spuse absolut nimic în legătură cu compania.

*

Profesorul Cantal nu era omul care să împrăştie laude. Cel mai bun compliment primit de Tony era o încruntare însoţită de:

— Am văzut altele şi mai proaste.

Sau:

— Aproape că încep să văd şi interiorul.

La sfârşitul anului Tony se afla printre cei opt care treceau în anul doi. Pentru a sărbători, au mers cu toţii la un bar de noapte din Montamartre, s-au îmbătat şi şi-au petrecut noaptea în compania unor tinere englezoaice care făceau turul Franţei.

*

Când şcoala reîncepu, Tony începu să lucreze în ulei, după modele vii. Era ca şi cum scăpase de la grădiniţă. După un an de desenat diverse părţi ale corpului omenesc, Tony avea senzaţia că ştia fiecare muşchi, nerv şi glandă. Acela nu era desenat, ci copiat. Acum, cu o pensulă în mână şi cu un model viu în faţă, Tony începea să creeze. Chiar şi profesorul Cantal era impresionat.

— Ai simţul culorii, îi zise el încruntat. Trebuie să insistăm asupra tehnicii.

*

Erau vreo douăsprezece modele în total. Cele folosite în mod frecvent de profesorul Cantal erau Carlos, un tânăr care urma medicina, Annette, o brunetă scundă şi durdulie, cu un ciuf de păr pubic roşcat şi un spate cu urme de acnee şi Dominique Masson, o frumoasă blondă cu părul lung, cu pometi delicaţi şi ochi de un verde închis. Dominique mai poza şi câtorva pictori renumiţi. Era preferata tuturor. În fiecare zi, după orele de

curs, studenţii se strângeau în jurul ei, încercând să aranjeze o întâlnire.

— Niciodată nu amestec plăcerea cu munca, le spunea ea. N-ar fi drept. Toţi aţi văzut ce am eu de oferit. Eu cum să ştiu ce aveţi voi?

Şi discuţia continua, dar ea nu ieşea cu nimeni din şcoală.

Într-o după-amiază, târziu, după plecarea tuturor celorlalţi, Tony mai rămase să termine o pictură a lui Dominique, când ea îi apăru în spate, deodată, zicând:

— Nasul e prea lung.

Tony se tulbură.

— Îmi pare rău, o să-l refac.

— Nu, nu, nasul din tablou e în regulă; al meu e prea lung.

Tony zâmbi.

— Atunci, mă tem că nu pot face nimic.

— Un francez ar fi spus: Nasul tău e perfect, *chérie.*

— Dar îmi place nasul tău şi eu nu sunt francez.

— Evident. Niciodată nu m-ai invitat. Şi chiar mă întreb de ce.

Tony fu luat prin surprindere.

— Nu-nu ştiu. Poate pentru că toţi ceilalţi au făcut-o şi n-ai ieşit niciodată cu nici unul din ei.

Dominique zâmbi şi zise:

— Toată lumea iese cu cineva. Noapte bună.

Şi imediat plecă.

Tony observă că, de câte ori rămânea mai târziu, Dominique se îmbrăca şi venea să stea în spatele lui cât picta.

— Eşti foarte bun, îi spuse ea într-o după-amiază. O să fii un pictor faimos.

— Îţi mulţumesc, Dominique. Sper să ai dreptate.

— Pictura e foarte importantă pentru tine, nu-i aşa?

— *Oui.*

— Şi acest om care va fi un pictor faimos nu vrea să mă invite la cină?

Văzându-i chipul surprins, adăugă:

— Nu mănânc mult. Doar trebuie să-mi menţin silueta.

Tony începu să râdă.

— Cum să nu. Mi-ar face mare plăcere.

Mâncară la un bistro de lângă spitalul Sacre-Coeur, între timp vorbind despre pictori şi pictură. Tony, rămase fascinat ascultând-o vorbind despre binecunoscuţii artişti cărora le pozase. În timp ce îşi beau cafeaua cu lapte, Dominique zise:

— Să-ţi spun ceva, eşti la fel de bun ca oricare din ei.

Tony fu neobişnuit de plăcut impresionat, dar nu spuse decât:

— Mai am multă cale de făcut.

Când ieşiră, Dominique îl întrebă:

— O să mă inviţi acum să-ţi văd apartamentul?

— Dacă vrei. Mă tem că nu-i cine ştie ce.

Intrând, ea îşi roti privirea prin micul apartament răvăşit şi clătină din cap.

— Ai avut dreptate, nu-i cine ştie ce. Cine are grijă de tine?

— Vine o femeie să facă curat o dată pe săptămână.

— Concediaz-o. E mizerie. Nu ai nici o prietenă?

— Nu.

Ea îl privi o clipă.

— Doar nu eşti homosexual?

— Nu.

— Bun. Ar fi fost o adevărată tragedie. Adu-mi o găleată cu apă şi nişte săpun.

Se apucă imediat să facă ordine în apartament şi, la sfârşit, spuse:

— Ajunge deocamdată. Dumnezeule, trebuie neapărat să fac o baie.

Intră în mica încăpere şi dădu drumul la apă în cadă.

— Cum încapi în asta? îi strigă ea.

— Îmi strâng picioarele.

Ea îi zise atunci râzând:

— Aş vrea s-o văd şi pe asta.

După un sfert de oră ieşi doar cu un prosop legat în jurul taliei, cu apa picurându-i din părul lung şi blond. Avea un corp frumos, sâni plini, talie înaltă şi subţire, picioare frumos formate. Tony o ignorase totdeauna că femeie, nefiind altceva decât un nud care trebuia redat pe pânza. Foarte ciudat, prosopul schimba totul şi îl făcu să-şi simtă sângele curgându-i mai iute prin vene.

Dominique îl privea.

— Ai vrea să faci dragoste cu mine?

— Foarte mult.

Desfăcându-şi încet prosopul, îi zise:

— Arată-mi.

*

Tony nu mai cunoscuse în viaţa lui o femeie ca Dominique. Îi dădea

totul fără să-i ceară nimic în schimb. Venea aproape în fiecare seară să-i gătească, iar când luau masa în oraş, insista să meargă la bistrouri ieftine.

— Trebuie să-ţi păstrezi banii, îi spuse ea. E foarte greu la început chiar şi pentru un bun artist. Şi tu eşti bun, *chéri.*

Dimineaţa mergeau în Les Halles şi mâncau supă de ceapă la Pied de Cochon. Mergeau la *Muzeul Carnavalet* şi în tot felul de locuri unde nu erau turişti, ca Cimitirul *Père-Lachaise*, loc de odihnă pentru Oscar Wilde, Frédéric Chopin, Honoré de Balzac şi Marcel Proust. Vizitară catacombele şi îşi petrecură o săptămână de vacanţă pe Sena, pe o şalupă a unui prieten al lui Dominique.

Era o adevărată plăcere să stai cu ea. Avea un deosebit simţ al umorului şi, de câte ori îl vedea deprimat, reuşea să-l înveselească. Părea să cunoască toată lumea din Paris şi îl ducea pe Tony la tot felul de petreceri interesante, unde îi făcea cunoştinţă cu cei mai renumiţi oameni ai zilei, ca poetul Paul Eluard şi André Breton, director al unei prestigioase galerii.

Dominique era o sursă de nesfârşită încântare.

— O să fii mai bun decât ei toţi, *chéri*. Crede-mă. Eu ştiu foarte bine.

Dacă Tony avea chef să picteze în toiul nopţii, Dominique îi poza cu plăcere, chiar dacă lucrase toată ziua. „Dumnezeule, ce noroc am”, îşi spunea el. Simţea pentru prima dată că era iubit pentru ceea ce era, nu pentru cine era, şi acest sentiment îl făcea fericit. Se temea să-i spună că era moştenitorul uneia din cele mai mari averi din lume, îi era teamă că s-ar fi putut schimba, că ar fi putut pierde tot ce aveau. Dar, de ziua ei, tot nu s-a putut abţine să nu-i cumpere o haină din blană de râs.

— Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viaţa mea! exclamă ea strângând haina în jurul ei şi dansând prin încăpere.

În mijlocul unei rotiri se opri deodată şi îl întrebă:

— De unde e? Tony, de unde ai avut bani să cumperi aşa ceva?.

Era pregătit să-i răspundă.

— E furată. Am luat-o de la un omuleţ de lângă Muzeul *Rodin*. Era grăbit să scape de ea, şi nu m-a costat mai mult decât una din stofă de la *Au Printemps*.

Dominique îl privi o clipă, după care izbucni în râs.

— O s-o port, chiar de-ar fi să intrăm amândoi la închisoare!

Apoi îi sări de gât şi începu să plângă.

— Ah, Tony, prostuţule. Scumpul meu prostuţ nemaipomenit.

Meritase minciuna.

Într-o seară îi sugeră să se mute la ea. Între lucrul la *Ecole des*

Beaux-Arts şi pozatul unor binecunoscuţi artişti din Parts, Dominique putea închiria un apartament spaţios şi modern pe strada Prêtre-Saint Severin.

— N-ar trebui să mai stai într-un astfel de loc, Tony. E îngrozitor. Hai să stai cu mine şi nu va mai fi nevoie să plăteşti chirie. Aş putea să-ţi spăl, să gătesc, să…

— Nu, Dominique, îţi mulţumesc.

— Bine, dar de ce?

„Cum să-i explice?” La început ar fi putut să-i spună că era bogat, acum, însă, era prea târziu. Dar ar fi putut crede că şi-a bătut joc de ea, aşa încât îi spuse:

— Ar fi ca şi cum m-ai întreţine tu. Deja mi-ai dat prea mult.

— Atunci renunţ eu la apartament şi mă mut aici, pentru că vreau să fiu cu tine.

Se mută chiar de a doua zi.

O minunată şi simplă intimitate exista între ei. Îşi petreceau week-end-urile la ţară, oprindu-se la mici hanuri, unde Tony îşi putea scoate şevaletul pentru a picta peisaje, iar când li se făcea foame, Dominique întindea pe iarbă mâncarea pregătită de acasă. După aceea făceau dragoste mult şi foarte plăcut. Tony nu mai fusese niciodată atât de complet fericit.

În muncă făcea progrese. Într-o dimineaţă, profesorul Cantal, ţinând în mână una din picturile lui Tony, spuse întregii clase:

— Priviţi acest tablou. Femeia din el, aproape că se vede cum respiră.

Tony abia aştepta să-i spună lui Dominique, seara.

— Ştii cum am reuşit asta? Ţinând modelul în braţe în fiecare noapte.

Ea râse emoţionată, dar deodată deveni serioasă.

— Tony, eu nu cred că ai mai avea nevoie de încă trei ani de şcoală. Eşti pregătit de pe-acum. Toţi din şcoală văd asta, chiar şi Cantal.

Tony se temea că nu era destul de bun, că nu era decât un alt pictor, că munca sa se pierdea printre mulţimea de tablouri ale miilor de pictori din lumea întreagă. Nu suporta acest gând. „Important e să câştigi, Tony, nu uita.”

Câteodată, când termina un tablou, se simţea cuprins de un sentiment de mândrie şi îşi spunea în sinea lui: „Am talent. Am, într-adevăr, talent.” Alteori îşi privea opera şi îşi spunea: „Sunt doar un amator amărât.”

Datorită încurajării lui Dominique, Tony câştiga din ce în ce mai multă încredere în munca lui. Făcuse aproape două duzini de tablouri.

Peisaje, naturi moarte. Un tablou o prezenta pe Dominique goală, întinsă lângă un copac, cu trupul mângâiat de soare. Mai departe se vedeau haina şi cămaşa unui bărbat şi privitorul ştia atunci că femeia îşi aştepta iubitul. Văzând tabloul, Dominique exclamă:

— Trebuie neapărat să ai o expoziţie!

— Eşti nebună, Dominique! Nu sunt pregătit.

— Te-nşeli, *mon cher*.

Când Tony veni mai târziu a doua zi după-amiază, Dominique nu era singură, ci cu Anton Goerg, un bărbat slab, cu ochi căprui proeminenţi. Era proprietarul Galeriei *Goerg* de pe Rue Dauphine. Picturile lui Tony erau împrăştiate peste tot.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă Tony.

— Se întâmplă, *monsieur*, că eu consider opera dumitale extraordinară, exclamă Anton Goerg, bătându-l uşor pe spate. Ar fi o cinste pentru mine să vă aranjez o expoziţie în galeria mea.

Tony îi aruncă o privire lui Dominique care radia.

— Nu… nu ştiu ce să spun.

— Aţi spus totul deja, îi zise Goerg. Pe pânzele acestea.

Tony şi Dominique au discutat aproape toată noaptea despre acest lucru.

— Nu mă simt destul de pregătit. Criticii mă vor distruge.

— Greşeşti, chéri. Totul o să fie perfect. E doar o mică galerie. Vor veni doar cei din jur să te judece. Nu poţi fi rănit în nici un fel. Monsieur Goerg nu s-ar fi oferit dacă n-ar fi avut încredere în tine şi e de acord cu mine că vei fi un mare artist.

— Bine, zise Tony în cele din urmă. Cine ştie? Poate chiar o să vând ceva.

*

În telegramă scria*: Sosesc Paris sâmbăta. Te rog cinează cu mine. Cu dragoste, mama.*

Primul lucru pe care Tony şi-l spusese văzând-o intrând în atelier, fu: „Ce femeie frumoasă.” Avea cincizeci şi cinci de ani, părul natural, nevopsit, cu şuviţe albe printre firele negre. Emana o puternică vitalitate. O întrebase odată de ce nu se recăsătorise şi ea îi răspunsese imediat:

— Doar doi bărbaţi au fost importanţi în viaţa mea.

Tatăl tău şi cu, tine.

Acum, aflându-se în faţa ei, în micuţul apartament din Paris, îi zise:

— M-mă bucur să te v-văd, mamă.

— Tony, arăţi minunat! Ţi-ai lăsat şi barbă, îi spuse râzând şi trecându-şi degetele prin ea. Semeni cu Abe Lincoln în tinereţe, adăugă ea şi apoi îşi roti privirile prin încăpere. Slavă Domnului, ai o îngrijitoare bună.

Pare cu totul alt loc.

Se îndreptă după aceea spre şevalet, unde Tony lucra; se opri şi privi pictura mult timp, iar el aştepta nervos reacţia.

Când vorbi, glasul ei era dulce:

— E minunat, Tony, într-adevăr, minunat.

Nu făcea nici un efort să-şi ascundă mândria. Nu greşea niciodată în privinţa artei şi simţi o mare plăcere văzând că fiul ei era atât de talentat.

Întorcându-se spre el îi spuse:

— Mai arată-mi!

Următoarele două ore şi le petrecură privind tablourile, pe care Kate le comenta amănunţit. În vocea ei nu se simţea nici un fel de amabilitate. Nu îi reuşise încercarea de a-i controla viaţa şi Tony o admira pentru graţia cu care îşi primea înfrângerea.

În final, Kate spuse:

— Îţi voi aranja o expoziţie. Cunosc câţiva oameni care…

— Mulţumesc, m-mamă, dar nu e n-nevoie. Voi avea o expoziţie v-vinerea viitoare. O galerie s-a oferit să o organizeze.

Kate se aruncă atunci de gâtul lui.

— E minunat! Care galerie?

— *Goerg.*

— Nu cred că am auzit de ea.

— E m-mică, dar nu sunt pregătit încă pentru *Hammer* sau *W-wildenstein*.

Arătând spre tabloul lui Dominique la umbra copacului, zise:

— Greşeşti, Tony. Eu cred că acesta e…

Se auzi deschizându-se uşa de la intrare.

— Sunt excitată, *chéri*, scoate-ţi… zise Dominique dar, dând cu ochii de Kate, spuse: Merde! Mă scuzaţi.

N-am… n-am ştiut că nu eşti singur, Tony.

Urmă o clipă de linişte mormântală.

— Dominique, ea e m-mama. M-mamă, ţi-o prezint pe Dominique Masson.

Cele două femei se priveau reciproc.

— Încântată, doamnă Blackwell.

— Tocmai admiram portretul pe care ţi l-a făcut fiul meu, îi spuse

Kate, restul lăsându-l nerostit.

Se lăsă din nou o tăcere stranie.

— V-a spus că va avea o expoziţie, doamnă Blackwell?

— Da, mi-a spus. A fost o veste minunată.

— Poţi să rămâi până a-atunci, m-mamă?

— Aş da orice să pot sta, dar am un consiliu de conducere poimâine în Johannesburg de la care nu pot să lipsesc în nici un chip. Ar fi fost bine să fi ştiut mai dinainte, mi-aş fi schimbat programul.

— Nu-i n-nimic, zise Tony. Înţeleg.

Se temea că mama lui ar fi putut vorbi mai mult despre companie în faţa lui Dominique, dar gândul lui Kate era la picturi.

— E important ca oameni potriviţi să-ţi vadă expoziţia.

— Şi cine sunt aceşti oameni potriviţi, doamnă Blackweli?

Kate se întoarse spre ea, răspunzându-i:

— Specialiştii, criticii. Cineva ca André d'Usseau, de exemplu, ar trebui să fie acolo.

André d'Usseau era cel mai respectat critic de artă din Franţa. Un leu feroce care apăra templul artei, al cărui cuvânt putea să facă sau să distrugă un artist peste noapte. D'Usseau era invitat la vernisajul fiecărei expoziţii, dar nu se ducea decât la cele mai mari. Proprietarii de galerii şi artiştii tremurau în aşteptarea părerilor sale. Era un maestru al cuvântului potrivit, iar remarcile sale făceau înconjurul Parisului purtate de aripi otrăvite. André d'Usseau era cel mai urât de cercurile de artişti parizieni, dar, în acelaşi timp, şi cel mai respectat. Spiritualitatea sa muşcătoare şi criticile aspre îi erau suportate datorită experienţei sale.

Întorcându-se spre Dominique, Tony spuse:

— Aşa e m-mama.

Apoi lui Kate:

— André d'Usseau nu m-merge la galerii m-mici.

— Eh, Tony, dar *trebuie* să vină. Te poate face faimos peste noapte.

— Sau m-mă poate distruge.

— N-ai încredere în tine însuţi? îl întrebă Kate privindu-l fix.

— Ba sigur că are, spuse Dominique. Dar nu putem îndrăzni să sperăm că Monsieur d'Usseau va veni.

— Aş putea vorbi cu câţiva prieteni care-l cunosc.

Chipul lui Dominique se lumină.

— Ar fi nemaipomenit! exclamă ea şi, întorcându-se spre Tony: *Chéri*, îţi dai seama ce-ar însemna dacă ar veni la vernisajul tău?

— Uitare.

— Hai, fii serios. Îi cunosc gusturile, Tony, ştiu ce-i place. Îţi va adora picturile.

— Nu o să-ncerc să aranjez nimic, până nu-mi spui tu că vrei, Tony, zise Kate.

— Sigur că vrea, doamnă Blackwell.

Tony trase adânc aer în piept.

— Mi-e f-frică, dar ce n-naiba! Să încercăm.

— O să văd ce pot face, zise Kate aruncându-i încă o privire lungă picturii de pe şevalet, după care îi spuse lui Tony, cu tristeţe în ochi: mâine eu trebuie să plec. Putem cina împreună în seara asta?

Şi el îi răspunse:

— Sigur, m-mamă, n-noi suntem liberi.

Kate o întrebă atunci pe Dominique, plină de graţie:

— Unde v-ar plăcea, la *Maxim* sau la…

Dar Tony zise repede:

— Dominique şi cu mine ştim o cafenea m-minunată n-nu prea departe de aici.

Merseră la un bistro din Place Victoire, unde mâncarea era bună şi vinul excelent. Cele două femei păreau să se înţeleagă bine şi Tony era foarte mândru de amândouă. „Este una din cele mai frumoase seri din viaţa mea”, îşi spuse el. „Sunt cu mama şi cu femeia cu care am de gând să mă căsătoresc.”

A doua zi dimineaţă, Kate sună de la aeroport.

— Am dat vreo duzină de telefoane, îi zise ea lui Tony. Nimeni n-a putut să-mi dea un răspuns precis în legătură cu André d’Usseau, dar oricum, dragul meu, sunt foarte mândră de tine. Tablourile sunt minunate. Te iubesc, Tony.

— Şi eu t-te iubesc, m-mamă.

*

Galeria *Goerg* era destul de mare încât să merite denumirea de „intimă”. Două duzini din tablourile lui Tony erau expuse pe pereţi şi se făceau ultimele pregătiri pentru deschidere. Pe o măsuţă de marmură se aflau întinse felii de brânză, biscuiţi şi sticle de *Chablis*. În galerie nu era nimeni în afară de Anton Goerg, Tony, Dominique şi o asistentă care punea ultimul tablou. Anton Goerg îşi privi ceasul.

— În invitaţii am scris ora şapte. Lumea ar trebui să apară din clipă-n clipă.

Tony nu se aşteptase să fie nervos. „Şi nu sunt nervos”, îşi spuse el. „Sunt cuprins de panică!”

— Dacă nu vine nimeni? întrebă el. Adică, dacă nu apare nici măcar o singură persoană?

Dominique zâmbi şi îl mângâie uşor pe obraz.

— Atunci o să mâncăm noi toată brânza şi o să bem tot vinul.

Începură să sosească. Mai puţini la început, apoi din ce în ce mai mulţi. Monsieur Goerg îi întâmpina la uşă. „Nu-mi par toţi colecţionari de artă”, îşi spuse Tony. Ochiul lui exersat îi împărţi în trei categorii: artiştii şi studenţii care veneau la fiecare expoziţie ca să-şi studieze rivalii; negustorii de artă, care veneau ca să poată împrăştia apoi tot felul de vorbe despre pictorii în devenire, şi gloata „diletantă”, constând într-un mare număr de homosexuali şi lesbiene, care păreau să-şi trăiască viaţa în marginile lumii artistice. „N-o să vând nimic, nici un blestemat de tablou”, îşi spuse Tony cu hotărâre.

Monsieur Goerg îi făcu semn din partea cealaltă a încăperii.

— Nu cred că aş vrea să cunosc pe cineva din cei de aici, îi şopti el lui Dominique. Au venit toţi să mă sfâşie.

— Prostii. Au venit să te cunoască. Hai, fii politicos, Tony.

Îi urmă sfatul. Făcu cunoştinţă cu toţi, zâmbi mult şi folosi expresiile potrivite ca răspuns la toate complimentele primite. „Dar or fi fost, într-adevăr, complimente?” se întrebă el. De-a lungul anilor, în cercurile artistice, se crease un vocabular folosit în cazul expoziţiilor susţinute de pictori necunoscuţi. Fraze care spuneau totul şi nimic.

— Simţi că eşti, într-adevăr, acolo…

— N-am mai văzut un stil ca al dumneavoastră…

— Eh, asta da pictură!…

— Îmi vorbeşte…

— N-ar fi putut ieşi ceva mai bun…

Lumea continua să vină şi Tony se întrebă dacă o făceau din curiozitate pentru tablourile lui sau pentru vinul şi brânza pe gratis. Deocamdată, nu vânduse nimic, dar vinul şi brânza se consumau cu repeziciune.

— Ai răbdare, îi şopti monsieur Goerg. Sunt interesaţi, întâi, trebuie să le miroasă. Văd unul care le place, se tot întorc la el. În curând or să întrebe de preţ şi, când muşcă, *voilà!* Totul e aranjat!

— Dumnezeule! Mă simt de parcă aş fi într-o călătorie de pescuit, îi spuse Tony lui Dominique.

Monsieur Goerg veni repede la el.

— Am vândut unul! exclamă el. Peisajul normand. Cu cinci sute de franci.

Clipa aceea avea să-i rămână întipărită în memorie toată viaţa. Cineva cumpărase un tablou făcut de el! Cuiva îi plăcuse atât de mult, încât plătise pentru el, pentru a-l expune acasă sau la birou, ca să-l privească, să trăiască alături de el, să-l arate prietenilor. Era o fărâmă de nemurire. Era un fel de a trăi mai mult de o viaţă, de a te afla în mai multe locuri în acelaşi timp. Un artist de renume se afla în sute de case, birouri şi muzee din toată lumea, făcând plăcere miilor, uneori milioanelor de oameni. Tony se simţea de parcă ar fi intrat în panteonul lui Da Vinci, Michelangelo şi Rembrandt. Nu mai era un amator, ci un profesionist. Cineva dăduse bani pentru munca lui.

Dominique veni repede spre el, cu ochii strălucind de emoţie.

— S-a mai vândut unul, Tony.

— Care? întrebă el cu nerăbdare.

— Cel floral.

Întreaga galerie era acum plină de oameni, de glasuri şi de clinchet de pahare; deodată se făcu linişte. Se auzeau numai şoapte şi toate privirile se îndreptară spre uşă.

André d’Usseau intra în galerie. Avea vreo cincizeci şi cinci de ani, era mai înalt decât un francez obişnuit şi chipul leonin, cu trăsături puternice, era încadrat de un par bogat şi alb. Purta o manta cu pelerină detaşabilă şi o pălărie *Borsalino*, şi era urmat de un grup de paraziţi. În mod automat, toţi cei din încăpere îi făcură loc lui d’Usseau. Nu exista cineva, din cei prezenţi, care să nu îl cunoască.

Dominique îl strânse de mână pe Tony.

— A venit! îi zise ea. E aici!

Monsieur Goerg nu mai cunoscuse o asemenea onoare niciodată şi îi făcea tot felul de plecăciuni.

— Monsieur d’Usseau, murmură el. Ce plăcere! Ce onoare! Vă pot oferi puţin vin sau puţină brânză?

Atunci se certă în sinea lui că nu cumpărase un vin mai bun.

— Vă mulţumesc, răspunse d’Usseau. Dar eu am venit să-mi bucur doar ochii. Aş vrea să-l cunosc pe artist.

Tony era prea uimit ca să se mai poată mişca, aşa că Dominique îl împinse.

— Iată-l, zise Monsieur Goerg. Domnule André d’Usseau, acesta este Tony Blackwell.

Atunci îşi regăsi şi Tony glasul:

— Încântat, domnule. Vă mulţumesc că aţi venit.

André d'Usseau se înclină uşor şi se îndreptă apoi spre tablouri. Toată lumea se dădea înapoi ca să-i facă loc. Înainta încet, uitându-se mult la fiecare tablou. Tony încercă să-i citească ceva pe chip, dar îi fu imposibil. D'Usseau nici nu se încrunta, nici nu zâmbea vreodată. Stătu mai mult timp în faţa uneia din picturi, un nud al lui Dominique, după care îşi continuă drumul. Făcu un complet înconjur al încăperii, fără să-i scape nimic. Tony era ud de transpiraţie.

Când termină, André d'Usseau se îndreptă spre Tony, zicându-i doar:

— Mă bucur că am venit.

După câteva minute de la plecarea criticului, se vândură toate tablourile din galerie. Se năştea un alt mare artist şi toată lumea voia să ia parte.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, exclamă Monsieur Goerg. André d'Usseau a venit în galeria mea! Galeria *mea*! Întreg Parisul va citi mâine în ziare.

„Mă bucur că am venit." André d'Usseau nu aruncă vorbe-n vânt. Asta cere şampanie. Să sărbătorim.

Mai târziu, în seara aceea, Tony şi Dominique sărbătoriră evenimentul în doi. În braţele lui, ea îi zise:

— Am mai dormit şi cu alţi pictori, dar nici unul atât de renumit cum o să fii tu. Mâine tot Parisul va şti cine eşti.

Şi avea perfectă dreptate.

*

A doua zi la cinci, amândoi se îmbrăcară repede şi ieşiră să ia prima ediţie a ziarului de dimineaţă, care abia fusese adus la chioşc. Tony îl deschise la pagina despre artă. Citi cu glas tare:

> *„Expoziţia unui tânăr pictor american, Anthony Blackwell, a avut loc aseară la Galeria Goerg. A fost o adevărată pildă pentru actul critic. Am văzut atâtea expoziţii ale pictorilor talentaţi, încât uitasem cum arată cele cu adevărat proaste. Dar mi-am adus aminte aseară..."*

Chipul lui Tony se făcu cenuşiu.

— Te rog, nu mai citi, zise Dominique, încercând să-i ia ziarul din mină.

— Lasă-mă! strigă el şi continuă lectura:

> *„La început am crezut că era vorba de o glumă. Nu puteam să*

cred că cineva ar fi putut atârna pe pereţi nişte picturi atât de slabe, îndrăznind să le numească artă. Am căutat cea mai mică sclipire de talent, dar vai, nu am găsit nici una. Pictorul ar fi trebuit spânzurat, nu tablourile. L-aş sfătui pe domnul Blackwell foarte sincer să se întoarcă la adevărata sa profesie, de zugrav, bănuiesc."

— Nu-mi vine să cred, şopti Dominique. Nu-mi vine să cred că n-a văzut nimic. Ah, ticălosul!

Şi începu să plângă neputincioasă. Tony avea impresia că pieptul îi era plin cu plumb. Respira greu.

— Ba a văzut, zise el. Şi ştie, Dominique, ştie, adăugă cu o voce plină de durere. Asta doare mai mult. Dumnezeule! Ce prost am fost!

Începu să meargă.

— Unde te duci, Tony?

— Nu ştiu.

Colindă străzile reci ale dimineţii, fără să fie conştient de lacrimile care îi alunecau pe obraji. Peste câteva ore, tot Parisul va citi cronica şi el va deveni obiectul batjocurii. Dar ceea ce îl durea mai mult era faptul că se amăgise singur. Crezuse cu adevărat că îl aştepta o carieră de pictor. Cel puţin, André d'Usseau îl salvase. „Fărâme ale posterităţii", îşi spuse el mohorât. „Fărâme de rahat!" Intră în cel dintâi bar deschis şi începu să bea în neştire.

*

Când se întoarse acasă, în sfârşit, era cinci, a doua zi dimineaţă.

Dominique îl aştepta, înspăimântată.

— Unde ai fost, Tony? Mama ta a încercat să te prindă. E foarte îngrijorată.

— I-ai citit şi ei?

— Da, a insistat, aşa că am...

Sună telefonul. Dominique se uită la Tony şi ridică receptorul.

— Alo? Da, doamnă Blackwell, tocmai a intrat, zise ea şi îi întinse receptorul lui Tony, care ezită puţin înainte să-l ia.

— Bună, m-mamă.

Vocea lui Kate era încărcată de amărăciune.

— Tony, dragul meu, ascultă-mă. Îl pot face să dea o dezminţire, îl...

— Mamă, asta nu e o afacere, zise el. Aici e vorba de opinia unui critic. Şi opinia lui e că ar trebui s-să fiu spânzurat.

— Dragul meu, nu suport să ştiu că suferi atât. Nu cred că pot

suporta… spuse ea, dar nu mai putu continua.

— Nu-i n-nimic, m-mamă, mi-am făcut şi eu puţin de cap. Am încercat ceva şi n-am reuşit. Nu am ce-mi trebuie, pur şi simplu. Îl urăsc pe d'Usseau, dar este c-cel mai bun critic de artă din lume, asta trebuie să recunosc. M-a împiedicat să fac o mare greşeală.

— Tony, aş fi vrut să-ţi pot spune ceva…

— D'Usseau a spus destul. Mai b-bine că am aflat acum şi nu p-peste zece ani, nu? Trebuie să plec din oraşul ăsta.

— Aşteaptă-mă acolo, dragul meu. Mâine plec din Johannesburg şi mergem împreună la New York.

— Bine, zise el şi, după ce închise, se întoarse spre Dominique. Îmi pare rău, n-ai ales bine.

Ea nu zise nimic, ci doar îl privi cu o amărăciune de nedescris.

*

A doua zi după-amiază, în biroul ei din Rue Matignon, Kate Blackwell completa un cec. Cel din faţa ei oftă.

— E păcat! Fiul dumneavoastră e talentat, doamnă Blackwell. Ar fi putut ajunge un mare pictor.

Kate îi aruncă o privire rece.

— Domnule d'Usseaur sunt zeci de mii de pictori în lumea asta. Fiul meu nu trebuie să fie un oarecare în mulţime, zise ea şi îi înmână cecul. Dumneavoastră v-aţi ţinut promisiunea, sunt pregătită să mi-o ţin şi eu pe a mea. *Compania Kruger-Brent* va fi sponsorul muzeelor de artă din Johannesburg, Londra şi New York, iar dumneavoastră veţi fi acela care va alege tablourile – cu un comision foarte bun, bineînţeles.

Dar, mult timp după plecarea lui d'Usseau, fu cuprinsă, de o mare tristeţe. Îşi iubea fiul atât de mult. Dacă el avea să afle vreodată… Ştia ce riscă. Dar nu putea să stea cu mâinile în sân, lăsându-l pe Tony să dea cu piciorul moştenirii. Indiferent cât ar fi costat-o, trebuia să-l protejeze. Compania trebuia protejată. Se ridică, simţindu-se, deodată, foarte obosită. Era timpul să-l ia pe Tony să-l ducă acasă, îl va ajuta să treacă peste tot, aşa încât să poată face ce trebuia.

Să conducă compania.

19

Timp de doi ani, Tony se simţi ca într-un uriaş mecanism, care nu îl ducea nicăieri. Era moştenitorul unui imens conglomerat. *Imperiul Kruger-Brent* includea acum şi fabrici de hârtie, o linie aeriană, bănci şi câteva spitale. Tony învăţă că un nume este cheia care deschide toate uşile. Există cluburi, organizaţii sau cercuri sociale unde puterea nu stă în bani sau în influenţă, ci într-un nume. A fost primit ca membru al *Clubului Uniunii*, al *Clubului The Brook* şi *The Links*. Era bine primit oriunde se ducea, dar se simţea ca un impostor. Nu făcuse absolut nimic pentru a merita toate, acele lucruri. Se afla în umbra uriaşă a bunicului său şi avea impresia că era mereu comparat cu el. Era nedrept, pentru că nu mai existau mine peste care să treacă, nu mai erau paznici care să-l împuşte şi nici rechini ameninţători. Toate povestirile acelea nu aveau nimic comun cu Tony, ci aparţineau unui secol trecut, unui alt timp şi alt loc, nu erau decât acte eroice comise de un străin.

Tony muncea de două ori mai mult decât oricine altcineva din companie. Se obosea nemilos încercând să scape de nişte amintiri prea chinuitoare. Îi scrise lui Dominique, dar scrisorile i se întorceau, nedeschise. Îi telefonă profesorului Cantal, dar Dominique nu mai poza la şcoală. Dispăruse.

Tony se descurca în munca sa metodic, fără pasiune şi fără dragoste, iar dacă simţea un gol imens în sufletul lui, nimeni nu îşi dădea seama. Nici chiar Kate, care primea rapoarte săptămânale în privinţa lui

Tony, fiind încântată de ele.

— Are un talent înnăscut pentru afaceri, îi zise ea lui Brad Rogers.

Lua orele lungi, în care fiul ei lucra, drept dovadă pentru cât de mult îi plăcea ce făcea. Când se gândea că fusese gata să dea cu piciorul viitorului, se cutremură şi era fericită că îl salvase.

*

În 1948, la putere în Africa de Sud era Partidul Naţionalist. Migraţia era strict controlată şi familii întregi erau separate în interesul guvernului. Fiecare negru trebuia să poarte asupra lui un „bewyshock", care era mai mult decât un permis, era pur şi simplu viaţa, era certificat de naştere, permis de lucru, chitanţa taxelor plătite. Îi controlau toate mişcările, viaţa însăşi. Din ce în ce mai multe revolte aveau loc în Africa de Sud, dar erau înăbuşite cu brutalitate de poliţie. Kate citea din când în când prin ziare de sabotaje şi tulburări, iar numele lui Banda era totdeauna cel mai des pomenit. Era încă un conducător, în ciuda vârstei lui înaintate. „Sigur că luptă pentru poporul lui", îşi spuse ea. „Doar e Banda!"

*

Kate îşi sărbători cea de-a cincizeci şi şasea aniversare împreună cu Tony în casa de pe Fifth Avenue. Îşi spuse în sinea ei: „Tânărul acesta frumos de douăzeci şi patru de ani nu poate fi fiul meu. Eu sunt prea tânără." Iar el toasta:

— P-pentru f-fantastica mea m-mamă. La m-mulţi ani!

— Ar fi trebuit să spui pentru fantastica şi bătrâna mea mamă.

„Peste puţin timp mă voi retrage, dar fiul meu îmi va lua locul", îşi spuse ea. „Fiul meu!"

În urma insistenţelor ei, Tony se mutase în casa de pe Fifth Avenue.

— E mult prea mare pentru mine, îi spuse Kate. Vei avea toată aripa de răsărit şi toată intimitatea de care vei avea nevoie.

Lui Tony îi era mai uşor să cedeze decât să se certe.

Luau micul dejun totdeauna împreună, subiectul fiind invariabil *Compania Kruger-Brent.* Tony se mira cum mama sa putea să ţină atât de mult la ceva lipsit de chip şi de suflet, o grămadă amorfă de clădiri, maşinării şi cifre. „Unde era vraja?" Cu toate misterele existente pe pământ, cum putea cineva să vrea să-şi irosească viaţa strângând averi peste averi, din ce în ce mai multă putere? Tony nu îşi înţelegea deloc

mama. Dar o iubea. Şi încerca să fie la înălţimea aşteptată de ea.

*

Zborul de la Roma la New York fusese liniştit. Lui Tony îi plăcea compania *Pan American*. Călătoriile erau plăcute şi eficiente. Lucra la rapoartele în legătură cu achiziţiile de peste ocean de când decolase, refuzând cina şi ignorând stewardesele care îi tot ofereau băuturi, perne sau orice altceva i-ar fi făcut plăcere atrăgătorului lor pasager.

— Vă mulţumesc, domnişoară, mă simt foarte bine.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, domnule Blackwell...

— Vă mulţumesc.

O femeie între două vârste, care stătea pe scaunul de lângă Tony, se uita pe o revistă de modă. Se întâmplă să arunce o privire exact când dădea o pagină şi înlemni, în imagine era un model în rochie de seară. Era chiar Dominique. Nu exista nici o îndoială. Aceiaşi pometi înalţi şi delicaţi, aceiaşi ochi verzi, acelaşi bogat păr blond. Inima începu să-i bată foarte tare.

— Mă scuzaţi, îi spuse Tony tovarăşei sale de drum. Îmi daţi mie pagina aceasta?

A doua zi dimineaţă, Tony a căutat la telefon respectiva agenţie publicitară.

— Aş vrea să găsesc unul din modelele dumneavoastră. N-aţi putea să...

— O clipă, vă rog.

Apoi se auzi vocea unui bărbat:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Am văzut o fotografie în numărul de luna aceasta din *Vogue*. Un model prezentând o rochie de seară pentru magazinele *Rothman*. Dumneavoastră vă ocupaţi de acest lucru?

— Da.

— Îmi puteţi spune numele agenţiei unde lucrează acel model?

— Agenţia *Carleton Blessing*, îi spuse persoana dându-i numărul de telefon.

O clipă mai târziu, Tony vorbea cu o femeie de la Agenţia *Blessing*.

— Încerc să găsesc unul din modele, Dominique Masson, zise el.

— Regret, dar de regulă nu dăm informaţii personale, îi răspunse femeia şi îi închise telefonul.

Tony rămase privind lung receptorul. Trebuia să existe o cale de a da

de Dominique. Intră în biroul lui Brad Rogers.

— Bună dimineaţa, Tony. Bei o cafea?

— Nu, mulţumesc. Brad, ai auzit de *Agenţia de modele Carleton Blessing*?

— Cred şi eu. Doar e a noastră.

— Cum?

— Este sub tutela uneia din filialele noastre.

— Când am luat-o?

— Acum vreo doi ani. Cam în aceeaşi perioadă cu venirea ta la companie. De ce te interesează?

— Încerc să o găsesc pe una din fete. O veche prietenă.

— Nimic mai simplu. Un telefon şi…

— Lasă, mă descurc singur, îţi mulţumesc, Brad.

O uşoară nerăbdare începu să-l cuprindă.

*

În seara aceea, Tony se duse la birourile agenţiei respective şi se anunţă. Un minut mai târziu, intra în biroul preşedintelui, domnul Tilton.

— Ce onoare, domnule Blackwell, sper că nu sunt probleme. Doar profiturile în ultimul trimestru…

— Nu aceasta-i problema. Mă interesează unul din modele, Dominique Masson.

Chipul lui Tilton se lumină.

— S-a dovedit a fi una din cele mai bune. Mama dumneavoastră are un ochi extraordinar.

Tony crezu că nu înţelesese bine.

— Poftim?

— Chiar mama dumneavoastră ne-a rugat să o angajăm pe Dominique. Acest lucru a fost o parte din înţelegerea cu *Compania Kruger-Brent*, când ne-a preluat. Totul e scris în hârtii, dacă doriţi…

— Nu, zise Tony neînţelegând nimic din ce auzea. „De ce să fi făcut mama lui…?”

— Îmi puteţi da adresa lui Dominique, vă rog?

— Bineînţeles, domnule Blackwell. A pozat în Vermont astăzi, dar trebuie să se întoarcă… mâine după-amiază, îi spuse el după ce aruncă o privire pe program.

*

Tony aştepta lângă locuinţa lui Dominique, când văzu o maşină neagră că opreşte şi pe ea coborând. Era însoţită de un bărbat cu aspect atletic, care îi ducea bagajul. Dominique rămase înmărmurită când îl văzu pe Tony.

— Tony! Dumnezeule! Ce… ce cauţi aici?

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Altădată, amice, zise atletul. Avem o după-amiază foarte încărcată.

Dar Tony nu-i aruncă nici măcar o privire.

— Spune-i prietenului tău să plece.

— Hei, cine naiba te crezi…?

Dominique se întoarse şi îi spuse:

— Te rog să pleci, Ben. Te sun eu mai târziu.

Acesta ezită o clipă, după care ridică din umeri.

— Foarte bine.

Îi mai aruncă o privire lui Tony, se urcă în maşină şi plecă.

Dominique se întoarse spre Tony.

— Vino înăuntru.

Apartamentul era foarte mare, cu covoare albe, draperii şi mobilat modern. Trebuia să fi costat o avere.

— O duci bine, zise el.

— Da. Am avut noroc, spuse ea jucându-se nervoasă cu bluza. Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Am încercat să iau legătura cu tine după ce-am plecat de la Paris.

— M-am mutat.

— În America?

— Da.

— Cum ai reuşit să te angajezi la această agenţie?

— Am… am răspuns unui anunţ din ziar, zise ea slab.

— Când ai întâlnit-o tu prima oară pe mama, Dominique?

— În… apartamentul tău de la Paris, ai uitat? Noi…

— Termină cu jocul ăsta, îi spuse el simţindu-se cuprins de o furie teribilă. S-a terminat. N-am lovit niciodată o femeie, dar dacă îmi mai spui o singură minciună, îţi promit că faţa ta nu va mai fi bună de fotografiat.

Dominique dădu să spună ceva, dar furia din ochii lui o împiedică.

— Te mai întreb o dată. Când ai întâlnit-o prima dată pe mama?

De astă dată nu mai ezită.

— Când ai fost primit la *Ecole des Beaux-Arts.* Mama ta a aranjat ca

eu să fiu model acolo.

El simţi că-i vine rău, dar se sili să continue.

— Aşa încât să te pot întâlni eu?

— Da, eu…

— Şi te-a plătit să-mi fii amantă, să te prefaci că mă iubeai?

— Da. Era după război – groaznic. N-aveam nici un ban. Înţelegi? Dar, crede-mă, Tony, am ţinut la tine. Am ţinut cu adevărat…

— Nu-mi răspunde decât la întrebări.

Sălbăticia din glasul lui o înspăimântă. Avea în faţă un străin, un om în stare de orice violenţă.

— De ce?

— Mama ta voia să te supraveghez.

Îşi aminti căldura lui Dominique şi felul cum făcea dragoste – pentru care era plătită prin bunăvoinţa mamei lui – şi i se făcu rău de ruşine. Tot timpul el nu fusese altceva decât marioneta mamei, controlată şi manipulată de ea. El nu însemnase niciodată nimic în ochii ei. Nu era fiul ei, nu era decât coroana ei princiară, moştenitorul ei. Pentru ea doar compania conta. Îi mai aruncă o privire lui Dominique, după care ieşi. Ea rămase privind în urma lui, cu lacrimi în ochi şi zicându-şi: „Nu te-am minţit când ţi-am spus că te-am iubit, Tony. Atunci nu te-am minţit.”

*

Când Tony se întoarse acasă, foarte beat, o găsi pe Kate în bibliotecă.

— Am v-vorbit cu Dominique, îi zise el. Trebuie să vă fi d-distrat f-foarte bine amândouă pe seama mea.

Kate avu un sentiment alarmant.

— Tony…

— De acum încolo v-vreau să nu te m-mai amesteci în v-viaţa mea. Mă auzi? strigă el şi ieşi din încăpere clătinându-se.

Kate se uită după el, cuprinsă deodată de un sentiment rău prevestitor.

20

A doua zi, Tony se mută într-un apartament în Greenwich Village. Nu mai lua masa cu mama lui, relaţiile cu Kate având doar un caracter impersonal, de afaceri. Din când în când, ea încerca împăcarea, dar Tony o ignora.

O durea sufletul. Dar nu făcuse decât ce trebuia pentru Tony. Aşa cum făcuse odată pentru David. Nu l-ar fi putut lăsa pe nici unul din ei să plece. Tony era singura fiinţă din lume pe care o iubea Kate, iar ea îl vedea cum se izola din ce în ce mai mult, închizându-se în el însuşi şi respingându-i pe toţi. Nu avea nici un prieten. Unde odată fusese cald şi sociabil, acum era rece şi rezervat. Ridicase un zid în jurul lui, zid pe care nimeni nu îl putea învinge. „I-ar trebui o soţie care să aibă grijă de el” îşi spuse Kate. „Şi un fiu. Trebuie să-l ajut. Trebuie.”

*

Brad Rogers intră la ea în birou spunând:

— Mă tem că vom avea necazuri.

— Ce s-a-ntâmplat?

Îi puse o telegramă pe birou.

— Parlamentul sud-african a scos în afara legii Consiliul Reprezentativ al Nativilor şi a aprobat legea comunistă.

— Dumnezeule! exclamă Kate.

Legea nu avea nimic comun cu comunismul, ci doar spunea că oricine nu era de acord cu politica guvernului şi încerca să schimbe ceva se făcea vinovat, putând fi condamnat.

— Aşa învinge ei rezistenţa negrilor, zise ea. Dacă…

O întrerupse secretara.

— Un telefon din străinătate. Domnul Pierce din Johannesburg.

Jonathan Pierce era directorul filialei din Johannesburg. Kate ridică receptorul.

— Bună, Johnny, ce mai faci?

— Bine, Kate. Am crezut că ar fi bine să-ţi spun ceva.

— Ce anume?

— Tocmai am fost anunţat că poliţia l-a prins pe Banda.

*

Luă imediat avionul spre Johannesburg. Îi alertase pe toţi avocaţii companiei întrebându-i ce se putea face pentru Banda. Nici chiar puterea şi prestigiul ei nu îl puteau salva. Fusese numit inamic al statului şi nici nu se putea gândi cum aveau să-l pedepsească. Cel puţin trebuia să-l vadă, să-i vorbească şi să-i ofere orice fel de ajutor pe care i-l putea acorda.

Imediat ce ateriză în Johannesburg, Kate se duse la birou şi îl sună pe directorul închisorilor.

— Se află într-un bloc de izolare, doamnă Blackwell, şi nu are dreptul să primească vizite. Totuşi, pentru dumneavoastră, o să văd ce pot face…

A doua zi dimineaţa, Kate era la închisoarea din Johannesburg, faţă în faţă cu Banda, care purta cătuşe şi de care era despărţită de un geam. Părul îi albise complet. Kate nu ştia la ce să se aştepte – la disperare, dispreţ – dar Banda îi zâmbi şi îi zise:

— Ştiam că o să vii. Eşti exact ca tatăl tău. Nu poţi să stai departe de necazuri, nu?

— Uite cine vorbeşte, îi zise ea. Fir-ar să fie! Cum te scot acum de-aici?

— Într-o ladă. Numai aşa o să-mi dea drumul de-aici.

— Am o mulţime de avocaţi buni, care…

— Las-o baltă, Kate. M-au prins în mod cinstit. Şi eu trebuie să scap tot aşa.

— Ce vrei să spui?

— Mie nu-mi plac cuştile, niciodată nu mi-au plăcut. Şi încă n-au construit una în care să mă poată ţine pe mine.

— Banda, nu încerca. Te rog. Or să te omoare.

— Nimic nu mă poate ucide pe mine, zise el. Ai în faţă un om pe care nu l-au omorât nici rechinii, nici minele şi nici câinii de pază, adăugă el şi ochii i se aprinseră puţin. Ştii ceva, Kate? Cred că atunci a fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea.

*

Când Kate s-a dus să-l vadă săptămâna următoare, administratorul i-a spus:

— Îmi pare rău, doamnă Blackwell, a trebuit să-l mutăm din motive de securitate.

— Şi unde e?

— Nu pot să vă spun.

*

Trezindu-se a doua zi dimineaţă, citi un titlu scris cu litere mari în ziarul care i se aduse pe tava cu micul dejun:

„CONDUCĂTOR REBEL UCIS ÎN TIMP CE ÎNCERCA SĂ EVADEZE”.

O oră mai târziu se afla în biroul administratorului.

— A fost împuşcat în timpul unei tentative de evadare, doamnă Blackwell. Asta-i tot.

„Te-nşeli”, îşi spuse Kate. „E mai mult. Mult mai mult.” Banda murise, dar, oare, visul lui de eliberare murise şi el?

După două zile, după ce aranjă totul pentru înmormântare, Kate plecă spre New York. Privi pe fereastră, ca să-şi mai vadă o dată pământul drag. Solul era roşcat, bogat şi fertil, iar în adâncuri existau comori care depăşeau orice închipuire. Era pământul ales de Dumnezeu, care fusese foarte generos. Dar era un blestem asupra acestui pământ. „Nu mă voi mai întoarce niciodată aici”, îşi spuse ea cu tristeţe. „Niciodată.”

*

Una din sarcinile lui Brad Rogers era să supravegheze Departamentul Planificării pe Termen Lung al *Companiei Kruger-Brent*. Se pricepea foarte bine în a găsi achiziţii profitabile.

Într-o zi de început de mai, intră în biroul lui Kate zicându-i:

— Am găsit ceva interesant. Două companii, continuă el şi îi puse pe

masă două mape. Dacă punem mâna pe una din ele, dăm lovitura.

— Îşi mulţumesc, Brad. O să mă uit pe ele în seara asta.

În aceeaşi seară, Kate cină singură şi studie rapoartele lui Brad în legătură cu cele două companii – *Wyatt Oil & Tool* şi *International Technology*. Ambele rapoarte erau lungi şi amănunţite, încheindu-se cu literele NIS, codul companiei pentru Ne-Interesat în Vânzare, ceea ce însemna că, dacă acele companii puteau fi preluate, era nevoie de ceva mai mult decât o simplă tranzacţie. „Şi merită să fie luate”, îşi spuse ea. Fiecare din ele era condusă de câte o persoană bogată şi inteligentă, care elimina orice încercare şi posibilitate de preluare. Nu era altceva decât o provocare şi Kate nu mai fusese provocată de mult. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai multe posibilităţi începeau să se contureze. Studie iar hârtiile. *Wyatt Oil & Tool* era proprietatea unui texan pe nume Charlie Wyatt, iar printre bunurile companiei se aflau sonde producătoare de petrol, o companie utilitară şi duzini de câmpuri de petrol arendate. Fără nici o îndoială, *Wyatt Oil & Tool* ar fi fost o foarte bună achiziţie pentru *Kruger-Brent*.

După aceea îşi îndreptă atenţia asupra celeilalte companii, *International Technology*, proprietatea unui german, contele Frederick Hoffman. Pornise de la o mică oţelărie în Essen şi, cu anii, devenise un uriaş conglomerat, de şantiere navale, uzine petrochimice, o întreagă flotă de petroliere şi un compartiment de computere.

Oricât de mare ar fi fost *Kruger-Brent*, nu putea lua decât una din ele. Kate ştia şi pe care o voia. NIS scria pe hârtie.

„Mai vedem noi”, îşi spuse ea.

*

A doua zi dimineaţă îl chemă pe Brad Rogers.

— Tare aş vrea să ştiu cum ai pus mâna pe astea, îi spuse ea. Povesteşte-mi despre Charlie Wyatt şi Frederick Hoffman.

Brad se pregătise foarte bine.

— Charlie Wyatt s-a născut în Dallas. Emfatic, vulgar, îşi conduce propriul imperiu, foarte deştept. A început de la zero, a avut noroc riscând în afacerile cu petrol, s-a extins din ce în ce mai mult şi acum are aproape jumătate din Texas.

— Câţi ani are?

— Patruzeci şi şapte.

— Copii?

— O fată de douăzeci şi cinci de ani, care din câte am auzit, e extraordinar de frumoasă.

— E căsătorită?

— Divorţată.

— Despre Frederick Hoffman.

— E cu vreo doi ani mai tânăr decât Charlie Wyatt. E conte, provine dintr-o distinsă familie germană din Evul Mediu. Văduv. Bunicul lui a început cu o mică oţelărie, pe care Frederick Hoffman a moştenit-o de la tatăl său, transformând-o într-un conglomerat. A fost primul care s-a ocupat de computere. Deţine o mulţime de patente de microprocesoare. De câte ori ne folosim de un computer, contele Hoffman câştigă o grămadă de bani.

— Are copii?

— O fată de douăzeci şi trei de ani.

— Cum arată?

— N-am reuşit să aflu, se scuză Brad. E o familie foarte retrasă. Nu se învârt decât în propriile cercuri, adăugă el şi ezită puţin înainte să continue: Poate ne pierdem timpul, Kate; am stat de vorbă cu directorii ambelor companii. Nici Wyatt, nici Hoffman nu sunt interesaţi să vândă sau să se asocieze., Dacă le-ai studia situaţia financiară, ai zice că ar fi nebuni dacă ar face-o.

Senzaţia de provocare o cuprinse din nou pe Kate.

*

Zece zile mai târziu, Kate era invitată de către preşedintele Statelor Unite la o conferinţă a marilor industriaşi, care avea loc la Washington, pentru a se discuta despre sprijinul acordat ţărilor subdezvoltate. Kate dădu un telefon şi, imediat după aceea, Charlie Wyatt şi contele Frederick Hoffman primiră invitaţii la respectiva conferinţă.

Îşi formase o impresie în legătură cu amândoi, care se dovedi a fi foarte potrivită. Nu cunoscuse niciodată vreun texan timid şi Charlie Wyatt nu era deloc o excepţie. Era un individ masiv, cu umeri enormi şi un corp de fotbalist care avea tendinţe de îngrăşare. Un chip mare şi vulgar, vocea puternică. Se dovedi a fi foarte cumsecade sau ar fi fost aşa, dacă ea nu ar fi ştiut cum să procedeze. Charlie Wyatt nu îşi construise imperiul cu ajutorul şansei. Era un adevărat geniu în afaceri. După ce vorbi cu el zece minute, Kate îşi dădu seama că nu era genul de om care să fie constrâns să facă ce nu voia. Era foarte încăpăţânat. Nimeni nu îi putea lua

compania, dar ea îi aflase punctul slab şi îi era de ajuns.

Frederick Hoffman era cu totul opus. Bine făcut, cu un chip aristocratic şi păr şaten cu puţin alb pe la tâmple. Era extraordinar de corect şi foarte politicos. La suprafaţă, Frederick Hoffman era plăcut şi vesel, înăuntru, însă, Kate bănuia răceala.

*

Conferinţa din Washington a durat trei zile şi a decurs bine. A fost prezidată de vice-preşedinte, preşedintele apărând doar pentru puţin timp. Kate Blackwell a făcut impresie asupra tuturor, fiind o femeie atrăgătoare, plină de farmec şi conducând un imperiu la construirea căruia ajutase, ceea ce i-a fascinat pe toţi, exact ce urmărea ea.

Când îl prinse singur pe Charlie Wyatt, îl întrebă foarte nonşalant:

— Este aici şi familia dumneavoastră, domnule Wyatt?

— Am adus-o pe fiica mea. Are de făcut unele cumpărături.

— Într-adevăr? E minunat.

Nimeni nu ar fi bănuit că ştia nu numai că venise însoţit de fiica sa, ci şi ce fel de rochie îşi cumpărase aceasta de la *Garfinckel* în dimineaţa aceea.

— O să dau vineri o mică petrecere la Dark Harbor şi mi-ar face mare plăcere dacă aţi veni şi dumneavoastră cu fiica.

Wyatt nu ezită nici o clipă măcar.

— Am auzit mult vorbindu-se de proprietatea dumneavoastră, doamnă Blackwell, şi aş fi încântat să o vizitez.

Kate zâmbi.

— Perfect, atunci voi aranja totul ca să fiţi aduşi cu avionul mâine seară.

Zece minute mai târziu, stătea de vorbă cu Frederick Hoffman.

— Vă aflaţi singur la Washington, domnule Hoffman? îl întrebă ea. Sau e şi soţia cu dumneavoastră?

— Soţia mea a murit acum câţiva ani, zise el. Sunt doar cu fiica mea.

Kate ştia că locuiau la Hotelul *Hay-Adams*, în apartamentul 418.

— Aş vrea să dau vineri o mică petrecere la Dark Harbor şi mi-ar face mare plăcere să veniţi şi dumneavoastră cu fiica mâine, să petrecem sfârşitul de săptămână împreună.

— Ar trebui să mă întorc în Germania, îi răspunse Hoffman, dar, după ce o privi o clipă, adăugă zâmbind: Dar bănuiesc că încă o zi, două n-or să conteze prea mult.

— Minunat, atunci voi aranja totul pentru transportul dumneavoastră.

*

Făcea parte din obiceiul lui Kate să dea câte o petrecere la Dark Harbor o dată la două luni, unde veneau unii din cei mai influenţi oameni din lume şi care erau întotdeauna fructuoase. Kate avea de gând să facă în aşa fel, încât aceasta să fie chiar foarte deosebită. Trebuia să fie sigură că avea să vină şi Tony. Tot anul nu se obosise să apară prea des şi, atunci când o făcea, nu stătea prea mult. De data aceasta, însă, trebuia neapărat să vină şi să rămână.

Când Kate îi vorbi despre weekend, el răspunse scurt:

— N-nu p-pot. Plec luni în C-Canada şi am f-foarte m-multe lucruri de făcut înainte.

— Dar este foarte important, îi spuse atunci ea. Or să vină Charlie Wyatt şi contele Hoffman şi…

— Îi cunosc, o întrerupse el. Am v-vorbit cu Brad Rogers. N-avem nici o şansă să luăm v-vreuna din c-companii.

— Dar aş vrea, totuşi, să încerc.

O privi puţin, după care o întrebă:

— Pe c-care o v-vrei?

— *Wyatt Oil & Tool* ne-ar creşte foarte mult profiturile, cu vreo cincisprezece la sută sau chiar mai mult. Când ţările arabe îşi vor da seama că ţin toată lumea în mână, vor forma un cartel şi preţul petrolului va creşte vertiginos, acesta devenind aur, pur şi simplu.

— Şi *International T-Technology*?

Kate ridică din umeri.

— E bună, dar mai bună e *Wyatt Oil & Tool.* Pentru noi e cea mai bună achiziţie şi am nevoie de tine acolo, Tony. Canada mai poate aştepta câteva zile.

Tony nu suporta petrecerile. Ura acele conversaţii nesfârşite şi plictisitoare, acei bărbaţi lăudăroşi şi acele femei răpitoare. Dar acum era vorba de afaceri.

— Bine.

Toate piesele erau la locul lor.

*

Cei doi Wyatt au zburat până la Maine cu un *Cessna* al companiei, iar din locul unde i-a lăsat ferryboat-ul şi până la Cedar Hill House au mers cu o limuzină. Kate îi întâmpină la intrare. Brad Rogers avusese dreptate în privinţa fiicei lui Charlie Wyatt, Lucy, care era izbitor de frumoasă. Înaltă, brunetă cu ochi căprui, avea trăsături aproape perfecte, iar rochia *Galanos* îi scotea perfect în evidenţă silueta uimitoare. Tot Brad îi spusese că divorţase de doi ani de un italian bogat. I-o prezentă lui Tony aşteptând vreo reacţie, dar nu văzu nici una. El îi salută pe amândoi cu aceeaşi politeţe, după care îi conduse la bar, unde un barman aştepta să prepare băuturile.

— Ce încăpere minunată, exclamă Lucy, al cărei glas era neaşteptat de dulce, fără nici un accent texan. Îţi petreci mult timp aici? îl întrebă ea apoi pe Tony.

— Nu.

Aşteptă să continue, dar văzând că el tace, întrebă iar:

— Ai crescut aici?

— Parţial.

Kate continuă conversaţia, trecând uşor peste tăcerea lui Tony.

— Cele mai frumoase amintiri ale lui sunt legate de această casă, dar bietul de el e atât de ocupat, încât nici nu mai are timp să treacă pe aici, nu-i aşa, Tony?

Acesta îi răspunse aruncându-i o privire rece:

— Nu. De fapt, eu ar fi trebuit să plec în C-Canada.

— Dar a amânat plecarea ca să vă poată întâlni, zise Kate repede.

— Sunt încântat, spuse Charlie Wyatt. Am auzit foarte multe despre tine, fiule, îi spuse el zâmbind. N-ai vrea să lucrezi pentru mine, nu?

— N-nu cred că aceasta este intenţia m-mamei mele, domnule Wyatt.

Charlie Wyatt zâmbi din nou.

— Ştiu.

După care se întoarse spre Kate.

— Mama dumitale este o adevărată doamnă. Ar fi trebuit să o vezi la întrunirea de la Casa Albă.

Se opri când Frederick Hoffman intră însoţit de fiica sa, Marianne. Aceasta era copia fidelă a tatălui. Aceleaşi trăsături aristocratice şi părul lung şi blond. Purta o rochie albă de şifon. Pe lângă Lucy Wyatt părea foarte ştearsă.

— Îmi permiteţi să vă prezint pe fiica mea, Marianne? zise contele. Ne scuzaţi că am întârziat, dar avionul a stat mai mult pe aeroportul *La*

Guardia.

— Ce păcat, zise Kate şi Tony îşi dădu seama că ea fusese cea care aranjase întârzierea.

Îi adusese în avioane separate, aşa încât cei doi Wyatt să ajungă mai devreme şi ceilalţi mai târziu.

— Noi tocmai beam ceva. Dumneavoastră ce-aţi dori?

— Un scotch, vă rog, zise contele Hoffman, iar Kate se întoarse spre Marianne.

— Dumneata, draga mea?

— Nimic, mulţumesc.

După câteva minute începură să sosească şi ceilalţi invitaţi, Tony se plimba printre ei, jucându-şi rolul de gazdă. Nimeni, în afară de Kate, nu şi-ar fi dat seama cât de puţin însemnau petrecerile pentru el. Ştia că nu era vorba de plictiseală, ci era, pur şi simplu, izolat de ceea ce se întâmpla în jurul lui. Îşi pierduse interesul pentru oameni şi acest lucru o îngrijora.

Două mese au fost aranjate în sufragerie. Kate o aşeză pe Marianne Hoffman la o masă între un judecător de la Curtea supremă şi un senator, iar pe Lucy Wyatt în dreapta lui Tony la cealaltă masă. Toţi bărbaţii – fie căsătoriţi, fie necăsătoriţi – o fixau pe Lucy. Kate o ascultă cum încerca să-l atragă pe Tony într-o discuţie. Era clar că îl plăcea. Kate îşi zâmbi în sinea ei. Era un început bun.

A doua zi de dimineaţă, sâmbătă, la micul dejun, Charlie Wyatt îi spuse lui Kate:

— Aveţi un yaht foarte frumos, doamnă Blackwell, cât este de mare?

— Nu prea ştiu, zise ea şi, întorcându-se spre Tony, îl întrebă: Tony, cât de mare este *Corsair*?

Ştia perfect cât era de mare, dar Tony răspunse politicos:

— Cincizeci de metri.

— Nu prea ne dăm în vânt după bărci în Texas, ne grăbim tot timpul. Călătorim mai mult cu avionul, zise Wyatt râzând. Poate ar fi bine să-ncerc şi eu să-mi ud picioarele.

Kate zâmbi şi zise:

— Speram că o să-mi permiteţi să vă arăt insula.

După ce o privi gânditor, Charlie Wyatt îi răspunse:

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, doamnă Blackwell.

Tony îi privi pe amândoi fără să spună nimic. Prima mişcare se făcuse şi se întrebă dacă Charlie Wyatt era, oare, conştient. Probabil nu. Era un om de afaceri inteligent, dar nu mai întâlnise niciodată pe cineva cum era Kate Blackwell.

Ea se întoarse apoi spre Tony şi Lucy, zicând:

— E o zi atât de frumoasă. De ce nu faceţi o plimbare cu barca?

Înainte ca Tony să poată refuza, Lucy spuse:

— Vai, mi-ar face mare plăcere.

— Îmi p-pare r-rău, spuse Tony tăios. Aştept câteva telefoane de peste ocean.

Simţea privirea dezaprobatoare a mamei sale aţintită asupra lui.

Kate îi spuse lui Marianne Hoffman:

— Nu l-am văzut pe tatăl dumitale în această dimineaţă.

— A ieşit să viziteze insula. Obişnuieşte să se trezească devreme.

— Am înţeles că îţi place să călăreşti. Avem nişte cai foarte frumoşi aici.

— Vă mulţumesc, doamnă Blackwell, o să mă plimb puţin doar, dacă nu vă supăraţi.

— Sigur că nu, zise Kate întorcându-se iar spre Tony şi întrebându-l cu o voce de oţel: Eşti sigur că nu te răzgândeşti în legătură cu plimbarea cu domnişoara Wyatt?

— Sunt s-sigur.

Era o victorie neînsemnată, dar, totuşi, o victorie. Lupta era strânsă şi el nu avea deloc de gând să o piardă. Nu de această dată. Nu mai avea puterea să-l înşele, îl folosise ca pe o marionetă o dată şi era conştient că voia să încerce şi acum acelaşi lucru, dar nu avea să reuşească. Voia Compania *Wyatt Oil & Tool*. Charlie Wyatt nu avea nici o intenţie de asociere sau vânzare, dar cum fiecare are un punct slab, Kate îl găsise pe al lui: fiica sa. Dacă Lucy se căsătorea cu un Blackwell, o asociere devenea inevitabilă. Tony îşi privi mama peste masă, dispreţuind-o. Plănuise foarte bine capcana. Lucy nu era numai frumoasă, ci şi inteligentă şi fermecătoare. Dar era şi ea doar o marionetă, cum fusese el, şi nimic în lume nu îl putea convinge să o atingă. Aceasta era o luptă între el şi mama lui.

Când termină micul dejun, Kate se ridică şi îl întrebă:

— Tony, înainte să primeşti telefoanele acelea, ce-ar fi să-i arăţi domnişoarei Wyatt grădinile?

Nu mai avea cum să refuze, aşa că acceptă, dar avea să aibă grijă să nu dureze prea mult. Kate se întoarse atunci spre Charlie Wyatt.

— Vă interesează cărţile vechi? Am o adevărată colecţie în bibliotecă.

— Mă interesează orice vreţi să-mi arătaţi, spuse texanul.

Amintindu-şi deodată, Kate o întrebă pe Marianne Hoffman:

— O să te simţi bine, draga mea?

— Foarte bine, mulţumesc, doamnă Blackwell, vă rog să nu vă gândiţi la mine.

— Nici nu mă gândesc.

Şi Tony ştia că nu minţea. Domnişoara Hoffman nu îi era de nici un folos, aşa că o îndepărta zâmbind, dar cu o cruzime pe care Tony o detestă.

Lucy îl privea.

— Eşti gata, Tony?

— Da, răspunse el, după care se îndreptară spre uşă.

Nu erau încă destul de departe ca Tony să nu îşi audă mama spunând:

— Nu-i aşa că sunt o pereche minunată?

Se plimbară prin grădină, îndreptându-se spre locul unde era ancorat *Corsair*. Erau acri întregi de flori viu colorate care umpleau aerul cu parfumul lor.

— E un adevărat paradis, zise Lucy.

— Da.

— Noi n-avem asemenea flori în Texas.

— Nu?

— E aşa linişte aici.

— Da.

Atunci ea se opri brusc şi se întoarse să îl privească. Văzând-o supărată, o întrebă:

— Am spus ceva care te-a jignit?

— Tocmai asta e, că n-ai spus nimic, asta găsesc eu jignitor. Tot ce-am putut să scot de la tine a fost da şi nu. Mă faci să mă simt de parcă... de parcă m-aş ţine după tine.

— Aşa e? întrebă el şi ea începu să râdă.

— Da. Dacă aş reuşi să te-nvăţ să vorbeşti, ar fi, într-adevăr, ceva.

Tony zâmbi.

— La ce te gândeşti? îl întrebă ea.

— La nimic.

Dar se gândea la mama lui şi cât de puţin îi plăcea ei să piardă.

*

Kate îi arăta lui Charlie Wyatt biblioteca din lemn de stejar. În rafturi se aflau primele ediţii ale lui Oliver Goldsmith, Laurence Sterne, Tobias

Smollett şi John Donne, alături de Ben Johnson. Mai erau Samuel Butler, John Bunyan şi o ediţie rară din 1813 a *Reginei Mab*. Wyatt se plimba de-a lungul rafturilor cu comori cu ochii strălucind. Se opri, deodată, în faţa unei ediţii, frumos legată, a lui *Endymion* de John Keats.

— Aceasta e o copie Roseberg, zise el şi Kate îl privi surprinsă.

— Exact. Nu sunt decât două asemenea copii.

— Eu o am pe cealaltă, îi zise Wyatt.

— Ar fi trebuit să-mi închipui, spuse ea râzând. Acest aer de texan neaoş m-a derutat.

Wyatt zâmbi.

— Chiar aşa? E un foarte bun camuflaj.

— Unde ai studiat?

— La Şcoala de exploatare minieră din Colorado şi apoi la *Oxford*, cu o bursă *Rhodes*, zise el şi o privi o clipă. Mi s-a spus că tu ai aranjat să fiu invitat la conferinţa de la Casa Albă.

Ea ridică din umeri.

— Doar ţi-am menţionat numele şi au fost încântaţi să te cheme.

— A fost foarte frumos din partea ta, Kate. Eh, şi acum, că suntem numai noi, de ce nu-mi spui exact ce e în mintea ta?

*

Tony lucra în biroul său, o mică încăpere la parter. Stătea cufundat într-un fotoliu, când auzi uşa deschizându-se şi pe cineva intrând. Se întoarse şi o văzu pe Marianne Hoffman, dar, înainte ca el să apuce să-şi facă simţită prezenţa, ea scoase o exclamaţie uşoară.

Privea picturile de pe pereţi, tablourile lui Tony, cele câteva pe care le adusese din apartamentul de la Paris şi aceea era singura încăpere din toată casa unde permitea să fie expuse. O urmărea trecând de la tablou la tablou şi era deja prea târziu ca să mai spună ceva.

— Nu-mi vine să cred, zise ea în şoaptă.

Şi Tony se simţi deodată cuprins de furie. Ştia că nu erau chiar atât de proaste. Făcu o mişcare uşoară şi fotoliul scârţii, iar Marianne se întoarse şi îi văzu.

— Ah, scuză-mă, zise ea. N-am ştiut că e cineva aici.

Tony se ridică.

— Nu face nimic, zise el cu un ton nepoliticos, fiindcă nu-i plăcea să intre cineva în sanctuarul lui. Căutai ceva?

— Nu. Mă… mă plimbam. Întreaga colecţie ar trebui să se afle într-un

muzeu.

— În afară de acestea, se auzi Tony spunând.

Era uimită de ostilitatea din glasul lui. Se întoarse şi se uită din nou la tablouri. Văzu semnătura.

— Tu le-ai pictat?

— Îmi pare rău dacă nu ţi-au plăcut.

— Dar sunt fantastice! zise ea îndreptându-se spre el. Nu înţeleg. Dacă eşti în stare să faci aşa ceva, cum de vrei să faci altceva? Eşti extraordinar. Nu bun. Cu adevărat *extraordinar.*

Tony nu o asculta, voia doar că ea să iasă.

— Am vrut să fiu pictoriţă, zise Marianne. Am studiat un an cu Oskar Kokoschka, dar am renunţat pentru că ştiam că n-o să fiu niciodată atât de bună cum aş fi vrut. Dar tu! spuse ea şi se întoarse iar spre tablouri. Ai studiat la Paris?

El ar fi vrut să îl lase singur, dar răspunse:

— Da.

— Şi ai renunţat aşa, pur şi simplu?

— Da.

— Ce păcat. Tu…

— Aici erai!

Se întoarseră amândoi şi o văzură pe Kate în uşă. Îi privi o clipă, după care îi spuse lui Marianne.

— Te-am căutat peste tot. Tatăl dumitale mi-a spus că-ţi plac orhideele şi m-am gândit că trebuie neapărat să vezi sera.

— Vă mulţumesc, murmură Marianne. Eu…

După aceea, Kate îi spuse lui Tony:

— Poate ar trebui să ai grijă de ceilalţi oaspeţi, Tony.

În glasul ei se simţi o puternică notă de neplăcere.

O luă apoi pe Marianne de braţ şi plecară.

Era ceva fascinant pentru el să-şi vadă mama manevrându-i pe toţi. O făcea cu atâta nonşalanţă. Nu irosea nici un gest. Începuse cu sosirea devreme a celor doi Wyatt şi cu întârzierea lui Hoffman. Apoi aşezarea lui Lucy lângă el la fiecare masă. Discuţiile personale cu Charlie Wyatt. Era totul atât de clar, dar trebuia să admită că totul era clar pentru că el avea cheia. Îşi cunoştea mama şi felul în care gândea ea. Lucy Wyatt era o fată minunată. Avea să fie o soţie excelentă pentru altcineva, nu pentru el. Nu având-o pe Kate Blackwell ca sponsor. Mama lui era o ticăloasă plină de cruzime şi calculată şi, din câte îşi amintea Tony, el era în siguranţă faţă de maşinaţiile ei. Se întreba care avea să fie următoarea mişcare.

Nu trebui să aştepte prea mult.

Se aflau pe terasă unde îşi luau cocktailul.

— Domnul Wyatt a fost foarte drăguţ şi ne-a invitat la ferma sa săptămâna viitoare, îi zise ea.. Nu e minunat? N-am văzut niciodată o fermă texană.

Chipul îi iradia plăcere.

Kruger-Brent poseda o fermă în Texas, care era probabil de două ori mai mare decât proprietatea lui Wyatt.

— O să vii, nu-i aşa, Tony? îl întrebă Charlie Wyatt şi Lucy zise:

— Te rog.

Era ca o provocare, pe care se hotărî să o accepte.

— Cu m-mare plăcere.

— Perfect, spuse Lucy pe al cărei chip se citea o adevărată plăcere, ca şi pe al lui Kate, de altfel.

„Dacă Lucy şi-a pus în gând să mă seducă, îşi pierde timpul”, îşi spuse el în sinea lui. Răul pe care i-l făcuseră mama lui şi Dominique sădise în el o atât de mare neîncredere în femei, încât nu mai avea legături acum decât cu prostituatele. Dintre toate, ele erau cele mai cinstite, nu voiau decât bani şi îţi spuneau preţul clar de la început. Plăteai pentru cât primeai şi primeai pentru cât plăteai. Fără complicaţii, fără lacrimi, fără dezamăgiri.

Lucy Wyatt avea să aibă o surpriză.

*

Duminică dimineaţă devreme, Tony coborî să înoate puţin în piscină. Marianne Hoffman era deja în apă, într-un costum alb. Avea o siluetă frumoasă, înaltă, zveltă şi plină de graţie. Tony o urmări cum aluneca uşor în apă, braţele mişcându-i-se regulat şi ritmat. Când îl văzu, înotă spre el.

— Bună dimineaţa.

— Bună. Înoţi bine, îi zise el şi ea zâmbi.

— Îmi place sportul. O moştenire de la tata.

Se ridică pe marginea piscinei şi Tony îi dădu un prosop. O privi cum îşi ştergea părul degajată.

— Ţi-ai luat micul dejun? o întrebă el.

— Nu. Nu ştiam că bucătăreasa se trezeşte atât de devreme.

— Acesta e un adevărat hotel. Serviciul e de douăzeci şi patru de ore pe zi.

— Foarte drăguţ, zise ea zâmbind.

— Unde locuieşti?

— Mai mult la München. Într-un vechi *„schloss”*, castel adică, în afara oraşului.

— Şi unde ai crescut?

Marianne oftă.

— E o poveste mai lungă. În timpul războiului, m-au trimis la şcoală în Elveţia. După aceea, am fost la *Oxford*, la *Sorbona* şi am locuit şi la Londra câţiva ani, zise ea şi îl privi direct în ochi. Pe acolo am umblat eu, dar tu pe unde ai umblat?

— Ah, New York, Maine. Elveţia, Africa de Sud, câţiva ani în sudul Pacificului în timpul războiului, Paris…

Şi se întrerupse brusc, de parcă ar fi spus prea mult.

— Iartă-mă dacă par prea indiscretă, dar nu pot să-mi dau seama de ce ai renunţat la pictură.

— Nu e important, zise el tăios. Hai să ne luăm micul dejun.

*

Mâncară singuri pe terasa care dădea spre cheiul sclipitor. Era foarte uşor de vorbit cu ea. Avea o demnitate, un aer amical, care îl atrăgeau pe Tony. Nu flirta, nu pălăvrăgea. Părea cu adevărat interesată de el. Tony se simţea atras de această femeie tăcută şi sensibilă. Nu putea să nu se întrebe cât din această atracţie se datora faptului că făcea ceva contra voinţei mamei lui.

— Când te întorci în Germania?

— Săptămâna viitoare, zise Marianne. Mă voi căsători.

Cuvintele ei îl luară prin surprindere.

— Ah, zise el slab. Foarte bine. Cine e?

— E medic, îl cunosc de o viaţă.

„De ce adăugase şi acest lucru? Avea, oare, vreo semnificaţie?”

Deodată, Tony o întrebă:

— Vrei să cinezi cu mine la New York?

Ea îl privi o clipă, cântărindu-şi răspunsul.

— Mi-ar face plăcere.

Tony zâmbi, încântat.

— Am stabilit, deci.

*

Cinară la un mic restaurant din Long Island. Tony voia ca Marianne să fie numai cu el, departe de privirile mamei sale. A fost o seară cât se poate de nevinovată, dar el ştia că dacă mama sa avea să afle, găsea ea cum să i-o strice. Era ceva personal între el şi Marianne şi puţinul timp cât avea să dureze, Tony nu voia să-i aducă cineva vreo atingere. Compania lui Marianne îi făcea mai multă plăcere decât se aşteptase. Avea un acut simţ al umorului şi Tony realiză că râse mai mult decât în toată perioada de când se întorsese de la Paris. Îl făcea să se simtă total lipsit de griji.

„Când te întorci în Germania?”

„Săptămâna viitoare… Mă voi căsători.”

*

În următoarele cinci zile, Tony se văzu foarte mult cu Marianne. Îşi amână călătoria în Canada, fără să ştie prea bine de ce. Crezuse că aceasta ar fi putut fi o formă de răzvrătire faţă de planul mamei sale, un fel de răzbunare, dar dacă acest lucru fusese valabil la început, acum nu mai era deloc aşa. Se simţea din ce în ce mai mult atras spre ea. Îi plăcea foarte mult sinceritatea ei, o calitate pe care nu crezuse să o mai întâlnească vreodată.

Fiindcă ea era turistă prin New York, Tony o plimbă peste tot. Urcară pe Statuia Libertăţii, merseră cu ferryboat-ul pe insula Staten, urcară până la ultimul etaj al lui *Empire State Building* şi mâncară în Chinatown. Îşi petrecură o zi întreagă la *Muzeul de Artă Metropolitan* şi o după-amiază la *Colecţia Frick*. Aveau acelaşi gusturi. Evitau cu grijă să vorbească despre lucruri personale şi, totuşi, amândoi erau cât se poate de conştienţi de atracţia dintre ei. Timpul se scurse repede şi veni ziua de vineri, când Tony trebuia să se ducă la ferma Wyatt.

— Când te întorci în Germania?

— Luni dimineaţă, zise ea fără nici o urmă de bucurie în glas.

*

— Plecă spre Houston în aceeaşi după-amiază. Ar fi putut să meargă împreună cu mama sa cu unul din avioanele companiei, dar preferă să evite să fie singur cu Kate. În ceea ce îl privea, mama să nu îi era decât partener de afaceri: inteligentă şi puternică, vicleană şi periculoasă.

La *Aeroportul William P.Hobby* din Houston îl aştepta un Rolls-Royce, care trebuia să îl ducă la fermă, condus de un şofer în jeanşi şi o cămaşă

sport viu colorată.

— Majoritatea aterizează direct la fermă, îi zise el lui Tony. Domnul Wyatt are o pistă destul de mare. De aici facem vreo oră până la poartă şi, după aceea, încă o jumătate de oră până la clădirea principală.

Tony crezu că exagera, dar se înşela. Ferma Wyatt părea a fi mai mult un oraş decât o fermă. Intrară pe poartă şi o apucară pe un drum particular, ca după treizeci de minute să treacă pe lângă clădirea generatorului, grajduri, ţarcuri, case de oaspeţi şi ale servitorilor. Clădirea principală era o enormă construcţie cu un etaj, care părea să nu se mai termine niciodată. Tony consideră că era deprimant de urâtă.

Kate ajunsese deja şi se afla cu Charlie Wyatt pe terasa care dădea spre o piscină de mărimea unui mic lac. Tocmai discutau intens când apăru el. Văzându-l, Wyatt se opri brusc în mijlocul frazei şi Tony simţi că el fusese subiectul acelei discuţii.

— Iată-l şi pe băiatul nostru! Ai călătorit bine, Tony?

— Da, m-mulţumesc.

— Lucy spera să iei vreun avion mai devreme, zise Kate şi Tony se întoarse să o privească.

— C-chiar?

Charlie Wyatt îl bătu uşor pe umăr.

— O să dăm o petrecere imensă în cinstea ta şi a lui Kate. Toată lumea o să vină.

— F-foarte d-drăguţ din partea dumneavoastră, zise Tony.

„Dacă au de gând să servească viţelul cel gras, or să cam flămânzească”, îşi spuse el apoi.

Apăru şi Lucy, purtând o cămaşă albă şi o pereche de jeanşi foarte strâmţi şi uzaţi, Tony văzându-se nevoit să admită că era uluitor de frumoasă.

Veni spre el şi îl luă de braţ.

— Tony! Tocmai mă-ntrebam dacă o să vii.

— Îmi p-pare rău că am întârziat, zise el. Am avut e-ceva de terminat.

Lucy îi aruncă un zâmbet cald.

— Nu-i nimic, din moment ce te afli aici. Ce-ai vrea să faci în după amiaza aceasta?

— Ce-mi oferi?

Lucy îl privi în ochi şi îi spuse încet:

— Orice doreşti.

Kate Blackwell şi Charlie Wyatt radiau.

*

Petrecerea a fost spectaculoasă, chiar faţă de standardele texane. Aproape două sute de invitaţi au sosit cu avioanele particulare, cu automobile Mercedes sau Rolls-Royce. Două orchestre cântau în acelaşi timp în locuri diferite. Şase barmani serveau şampanie, whisky, băuturi răcoritoare şi bere, în timp ce patru bucătari preparau fripturi la grătare în aer liber. Fripturi de vită, de miel, steak, pui şi raţă. Vase de pământ cu ardei american şi homari întregi; raci şi ştiuleţi de porumb pregătiţi în pământ. Cartofi copţi, mazăre proaspătă, şase feluri de salată, biscuiţi calzi de casă şi pâine cu miere şi gem. Patru mese erau încărcate cu desert, plăcinte calde, cozonaci şi budinci şi o duzină de feluri de îngheţată de casă. Cea mai izbitoare risipă pe care Tony o văzuse vreodată. Bănuia că aceea era deosebirea dintre banii noi şi cei vechi. Motto-ul celor vechi era: „Dacă-i ai, ascunde-i.” Al celor noi era: Dacă-i ai, aruncă-i.”,

Aceasta era o risipă de necrezut. Femeile purtau rochii îndrăzneţe, iar etalarea bijuteriilor era orbitoare. Tony stătea deoparte şi îi privea pe invitaţi cum îşi strigau vechii prieteni. Avea senzaţia că participă la un ritual absurd şi decadent. De câte ori se întorcea, dădea de un chelner cu o tavă pe care se aflau felii mari cu icre de morun, pate de ficat sau pahare cu şampanie. I se părea că erau aproape tot atâţia servitori câţi invitaţi. Ascultă frânturi din conversaţiile din jurul lui.

— A venit de la New York să-mi ofere o mulţime de lucruri, dar i-am spus „îţi pierzi timpul, domnule. Nicio afacere bună cu petrol nu o ia spre est de Houston…”

— Ar trebui să fii atent la ăştia. Nu-i nimic de capul lor decât pălăria şi vitele…

Lucy apăru lângă Tony deodată.

— Nu mănânci nimic, îi zise ea privindu-l fix. S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, totul e perfect. E o petrecere pe cinste.

Ea zâmbi.

— Încă n-ai văzut nimic, amice. Stai să vezi focurile de artificii.

— Focuri de artificii?

— Îhî, făcu ea atingându-i braţul, îmi pare rău că e atâta lume. Nu e întotdeauna aşa, dar tata a vrut s-o impresioneze pe mama ta, spuse ea zâmbind. Mâine or să plece toţi.

„Şi eu la fel”, îşi spuse Tony mohorât. Greşise venind aici. Dacă mama lui îşi dorea atât de mult compania *Wyatt Oil & Tool*, trebuia să

găsească o altă cale pentru a o obţine. O căută cu privirea şi o zări în mijlocul unui grup de admiratori. Era frumoasă, într-adevăr. Avea aproape şaizeci de ani, dar părea cu zece ani mai tânără. Nu avea riduri, iar trupul îi era ferm, datorită exerciţiilor şi masajului zilnic. Era tot atât de disciplinată cu ea ca şi cu ceilalţi şi Tony o admira pentru acest lucru. Unui neavizat i se putea părea că se simţea foarte bine. Conversa cu invitaţii, radiind, râzând. „Urăşte fiecare clipă", îşi zise Tony. „Suportă orice pentru a obţine ce doreşte." Se gândi la Marianne şi la cât de mult i-ar fi displăcut o asemenea orgie lipsită de sens. Gândul la ea îl făcu să simtă o durere bruscă.

„Mă căsătoresc cu un medic, îl cunosc de o viaţă."

Jumătate de oră mai târziu, când Lucy veni să-l caute, Tony se afla în drum spre New York.

*

O sună pe Marianne de la un telefon public din aeroport.

— Vreau să te văd.

— Da, zise ea fără nici cea mai mică ezitare.

Nu reuşise să şi-o scoată din minte. Fusese singur mult timp, dar nu simţise singurătatea. Depărtarea de Marianne însemna singurătate, sentimentul că o parte din el lipsea. Prezenţa ei îi aducea căldură, o permanentă sărbătoare, o îndepărtare a umbrelor groaznice care îl urmăriseră. Avea îngrozitorul sentiment că, dacă Marianne pleca, el era pierdut. Avea nevoie de ea aşa cum nu mai avusese niciodată de nimeni.

Marianne veni la el şi, când intră, Tony simţi în el o dorinţă, pe care o crezuse moartă pentru totdeauna. Şi, privind-o, îşi dădu seama că aceeaşi dorinţă era şi în ea şi nu existau cuvinte care să o exprime.

I se aruncă în braţe şi emoţia irezistibilă îi cuprinse pe amândoi ducându-i la o adevărată explozie, o erupţie, o mulţumire de dincolo de cuvinte. Pluteau împreună într-o moliciune catifelată care nu cunoştea timp şi spaţiu, pierduţi fiecare în farmecul celuilalt. Puţin mai târziu, erau întinşi amândoi, sleiţi, îmbrăţişaţi, părul ei moale atingându-i faţa.

— Mă voi căsători cu tine, Marianne.

Ea îi cuprinse chipul între mâini şi îl privi în ochi.

— Eşti sigur, Tony? îl întrebă apoi încet. Ar mai fi o problemă.

— Logodna ta?

— Nu. O s-o desfac. Dar îmi fac griji în privinţa mamei tale.

— Ea n-are nici o…

— Nu. Lasă-mă să termin. Planul ei este să te însoare cu Lucy Wyatt.

— Ăsta-i planul ei, zise el şi o luă iar în braţe. Al meu este chiar aici.

— Mă va urî, Tony. Şi nu vreau asta.

— Dar eu ştii ce vreau? o întrebă el şoptit şi miracolul reîncepu.

*

Trecură două zile până când Kate primi veşti de la Tony. Dispăruse de la ferma Wyatt fără nici o explicaţie, fără să-şi ia rămas bun şi se întorsese la New York. Charlie Wyatt era nedumerit, Lucy Wyatt, furioasă, Kate le ceruse scuze şi zburase spre New York chiar în acea noapte. Ajunsă acasă, îi telefonă lui Tony, dar nu primi nici un răspuns. La fel şi a doua zi. Kate se afla la birou când auzi sunând telefonul particular. Ştia cine era la celălalt capăt, înainte să ridice receptorul.

— Tony, totul e în regulă?

— E f-foarte bine, mamă.

— Unde eşti?

— În l-luna de miere. Marianne Hoffman şi cu mine ne-am căsătorit ieri, îi zise el şi urmă o clipă lungă de tăcere. Mai eşti pe fir, mamă?

— Da, sunt aici.

— Ai putea să ne f-feliciţi, să ne urezi m-multă fericire sau altceva de acest gen, spuse el şi în glas i se simţea o amărăciune ironică.

— Da, da, sigur, îţi doresc multă fericire, fiule, zise ea.

— Mulţumesc, mamă.

Şi legătura se întrerupse.

Kate puse receptorul la loc şi apăsă pe butonul interfonului.

— Vrei să vii puţin, Brad?

Când acesta intră în birou, ea îi spuse:

— Tocmai a sunat Tony.

Aruncând o privire chipului ei, exclamă:

— Dumnezeule! Să nu-mi spui că ai reuşit!

— *Tony* a reuşit, zise ea zâmbind. Avem imperiul Hoffman.

Brad se trânti într-un fotoliu.

— Nu-mi vine să cred! Îl ştiu pe Tony cât este de încăpăţânat. Cum l-ai făcut să se însoare cu Marianne Hoffman?

— De fapt, a fost foarte simplu, oftă Kate. L-am împins în direcţia greşită.

Dar ştia că, de fapt, era direcţia cea bună. Marianne avea să fie o soţie minunată pentru Tony. Avea să îndepărteze bezna din el.

Lucy suportase o extirpare a uterului.
Dar Marianne avea să îi dăruiască un fiu.

21

Şase luni după căsătoria lui Tony şi Marianne, compania *Hoffman* era asimilată de *Kruger-Brent.* Ceremonia semnării contractului avu loc la München, în semn de respect faţă de Frederick Hoffman, care avea să conducă filiala din Germania. Pe Tony îl surprinsese pasivitatea cu care mama sa primise vestea căsătoriei, nu îi stătea în fire să piardă cu graţie şi, totuşi, fusese prietenoasă cu Marianne când tinerii se întorseseră din călătoria de nuntă din Bahamas, spunându-i lui Tony cât de încântată era de acea căsătorie. Ceea ce îl uluia pe el era faptul că sentimentele ei păreau chiar reale. Era o schimbare de atitudine prea bruscă, deloc caracteristică ei. Poate că, se gândi el, nu o înţelesese atât de bine cât crezuse.

Căsătoria a fost un succes strălucitor încă de la început. Marianne umplea golul din el şi toţi cei din jur îşi dădură seama cât de schimbat era, mai cu seamă Kate.

Când Tony trebuia să plece în călătorii de afaceri, Marianne îl însoţea. Se jucau împreună, râdeau împreună, se plăceau, într-adevăr, foarte mult. Privindu-i, Kate îşi spunea fericită: „I-am făcut un bine fiului meu.”

Marianne a fost cea care i-a apropiat pe Tony şi pe mama sa. La

întoarcerea din călătoria de nuntă, Marianne zise:

— Aş vrea să o invit pe mama ta la cină.

— Nu. Nu o cunoşti, Marianne, ea…

— Dar vreau să am ocazia să o cunosc. Te rog, Tony.

Nu îi plăcea deloc, dar trebui să cedeze, în cele din urmă. Se pregătise pentru o seară complet neinteresantă, dar fu surprins. Kate se simţise foarte bine cu ei. Săptămâna următoare îi invită ea la cină, după care deveni un adevărat ritual.

Kate şi Marianne deveniră prietene foarte bune. Vorbeau de câteva ori pe săptămână la telefon şi dejunau împreună cel puţin o dată pe săptămâna.

Se întâlniră să ia dejunul la *Lutece* şi, din clipa când o văzu pe Marianne intrând, Kate îşi dădu seama că nu era în ordine ceva.

— Aş vrea un whisky dublu, te rog, îi spuse Marianne ospătarului. Cu gheaţă.

Întotdeauna, Kate bea numai vin.

— Ce a-a întâmplat, Marianne?

— Am fost la doctorul Harley.

Kate simţi deodată un fior.

— Sper că nu eşti bolnavă, nu?

— Nu, mă simt foarte bine, doar că…

Şi începu să-i povestească.

Totul începuse cu câteva zile în urmă. Nu se simţise prea bine şi se programase la John Harley…

*

— Arătaţi destul de sănătoasă, îi spuse doctorul Harley zâmbind. Câţi ani aveţi, doamnă Blackwell?

— Douăzeci şi trei.

— S-a întâmplat să aibă cineva din familie vreo boală de inimă?

— Nu.

El îşi nota câte ceva din când în când.

— Cancer?

— Nu.

— Părinţii dumneavoastră trăiesc?

— Numai tata. Mama a murit într-un accident.

— Aţi avut vreodată oreion?

— Nu.

— Pojar?

— Da, la zece ani.

— Tuse convulsivă?

— Nu.

— Aţi suportat vreo operaţie?

— De amigdale, la nouă ani.

— În afară de asta, n-aţi mai fost internată pentru nimic altceva?

— Nu, ah, ba da – o dată. Pentru puţin timp.

— Pentru ce?

— Făceam parte din echipa de hochei fete a şcolii şi, în timpul unei partide, mi-am pierdut cunoştinţa. M-am trezit la spital. N-am stat acolo decât două zile. N-a fost nimic serios.

— Aţi fost lovită în timpul meciului?

— Nu, pur şi simplu… am leşinat.

— Câţi ani aveaţi?

— Şaisprezece. Doctorul a spus că ar fi putut fi vreo tulburare de glandă caracteristică adolescenţei.

John Harley se aplecă puţin înainte în scaun.

— Vă amintiţi cumva, când v-aţi trezit, aţi simţit vreo slăbiciune pe undeva?

Marianne se gândi o clipă.

— Ca să fiu sinceră, da. În dreapta. Dar mi-a trecut după câteva zile şi de atunci n-am mai avut nimic.

— Aţi avut dureri de cap? Tulburări de vedere?

— Da, dar şi ele au trecut, zise ea începând să se îngrijoreze. Credeţi că nu e în ordine cu mine ceva, domnule doctor?

— Nu sunt sigur. Aş vrea să fac mai întâi câteva analize, ca să fiu eu convins.

— Ce fel de analize?

— O angiogramă cerebrală. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, o putem face chiar acum.

Trei zile mai târziu, Marianne primi un telefon de la asistenta doctorului Harley care o rugă să se ducă până acolo. John Harley o aştepta în cabinetul său.

— Eh, am rezolvat şi misterul.

— E ceva grav?

— Nu chiar. Angiograma a arătat că accidentul dumneavoastră, doamnă Blackwell, a fost un mic atac. În termeni medicali se cheamă un uşor anevrism, foarte des întâlnit la femei, mai ales la adolescente. Un mic

vas de sânge din creier s-a spart şi s-a scurs puţin sânge. Tensiunea a cauzat durerile de cap şi tulburările de vedere. Din fericire, aceste lucruri se vindecă singure.

Marianne asculta, în sinea ei luptându-se cu panica.

— Şi… ce înseamnă toate astea, de fapt? S-ar mai putea întâmpla?

— Foarte improbabil, zise doctorul zâmbind. Doar dacă nu aveţi de gând să intraţi iar în echipa de hochei, altfel veţi putea duce o viaţă absolut normală.

— Şi lui Tony şi mie ne place să călărim şi să jucăm tenis. Este…?

— Atâta timp cât nu exageraţi, totul va merge bine. În toate privinţele, de la tenis până la sex. Nici o problemă.

— Slavă Domnului, spuse ea şi zâmbi răsuflând uşurată.

După ce se ridică, John Harley îi spuse:

— Ar mai fi ceva, doamnă Blackwell. În caz că plănuiţi să aveţi copii, v-aş sfătui să-i adoptaţi.

Marianne îngheţă.

— Dar mi-aţi spus că sunt perfect normală.

— Aşa şi este, dar, din păcate, sarcina măreşte enorm volumul vaselor de sânge şi, în timpul ultimelor şase sau opt săptămâni de sarcină, are loc o creştere de tensiune. Ţinând cont de povestea cu anevrismul, riscul ar fi neadmis de mare. N-ar fi numai periculos, ci şi fatal. Iar adopţiunile se fac foarte uşor în zilele noastre. Vă pot ajuta…

Dar Marianne nu mai asculta. Îi auzea doar glasul lui Tony: „Aş vrea să avem un copil. O fetiţă care să-ţi semene perfect.”

*

— .. Nu am mai putut să ascult, îi zise ea lui Kate. Am fugit din cabinet şi am venit direct aici.

Kate făcu un efort imens să nu-şi trădeze sentimentele. Era o lovitură uluitoare. Dar trebuia să existe o soluţie. Totdeauna există o soluţie.

Reuşi să zâmbească şi îi spuse:

— Uf! Mi-era teamă că este ceva mult mai rău.

— Bine, Kate, dar Tony şi cu mine ne dorim atât de mult un copil.

— Marianne, doctorul Harley este de felul lui un alarmist. Ai avut o problemă minoră cu ani în urmă şi Harley o transformă acum în ceva foarte important. Doar ştii cum sunt doctorii, spuse ea şi, luându-i mâna într-a ei, o întrebă: Dar tu te simţi bine, nu-i aşa?

— M-am simţit minunat până când…

— Ei, haide, doar n-o să-mi spui că leşini?

— Nu.

— Pentru că s-a terminat. Chiar el a spus că aceste lucruri se vindecă singure.

— A spus că riscurile…

Kate oftă.

— Marianne, de fiecare dată când o femeie rămâne însărcinată, există riscuri. Viaţa însăşi e plină de riscuri. Cel mai important lucru în viaţă este să hotărăşti care sunt cele care merită, nu crezi?

— Ba da, zise Marianne căzând pe gânduri şi se hotărî repede. Ai dreptate. Hai să nu-i spunem nimic lui Tony. L-ar îngrijora. Să fie doar secretul nostru.

„L-aş omorî pe John Harley că a speriat-o atât de tare”, îşi spuse Kate.

— Va fi secretul nostru, zise ea apoi cu glas tare.

*

Trei luni mai târziu, Marianne rămase însărcinată. Tony era nebun de fericire, Kate era uşor triumfătoare, iar doctorul Harley era îngrozit.

— O să aranjez să avortezi imediat, îi spuse el lui Marianne.

— Nu, domnule Harley, mă simt foarte bine şi o să am acest copil.

Când îi spuse lui Kate despre vizită, aceasta se şi duse ca o vijelie în cabinetul lui Harley.

— Cum îndrăzneşti să-i sugerezi nurorii mele să avorteze?

— Kate, i-am spus că dacă va duce sarcina până la capăt, aceasta ar putea-o ucide.

— N-ai de unde să ştii. O să fie foarte bine. N-o mai speria atât.

*

Opt luni mai târziu, la patru dimineaţa, pe la începutul lui februarie, Marianne simţi prematur primele dureri. Gemetele ei îl treziră pe Tony, care începu să se îmbrace repede.

— Nu te teme, draga mea, o să te duc la spital cât se poate de repede.

Durerile erau agonizante.

— Te rog, grăbeşte-te.

Se întrebă dacă nu ar fi trebuit să îi spună şi lui despre discuţia avută cu doctorul Harley. Nu, Kate avusese dreptate. Ea era cea care trebuia să hotărască. Viaţa era atât de minunată, încât Dumnezeu nu va lăsa să i se întâmple ceva rău.

Când ajunseră la spital, totul era deja pregătit. Tony fu condus într-o sală de aşteptare, iar pe Marianne o duseră într-un salon de control. Ginecologul, doctorul Mattson, îi luă tensiunea. Se încruntă şi i-o luă din nou. Ridicându-şi privirea, îi spuse sorei:

— Du-o imediat în sala de operaţii, repede!

*

Tony se afla lângă automatul pentru ţigări de pe culoar, când auzi o voce în spatele lui:

— Măi să fie, uite-l pe Rembrandt.

Atunci Tony se întoarse şi îl recunoscu pe cel care era cu Dominique în faţa casei acesteia. Cum îi spusese ea? Ben. Îl fixa pe Tony, având întipărită pe chip o expresie duşmănoasă. Gelozie? Oare ce îi spusese Dominique? Şi, în aceeaşi clipă, apăru chiar Dominique, care îi spuse lui Ben:

— Sora a spus că Michelline se află sub supraveghere. O să venim…

Dar când îl văzu pe Tony, se opri.

— Tony! Ce cauţi aici?

— Soţia mea va naşte.

— A aranjat totul mama ta? întrebă Ben.

— Ce vrei să spui?

— Dominique mi-a spus că mama aranjează totul pentru tine, băiatule.

— Ben, încetează!

— De ce? E doar adevărat, nu, puiule? N-ai spus tu aşa?

Tony se întoarse atunci spre Dominique şi o întrebă:

— Ce vrea să spună?

— Nimic, zise ea repede. Hai să plecăm, Ben.

Dar Ben se distra foarte bine.

— Ce n-aş fi dat să fi avut o mamă ca a ta, amice.

Vrei un model trăsnet cu care să te culci, ea îţi cumpără unul. Vrei o expoziţie la Paris, îţi aranjează ea. Vrei…

— Eşti nebun.

— Oare? făcu Ben şi se întoarse spre fată. Nu ştie?

— Ce să ştiu? întrebă Tony.

— Nimic, Tony.

— A spus că mama a aranjat expoziţia de la Paris.

— E o minciună, nu? o întrebă el şi, văzând expresia de pe chipul ei, întrebă iar: Nu-i aşa?

— Nu, spuse Dominique cu greu.

— Vrei să spui că l-a plătit pe Goerg să… să-mi prezinte tablourile?

— Tony, i-au plăcut cu adevărat.

— Spune-i despre critic, o îndemnă Ben.

— Ajunge, Ben! zise ea şi dădu să plece, dar Tony o apucă de braţ.

— Stai! Ce-i cu el? Tot mama a aranjat ca el să vină la expoziţie?

— Da, spuse ea cu o voce aproape şoptită.

— Dar lui nu i-au plăcut tablourile mele.

Ea îi simţi durerea din glas.

— Ba da, Tony, i-au plăcut. André d'Usseau i-a spus mamei tale că ai îi putut deveni un mare artist.

El se afla faţă în faţă cu incredibilul.

— Mama l-a plătit pe d'Usseau să mă distrugă?

— Nu să te distrugă. Ea credea că făcea totul pentru binele tău.

Enormitatea pe care o făcuse mama sa era ameţitoare. „Tot ce-i spusese fusese numai minciună. Niciodată nu avusese de gând să-l lase să-şi trăiască propria lui viaţă." Şi André d'Usseau! Cum putea fi cumpărat un om ca el? Dar Kate ştia preţul fiecăruia. Wilde trebuie să se fi referit la Kate când a spus despre cineva că ştia preţul tuturor şi valoarea nimănui. Totul pentru companie. Compania era Kate Blackwell. Tony se întoarse şi porni aiurea pe culoar.

*

În sala de operaţii, medicii se luptau cu disperare să-i salveze viaţa lui Marianne. Tensiunea era alarmant de scăzută, iar bătăile inimii foarte neregulate. I se dădea oxigen şi sânge, dar în zadar. Era inconştientă datorită unei hemoragii cerebrale când se născu primul copil şi moartă trei minute mai târziu când veni pe lume cel de-al doilea geamăn.

*

Tony auzi o voce strigând:

— Domnule Blackwell.

Se întoarse şi îl văzu lângă el pe doctorul Mattson.

— Aveţi două gemene frumoase şi sănătoase, domnule Blackwell.

Tony îi văzu privirea şi îl întrebă:

— Şi Marianne… e bine, nu?

Doctorul Mattson trase adânc aer în piept şi spuse:

— Regret. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă. A murit pe…

— Ce-a făcut?

A fost un urlet. Tony îl apucă pe doctor de gulerul halatului şi îl scutură.

— Minţi! Nu e moartă.

— Domnule Blackwell…

— Unde e? Vreau s-o văd.

— Nu puteţi intra chiar acum. O pregătesc…

Atunci Tony urlă ca ieşit din minţi:

— Ai omorât-o, ticălosule! Ai omorât-o.

Şi sări iar la doctor, dar apărură doi interni care îl scoaseră din mâinile lui.

— Uşurel, domnule Blackwell.

Se zbătea ca un nebun.

— Vreau să-mi văd soţia!

Doctorul John Harley veni repede.

— Lăsaţi-l, le zise el. Lăsaţi-ne singuri.

Doctorul Mattson plecă împreună cu internii. Tony plângea.

— John, ei mi-au omorât-o pe Marianne. Ei au omorât-o.

— A murit, Tony, şi îmi pare foarte rău. Dar nimeni n-a omorât-o. Eu i-am spus cu luni în urmă că, dacă vrea să ţină sarcina, aceasta ar putea-o ucide.

Trecu câtva timp până când Tony înţelese.

— Ce vrei să spui?

— Nu ţi-a spus Marianne? Nici mama ta?

Tony îl privea, dar nu pricepea nimic.

— Mama?

— M-a luat drept un alarmant şi a sfătuit-o pe Marianne să continue, îmi pare extrem de rău, Tony. Am văzut gemenele. Sunt frumoase. Nu vrei să…?

Dar Tony plecase deja.

*

Majordomul lui Kate îi deschise.

— Bună dimineaţa, domnule Blackwell.

— Bună dimineaţa, Lester.

Omul băgă de seamă cum arăta.

— Totul e în regulă, domnule?

— E foarte bine totul. Vrei să-mi faci o cafea, Lester?

— Sigur, domnule.

Îl urmări cum se îndrepta spre bucătărie. „Acum, Tony”, îi ordonă vocea din capul lui.

„Da, acum.” Tony. Se întoarse şi intră în camera trofeelor. Se duse la dulapul unde se afla colecţia de arme şi rămase cu privirea aţintită asupra şirurilor sclipitoare de instrumente ale morţii.

„Deschide dulapul, Tony.”

După care ieşi şi urcă scările. Ştia că nu era vina mamei lui că era rea. Era doar posedată, iar el avea să o vindece. Compania îi furase sufletul şi Kate nu mai era răspunzătoare de ce făcea. Devenise una cu compania şi când el avea să o omoare, avea să moară şi compania.

Se afla lângă uşa camerei lui Kate.

„Deschide uşa”, îi spunea glasul.

Tony deschise uşa. Kate tocmai se îmbrăca în faţa oglinzii când auzi uşa.

— Tony! Ce naiba…

El ţinti atunci cu grijă şi începu să apese pe trăgaci.

22

Dreptul primului născut – pretenţia acestuia asupra unui titlu de familie sau proprietate – este adânc înrădăcinat în istorie. Există obiceiul ca, în cazul familiilor regale europene, o înaltă oficialitate să fie prezentă la fiecare naştere a unui posibil moştenitor, încât, dacă se nasc gemeni, să nu existe dispute în privinţa dreptului de succesiune. Doctorul Mattson avu grijă să noteze care dintre gemene s-a născut prima.

Toţi erau de părere că gemenele Blackwell erau cei mai frumoşi copii pe care îi văzuseră vreodată. Erau sănătoase şi neobişnuit de vioaie, iar surorile din spital găseau tot telul de pretexte ca să intre să le vadă. Fascinaţia venea şi datorită zvonurilor care circulau în legătură cu familia gemenelor. Mama lor murise în timpul naşterii. Tatăl dispăruse şi se auzea că şi-ar fi ucis mama, dar nimeni nu putea să spună ceva clar. În ziare, nu apăru nimic, cu excepţia unui mic articol în care se spunea că Tony Blackwell suferise o criză de nervi puternică datorită morţii soţiei sale şi se afla la izolare. Când ziariştii încercară să-l abordeze pe doctorul Harley, acesta le-o reteză scurt:

— Niciun comentariu.

Ultimele câteva zile fusese un adevărat infern pentru el. Avea să îşi amintească toată viaţa scena care i se înfăţişase înaintea ochilor când ajunsese în dormitorul lui Kate, după ce primise un telefon de la majordomul înnebunit. Kate zăcea în comă pe podea, având răni în gât şi în piept, din care sângele se scurgea pe covorul alb. Tony răscolea prin dulapuri, tăindu-i toate hainele cu foarfeca.

Doctorul Harley îi aruncă repede o privire lui Kate şi sună imediat după o ambulanţă, după care îngenunche lângă ea şi îi luă pulsul. Era foarte slab iar faţa ei albăstruie. Se afla sub influenţa şocului. Îi făcu apoi o injecţie cu adrenalină şi bicarbonat de sodiu.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă doctorul Harley pe majordomul care era leoarcă de transpiraţie.

— Nu… nu ştiu. Domnul Blackweli m-a rugat să-i fac o cafea şi eram în bucătărie când am auzit împuşcăturile. Am fugit sus, unde am găsit-o pe doamna Blackwell întinsă aşa pe podea, iar pe domnul Blackwell aplecat asupra ei şi spunând: „Nu-ţi mai poate face rău, mamă. L-am omorât.” După care s-a dus la dulap şi a-nceput să-i taie hainele. Doctorul Harley se întoarse atunci spre Tony.

— Ce faci, Tony?

Sfâşie sălbatic o rochie.

— O ajut pe mama. Distrug compania. Compania a ucis-o pe Marianne, ştii.

Şi continuă să taie rochiile din dulap.

Kate fu dusă la secţia de urgenţă a unui spital particular, proprietate a companiei, unde i se făcură patru transfuzii de sânge în timpul operaţiei pentru extracţia gloanţelor.

Fu nevoie de trei asistenţi pentru a-l forţa pe Tony să urce în ambulanţă şi se linişti doar după ce îi făcu doctorul Harley o injecţie. O unitate de poliţie răspunsese apelului ambulanţei, iar Harley îl rugă pe Brad Rogers să discute cu ei. Nu înţelegea cum, dar în mass-media nu se pomeni nimic despre împuşcături.

Doctorul Harley se duse să o viziteze pe Kate la spital. Primele ei cuvinte şoptite au fost:

— Unde-i fiul meu?

— În siguranţă, Kate. E bine.

Tony fusese dus la un sanatoriu particular din Connecticut.

— John, de ce a-ncercat să mă omoare? De ce? întrebă ea şi chinul din glasul ei era insuportabil.

— Te condamnă pentru moartea lui Marianne.

— E o nebunie!

John Harley nu spuse nimic. „Te condamnă pentru moartea lui Marianne.” Mult timp după plecarea doctorului Harley, Kate refuză să accepte acele cuvinte. O iubise pe Marianne pentru că îl făcuse pe Tony fericit. „Tot ce-am făcut, a fost pentru tine, fiul meu. Toate visele mele au fost pentru tine. Cum de n-ai ştiut asta?” Şi el o ura atât de mult, încât încercase să o omoare. Se simţea cuprinsă de o agonie atât de mare, încât ar fi vrut să moară. Dar nu avea să se lase să moară. Făcuse doar ceea ce trebuia. Ei se înşelau. Tony era lipsit de voinţă. Toţi fuseseră lipsiţi de voinţă. Mama ei fusese prea slabă ca să înfrunte viaţa singură. „Dar eu nu sunt slabă”, îşi spuse ea. „Eu pot înfrunta asta. Pot înfrunta orice. Voi trăi. Voi supravieţui. Compania va supravieţui.”

CARTEA A CINCEA

EVE şi ALEXANDRA 1950-1975

23

Kate se refăcu la Dark Harbor, lăsând soarele şi marea să o vindece.

Tony se afla într-un sanatoriu particular, unde primea cea mai bună îngrijire. Kate adusese medici psihiatri de la Paris, Viena şi Berlin, dar după încheierea tuturor analizelor şi controalelor, dădură acelaşi diagnostic: fiul ei era schizofrenic şi paranoic cu obsesii criminale.

— Nu primeşte nici un tratament, nici cu medicamente, nici

psihiatric, şi, pe deasupra, mai e şi violent. Trebuie să-l ţinem imobilizat.

— În ce constă imobilizarea? întrebă Kate.

— Se află într-un salon izolat şi mai tot timpul trebuie să-l ţinem în cămaşă de forţă.

— Este neapărată nevoie?

— Dacă n-ar avea-o, ar omorî pe oricine s-ar apropia de el, doamnă Blackwell.

Închise ochii îndurerată. Omul acela nu vorbea de Tony al ei cel dulce şi tandru, ci de un străin, de un posedat. Deschise ochii.

— Nu se poate face absolut nimic?

— Nu, din moment ce nu se poate ajunge la creierul lui. Îl ţinem cu medicamente, dar când ele îşi pierd efectul, devine iar periculos. Nu putem continua la infinit cu acest tratament.

Kate se ţinea foarte dreaptă.

— Ce propui în cazul ăsta, doctore?

— În alte situaţii asemănătoare, am observat că îndepărtarea unei mici porţiuni de creier a dat rezultate remarcabile.

Kate înghiţi.

— O lobotomie?

— Exact. Fiul dumneavoastră va mai putea reacţiona în orice fel, dar nu va mai avea nici o emoţie disfuncţională puternică.

Kate îngheţă. Doctorul Morris, un tânăr medic de la Clinica Menninger, rupse tăcerea:

— Ştiu cât de greu trebuie să vă fie, doamnă Blackwell. Dacă vreţi să vă mai gândiţi…

— Dacă asta va pune capăt chinurilor, faceţi-o, zise ea.

*

Frederick Hoffman îşi voia nepoatele.

— Le voi lua cu mine în Germania.

Lui Kate i se păru că îmbătrânise cu douăzeci de ani după moartea lui Marianne. Îi părea rău pentru el, dar nu avea deloc de gând să renunţe la copiii lui Tony.

— Au nevoie de grija unei femei, Frederick. Şi Marianne ar fi vrut ca ele să crească aici. Poţi să vii să le vezi oricând.

Şi, în cele din urmă, îl convinse.

*

Gemenele fură aduse în casa lui Kate, unde se aranjă o cameră specială pentru ele. După ce stătu de vorbă cu mai multe guvernante, angajă în cele din urmă o tânără franţuzoaică pe nume Solange Dunas.

Kate o boteză pe prima născută Eve şi pe geamăna ei, Alexandra. Erau absolut identice, imposibil de deosebit. Când le vedeai împreună, era ca şi cum ai fi privit o imagine în oglindă şi Kate se minuna de miracolul creat de fiul ei şi de Marianne. Amândouă erau deştepte, vioaie şi sensibile, dar, încă după câteva săptămâni, Eve păru mai matură decât Alexandra. Eve începu prima să se târască, să vorbească şi să meargă. Alexandra o urmă imediat, dar chiar de la început era clar că Eve era şefa. Alexandra îşi adora sora şi încerca să o imite tot timpul. Kate îşi petrecea timpul cât putea de mult cu nepoatele ei. O făceau să se simtă tânără. Şi iar începu să viseze: „Într-o bună zi, când voi îmbătrâni şi mă voi retrage…”

*

Când gemenele împliniră un an, Kate dădu o petrecere. Fiecare avea propriul ei tort şi o mulţime de cadouri de la prieteni, angajaţi ai companiei şi servitori. Petrecerea pentru cea de-a doua aniversare păru să urmeze aproape imediat. Lui Kate nu îi venea să creadă cât de repede trecea timpul şi cât de iute creşteau gemenele. Acum putea desluşi mai bine diferenţele dintre personalităţile lor: Eve, cea rezistentă, era mai îndrăzneaţă, în timp ce Alexandra era mai moale, mulţumindu-se să-şi urmeze sora. „Fără mamă şi fără tată, e foarte bine că se au una pe alta şi că se iubesc atât de mult”, îşi spunea Kate mereu.

În noaptea dinaintea celei de a cincea aniversări, Eve încercă să o omoare pe Alexandra.

*

Căci stă scris în Geneză, capitolul 25, versetele 22-23:

„Şi pruncii se zbăteau în ea…

Şi Domnul i-a spus: Două popoare porţi în pântec, şi două feluri de oameni se vor separa din tine; unul din popoare va fi mai puternic decât celălalt; şi cel mai mare îl va servi pe cel mai mic.”

*

În cazul celor două gemene, Eve nu avea nici o intenţie să-şi servească sora mai mică. O ura de când se ştia ea. Izbucnea în ea o furie surdă ori de câte ori cineva o lua în braţe pe Alexandra, ori o mângâia, ori îi dădea un cadou. Se simţea înşelată. Voia totul numai pentru ea, toată dragostea şi lucrurile frumoase de care erau înconjurate. Nu putea să aibă nici măcar o aniversare numai a ei. O ura pe Alexandra pentru că arăta la fel ca ea, se îmbrăca la fel, pentru că îi fura partea de iubire a bunicii ei, care îi aparţinea. Alexandra, însă, o adora pe Eve, de aceea aceasta o şi dispreţuia. Alexandra era generoasă, gata oricând să-şi dea jucăriile şi păpuşile, ceea ce o umplea pe Eve şi mai mult de dispreţ. Nu împărţea nimic cu nimeni. Ceea ce era al ei, îi aparţinea numai şi numai ei; dar nu era de ajuns. Voia şi tot ce avea Alexandra. Seara, sub supravegherea lui Solange Dunas, amândouă îşi spuneau rugăciunea cu glas tare, dar Eve adăuga totdeauna o scurtă rugăciune implorându-l pe Dumnezeu să o omoare pe Alexandra. Când văzu să dorinţa îi rămânea neîmplinită, Eve se hotărî să acţioneze singură. Până la cea de-a cincea lor aniversare mai erau doar câteva zile şi Eve nu suporta gândul că trebuia să împartă încă o petrecere cu Alexandra. Toţi erau prietenii ei, erau cadourile ei, iar sora ei i le fura. Trebuia să o omoare pe Alexandra cât mai curând.

*

În noaptea dinaintea aniversării, Eve stătea în pat, fără să doarmă. Când fu sigură că toată lumea din casă dormea, se duse lângă patul Alexandrei şi o trezi.

— Alex, hai să mergem jos, în bucătărie, să vedem torturile, îi şopti ea şi Alexandra îi spuse adormită:

— Doarme toată lumea.

— N-o să trezim pe nimeni.

— Lui mademoiselle Dunas n-o să-i placă. De ce să nu vedem torturile mâine dimineaţă?

— Pentru că eu vreau să le văd acum. Vii sau nu?

Alexandra se frecă la ochi. Nu o interesa deloc să vadă torturile, dar nu voia să-i jignească sentimentele surorii sale.

— Bine, vin, zise ea în cele din urmă şi se dădu jos din pat luându-şi papucii.

Amândouă purtau cămăşi de noapte de nylon roz.

— Haide odată, îi zise Eve. Şi nu face zgomot.

— Nu fac, promise Alexandra şi ieşiră apoi în vârful picioarelor în coridorul lung, trecură pe lângă dormitorul lui mademoiselle Dunas şi coborâră pe scara din spate care ducea la bucătărie.

Era o încăpere imensă, cu două mari sobe cu gaz, şase cuptoare, trei frigidere şi un congelator în care putea intra un om.

Eve găsi în frigider torturile făcute de doamna Tyler, bucătăreasa. Pe unul scria *„La mulţi ani, Alexandra”*, pe celălalt *„La mulţi ani, Eve.”*

„La anul o să fie doar unul”, îşi spuse Eve încântată, după care scoase tortul Alexandrei şi îl puse pe un suport de lemn în mijlocul bucătăriei. Deschise apoi un sertar, de unde scoase un pachet cu lumânări viu colorate.

— Ce vrei să faci? o întrebă Alexandra.

— Vreau să văd cum arată cu lumânările aprinse, zise Eve începând să înfigă lumânările în crema tortului.

— Nu cred că ar trebui să faci asta, Eve, o să strici tortul şi doamna Tyler o să se înfurie.

— Ba n-o să se supere, spuse Eve şi, deschizând un alt sertar, scoase două cutii mari de chibrituri. Vino şi ajută-mă.

— Vreau să mă duc înapoi la culcare.

Atunci Eve se întoarse furioasă spre ea.

— Foarte bine, du-te înapoi în pat, mâţă fricoasă. O să mă descurc şi singură.

Alexandra ezită.

— Ce vrei să fac?

Eve îi dădu una din cutiile de chibrituri.

— Să aprinzi lumânările.

Alexandra se temea de foc. Amândouă fuseseră prevenite în legătură cu pericolul jocului cu focul. Auziseră şi multe povestiri îngrozitoare despre copiii care nu fuseseră cuminţi, dar, cum Alexandra nu voia să o dezamăgească pe Eve, începu, ascultătoare, să aprindă lumânările.

Eve o privi o clipă.

— Vezi că le uiţi pe cele din partea cealaltă.

Şi Alexandra se întinse spre lumânările din partea cealaltă a tortului, cu spatele la Eve. Repede, aceasta aprinse un chibrit şi cu el pe toate celelalte din cutia pe care o ţinea în mână. Aceasta luând foc, Eve îi dădu drumul la picioarele Alexandrei, aşa încât marginea de jos a cămăşii ei de noapte luă foc. Alexandra nu îşi dădu seama imediat ce se întâmpla. Abia când simţi primele dureri pe picioare, privi în jos şi începu să strige:

— Ajutor! Ajută-mă!

Eve se uită o clipă la cămaşa de noapte cuprinsă de flăcări, uimită de succesul ei, în timp ce Alexandra rămase înmărmurită de groază.

— Nu te mişca! îi zise Eve. Mă duc să aduc o găleată cu apă.

După care ieşi repede cu inima bătându-i de bucurie.

*

Un film de groază salvă viaţa Alexandrei. Doamna Tyler, bucătăreasa familiei Blackwell, fusese condusă la cinema de către un sergent de poliţie, cu care împărţea patul din când în când. În seara aceea, ecranul fu atât de plin de cadavre şi trupuri mutilate, încât, în cele din urmă, doamna Tyler nu mai suportă şi, în mijlocul filmului, spuse:

— Poate să-ţi placă ţie, Richard, dar eu m-am săturat.

Şi sergentul Richard Dougherty o urmă încet afară.

Ajunseră acasă la familia Blackwell cu o oră mai devreme decât ar fi trebuit şi, imediat ce doamna Tyler deschise uşa, auzi ţipetele Alexandrei din bucătărie. Dădură amândoi buzna înăuntru şi, văzând acea scenă îngrozitoare, trecură la acţiune. Sergentul se repezi la Alexandra şi îi rupse cămaşa cuprinsă de flăcări. Picioarele şi şoldurile îi erau atinse, dar focul nu – reuşise să ajungă la păr sau la partea din faţă a corpului. Alexandra se prăbuşi imediat pe podea, pierzându-şi cunoştinţa. Doamna Tyler umplu iute un vas cu apă pe care o vărsă peste limbile de foc de pe jos.

— Cheamă o ambulanţă, îi ordonă sergentul Dougherty. Doamna Blackwell e acasă?

— Trebuie să doarmă.

— Trezeşte-o.

În timp ce doamna Tyler telefona după o ambulanţă, se auzi un ţipăt din încăperea alăturată şi Eve apăru cu un vas cu apă, suspinând isteric.

— A murit Alexandra? ţipă ea. A murit?

Doamna Tyler o luă în braţe şi o linişti.

— Nu, scumpa mea, e bine. O să fie foarte bine.

— A fost doar vina mea, suspină ea. A vrut să aprindă lumânările pe tortul ei, N-ar fi trebuit s-o las.

Doamna Tyler o mângâie uşor pe spate.

— E-n regulă. Nu trebuie să te învinuieşti.

— Chibriturile mi-au căzut din mână şi Alex a luat foc. A fost îngrozitor.

Sergentul Dougherty se uită la ea şi zise cuprins de milă:

— Biata copilă.

*

— Alexandra are arsuri de gradul doi pe picioare şi pe spate, dar o să se facă bine, îi zise doctorul Harley lui Kate. În ziua de azi putem face lucruri uimitoare în privinţa arsurilor. Crede-mă, ar fi putut fi ceva îngrozitor.

— Ştiu, zise Kate.

Văzuse arsurile şi o umpluseră de groază. Ezită o clipă, după care spuse:

— John, cred că sunt mai îngrijorată în privinţa Evei.

— S-a rănit cumva?

— Nu fizic, dar biata de ea se învinuieşte pentru acest accident şi are nişte coşmare teribile. Ultimele trei nopţi a trebuit să o ţin în braţe până a adormit din nou. N-aş vrea ca asta să se transforme în traumatism. Eve este foarte sensibilă.

— Copiii trec peste lucruri foarte uşor, Kate. Dacă apar complicaţii, anunţă-mă şi o să-ţi recomand un medic pediatru.

— Îţi mulţumesc, zise Kate recunoscătoare.

Eve era, într-adevăr, teribil de tulburată. Petrecerea fusese amânată. „Alexandra mi-a luat şi asta”, îşi spuse ea cu amărăciune.

Alexandra se vindecă perfect, fără să-i rămână semne, iar Eve uită repede de sentimentele de vinovăţie, din moment ce Kate îi spusese:

— Accidente i se pot întâmpla oricui, draga mea. Nu trebuie să te socoteşti vinovată.

Şi Eve nu s-a socotit. A dat vina pe doamna Tyler. De ce a trebuit să vină acasă şi să strice tot? Planul fusese perfect.

*

Sanatoriul unde se afla Tony era într-o liniştită regiune împădurită din Connecticut. Kate era condusă la el o dată pe lună. Lobotomia fusese reuşită. Nu mai exista nici un semn de agresiune în comportamentul lui Tony. O recunoştea şi o întreba mereu politicos, despre Eve şi Alexandra, dar nu arăta că ar fi vrut să le vadă. De fapt, nu prea arăta interes pentru nimic. Părea fericit. „Nu, nu fericit”, se corectă Kate. „Mulţumit. Dar mulţumit – să facă ce?”

Kate îl întrebă pe domnul Burger, directorul sanatoriului:

— Fiul meu *nu face* nimic toată ziua?

— Ba da, doamnă Blackwell. Pictează ore întregi.

Fiul ei, care ar fi putut stăpâni lumea, stătea şi picta toată ziua. Kate încercă să nu se gândească la acea irosire, la acea minte sclipitoare dispărută pentru totdeauna.

— Ce pictează?

Omul păru încurcat.

— Nimeni nu prea poate să-şi dea seama.

24

În următorii doi ani, Kate se preocupă în mod serios de Alexandra, care era, evident, predispusă accidentelor. În timpul vacanţei de vară pe care fetele şi-o petrecură pe proprietatea familiei Blackwell, din Bahamas, Alexandra fu cât pe-aci să se înece jucându-se cu Eve în piscină şi numai apariţia grădinarului o salvă. În anul următor, când fetele se aflau într-o excursie în Palisade, Alexandra alunecă pe marginea prăpastiei, dar se agăţă imediat de o tufă.

— Aş vrea să ai mai multă grijă de sora ta, îi spuse Kate Evei. Pare că nu se poate descurca la fel de bine ca tine.

— Ştiu, zise Eve solemn. O s-o supraveghez, bunico.

Kate îşi iubea nepoatele în mod diferit. Aveau şapte ani acum şi erau la fel de frumoase, cu păr lung şi blond, trăsături perfecte şi ochii McGregor. Arătau identic, însă aveau personalităţi foarte deosebite. Blândeţea Alexandrei îi amintea lui Kate de Tony, în timp ce Eve îi semăna mai mult ei, încăpăţânată şi independentă.

Un şofer le ducea la şcoală în Rolls-Royce-ul familiei. Alexandrei nu îi plăcea să fie văzută de colege cu maşină şi şofer, în timp ce Eve savura acest lucru. Kate îi dădea fiecăreia câte o sumă săptămânală şi le spunea să îşi noteze cât cheltuiau. Eve totdeauna rămânea fără bani până la sfârşitul săptămânii şi împrumuta de la Alexandra. Eve învăţă să aranjeze socotelile aşa încât bunica să nu afle. Dar Kate ştia şi abia îşi putea reţine zâmbetul. Avea şapte ani şi era deja o contabilă plină de creativitate.

La început, Kate îşi hrănise o speranţă ascunsă că Tony se va face iar bine, că va părăsi sanatoriul şi se va întoarce la companie. Dar, cu trecerea timpului, speranţa muri încet-încet. Deveni clar faptul că, deşi Tony putea părăsi sanatoriul pentru vizite scurte, însoţit fiind de un asistent, el nu mai putea participa la viaţa de afară.

Era anul 1962 şi, pe măsură ce compania prospera şi se extindea, nevoia unei noi conduceri era din ce în ce mai urgentă. Kate îşi sărbătorea cea de-a şaptezecea aniversare. Părul îi era alb deja, dar avea o figură remarcabilă, puternică, dreaptă şi plină de viaţă. Îşi dădea seama că trecerea timpului avea să o doboare, iar ea trebuia să fie pregătită. Compania trebuia asigurată pentru familie. Brad Rogers era un bun director, dar nu era un Blackwell. „Mai trebuie să rezist până când gemenele o vor putea prelua.” Îşi aminti ultimele cuvinte ale lui Cecil Rhodes: „Atât de puţin făcut – atât de mult de făcut.”

Gemenele aveau doisprezece ani, încă puţin şi deveneau tinere doamne. Kate îşi petrecuse cu ele atâta timp cât îi fusese posibil, dar acum le acorda şi mai multă atenţie. Venise timpul să ia o hotărâre importantă.

În timpul săptămânii Paştelui, Kate se duse cu ele la Dark Harbor cu un avion al companiei. Fetele vizitaseră toate proprietăţile familiei în afară de cea din Johannesburg şi, dintre toate, preferau Dark Harbor. Le plăceau foarte mult libertatea sălbatică şi izolarea insulei. Le plăcea, de asemeni, să navigheze, să înoate şi să facă schi nautic, iar Dark Harbor le oferea toate aceste lucruri. Eve întrebă dacă putea să-şi aducă şi câteva colege, aşa cum făcuse şi ea odată, dar de astădată, bunica ei o refuză. Bunica, acea persoană puternică şi impunătoare care venea şi pleca, le aducea un cadou, le dădea un sărut pe obraz, le spunea cum trebuiau să se poarte nişte domnişoare, voia să fie singură cu ele. De data aceasta, fetele simţiră că se întâmpla ceva deosebit. Bunica lor era cu ele la fiecare masă. Le luă cu barca, la înot şi chiar la călărie. Kate îşi conducea calul cu o siguranţă de expert.

Fetele tot mai semănau uimitor de mult, două frumuseţi de aur, dar pe Kate o interesau mai mult deosebirile decât asemănările. Stând pe

terasă şi privindu-le încheind o partidă de tenis, Kate se gândea. Eve era prima, Alexandra o urma. Eve, încăpăţânată, Alexandra, flexibilă. Eve, o atletă, Alexandra mai avea încă accidente. Numai cu câteva zile în urmă, când se aflau amândouă în mica barcă cu pânze, cu Eve la cârmă, vântul izbise pânza din spate, răsucind-o şi împingând-o spre capul Alexandrei. Nu se dăduse la timp la o parte şi fusese aruncată peste bord, fiind gata să se înece. O altă barcă din apropiere o ajutase pe Eve să-şi salveze sora. Kate se întrebă dacă nu cumva toate acestea aveau vreo legătură cu faptul că Alexandra se născuse la trei minute după Eve, dar nu conta. Kate se hotărâse. Nu mai avea nici o nedumerire. Paria pe Eve trei miliarde de dolari. Avea să îi găsească un soţ perfect şi, când ea avea să se retragă, Eve va conduce *Kruger-Brent*. În ceea ce o privea pe Alexandra, ea avea să aibă o viaţă de bogăţie şi confort. Ar fi putut foarte bine să lucreze la vreuna din societăţile de caritate fondate de ea. Da, ar fi fost perfect pentru Alexandra. Era un copil atât de dulce şi plină de compasiune.

*

Primul pas pentru punerea în practică a planului lui Kate era să o înscrie pe Eve la o şcoală potrivită. Alese *Briarcrest*, o şcoală excelentă din Carolina de Sud.

— Amândouă nepoatele mele sunt încântătoare, îi spuse Kate directoarei, doamna Chandler. Dar veţi vedea că Eve este cea deşteaptă. Este o fată extraordinară şi sunt convinsă că veţi avea grijă să beneficieze de toate avantajele.

— Toate elevele noastre beneficiază de toate avantajele, doamnă Blackwell. Aţi vorbit numai despre Eve. Ce îmi puteţi spune despre sora ei?

— Alexandra? O fată drăguţă.

Era un sens peiorativ. După aceea, Kate se ridică şi adăugă:

— Voi verifica în mod regulat progresele lor.

Într-un fel, directoarea avu impresia că acele cuvinte sunau a avertisment.

*

Evei şi Alexandrei le plăcea foarte mult noua şcoală, îndeosebi Evei. O incinta libertatea de a fi departe de casă, de a nu trebui să dea socoteală bunicii sau lui Solange Dunas. Regulamentul de la *Briarcrest* era foarte strict, dar acest lucru nu o deranja, pentru că îi plăcea foarte mult

să încalce regulile. Singurul lucru care o supăra era faptul că Alexandra era şi ea acolo cu ea. Când auzise prima oară de *Briarcrest* îşi rugase bunica:

— Aş putea să merg singură? Te rog, bunico!

Dar Kate îi spusese:

— Nu, draga mea. Cred că e mai bine să fie şi Alexandra cu tine.

Eve îşi ascunsese resentimentul zicând:

— Cum spui dumneata, bunico.

Întotdeauna era foarte politicoasă şi plină de afecţiune faţă de bunica ei. Ştia unde se afla puterea.

Tatăl lor era un nebun, închis într-un sanatoriu. Mama lor murise. Bunica lor era, deci, cea care avea controlul banilor. Eve ştia că erau foarte bogate. Habar nu avea câţi bani erau, dar erau mulţi, destui ca să-şi poată cumpăra toate lucrurile frumoase pe care le voia. Evei îi plăceau mult lucrurile frumoase. Nu era decât o singură problemă: Alexandra.

*

Una din activităţile lor preferate era ora de călărie de dimineaţă. Majoritatea fetelor îşi aveau propriii lor cai şi Kate le dăduse câte unul în dar la cea de-a douăsprezecea aniversare. Jerome Davis, instructorul, îşi urmări elevele sărind mai întâi peste gardul de treizeci de centimetri, apoi peste cel de şaizeci şi, în cele din urmă, peste cel de un metru douăzeci. Davis era unul din cei mai buni profesori de echitaţie din ţinut. Câţiva dintre foştii săi elevi câştigaseră medalii de aur şi se pricepea foarte bine la a găsi călăreţul înnăscut. Fata cea nouă, Eve Blackwell, era una. Nu trebuia să se gândească la ce făcea, cum să ţină hăţurile sau cum să stea în şa. Era una cu calul şi, când sărea peste obstacole, părul blond al Evei flutura în vânt, o imagine într-adevăr frumoasă. „Nimic nu o poate opri”, îşi spuse în sinea lui domnul Davis.

Tommy, tânărul de la grajduri, o prefera pe Alexandra. Domnul Davis o privi pe Alexandra înşeuându-şi calul şi pregătindu-se. Fetele purtau la mâneci panglici diferit colorate, ca să poată fi deosebite una de cealaltă. Eve o ajuta pe Alexandra să înşeueze calul, în timp ce Tommy se ocupa de o altă elevă. Davis era chemat la telefon şi tot ce s-a întâmplat după aceea a fost neclar.

Din ce a putut să afle mai târziu Jerome Davis, a rezultat că Alexandra a încălecat, a înconjurat ringul şi a pornit spre primul gard. În mod inexplicabil, calul începu să se cabreze şi să dea din copite, până când o azvârli pe Alexandra într-un zid. Şi-a pierdut imediat cunoştinţa, iar

copitele calului au trecut doar la câţiva centimetri de faţa ei. Tommy o duse la infirmerie, unde medicul şcolii dădu diagnosticul de uşoară comoţie.

— Nimic rupt, nimic grav, zise el. Mâine dimineaţă va fi iar foarte bine, gata să se urce din nou pe cal.

— Dar ar fi putut să moară! strigă Eve.

Refuză să plece de lângă Alexandra, iar doamna Chandler se gândi că nu mai văzuse niciodată atâta devotament la o soră. Era, într-adevăr foarte emoţionant.

Când domnul Davis reuşi să prindă calul Alexandrei şi să îi dea jos şaua, descoperi pătura acesteia pătată de sânge. O scoase şi văzu că o bucăţică de metal dintr-o cutie de bere încă mai era înfiptă în spinarea calului, în locul unde fusese apăsată de şa. Imediat după ce îi spuse doamnei Chandler, începură cercetările. Au fost chestionate toate fetele care se aflaseră în apropierea ei.

— Sunt sigură că, oricine a pus bucăţica aceea de metal a crezut că face o glumă nevinovată, dar aceasta ar fi putut avea urmări dintre cele mai grave, zise doamna Chandler. Vreau numele celei care a făcut-o.

Văzând că nici una nu recunoştea, doamna Chandler le-a chemat în biroul ei pe rând. Fiecare a negat că ar fi ştiut ceva în legătură cu cele întâmplate. Când veni rândul Evei, aceasta părea să nu se simtă prea bine.

— Ai idee cine i-ar fi putut face aşa ceva surorii tale?

Eve privi în jos la covor.

— Poate ar fi mai bine să nu spun, murmură ea.

— Deci, ai văzut ceva?

— Vă rog, doamnă Chandler…

— Eve, Alexandra ar fi putut fi foarte grav rănită.

Cea care a făcut acest lucru trebuie pedepsită, ca să nu se mai întâmple şi altă dată.

— Nu a fost una din fete.

— Ce vrei să spui?

— Tommy a fost.

— Băiatul de la grajduri?

— Da, doamnă. L-am văzut. Am crezut că strângea legăturile. Sunt sigură că n-a vrut să facă nici un rău. Alexandra îl tot pune să facă o mulţime de lucruri şi bănuiesc că a vrut să-i dea o lecţie. Ah, doamnă Chandler, mai bine nu mă făceaţi să spun. Nu vreau să păţească ceva.

Biata copilă era pe punctul de a face o criză de isterie.

Doamna Chandler veni lângă ea şi o cuprinse pe după umeri.

— Totul e-n regulă, Eve, ai făcut bine că mi-ai spus? Acum uită totul. O să am eu grijă.

A doua zi, când fetele se duseră la grajduri, nu mai era Tommy, ci un alt băiat.

*

Câteva luni mai târziu, avu loc un alt incident neplăcut la şcoală. Câteva fete au fost prinse fumând marijuana, una din ele acuzând-o pe Eve de a le fi procurat-o şi vândut-o. Dar ea a negat furioasă. După investigaţii amănunţite, doamna Chandler a găsit marijuana ascunsă în dulapul Alexandrei.

— Nu-mi vine să cred că a făcut aşa ceva, zise Eve. I-a pus-o cineva acolo. Sunt sigură.

O relatare a acestui incident i-a fost trimisă lui Kate, care a admirat loialitatea lui Eve de a-şi apăra sora. Era o adevărată McGregor.

*

Când au împlinit cincisprezece ani, Kate le-a dus la proprietatea din Carolina de Sud, unde a dat o mare petrecere. Nu era prea devreme pentru a o prezenta pe Eve băieţilor potriviţi, astfel că toţi tinerii de condiţie bună din împrejurimi au fost invitaţi.

Băieţii se aflau încă la vârsta când fetele nu îi interesau în mod serios, dar Kate a avut grijă să se facă cunoştinţe şi să se lege prietenii. Printre acei băieţi putea fi şi viitorul soţ al Evei, viitorul *Companiei Kruger-Brent*.

Alexandrei nu îi plăceau petrecerile, dar se prefăcea totdeauna că se simte bine, ca să nu îşi dezamăgească bunica. În schimb, Eve le adora, îi plăcea să se îmbrace frumos, să fie admirată. Alexandra prefera să citească şi să picteze, îşi petrecea ore întregi privind tablourile tatălui ei de la Dark Harbor, dorindu-şi să-l fi cunoscut înainte de boală. El venea acasă în timpul vacanţelor, însoţit de un asistent, dar Alexandrei îi era imposibil să ajungă la el. Era un străin plăcut şi amabil, care voia să le facă celorlalţi plăcere, dar care nu avea niciodată nimic de spus. Bunicul lor, Frederick Hoffman trăia în Germania, dar era bolnav. Fetele îl vedeau foarte rar.

*

În al doilea an de şcoală, Eve rămase însărcinată. Timp de câteva săptămâni fusese palidă şi nu se simţise bine, pierzând o parte din orele de dimineaţă. Când începu să aibă perioade frecvente de greaţă, a fost trimisă la infirmerie şi controlată. Doamna Chandler a fost chemată de urgenţă.

— Eve este însărcinată, îi spuse medicul.

— Dar este imposibil! Cum s-a putut întâmpla?

Medicul îi răspunse atunci:

— Aşa cum se întâmpla de obicei, bănuiesc.

— Bine, dar e doar un copil.

— Eh, copilul acesta va fi mamă.

Eve refuză să vorbească.

— Nu vreau să fac necazuri nimănui, spunea ea tot timpul.

Era exact răspunsul la care doamna Chandler se aştepta din partea Evei.

— Eve, draga mea, trebuie să-mi spui cum s-a întâmplat.

În cele din urmă, fata a cedat.

— Am fost violată, zise ea izbucnind în lacrimi.

Doamna Chandler rămase şocată. Strângând-o pe Eve, care tremura, o întrebă:

— Cine a fost?

— Domnul Parkinson.

Profesorul de engleză.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, nu Eve, doamna Chandler nu ar fi crezut. Joseph Parkinson era un om liniştit, căsătorit, cu trei copii. Preda la *Briarcrest* de opt ani şi era ultimul pe care l-ar fi bănuit doamna Chandler. Îl chemă la ea în birou şi îşi dădu seama imediat că Eve nu minţise. Omul stătea în faţa ei, stăpânit de nervozitate.

— Domnule Parkinson, presupun că ştii de ce am trimis după dumneata, nu?

— Da… cred că da.

— În privinţa Evei.

— Da… am bănuit.

— Ea spune că ai violat-o.

Parkinson o privi nevenindu-i să creadă.

— Că am violat-o? Dumnezeule! Dacă a fost cineva violat, atunci acela am fost eu.

Tulburat, nu mai vorbea nici corect. Doamna Chandler spuse atunci dispreţuitor:

— Îţi dai seama ce spui? Copila este…

— *Nu* e un copil, spuse el cu un glas plin de venin. E un diavol, adăugă el şi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Tot semestrul a stat în primul rând, cu rochia ridicată mult. După ore venea la mine şi îmi punea tot felul de întrebări lipsite de sens frecându-se de mine. N-am luat-o niciodată în serios. Apoi, într-o după-amiază, cu vreo şase săptămâni în urmă, a venit acasă la mine când soţia şi copiii erau plecaţi şi… Glasul i se frânse.

— Doamne! N-am rezistat, zise el apoi izbucnind în lacrimi.

O aduseră pe Eve în birou. Era complet refăcută. Îl privi pe domnul Parkinson în ochi, făcându-l să-şi întoarcă privirea. În birou mai erau doamna Chandler, asistentul principal şi şeful poliţiei din micul oraş unde se afla şcoala. Acesta zise blând:

— Eve, vrei să-mi spui şi mie cum s-a întâmplat?

— Da, domnule, spuse ea foarte calmă. Domnul Parkinson mi-a spus că voia să discute cu mine unele probleme legate de lucrarea mea. Şi mi-a mai spus să mă duc acasă la dânsul duminică după-amiază. Era singur. Mi-a spus că voia să-mi arate ceva în dormitor, aşa că l-am urmat sus. M-a aruncat pe pat şi…

— E o minciună! strigă Parkinson. N-a fost aşa. N-a fost deloc aşa…

O chemară pe Kate şi îi explicară situaţia, după care se hotărî că era în interesul tuturor ca incidentul să fie trecut sub tăcere.

Domnul Parkinson fu concediat, dându-i-se patruzeci şi opt de ore pentru a părăsi statul, iar Evei i se aranjă un avort.

Kate cumpără apoi ipoteca şcolii de la o bancă locală şi o declară prescrisă.

Auzind, Eve zise oftând:

— Îmi pare atât de rău, bunico, chiar îmi plăcea acolo.

După câteva săptămâni, când Eve se refăcu după operaţie, Kate le înscrise pe amândouă la *L’Institut Fernwood*, o şcoală elveţiană de lângă Lausanne.

25

În Eve ardea un foc atât de puternic că nu mai putea fi potolit. Nu era vorba numai de sex. Aceasta era doar o parte. Era o poftă nebună de viaţă, o nevoie de a face totul, de a fi totul. Viaţa era un amant, iar Eve era disperată să o posede cu tot ce avea în ea. Era geloasă pe toată lumea. Mergea la balet şi o ura pe balerină, pentru că nu era ea acolo pe scenă, câştigând aplauzele publicului. Vroia să fie om de ştiinţă, cântăreaţă, medic chirurg, pilot, actriţă. Vroia să facă totul şi mai bine decât toţi ceilalţi. Vroia totul şi nu putea aştepta.

De partea cealaltă a văii unde se afla *L'Institut Fernwood*, era o şcoală militară de băieţi. Până când Eve împlinise şaptesprezece ani, aproape toţi elevii şi jumătate din profesori au avut relaţii cu ea. Flirta cu neruşinare şi avea relaţii cu oricine, de data asta cu precauţie, însă, pentru că nu mai vroia să rămână însărcinată. Îi plăcea foarte mult sexul, dar nu actul în sine, ci puterea pe care acesta i-o dădea. Ea era cea care deţinea controlul. Se bucura de privirile rugătoare ale băieţilor şi bărbaţilor care voiau să facă dragoste cu ea. Îi plăcea să-i necăjească urmărindu-i cum

deveneau din ce în ce mai înfometaţi, îi plăceau şi promisiunile mincinoase pe care ei i le făceau pentru a o poseda, dar, mai mult decât orice, îi plăcea puterea pe care o avea asupra trupurilor lor. Îi putea aduce la erecţie doar cu un sărut şi să-i potolească numai cu un cuvânt. Nu avea ea nevoie de ei, ci ei de ea. Îi dirija în totalitate şi acesta era un sentiment nemaipomenit. În câteva minute cântarea punctele forte şi slăbiciunile unui bărbat. Hotărî în sinea ei că aceştia erau cu toţii nişte proşti.

Era frumoasă, inteligentă şi moştenitoarea uneia dintre cele mai mari averi din lume şi primise mai mult de o duzină de cereri în căsătorie. Dar nu o interesau. Singurii băieţi care o atrăgeau erau cei care îi plăceau Alexandrei.

Într-o sâmbătă seara, la dans, Alexandra cunoscu un elev francez pe nume René Mallot. Nu era drăguţ, dar era inteligent şi sensibil, ceea ce Alexandra considera minunat. Se înţeleseseră să se întâlnească în oraş sâmbăta următoare.

— La şapte, zise Rene.

— O să te aştept.

În aceeaşi seară, în camera lor, Alexandra îi povesti Evei despre noul ei prieten.

— Nu seamănă deloc cu ceilalţi băieţi. E timid şi dulce. Sâmbătă mergem la teatru.

— Îţi place foarte mult, nu-i aşa, surioară? o necăji Eve şi Alexandra roşi.

— Abia l-am cunoscut, dar pare... Eh, ştii şi tu. Eve stătea întinsă în pat, cu mâinile sub cap.

— Nu, nu ştiu. Spune-mi. A încercat să se culce cu tine?

— Eve! Nu e genul ăsta, doar ţi-am spus... este, este foarte timid.

— l-auzi, surioara mea e îndrăgostită!

— Ba nu sunt! Mai bine nu-ţi spuneam.

— Îmi pare bine că mi-ai spus, zise Eve sincer.

Când Alexandra ajunse în faţa teatrului sâmbăta următoare, nu îl găsi pe René nicăieri.

Aşteptă în colţul străzii mai mult de o oră, ignorând privirile trecătorilor, simţindu-se ca o proastă. În cele clin urmă, cină singură într-o micuţă cafenea, după care se întoarse abătută la şcoală. Eve nu era în cameră. Alexandra citi până se dădu stingerea. Era aproape două dimineaţa când o auzi pe Eve intrând.

— Am fost îngrijorată din cauza ta, îi zise Alexandra în şoaptă.

— M-am întâlnit cu nişte prieteni. Cum te-ai distrat, divin?

— A fost îngrozitor. N-a binevoit să vină.

— Ce ruşine, zise Eve cuprinsă de milă. Dar trebuie să înveţi să nu te încrezi în bărbaţi.

— Doar nu crezi că i s-o fi întâmplat ceva?

— Nu, Alex. Cred că o fi găsit pe altcineva care i-a plăcut mai mult.

„Bineînţeles că asta a fost”, îşi spuse Alexandra. Nu era prea surprinsă. Nu avea idee cât era de frumoasă sau cât de minunată. Toată viaţa trăise în umbra surorii sale, pe care o adora, părându-i-se normal ca toţi să se simtă atraşi de Eve. Se simţea inferioară ei, dar nu îi trecea prin cap că sora ei hrănise acel sentiment încă de când erau mici.

*

Au mai fost şi alte întâlniri stricate. Cei pe care îi plăcea Alexandra păreau să-i răspundă, dar nu îi mai revedea niciodată. În timpul unui week-end se întâlni întâmplător cu René pe străzile oraşului Lausanne. El veni repede spre ea întrebând-o:

— Ce s-a întâmplat? Mi-ai promis că mă suni.

— Că te sun? Ce spui?

El se dădu puţin înapoi, dându-şi seama dintr-odată.

— Eve…?

— Nu, Alexandra.

Roşi.

— Scuză-mă… trebuie să plec, zise el şi dispăru iute, lăsând-o pradă derutei.

În seara aceea, Alexandra îi povesti Evei incidentul, iar ea îi zise ridicând din umeri:

— E clar că e nebun. Lasă că ţi-e mai bine fără el, Alex.

*

În ciuda siguranţei ei în privinţa bărbaţilor, exista, totuşi, o slăbiciune a lor de care Eve nu ştia şi care aproape că o distruse. De când lumea bărbaţii s-au lăudat cu cuceririle lor, iar elevii şcolii militare nu făceau excepţie. Discutau despre Eve Blackwell cu admiraţie şi respect.

— Când a terminat cu mine, nu mă mai puteam mişca…

— N-am crezut că o să am vreodată o astfel de femeie…

— Are o… care, pur şi simplu, îţi vorbeşte…

— Dumnezeule, e ca o tigroaică în pat!

Din moment ce cel puţin două duzini din băieţi şi jumătate de duzină de profesori lăudau talentul Evei, acesta deveni în curând cel mai prost ţinut secret al şcolii. Unul din instructorii şcolii militare îi spuse despre zvonuri unei profesoare de la *L'Institut Fernwood*, care, la rândul ei, îi spuse directoarei, doamna Collins. Începu o investigaţie discretă, care se finaliză cu o întrevedere între directoare şi Eve.

— Cred că, cel mai bine pentru reputaţia şcolii ar fi să pleci imediat.

Eve se uită la doamna Collins, de parcă această ar fi fost complet nebună.

— Ce naiba spuneţi?

— Spun că ai servit jumătate din academia militară. Cealaltă jumătate trebuie să aştepte aliniată, nerăbdătoare.

— N-am auzit asemenea minciuni în viaţa mea, exclamă Eve, glasul tremurându-i de indignare. Să nu credeţi cumva că n-o să-i spun bunicii şi când o să audă...

— O să te scutesc de deranj, o întrerupse directoarea. Aş prefera să nu pun şcoala într-o situaţie jenantă, dar dacă nu pleci în linişte, am o listă cu nume pe care intenţionez să o trimit bunicii tale.

— Aş vrea să văd şi eu lista aceea!

Doamna Collins i-o întinse fără un cuvânt. Era destul de lungă. Eve o studie şi observă că lipseau cel puţin şapte nume. Căzu apoi pe gânduri.

În cele din urmă, îşi ridică privirea şi zise în mod imperios:

— Este evident un complot împotriva familiei mele. Cineva încearcă să-i facă rău bunicii mele prin mine. Decât să se întâmple ceva, mai bine plec.

— O hotărâre foarte înţeleaptă, zise sec doamna Collins. O maşină te va duce mâine dimineaţa la aeroport. O să-i trimit o telegramă bunicii că te duci acasă. Poţi să pleci.

Eve se îndreptă spre uşă şi deodată se gândi la ceva şi întrebă:

— Şi sora mea?

— Alexandra poate rămâne aici.

Când Alexandra se întoarse în dormitor după ore, o găsi pe Eve împachetând.

— Ce faci?

— Plec acasă.

— Acasă? La mijlocul trimestrului?

Eve se întoarse spre sora ei.

— Alex, tu chiar nu vezi ce pierdere de timp e la şcoala asta? Nu învăţăm absolut nimic aici. Pur şi simplu ne irosim timpul aici. Alexandra

asculta surprinsă.

— Habar n-aveam că gândeşti aşa, Eve.

— Am gândit aşa tot timpul anului şi am stat numai pentru tine. Se părea că-ţi plăcea foarte mult.

— E adevărat, dar…

— Îmi pare rău, Alex, eu nu mai suport. Vreau să mă-ntorc la New York. Vreau să mergem acasă la noi.

— I-ai spus doamnei Collins?

— Chiar acum câteva minute.

— Şi ce-a zis?

— Ce-ai fi vrut să zică? A fost foarte tristă… se temea că acest lucru ar pune şcoala într-o lumină proastă. M-a implorat să rămân.

Alexandra se aşeză pe marginea patului.

— Nici nu ştiu ce să spun.

— Dar nici nu trebuie să spui ceva. Nu are nici o legătură cu tine.

— Ba cum să nu aibă. Dacă tu eşti nefericită aici… începu ea, dar se opri brusc. Cred că ai dreptate. E o mare pierdere de timp. Cui îi foloseşte să conjuge verbe în latină?

— Exact. Sau cui îi pasă de Hannibal, ori de frate-său, Hasdrubal?

Şi, imediat, Alexandra îşi dădu jos valiza de pe dulap punând-o pe pat. Eve zâmbi şi spuse:

— N-aveam de gând să-ţi cer să pleci de aici, Alex, dar sunt foarte bucuroasă că mergem acasă împreună.

Alexandra îi spuse apăsându-i mâna uşor:

— Şi eu.

Eve zise apoi întâmplător:

— Ştii ceva? În timp ce eu împachetez, sun-o tu pe bunica şi spune-i că sosim mâine. Spune-i că nu mai putem suferi locul ăsta. Faci asta?

— Da, spuse Alexandra, dar ezită puţin. Nu cred că o să-i placă.

— Nu-ţi face griji din cauza bătrânei, zise Eve încrezătoare. Rezolv eu totul.

Alexandra nu avea nici un motiv de îndoială. Eve era în stare s-o convingă pe bunica să facă aproape tot ce voia ea. Dar, în fond, cine putea să-i refuze Evei ceva? îşi spuse în sinea ei şi se duse la telefon.

*

Kate Blackwell avea prieteni, duşmani şi asociaţi în diverse locuri înalte şi, în ultimele câteva luni, auzise tot felul de zvonuri supărătoare. La

început le-a ignorat zicându-şi că nu erau decât nişte gelozii, pur şi simplu. Dar ele nu încetau deloc. Eve se vedea prea mult cu băieţii de la şcoala militară din Elveţia. Eve suportase un avort. Eve era considerată un pericol social.

Astfel avu un sentiment de uşurare auzind că veneau acasă. Avea de gând să afle ce anume era la baza tuturor acelor zvonuri.

*

În ziua când au sosit, Kate le aştepta acasă. O luă pe Eve în sufragerie şi zise simplu:

— Am auzit o mulţime de poveşti deloc frumoase. Aş vrea să ştiu de ce aţi fost date afară din şcoală, adăugă ea sfredelind-o cu privirea.

— Dar n-am fost date afară, zise Eve. Pur şi simplu, Alex şi cu mine ne-am hotărât să plecăm.

— Din cauza unor incidente cu băieţii?

Eve îi răspunsese:

— Te rog, bunico, aş prefera să nu vorbim despre asta.

— Mă tem că va trebui s-o facem. Ce ai făcut?

— Eu n-am făcut nimic. Alex a… zise ea, dar se opri brusc.

— Alex ce anume? o întrebă Kate necruţătoare.

— Te rog, n-o condamna, spuse Eve iute. Sunt sigură că n-a rezistat, îi plăcea să joace un joc copilăresc, pretinzând că sunt eu. Habar nu aveam de nimic până când le-am auzit pe fete şuşotind. Se pare că s-a întâlnit cu mulţi… băieţi… spuse Eve, oprindu-se încurcată.

— Pretindea că e vorba de tine? o întrebă Kate uimită. Şi tu de ce n-ai făcut nimic s-o opreşti?

— Am încercat, zise Eve cu tristeţe. M-a ameninţat că se omoară. Ah, bunico, cred că e puţin… adăugă ea, făcând eforturi să găsească un cuvânt potrivit, instabilă. Dacă măcar încerci să discuţi acest subiect cu ea, mă tem de ce ar putea face.

În ochii ei plini de lacrimi se citea suferinţa.

Kate îşi simţi inima extrem de grea văzând-o pe Eve atât de nefericită.

— Te rog, Eve, te rog să nu plângi. Nu-i voi spune nimic Alexandrei. Totul va rămâne numai între noi două.

*

Mai târziu, la ceai, Kate o studie pe Alexandra. „E frumoasă pe dinafară şi stricată pe dinăuntru”, îşi zise ea. Era destul de rău că era implicată într-o mulţime de lucruri murdare, dar să mai încerce şi să dea vina pe sora ei! Kate era îngrozită.

*

În timpul celor doi ani care au urmat, terminând şcoala la *Miss Porter*, Eve a fost foarte discretă. O speriase discuţia cu bunica ei. Nimic nu trebuia să pună în pericol relaţiile ei cu aceasta. Bătrâna nu putea să mai trăiască prea mult – doar avea şaptezeci şi nouă de ani şi avea de gând să fie sigură că era singura moştenitoare.

*

Când împliniră douăzeci şi unu de ani, Kate le duse la Paris şi le cumpără o nouă garderobă de la *Coco Chanel*.

În timpul unui dineu la *Le Bedouin*, Eve şi Alexandra îi cunoscură pe contele Alfred Maurier şi pe soţia acestuia, contesa Vivien. Contele era un bărbat distins, de cincizeci de ani, grizonat, cu un trup de adevărat atlet. Soţia sa, o femeie plăcută, avea o faimă de gazdă internaţională.

Eve nu le-ar fi dat nici o atenţie dacă nu ar fi prins din zbor o remarcă făcută de cineva contesei:

— Vă invidiez pe tine şi pe Alfred pentru că sunteţi cel mai fericit cuplu căsătorit pe care îl ştiu. De câţi ani sunteţi căsătoriţi? Sunt douăzeci şi cinci?

— Douăzeci şi şase luna viitoare, răspunse Alfred în locul soţiei. Şi cred că sunt singurul francez din istorie care nu şi-a înşelat soţia.

Toată lumea a râs în afară de Eve. Tot timpul cinei, apoi, i-a studiat pe conte şi pe soţia lui. Nu îşi putea închipui ce văzuse el la femeia aceea moale, între două vârste, şi cu gâtul numai creţuri. Contele Maurier nici nu ştia, probabil, ce însemna să faci dragoste cu adevărat. Lăuda aceea era stupidă. Contele Alfred Maurier era o adevărată provocare.

*

A doua zi Eve îi telefonă lui Maurier la birou.

— Sunt Eve Blackwell. Probabil nu mă mai ţineţi minte, dar…

— Dar cum să nu te ţin minte, copila mea? Eşti una din frumoasele

nepoate ale prietenei mele Kate.

— Sunt încântată că vă mai amintiţi, domnule conte.

Mă scuzaţi că vă deranjez, dar mi s-a spus că sunteţi un expert în vinuri. Aş vrea să aranjez o petrecere surpriză pentru bunica, zise ea râzând cu tristeţe. Eu ştiu ce vreau să servesc, dar nu mă pricep absolut deloc la vinuri. Aţi putea dumneavoastră să-mi daţi un sfat?

— Cu mare plăcere, zise el, flatat. Depinde de ce anume vrei să serveşti. Dacă începi cu peşte, ar fi bun un Chablis…

— Ah, mă tem că n-o să ţin minte nimic. Nu ne-am putea întâlni cumva să vorbim? Dacă sunteţi liber azi la prânz…?

— Pentru o veche prietenă, pot aranja.

— Excelent, zise atunci Eve punând încet receptorul în furcă.

Avea să fie un dejun de care contele îşi va aminti tot restul vieţii.

*

Se întâlniră la *Lasserre.* Discuţia despre vinuri a fost foarte scurtă. Eve îi ascultă cu nerăbdare discursul plictisitor, după care îl întrerupse:

— Sunt îndrăgostită de tine, Alfred.

Acesta se opri înmărmurit în mijlocul unei fraze.

— Poftim?

— Am spus că sunt îndrăgostită de tine.

El sorbi din paharul cu vin.

— Un an bun, zise apoi, bătând-o uşor pe mână şi zâmbi. Toţi prietenii adevăraţi trebuie să se iubească.

— Eu nu mă refer la acel fel de dragoste, Alfred.

Uitându-se în ochii ei, contele îşi dădu seama imediat la ce fel de dragoste se referea, ceea ce-l făcu teribil de nervos. Fata aceea avea douăzeci şi unu de ani, iar el era un bărbat trecut de cincizeci şi, în plus, cu o căsnicie fericită. Pur şi simplu nu putea înţelege ce era în mintea tinerilor din acele vremuri. Se simţea prost stând aşa în faţa ei şi ascultând ce îi spunea, dar ceea ce îl făcea să se simtă şi mai prost era faptul că ea era poate tânăra cea mai frumoasă şi mai de dorit pe care o văzuse vreodată.

Purta o fustă plisată bej şi o bluză subţire verde care îi scotea în evidenţă sânii plini. Cum nu avea sutien, îi putea vedea sfârcurile. Îi privi chipul tânăr şi inocent şi nu îşi mai găsea cuvintele.

— Nici… nici măcar nu mă cunoşti.

— Te visez încă de când eram mică. Mi-am imaginat un bărbat în armură sclipitoare, înalt şi bine făcut şi…

— Mă tem că armura mea e cam ruginită. Eu…

— Te rog să nu râzi de mine. Când te-am văzut aseară, nu mi-am mai putut lua ochii de la tine. N-am mai fost în stare să mă mai gândesc la altceva. Nici n-am dormit. N-am putut să mi te scot din minte nici o clipă. Ceea ce era aproape adevărat.

— Nu… nu ştiu ce să-ţi spun, Eve. Sunt un bărbat cu o căsnicie reuşită, eu…

— Ah, nici nu-ţi dai seama cât de mult îţi invidiez soţia! E cea mai norocoasă femeie din lume. Mă întreb dacă realizează acest lucru, Alfred.

— Bineînţeles că realizează, doar i-o spun tot timpul, zise el zâmbind nervos şi întrebându-se cum să schimbe subiectul.

— Te apreciază chiar la justa ta valoare? Ştie cât eşti de sensibil? Se îngrijeşte de fericirea ta? Eu aş face-o.

Contele începea să se simtă din ce în ce mai jenat.

— Eşti o tânără foarte frumoasă, îi zise el. Şi, într-o bună zi, îţi vei găsi cavalerul în armură strălucitoare, neruginită, şi atunci…

— L-am găsit şi vreau să mă culc cu el.

El se uită repede în jur, de teamă să nu fi auzit cineva.

— Eve! Te rog!

Ea se aplecă atunci puţin înainte.

— Doar atât îţi cer. Amintirea va dura toată viaţa mea.

Contele îi răspunse cu fermitate:

— E imposibil. Mă pui într-o situaţie cât se poate de jenantă. Tinerele nu trebuie să facă propuneri de acest gen unor străini.

Încet, ochii Evei se umplură de lacrimi.

— Asta crezi despre mine? Că.. Un singur bărbat am cunoscut în viaţa mea. Eram logodiţi, zise ea, fără să se obosească să-şi şteargă lacrimile. Era bun, iubitor şi tandru. A murit într-un accident în timp ce urca pe munte. Am văzut cu ochii mei. Îngrozitor.

Contele îşi puse mâna pe mâna ei.

— Îmi pare foarte rău.

— Îmi aminteşti atât de mult de el. Când te-am văzut, am avut impresia că Bill s-a întors la mine. Dă-mi numai o oră, şi n-o să te mai deranjez. Nu va trebui nici să mă mai vezi vreodată. Te rog, Alfred!

O privi îndelung, cântărind răspunsul, în fond, era şi el tot un francez.

*

Îşi petrecură după-amiaza într-un mic hotel de pe Rue Sainte Anne. În timpul întregii sale experienţe dinaintea căsătoriei, contele nu se mai culcase cu cineva ca Eve. Era un adevărat uragan, o fetişcană, un diavol. Ştia prea mult. La sfârşitul după-amiezii, era complet epuizat.

Îmbrăcându-se, Eve îl întrebă:

— Când o să te mai pot vedea, iubitule?

— O să te caut eu, îi zise Maurier.

Nu mai avea deloc de gând să o vadă pe femeia aceea. Avea ceva înfricoşător în ea, ceva aproape rău. Era ceea ce se numeşte „piază rea” şi nu voia cu nici un chip să se încurce şi mai mult cu ea.

Totul s-ar fi putut încheia astfel, dacă nu ar fi fost văzuţi ieşind împreună, de către Alicia Vanderlake, care făcuse parte dintr-o comisie de caritate împreună cu Kate Blackwell, cu un an în urmă. Doamna Vanderlake se afla în ascensiune pe scara socială şi aceasta era o scară venită din cer. Văzuse în ziare fotografii ale contelui Maurier cu soţia şi mai văzuse şi fotografii ale gemenelor Blackwell. Nu ştia care din ele era, dar nu asta conta.

Doamna Vanderlake ştia ce trebuie să facă. Găsi în agenda de telefon numărul lui Kate.

Îi răspunse majordomul:

— *Bonjour.*

— Aş dori să vorbesc cu doamna Blackwell, dacă se poate.

— Îi pot spune cine întreabă?

— Doamna Vanderlake. E o problemă personală.

După circa un minut, veni Kate la aparat.

— Cine sunteţi?

— Alicia Vanderlake, doamnă Blackwell. Sunt sigură că mă mai ţineţi minte, în comisia de anul trecut…

— Dacă este pentru o donaţie, sunaţi la…

— Nu, nu, zise doamna Vanderlake repede. E ceva personal, în legătură cu nepoata dumneavoastră.

Dacă o invita la ceai, puteau discuta ca între femei şi ar fi fost începutul unei calde prietenii.

— Ce-i cu ea? o întrebă Kate.

Dar deşi doamna Vanderlake nu voia să discute problema la telefon, tonul neprietenos al lui Kate nu îi dădu de ales.

— Am considerat de datoria mea să vă spun că acum câteva minute am văzut-o ieşind dintr-un hotel împreună cu contele Alfred Maurier. Era clar vorba de o întâlnire.

Vocea lui Kate era ca de gheaţă:

— Îmi vine foarte greu să cred acest lucru. Despre care din nepoatele mele e vorba?

Atunci doamna Vanderlake râse puţin nesigur.

— Păi… nu ştiu. Eu nu le pot deosebi. Dar nu poate fi nici una, nu? Este…

— Vă mulţumesc pentru informaţie, spuse Kate, după care închise.

Rămase pe loc gândindu-se la ce i se spusese. Numai cu o seară înainte cinaseră împreună. Kate îl cunoştea pe Alfred Maurier de cincisprezece ani şi ceea ce tocmai auzise nu îi stătea deloc în caracter. Totuşi bărbaţii erau sensibili. Dacă Alexandra îşi pusese în cap să se culce cu Alfred…

Kate ridică receptorul şi spuse centralistei:

— Aş vrea să fac o comandă în Elveţia. *L'Institut Fernwood* din Lausanne.

*

Când se întoarse acasă după-amiază târziu, Eve era plină de satisfacţie, nu atât datorită faptului că îi plăcuse compania contelui, cât datorită victoriei repurtate asupra lui. „Dacă pe el îl pot avea atât de uşor, pot avea pe oricine", îşi spuse ea. „Pot stăpâni lumea". Intrând în bibliotecă, o găsi pe Kate.

— Bună, bunico, ai avut o zi bună?

Kate îşi studia frumoasa nepoată.

— Nu prea bună, mă tem. Dar tu?

— Ah, am făcut nişte cumpărături. N-am prea găsit exact ceea ce voiam. Tu mi-ai luat orice. Tu totdeauna…

— Închide uşa, Eve.

Ceva din glasul lui Kate îi trimise un semnal de alarmă. Eve închise uşa din lemn de stejar.

— Stai jos.

— S-a întâmplat ceva, bunico?

— Asta îmi vei spune tu. Tocmai mă gândeam să-l invit aici pe Alfred Maurier, dar am hotărât să scutesc pe toată lumea de o asemenea umilinţă.

Eve îşi puse în funcţie rotiţele creierului. Era imposibil! Nu se putea să se fi aflat de ea şi de Alfred. Se despărţiseră cu o oră în urmă.

— Nu… nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Atunci dă-mi voie să-ţi spun deschis. În după-amiaza aceasta te-ai culcat cu contele Maurier.

Lacrimile inundară imediat ochii Evei.

— Speram… speram să nu afli niciodată ce mi-a făcut, pentru că ţi-e prieten, zise ea făcând eforturi pentru a nu-i tremura vocea. A fost îngrozitor. A dat telefon şi m-a invitat la dejun, unde m-a îmbătat şi…

— Taci! zise Kate şi acest cuvânt fu ca o lovitură de bici.

Privirea îi era plină de scârba.

— Eşti vrednică numai de dispreţ.

Îşi petrecuse cea mai dureroasă oră din viaţa ei realizând întregul adevăr în privinţa nepoatei sale. Îi mai răsunau încă în urechi vorbele directoarei: „Doamnă Blackwell, fetele sunt fete şi, dacă vreuna din ele are o relaţie discretă, nu e treaba mea, dar Eve a fost atât de neglijentă, încât, pentru binele şcolii…”

Şi Eve dăduse vina pe Alexandra.

Kate începu să-şi reamintească diversele incidente. Când Alexandra a fost aproape arsă de vie. Căderea Alexandrei de pe stâncă şi din barca condusă de Eve, fiind gata-gata să se înece. Mai auzea încă vocea Evei repovestind amănuntele „violării” de către profesorul de engleză: „Domnul Parkinson mi-a spus că voia să discute cu mine unele probleme legate de lucrarea mea. Şi mi-a mai spus să mă duc acasă la el, duminică după-amiază. Când am ajuns am văzut că era singur. Mi-a spus că voia să-mi arate ceva în dormitor, aşa că l-am urmat sus. M-a aruncat pe pat şi…”

Kate îşi mai aminti şi de incidentul de la *Briarcrest* „când Eve a fost acuzată că ar fi vândut marijuana şi vina a dat-o tot pe Alexandra.” Eve nu o *învinuise* pe Alexandra, ci se apărase pe ea. Aceasta era tehnica ei, a fi ticăloasă şi a face pe eroina. Ah, cât de deşteaptă era.

Acum Kate studie acel monstru frumos, cu chip de înger, aflat în faţa ei. „Toate planurile de viitor mi le-am făcut gândindu-mă la tine. Tu erai cea care trebuia să preiei într-o bună zi conducerea companiei. Pe tine te-am iubit şi răsfăţat.”

Apoi zise cu glas tare:

— Aş vrea să părăseşti această casă. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Eve deveni extraordinar de palidă.

— Eşti o stricată. Cred că m-aş putea obişnui cu acest gând. Dar mai eşti şi o mincinoasă vicleană şi psihopată. Cu asta nu m-aş putea obişnui niciodată.

Totul se întâmpla atât de repede. Eve spuse atunci disperată:

— Bunico, dacă Alexandra ţi-a spus minciuni…

— Alexandra nu ştie absolut nimic. Tocmai am avut o lungă discuţie cu doamna Collins..

— Asta-i tot? spuse ea forţând o notă de uşurare în glas. Doamna Collins mă urmăreşte pentru că…

Kate se simţi cuprinsă deodată de oboseală.

— N-are rost, Eve. Nu mai are rost. Gata. Am trimis după avocat, pentru că te dezmoştenesc.

Eve avu impresia că se prăbuşea peste ea întreaga lume.

— Nu poţi. Cum… cum o să trăiesc?

— Vei primi o mică sumă de bani şi, de acum înainte, vei trăi pe picioarele tale. Poţi să faci orice îţi place, îi zise Kate, al cărei glas deveni mai dur. Dar dacă voi auzi sau voi citi vreodată vreun cuvânt de scandal în legătură cu tine, dacă vei face de râs în vreun fel numele de Blackwell nu vei mai primi nici această alocaţie. E clar?

Privindu-şi bunica în ochi, Eve îşi dădu seama că, de data aceasta, nu mai putea fi vorba de nici o păsuire. O mulţime de scuze îi stăteau pe buze, dar nu se mai făcură auzite.

Kate se ridică şi zise apoi cu o voce nesigură:

— Bănuiesc că nu contează prea mult pentru tine, dar… acesta este cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac în viaţă.

După care părăsi încăperea cu spatele drept.

*

Se întreba în dormitorul ei, în întuneric, de ce, oare, totul mersese prost.

Dacă David n-ar fi murit şi Tony şi-ar fi cunoscut tatăl…

Dacă Tony n-ar fi vrut să devină artist…

Dacă Marianne ar fi trăit…

Dacă. Un cuvânt din patru litere care însemna inutilitate.

Viitorul era ca lutul, se putea modela în fiecare zi, în schimb, trecutul era de neclintit ca o stâncă. „Toţi cei pe care i-am iubit m-au trădat”, îşi spuse ea. Tony, Marianne, Eve. A spus bine Sartre: „Iadul e format din ceilalţi”. Se întrebă când avea să dispară durerea.

În timp ce Kate era stăpânită de durere, Eve era stăpânită de furie. Nu făcuse altceva decât să se simtă bine în pat o oră, două, şi bunica ei reacţionase de parcă ar fi comis cine ştie ce crimă. „Bătrână demodată!” Nu, nu demodată: senilă. Asta era. O senilă. Eve avea să găsească un

avocat bun care să atace noul testament. Nici bunicul, nici bunica ei nu erau în toate facultăţile mintale. Nimeni nu o dezmoştenea pe ea. *Kruger-Brent* era compania ei. De câte ori nu îi spusese bunica ei că, într-o bună zi, avea să fie a ei. Şi Alexandra! În tot acest timp, Alexandra o subminase, turnându-i cine ştie ce aiureli bunicii.

Alexandra vroia compania. Partea cea mai proastă era că, acum, avea să o şi obţină probabil. Ceea ce se întâmplase în după-amiaza aceea era destul de rău, dar gândul că Alexandra ar fi putut obţine puterea, era insuportabil. „Nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva”, îşi spuse ea.

„O să găsesc eu o cale s-o împiedic”. Îşi închise valiza şi se duse să-şi caute sora.

Alexandra citea în grădină. Simţind-o pe Eve apropiindu-se, îşi ridică privirea.

— Alex, m-am hotărât să mă întorc la New York.

Alexandra o privi surprinsă.

— Acum? Bunica a plănuit pentru săptămâna viitoare o croazieră pe coasta dalmată. Tu…

— Ce-mi pasă mie de coasta dalmată? M-am gândit foarte mult. E timpul să am propriul meu apartament, zise ea zâmbind. Sunt doar fată mare acum, aşa că am de gând să-mi găsesc cel mai splendid apartament, iar dacă eşti cuminte, o să te las să-ţi petreci şi tu câte o noapte, din când în când.

„Este exact tonul care trebuie”, îşi spuse Eve. „Prietenos, dar nu prea exagerat. N-o lăsa să-şi dea seama că vrei s-o distrugi”.

Alexandra îşi privi sora îngrijorată.

— Bunica ştie?

— I-am spus după-amiază. Bineînţeles că nu-i surâde ideea, dar înţelege. Aş fi vrut să-mi iau şi o slujbă, dar ea a insistat să-mi dea o alocaţie.

— Vrei să vin şi eu cu tine? o întrebă Alexandra.

„Bestemata, ticăloasa cu două feţe!” Mai întâi a făcut să fie dată afară din casă şi acum se făcea că vrea să meargă cu ea. „Ehe, nu scăpau aşa de uşor de Eve. O să le arăt eu lor”. Avea să aibă propriul ei apartament, un foarte bun decorator avea să i-l aranjeze şi avea să beneficieze de cea mai totală libertate să vină sau să plece când avea chef. Putea invita bărbaţi cu care să-şi petreacă nopţile. Avea să fie cu adevărat liberă pentru prima oară în viaţă. Gândul acesta era minunat. Apoi spuse:

— Eşti foarte drăguţă, Alex, dar aş vrea să fiu singură un timp.

Alexandra îşi privi sora şi avu un cumplit sentiment de pierdere. Se despărţeau pentru prima oară.

— O să ne vedem des, nu-i aşa?

— Bineînţeles, promise Eve. Mai mult decât îţi închipui chiar.

26

Întorcându-se la New York, luă o cameră la un hotel din centru, aşa cum fusese instruită. O oră mai târziu, sună Brad Rogers.

— Bunica ta mi-a telefonat de la Paris, Eve. Se pare că s-a întâmplat ceva între voi.

— Eh, nu chiar, zise Eve zâmbind. E doar…

Tocmai voia să înceapă să se apere, când îşi dădu seama, deodată, de pericolul care o pândea din această direcţie. De acum înainte trebuia să fie foarte atentă. Nu trebuise niciodată să se gândească la bani. Existaseră dintotdeauna.

Acum, însă, nu se gândea decât la ei. Habar nu avea cât de mare era alocaţia şi, pentru prima oară în viaţă, Eve simţi teamă.

— Ţi-a spus că va anula testamentul? o întrebă apoi Brad.

— Da, a spus ceva în genul ăsta, răspunse ea hotărându-se să pară distantă.

— Cred că ar fi bine să discutăm personal aceste lucruri. E bine luni la trei?

— E foarte bine, Brad.

— La mine la birou. Bine?

— Voi fi acolo.

*

Cu cinci minute înainte de ora trei Eve intra în clădirea *Companiei Kruger-Brent*. O salutară cu respect de la portar la liftier şi până la mecanicul liftului. „Toţi mă cunosc”, îşi spuse ea. „Doar sunt o Blackwell”. Ascensorul o duse la etajul direcţiunii şi după câteva clipe, se afla în biroul lui Brad Rogers.

Acesta fusese foarte surprins când Kate îi spusese la telefon că avea de gând să o dezmoştenească pe Eve, pentru că ştia cât de mult ţinea la ea, îndeosebi, şi ce planuri îşi făcuse în privinţa ea. Nu îşi putea închipui ce anume se întâmplase. De fapt, nu era treaba lui. Dacă Kate voia să discute cu el despre aceste lucruri, avea să o facă. El nu trebuia decât să îi îndeplinească ordinele. Pentru o clipă simţi milă faţă de tânăra aceea frumoasă dinaintea lui. Kate avea cam aceeaşi vârstă când o cunoscuse el prima oară. Şi era la fel. Şi el la fel. Acum era un prost cu părul alb, care tot mai spera că va veni clipa când Kate îşi va da seama că cineva o iubea foarte mult.

— Trebuie să semnezi nişte hârtii, îi spuse el Evei. Citeşte-le şi…

— Nu-i nevoie.

— Eve, trebuie să înţelegi, începu el să-i explice, conform testamentului bunicii tale, eşti beneficiara unei subvenţii de cinci milioane de dolari. Bunica ta este executorul. Aceşti bani ţi se pot da oricând între douăzeci şi unu şi treizeci şi cinci de ani, dar totul depinde de ea, spuse el şi apoi, dregându-şi glasul, adăugă: A hotărât să ţi-i dea când vei împlini treizeci şi cinci de ani.

Parcă i-ar fi dat o palmă.

— De azi înainte vei primi o alocaţie săptămânală de două sute cincizeci de dolari.

Imposibil! O rochie decentă costă mult mai mult. Nu putea trăi cu 250 dolari pe săptămâna. Făcea totul pentru a o umili. Şi acest ticălos era probabil mână-n mână cu ea. În dosul biroului său, se distra şi îşi râdea în barbă.

Ar fi vrut să ia presse-papier-ul de bronz şi să i-l trântească în cap.

Aproape că simţi în palmă oasele sfărâmate.

Brad continuă:

— Nu vei avea un cont curent, nici personal, nici altfel, şi nu te vei folosi de numele Blackwell la nici un magazin. Tot ce cumperi va trebui plătit cu bani gheaţă.

Coşmarul era din ce în ce mai groaznic.

— Apoi dacă vor apărea zvonuri în legătură cu numele tău, în orice ziar ori revistă locală sau străină, alocaţia săptămânală se va retrage. Ai înţeles?

— Da, zise ea aproape în şoaptă.

— Şi ţie şi surorii tale, Alexandra, vi s-au făcut poliţe de asigurare pe viaţă în valoare de cinci milioane de dolari fiecare. Poliţa ta a fost anulată începând de azi dimineaţă. La sfârşitul unui an, dacă bunica va fi mulţumită de purtarea ta, alocaţia săptămânală ţi se va dubla, spuse el, după care ezită puţin. Mai este o ultimă clauză.

„Vrea să mă spânzure în public de buricele degetelor”.

— Da?

Brad părea jenat.

— Bunica nu mai vrea să te vadă niciodată, Eve.

„Eh, eu mai vreau să te văd o dată, bunico. Aş vrea să te văd murind în chinuri”.

Îi auzi vocea lui Brad.

— Dacă ai probleme, sună-mă. Ea nu mai vrea să vii niciodată în această clădire sau să vizitezi vreuna din proprietăţile familiei.

Încercase să discute cu Kate pe această temă.

— Dumnezeule, Kate, dar e nepoata ta, sânge din sângele tău, şi tu o tratezi ca pe o lepră.

— Este o lepră.

Şi discuţia luase astfel sfârşit. Acum, Brad îi zise:

— Cred că asta e tot. Sunt întrebări?

— Nu, zise Eve şocată.

— Atunci, nu trebuie decât să semnezi…

Zece minute mai târziu, Eve era din nou în stradă, având în poşetă un cec de 250 de dolari.

*

A doua zi de dimineaţă, Eve apelă la serviciile unui agent de vânzări-cumpărări de imobile şi începu căutarea unui apartament. În visele ei, îşi

imaginase o casă frumoasă care să dea spre Central Park, cu camerele zugrăvite în alb, cu mobilă modernă şi o terasă unde să-şi primească oaspeţii. Realitatea, însă, fu ca o lovitură. Se părea că nu era nici o locuinţă disponibilă în Park Avenue pentru cineva cu un venit de 250 dolari pe săptămâna. Ceea ce era disponibil era un micuţ apartament în Mica Italie, cu o canapea care se făcea pat, o cămăruţă pe care agentul o numi eufemistic „bibliotecă”, o mică bucătărioară şi o mică baie cu mozaic pătat.

— Asta… asta e tot ce aveţi? întrebă Eve.

— Nu, îi răspunse agentul. Mai am o casă cu douăzeci de camere în Sutton Place, cu jumătate de milion de dolari, plus cheltuielile de întreţinere.

„Ticălosul!” îşi spuse ea.

*

Dar nu cunoscu adevărata disperare decât a doua zi, când se mută. Era ca într-o închisoare. Numai camera ei de toaletă de acasă era cât întregul apartament. Şi-o închipui pe Alexandra lăfăindu-se singură în casa aceea imensă de pe Fifth Avenue.

„Dumnezeule, de ce oare n-o fi ars atunci? Fusese atât de aproape!” Dacă ar fi murit, ea ar fi fost singura moştenitoare şi lucrurile ar fi evoluat cu totul altfel. Bunica nu ar fi avut curajul să o dezmoştenească.

Dar dacă Kate Blackwell credea cumva că ea, Eve, avea să renunţe atât de uşor la moştenire, atunci nu îşi cunoştea nepoata absolut deloc. Evei nici nu îi trecea prin cap să trăiască doar cu 250 dolari pe săptămână. Avea în bancă cinci milioane, numai ai ei şi bătrâna aceea nu o lăsa să pună mâna pe ei. „Trebuie să existe o cale şi o voi găsi”.

Soluţia o avu chiar a doua zi.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară Blackwell? o întrebă foarte respectos Alvin Seagram, vice-preşedintele băncii *National Union*, care, de fapt, era gata să facă aproape orice.

Ce soartă binecuvântată o adusese pe tânăra aceea? Dacă ar fi putut asigura siguranţa contului *Kruger-Brent*, sau al oricărei părţi aici, s-ar fi înălţat ca o rachetă.

— Am ceva bani pe numele meu, îi explică Eve. Cinci milioane de dolari, dar datorită unor anumite reguli, nu îi pot primi până la vârsta de treizeci şi cinci de ani, zise ea zâmbind inocent. Pare foarte mult.

— La vârsta dumneavoastră nu mă miră, spuse bancherul zâmbind.

Cât aveţi? Nouăsprezece?

— Douăzeci şi unu.

— Şi sunteţi foarte frumoasă, domnişoară Blackwell, dacă îmi permiteţi.

Eve zâmbi cu timiditate.

— Vă mulţumesc, domnule Seagram.

Era mult mai simplu decât crezuse. „Omul ăsta e un idiot”.

El simţea legătura creată între ei. „Mă place”.

— Cum am putea să vă ajutăm mai precis?

— Păi, mă întrebam dacă nu-mi puteţi împrumuta un avans. Vedeţi dumneavoastră, acum am nevoie de bani mai mult decât mai târziu. Sunt logodită, dar logodnicul meu este inginer constructor şi lucrează în Israel, unde va mai sta încă trei ani.

Alvin Seagram era numai înţelegere.

— Pricep perfect.

Inima îi bătea sălbatic. „Bineînţeles că îi putea satisface cererea.” Banii veniseră tot timpul în fondul respectiv. Şi dacă avea să fie mulţumită, îi va trimite şi alţi membri ai familiei Blackwell pe care el îi va mulţumi. Şi încă cum! După care, nimic nu îl va mai putea opri. Va deveni membru în conducerea băncii şi poate chiar preşedinte, într-o bună zi. Şi toate astea graţie acestei delicioase blonde din faţa lui.

— Nicio problemă, o asigură el. E vorba numai de o simplă tranzacţie. Cred că vă daţi seama că nu vă putem împrumuta întreaga sumă, dar vă vom oferi, cu siguranţă, un milion, să zicem, imediat. Este bine?

— Perfect, spuse Eve, încercând să-şi reţină bucuria.

— Bun, numai să-mi daţi unele detalii… zise el luând un stilou.

— Puteţi lua legătura cu Brad Rogers la *Kruger-Brent*, el vă va oferi toate informaţiile de care aveţi nevoie.

— Îl voi suna chiar acum.

Eve îl întrebă ridicându-se:

— Cât va dura totul?

— Nu mai mult de o zi, două. Mă voi ocupa personal, îi spuse el, iar ea îi întinse o mână frumoasă şi delicată.

— Sunteţi foarte amabil.

*

Imediat după ce Eve ieşi din birou, Alvin Seagram ridică receptorul.

— Cu Brad Rogers de la *Compania Kruger-Brent.*

Numele în sine îi dădea fiori.

*

Două zile mai târziu, când Eve veni în biroul său, Alvin Seagram îi spuse:

— Mă tem că nu vă pot ajuta, domnişoară Blackwell.

Ei nu-i venea să creadă.

— Dar nu înţeleg, aţi spus că e foarte simplu. Aţi spus că…

— Regret. Nu cunoşteam încă toate amănuntele.

Cât de bine îşi amintea discuţia cu Brad Rogers.

— Da, există un cont de cinci milioane de dolari pe numele Evei Blackwell. Banca dumneavoastră poate avansa orice sumă, dar cred că ar fi mai bine să vă previn că acest gest ar fi considerat ca neprietenos de către Kate Blackwell.

Nu era nevoie să-i spună care ar fi putut fi urmările. *Kruger-Brent* avea prieteni influenţi peste tot şi, dacă aceşti prieteni începeau să-şi retragă banii din bancă, lui Alvin Seagram nu îi era prea greu să îşi închipuie ce se alegea de cariera lui.

— Regret, repetă el. Nu pot face absolut nimic.

Eve îl privi frustrată, dar nu avea de gând să îl lase să-şi dea seama ce lovitură îi dăduse.

— Vă mulţumesc că v-aţi deranjat. Mai sunt şi alte bănci în New York. La revedere.

— Domnişoară Blackwell, nici o bancă din lume nu vă va da un penny din acest cont, îi spuse el.

*

Alexandra era uluită. Altădată, bunica îi arătase de mii de ori că o prefera pe Eve. Acum, totul se schimbase peste noapte. Ştia că ceva îngrozitor se întâmplase între Kate şi Eve, dar nu îşi imagina ce anume.

De câte ori încerca să deschidă subiectul, bunica îi spunea:

— Nu discutăm nimic. Eve şi-a ales propriul drum.

Nici de la Eve nu putea afla nimic.

Kate Blackwell începu să îşi petreacă foarte mult timp cu Alexandra, ceea ce pe aceasta o intriga nespus. Nu numai că se afla în prezenţa bunicii ei, dar făcea chiar parte din viaţa acesteia. De parcă atunci ar fi

văzut-o pentru prima dată. Avea sentimentul ciudat că era evaluată.

De fapt, Kate o vedea chiar pentru prima oară şi, pentru că fusese amarnic dezamăgită o dată, era de două ori mai atentă în a-şi forma o părere în legătură cu sora Evei. Îşi petrecea cu ea orice clipă liberă, întrebând şi ascultând. În cele din urmă, se declară mulţumită.

Alexandra nu era uşor de cunoscut. Era mult mai rezervată decât Eve, avea o inteligenţă iute, iar inocenţa, combinată cu frumuseţea o făceau şi mai atrăgătoare. Primise deja nenumărate invitaţii la petreceri, cine şi spectacole de teatru, dar acum Kate era cea care hotăra pe care să le accepte şi pe care nu. Faptul că un pretendent era bun de însurat nu era de ajuns, nu chiar. Kate căuta un bărbat care să o poată ajuta pe Alexandra să conducă dinastia lui Kate. Nu îi spuse însă nimic Alexandrei. Avea să aibă destul timp când va găsi omul potrivit pentru ea. Câteodată, dimineaţa devreme, când nu putea dormi, Kate se gândea la Eve.

*

Eve se descurca foarte bine. Episodul cu bunica ei îi rănise atât de tare orgoliul, încât, pentru scurt timp uitase ceva foarte important: uitase cât de atrăgătoare li se părea bărbaţilor. La prima petrecere la care fusese invitată după ce se mutase în noul apartament, dăduse numărul de telefon la şase bărbaţi, dintre care patru căsătoriţi, şi în decurs de douăzeci şi patru de ore o sunaseră toţi şase. De atunci, Eve nu mai trebui să îşi facă griji în privinţa banilor. Era copleşită cu daruri: bijuterii scumpe, tablouri şi, cel mai adesea, bani.

— Tocmai am comandat un dulap nou, dar cecul încă nu mi-a sosit. Te superi, iubitule?

Şi ei niciodată nu se supărau.

Când ieşea în public, Eve avea grijă să fie însoţită de bărbaţi necăsătoriţi. Cu ceilalţi se întâlnea în apartamentul ei, după-amiezele. Era foarte discretă şi atentă ca numele să nu îi apară în rubricile de scandal, nu pentru că s-ar fi temut să nu i se blocheze alocaţia, ci pentru că voia ca, într-o bună zi, bunica ei să vină la ea în genunchi. Kate Blackwell avea nevoie de o moştenitoare pentru *Kruger-Brent*. „Alexandra nu poate fi altceva decât o stupidă femeie casnică”, îşi zise ea încântată.

Într-o după-amiază, răsfoind un nou număr al revistei *Towns and Country*, Eve dădu peste o fotografie în care Alexandra dansa cu un bărbat foarte atrăgător. Nu se uita la Alexandra, ci la acel bărbat. Şi îşi dădu seama că, dacă sora ei se căsătorea şi avea un fiu, ar fi un dezastru pentru

ea şi planurile ei.

Privi fotografia mult timp.

Timp de un an, Alexandra o sunase regulat, invitând-o ori la dejun, ori la cină, dar Eve găsise totdeauna diverse scuze. Acum, însă, hotărî că venise timpul să discute puţin cu sora ei, aşa că o invită în apartamentul ei.

Alexandra nu mai văzuse apartamentul şi Eve se aştepta la milă, dar sora ei nu spuse decât:

— Este încântător, Eve, foarte intim, nu?

Eve zâmbi:

— Mi se potriveşte. Eu am vrut ceva intim.

Adunase destule bijuterii şi tablouri ca să se fi putut muta într-un apartament cu adevărat frumos, dar Kate ar fi aflat şi ar fi vrut să afle de unde avea banii. Deocamdată, cuvântul potrivit era „discreţie”.

— Ce mai face bunica? întrebă Eve.

— E bine, îi spuse Alexandra ezitând puţin. Eve, eu nu ştiu ce s-a întâmplat între voi, dar ştii că, dacă pot face ceva…

Eve oftă.

— Nu ţi-a spus?

— Nu, nu vrea să discute problema asta.

— N-o condamn. Biata de ea, se simte probabil îngrozitor de vinovată. Am cunoscut un tânăr medic încântător. Aveam de gând să ne căsătorim. Trăiam împreună. Bunica a aflat şi mi-a spus să plec din casă, că nu mai vrea să mă vadă niciodată. Mă tem că e foarte demodată, Alex.

Observă expresia uluită a Alexandrei.

— Dar e îngrozitor! Trebuie să mergeţi amândoi la ea. Sunt sigură că…

— A murit într-un accident de avion.

— Vai, Eve! De ce nu mi-ai spus până acum?

— Mi-a fost prea ruşine să spun cuiva, chiar şi ţie, zise ea strângând mâna surorii sale. Şi ştii că îţi spun totul.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu bunica. O să-i explic…

— Nu! Sunt prea mândră. Promite-mi că nu îi vei spune nimic. Niciodată!

— Dar sunt sigură că…

— Promite-mi!

Oftând, Alexandra zise:

— Foarte bine.

— Crede-mă, sunt foarte fericită aici. Vin şi plec când vreau. E

nemaipomenit!

Privindu-şi sora, Alexandra îşi dădu seama cât de mult îi dusese dorul. Eve o cuprinse pe după umeri şi începu să o tachineze:

— Eh, hai că am vorbit destul despre mine. Mai spune-mi cum o mai duci tu. L-ai găsit pe Făt-Frumos? Sunt gata să pun pariu că da!

— Nu.

Eve îşi studia sora. O imagine a ei în oglindă, pe care era hotărâtă să o distrugă.

— O vei face, draga mea.

— Nu prea mă grăbesc. Mă gândesc că ar fi timpul să-ncep să-mi câştig singură existenţa. Chiar i-am vorbit bunicii despre asta. Săptămâna viitoare mă voi întâlni cu şeful unei agenţii publicitare în vederea obţinerii unui post.

Luară dejunul într-un mic bistro de lângă apartamentul Evei, aceasta insistând să plătească.

Nu voia nimic de la sora ei.

La despărţire, Alexandra spuse:

— Eve, dacă ai cumva nevoie de bani…

— Nu fi prostuţă, draga mea. Am mai mult decât îmi trebuie.

Alexandra insistă.

— Totuşi, dacă rămâi fără, poţi avea tot ce am şi eu.

Fixând-o cu privirea, Eve îi spuse zâmbind:

— Contez pe asta. Dar, într-adevăr, n-am nevoie de nimic, Alex.

Nu avea nevoie de firimituri. Voia tot tortul, întrebarea era, însă, cum?

*

Se dădea o petrecere în Nassan la sfârşit de săptămână.

— N-ar mai fi la fel fără tine, Eve. Toţi prietenii tăi vor fi acolo.

Cea care o sunase era Nita Ludwig, o fată pe care Eve o cunoscuse la şcoală, în Elveţia.

Putea să cunoască noi bărbaţi. Recolta actuală devenise plictisitoare.

— Sună bine, zise Eve. O să vin.

În după-amiaza aceea amanetă brăţara de smaralde pe care o primise cu o săptămână în urmă de la un director de asigurări infatuat, căsătorit, cu trei copii, şi îşi cumpără lucruri noi de vară de la Lord & Taylor şi un bilet dus-întors până la Nassan. A doua zi dimineaţa se afla în avion.

*

Proprietatea Ludwig era o vilă mare, întinsă, care se afla pe plajă. Construcţia principală conţinea treizeci de camere, cea mai mică din ele fiind mai spaţioasă decât întregul apartament al Evei. O cameristă o conduse în camera ei despachetându-i lucrurile, în timp ce ea făcu un duş. După care coborî să-i cunoască pe ceilalţi.

În salon erau şaisprezece bărbaţi, care aveau un singur lucru în comun: erau bogaţi. Nita Ludwig crezuse totdeauna în teoria „cine se aseamănă se adună”. Acei oameni aveau aceleaşi păreri în legătură cu aceleaşi lucruri, se simţeau bine unii cu alţii, pentru că vorbeau aceeaşi limbă. Aveau în comun faptul că urmaseră cele mai bune pensiuni şi colegii, posedau proprietăţi luxoase, iahturi, avioane particulare şi aveau aceleaşi probleme legate de impozite. Un ziarist îi numise „gaşca avioanelor”, nume pe care ei îl negau în public şi se bucurau în particular. Erau cei privilegiaţi, cei câţiva aleşi, separaţi de toţi ceilalţi de către un zeu discriminator. Tot restul lumii putea să-şi închipuie că banii nu cumpără totul. Aceşti oameni ştiau mai bine. Banii le cumpărau frumuseţe, dragoste, lux şi un loc în rai. Şi de la toate acestea Eve fusese exclusă din cauza unui moft al unei bătrâne limitate. „Dar nu pentru mult timp”, îşi spuse ea.

Când intră în salon, conversaţia se întrerupse, într-o încăpere plină cu femei frumoase, ea era cea mai frumoasă. Nita o luă şi o conduse să-şi salute prietenii şi să îi prezinte pe cei pe care nu îi cunoştea. Eve era încântătoare şi plăcută şi studia bărbaţii cu un ochi cunoscător, alegându-şi ţintele cu pricepere. Majoritatea celor vârstnici erau căsătoriţi, dar aceasta nu făcea altceva decât să faciliteze lucrurile.

Un bărbat chel, cu pantaloni ecosez şi cămaşă sport hawaiană, veni spre ea.

— Iubito, sunt gata să jur că te-ai săturat să-ţi tot spună lumea că eşti frumoasă.

Eve îl răsplăti cu un zâmbet cald.

— Nu mă satur niciodată de asta, domnule...?

— Peterson. Poţi să-mi spui Dan. Trebuie să fii vreo stea de cinema.

— Mă tem că nu prea mă pricep să joc teatru.

— Pun pariu, însă, că te pricepi la multe altele.

Eve zâmbi enigmatic.

— Nu poţi să ştii niciodată, dacă nu încerci, nu-i aşa, Dan?

El îşi umezi buzele.

— Ai venit singură.

— Da.

— Iahtul meu e ancorat la chei. Poate ai vrea să facem o mică plimbare mâine?

— Sună minunat, zise ea, iar el zâmbi, spunând:

— Nu-mi dau seama de ce nu ne-om fi întâlnit mai înainte, dar o cunosc de ani de zile pe bunica ta.

Eve făcu un mare efort să-şi păstreze zâmbetul.

— Bunica e o scumpă, zise ea. Cred că ar fi bine să stăm şi cu ceilalţi.

— Sigur, iubito, spuse el făcând cu ochiul: Nu uita, mâine.

*

Din acea clipă, nu mai reuşi să o prindă pe Eve singură. Îl evită la dejun, iar după aceea împrumută una din maşinile oaspeţilor şi se duse în oraş. Văzu Turnul Blockbeard şi frumoasele Grădini Ardastra cu minunaţii flamingo coloraţi. Se opri în zona portului uitându-se la bărcile de pescuit care îşi descărcau uriaşele broaşte ţestoase, enormii homari, peştii tropicali şi o varietate viu colorată de scoici, care, după lustruire, aveau să fie vândute turiştilor.

Apa era liniştită şi avea sclipirea diamantelor. Pe partea cealaltă, Eve văzu plaja Insulei Paradis. O ambarcaţiune cu motor tocmai se desprindea de plajă iar când prinse viteză, se văzu deodată silueta unui bărbat care o urma. Era o imagine senzaţională. Părea să se ţină de o bară de metal prinsă de o pânză albastră, trupul lui zvelt, fiind întins perfect împotriva vântului. Eve privea fascinată cum barca se îndreaptă spre port, silueta apropiindu-se. Ajungând lângă docuri ambarcaţiunea întoarse brusc şi Eve reuşi să zărească pentru o clipă chipul frumos şi întunecat al bărbatului, după care acesta dispăru.

*

Când intră în salon după cinci ore, Eve avu senzaţia că ar fi vrut să fi fost şi el acolo. Ştiuse că avea să apară. De aproape era şi mai frumos. Avea vreun metru optezi şi cinci, trăsături perfecte pe chipul bronzat, ochii negri şi un trup bine făcut, atletic. Zâmbind, lăsă să se vadă un şir de dinţi de un alb imaculat. Îi zâmbi Evei când Nită i-l prezentă.

— George Mellis. Eve Blackwell.

— Dumnezeule, locul tău ar trebui să fie la Muzeul *Luvru*, spuse el, cu o voce profundă şi puţin răguşită cu urma unui accent de nedefinit.

— Vino, dragul meu, să te prezint şi celorlalţi oaspeţi, îi zise Nita după aceea, dar el îi spuse:

— Nu te mai deranja. Tocmai i-am cunoscut pe toţi.

Nita îi privi pe amândoi gânditoare.

— Înţeleg. Păi, dacă vă pot ajuta cu ceva, chemaţi-mă, zise ea şi se depărtă.

— N-ai fost prea dur? îl întrebă atunci Eve, iar el zâmbi, zicând:

— Nu mai sunt răspunzător de ceea ce spun sau ce fac. Sunt îndrăgostit. Eve izbucni în râs.

— Vorbesc serios. Eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o vreodată.

— Şi eu gândeam la fel în legătură cu tine.

Nu o interesa dacă acest bărbat avea bani sau nu. O fascina. Şi nu numai aspectul lui, ci un fel de magnetism, o forţă care o tulbura profund. Niciun bărbat nu o mai făcuse să se simtă astfel.

— Cine eşti de fapt? îl întrebă ea.

— Doar ţi-a spus Nita. George Mellis.

— Cine eşti? repetă ea.

— Ah, în sens filosofic, vrei să spui. Adevăratul eu. Mă tem că nu-i nimic pasionant. Sunt grec. Familia mea are plantaţii de măslini şi altele de acest gen.

Deci acel Mellis! Alimentele *Mellis* se puteau găsi în fiecare magazin din America.

— Eşti căsătorit? întrebă Eve, iar el îi răspunse zâmbind:

— Totdeauna eşti aşa directă?

— Nu.

— Nu sunt căsătorit.

Acest răspuns o făcu să simtă o neaşteptată plăcere. Numai privindu-l, Eve îşi dorea să-l aibă, să fie a lui.

— De ce n-ai fost la cină?

— Adevărul?

— Da.

— E vorba de ceva foarte personal.

Ea aştepta.

— Am convins o tânără să nu se sinucidă.

A spus-o de parcă ar fi fost ceva foarte obişnuit.

— Sper că ai reuşit.

— Deocamdată. Sper că nu eşti genul ăsta.

— Nu. Cred că nici tu nu eşti.

George Mellis râse zgomotos.

— Te iubesc, zise el. Pe cuvântul meu că te iubesc.

După care o luă în braţe şi atingerea lui o făcu să se înfioare.

*

Toată seara stătu lângă ea, fiind extraordinar de atent şi ignorându-i pe toţi ceilalţi. Avea nişte mâini lungi şi fine, care făceau tot timpul câte ceva pentru ea: îi aduceau de băut, îi aprindeau ţigările, o atingeau discret. Apropierea lui o punea pe jar şi abia aştepta să fie singură cu el.

După miezul nopţii, când oaspeţii începură să se retragă în camerele lor, George Mellis o întrebă:

— Care e dormitorul tău?

— În capătul coridorului de nord.

El dădu din cap, străpungând-o cu privirile sale umbrite de gene lungi.

*

Eve se dezbrăcă, făcu o baie şi îşi puse un nou neglijée negru care îi scotea mult în evidenţă silueta. La ora unu auzi o uşoară bătaie în uşă. Deschise repede şi George Mellis păşi pragul, înmărmurind cu ochii plini de admiraţie.

— *Matia mon*, tu faci ca Venus din Milo să pară o babă.

— Eu am un avantaj, şopti Eve. Am două braţe, adăugă, şi înlănţuindu-l îl trase spre ea.

Sărutul lui făcu să explodeze ceva în ea. Buzele apăsate cu putere pe ale ei, limba simţind-o liberă.

— Dumnezeule! gemu Eve.

Cum el începuse să-şi scoată haina, ea îl ajută. Într-o clipă scăpă şi de pantaloni şi de şort, rămânând gol în faţa ei. Avea cel mai superb trup pe care Eve îl văzuse vreodată. Era foarte excitat.

— Repede, zise ea. Iubeşte-mă, adăugă urcându-se în pat cu trupul arzând de dorinţă.

El îi ordonă:

— Întoarce-te. Dă-mi fundul.

Privindu-l, ea zise:

— Eu… eu nu…

În clipa aceea, el o lovi peste gură. Eve îl privi şocată.

— Întoarce-te!

— Nu.

O lovi din nou, mai tare, odaia începând să se învârtească în jurul ei.

— Te rog, nu.

El o lovi iar şi mai sălbatic. Se simţi întoarsă de mâinile lui puternice şi ridicată în genunchi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează! gemu ea. O să ţip.

Îşi apăsă braţul în ceafa ei şi Eve începu să-şi piardă cunoştinţa. Vag, simţi cum îi ridică şoldurile, îi despărţi fesele şi îşi apăsă trupul de al ei. Urmă o durere groaznică, în clipa când intră adânc în ea. Deschise gura să ţipe, dar se opri speriată de ce-ar fi putut face.

— Te rog, mă doare…

Încercă să se desprindă de el, dar îi ţinea şoldurile strâns, intrând iar şi iar, sfâşiind-o cu penisul lui enorm. Durerea era absolut insuportabilă.

— Dumnezeule, nu! şopti ea. Încetează! Te rog, încetează!

El începu să pătrundă în ea, mai adânc şi mai repede, şi ultimul lucru de care Eve îşi mai aminti, fu un geamăt sălbatic dinăuntrul lui, care păru să-i explodeze în urechi.

Când îşi reveni şi deschise ochii, îl văzu stând într-un fotoliu, complet îmbrăcat, fumând. Veni spre pat şi o mângâie pe frunte. Se feri de atingerea lui.

— Cum te simţi, draga mea?

Eve încercă să se ridice în capul oaselor, dar durerea era prea mare. Parcă fusese ruptă în două.

— Animal blestemat…

Vocea îi era o şoaptă răguşită.

— M-am purtat bine cu tine, zise el râzând, iar ea îl privi fără să priceapă.

El zâmbi.

— Uneori pot fi foarte dur, zise el şi o mângâie din nou pe păr. Dar pentru că te iubesc, m-am purtat frumos. O să te obişnuieşti, *Hree-se'e-moo*. Îţi promit.

Dacă ar fi avut vreo armă în clipa aceea, Eve l-ar fi ucis.

— Eşti bolnav!

Văzându-i ochii strălucind şi pumnii strânşi, cunoscu adevărata groază. Era, într-adevăr, bolnav.

Adăugă repede:

— N-am vorbit serios. Doar că… n-am mai trecut niciodată prin aşa ceva. Te rog, aş vrea să dorm acum, nu te supăra.

George Mellis o privi îndelung, după care se linişti. Se ridică şi se îndreptă spre măsuţa de toaletă unde Eve îşi pusese bijuteriile: o brăţară de platină şi un foarte scump colier de diamante, îl luă pe acesta din urmă şi, după ce îl examină, îl băgă în buzunar.

— O să-l păstrez ca amintire.

Îi fu frică să protesteze.

— Noapte bună, draga mea, îi spuse el şi, ducându-se iar spre pat, se aplecă şi o sărută uşor.

După plecarea lui, Eve se târî jos din pat, simţind durere în tot trupul. Fiecare pas era un chin. Nu se linişti decât când încuie uşa. Nu era sigură că putea ajunge până la baie, aşa că se prăbuşi în pat, aşteptând să înceteze durerea. Nu îi venea să creadă prin ce grozăvie trecuse. O sodomizase, într-un mod oribil şi brutal. Se întrebă ce îi făcuse, oare, acelei fete care voise să se sinucidă.

Când în cele din urmă, ajunse în baie şi se privi în oglindă, rămase înmărmurită. Chipul îi era numai vânătăi, unde o lovise, iar unul din ochi era aproape închis de umflat. Dădu drumul la apă fierbinte în cadă, în care se cufundă ca un animal rănit, lăsând apa să îi uşureze durerea. Stătu mult timp aşa, iar când apa începu să se răcească, ieşi şi încercă să facă câţiva paşi. Durerea nu mai era atât de mare, dar era la fel de chinuitoare. Nu închise ochii toată noaptea, de groază că s-ar mai fi putut întoarce.

*

Trezindu-se în zori, Eve văzu că aşternutul era pătat de sânge. Avea să-l facă să plătească pentru toate acestea. Se duse încet la baie şi făcu iar o baie fierbinte. Chipul îi era şi mai umflat, iar vânătăile erau clare. Înmuie un şerveţel de faţă în apă rece şi şi-l puse pe obraz şi pe ochi. Apoi se întinse în cadă, gândindu-se la Georges Mellis. Avea ceva uluitor în purtare, care nu avea nimic comun cu sadismul lui. Deodată, îşi dădu seama ce era. Colierul. De ce îl luase, oare?

*

Două ore mai târziu, coborî la micul dejun, deşi nu avea chef de mâncare. Voia nepărat să stea de vorbă cu Nita Ludwig.

— Dumnezeule! Ce-ai păţit? o întrebă aceasta.

Eve zâmbi trist.

— O prostie. M-am trezit azi-noapte să mă duc la baie şi n-am aprins lumina, aşa că m-am izbit de uşă.

— Vrei să chem un doctor?

— Nu-i nimic grav, o asigură Eve. E numai o vânătaie, adăugă ea şi, după ce aruncă o privire în jur, întrebă: Unde e George Mellis?

— Afară, joacă tenis. E unul din cei mai buni jucători. Mi-a spus să-ţi transmit că o să vă vedeţi la prânz. Părerea mea e că te place, scumpa mea.

— Mai spune-mi despre el, zise Eve parând neinteresată. Ce fel de viaţă are?

— George? Face parte dintr-un lung şir de bogătaşi greci. Este băiatul cel mai mare şi e putred de bogat. Lucrează la New York la *Hanson & Hanson*, o firmă de agenţi.

— Nu se ocupă de afacerile familiei?

— Nu. Probabil nu-i plac măslinele. Şi aşa, cu o asemenea avere, nici n-ar trebui să lucreze. Bănuiesc că o face doar ca să aibă o ocupaţie, spuse Nita şi adăugă zâmbind: Nopţile le are oricum foarte ocupate.

— Chiar aşa?

— Draga mea, George Mellis este cel mai strălucit burlac de pe aici. Toate fetele abia aşteaptă să-şi dea jos hainele pentru el şi se şi văd viitoarea doamnă Mellis. Ca să fiu sinceră, dacă soţul meu n-ar fi atât de gelos, m-aş duce şi eu cu George. Nu e un tip senzaţional?

— Senzaţional, zise Eve.

*

George Mellis apăru pe terasă, unde Eve era singură. Fără să vrea, simţi teamă. Ajungând lângă ea, spuse:

— Bună dimineaţa, Eve. Te simţi bine?

Se simţea îngrijorarea în glasul lui. Îi atinse uşor obrazul vânat.

— Draga mea, eşti atât de frumoasă.

Îşi trase un şezlong şi aşezându-se lângă ea o întrebă arătând spre marea sclipitoare:

— Ai mai văzut vreodată ceva atât de minunat?

Parcă nu se întâmplase nimic noaptea trecută. Ascultându-l, simţi din nou acel puternic magnetism. Chiar şi după coşmarul prin care trecuse, mai simţea astfel. Era incredibil. Pare un zeu grec. Locul lui e într-un muzeu, într-un azil de nebuni.

— În seara asta trebuie să mă-ntorc la New York, zise el. Unde te pot suna?

— Abia m-am mutat, spuse ea repede, încă n-am telefon. O să te caut eu.

— Bine, draga mea, zise el zâmbind. Ţi-a plăcut mult aseară, nu?

Nu-i venea să creadă.

— Am atâtea lucruri să te-nvăţ, Eve, îl auzi ea şoptindu-i.

„Şi eu am ceva să te-nvăţ, domnule Mellis”, îşi promise ea.

*

De cum ajunse acasă, Eve o sună pe Dorothy Hollister. La New York, când era vorba de aşa-numiţii oameni mari, Dorothy era o adevărată sursă de informaţii. Fusese căsătorită cu o persoană importantă, iar când soţul ei divorţase pentru secretară sa de douăzeci şi unu de ani, Dorothy fusese nevoită să-şi găsească de lucru şi obţinuse o slujbă care i se potrivea tocmai bine: devenise redactor la rubrica de scandal. Datorită faptului că îi cunoştea pe toţi cei despre care scria şi pentru că ei aveau încredere în ea, nu prea păstra multe secrete.

Dacă cineva putea să-i dea Evei informaţii în legătură cu George Mellis, atunci aceasta era Dorothy Hollister. Eve o invită la dejun la *La Pyramide*. Era o femeie greoaie cu o faţă grasă, cu păr vopsit roşu, cu voce sonoră şi răguşită şi cu un râs zgomotos. Era încărcată de bijuterii, toate false.

După ce comandară, Eve îi spuse ca din întâmplare:

— Am fost în Baleamas săptămâna trecută. A fost minunat.

— Ştiu că ai fost, zise Dorothy. Am lista oaspeţilor Nitei Ludwig. Te-ai distrat.

Eve ridică din umeri şi zise:

— Mi-am revăzut o mulţime de vechi prieteni şi am cunoscut un om foarte interesant… adăugă ea şi se opri gândindu-se, după care continuă: … George nu mai ştiu cum. Miller, parcă. Un grec.

Dorothy Hollister izbucni într-un râs zgomotos care răsună în toată încăperea.

— Mellis, draga mea. George Mellis.

— Exact. Mellis. Îl cunoşti?

— L-am văzut. Am crezut că o să mă prefac într-un stâlp de sare. Dumnezeule, arată extraordinar.

— Ce poţi să-mi spui despre el, Dorothy?

După ce se uită în jur, Dorothy se aplecă uşor înainte şi îi spuse:

— Nimeni nu ştie ce o să-ţi spun acum, dar să ai grijă să ţii pentru tine. George e oaia neagră a familiei.

Ai lui sunt în afaceri alimentare şi n-am cuvinte să-ţi spun cât sunt de bogaţi, draga mea. George ar fi trebuit să preia totul, dar a intrat în prea multe buclucuri cu fete, băieţi, încât tatăl şi fraţii, în cele din urmă, s-au săturat până peste cap şi l-au trimis afară din ţară.

Eve sorbea fiecare cuvânt.

— L-au lăsat pe bietul băiat fără un ban, aşa că a trebuit să-şi caute de lucru.

„Aşa se explică deci episodul cu colierul!”

— Dar nu trebuie să-şi facă griji, într-o bună zi o să-şi găsească o soţie foarte bogată, zise Dorothy şi, privind-o pe Eve, o întrebă: Te interesează, cumva, scumpo?

— Nu prea.

Însă era mai mult decât interesată. George Mellis ar fi putut fi cheia pentru ce urmărea ea.

Cheia averii ei.

*

A doua zi dis-de-dimineaţă telefonă la firma unde lucra el. Acesta îi recunoscu vocea imediat.

— Am înnebunit aşteptând telefonul tău, Eve. O să cinăm împreună în seara asta şi…

— Nu. Masa de prânz, mâine.

El ezită, surprins.

— Foarte bine. Trebuia să dejunez cu un client, dar o să amân întâlnirea.

Eve nu crezu nici o clipă că era vorba, într-adevăr, de un bărbat.

— Vino la mine, zise ea apoi, dându-i adresa. La douăsprezece şi jumătate.

— Voi fi acolo, spuse el, iar ea îi desluşi o urmă de satisfacţie în glas.

George Mellis avea să aibă o surpriză.

*

Întârzie o jumătate de oră şi Eve îşi dădu seama că acest lucru îi stătea în obicei. Nu era vorba de o impoliteţe intenţionată, ci de

indiferenţă, de certitudinea faptului că toţi îl aşteptau mereu. Plăcerile îl aşteptau ori de câte ori avea el chef.

Datorită aspectului şi farmecului incredibil, lumea întreagă era a lui. Cu o singură excepţie: era sărac. Acesta era punctul lui vulnerabil.

Aruncă o privire prin micul apartament, cântărind cu pricepere fiecare lucru.

— Foarte plăcut.

Se îndreptă apoi spre Eve, cu braţele întinse.

— M-am gândit la tine în fiecare clipă.

Ea evită îmbrăţişarea.

— Stai puţin. Am să-ţi spun ceva, George.

Ochii lui negri o fixară.

— Vorbim mai târziu.

— Ba nu, o să vorbim acum, zise ea încet şi răspicat. Dacă mă mai atingi aşa cum ai făcut-o, te omor.

O privi, schiţând un zâmbet.

— Ce fel de glumă e asta?

— Nu-i deloc o glumă. Vorbesc foarte serios. Aş vrea să-ţi propun o afacere.

Pe chipul lui se citi uimire.

— M-ai chemat să discutăm afaceri?

— Da. Nu ştiu cât de mult îi faci pe oameni să cumpere, dar sunt convinsă că nu-ţi ajunge.

Chipul lui se întunecă de furie.

— Eşti nebună? Familia mea…

— Familia ta e bogată, dar tu nu. Şi familia mea e bogată, dar eu nu sunt. Amândoi suntem în aceeaşi barcă găurită, dragul meu, dar eu ştiu cum s-o transformăm într-un iaht.

Îl privi cum devenea din ce în ce mai curios.

— Spune-mi mai bine despre ce vorbeşti.

— E foarte simplu. Am fost dezmoştenită de o foarte mare avere. Sora mea, Alexandra, a făcut-o.

— Şi ce mă interesează pe mine toate astea?

— Dacă te-ai căsători cu Alexandra, averea aceea ar putea fi a ta, a noastră, adică.

— Iartă-mă, dar nu suport gândul de a fi legat de cineva.

— Întâmplător, asta n-ar fi o problemă, îl asigură ea. Sora mea a fost dintotdeauna predispusă accidentelor.

27

Agenţia publicitară *Berkley & Mathews* era diadema tuturor agenţiilor de pe bulevardul Madison. Câştigurile ei anuale le depăşeau pe cele ale celor mai apropiate concurente, mai ales datorită faptului că profitul ei cel mai mare era *Compania Kruger-Brent* şi duzinele sale de filiale din întreaga lume. Mai mult de şaptezeci şi cinci de administratori, autori de reclame, creatori, fotografi, gravori, artişti şi experţi în mass-media erau angajaţi numai pentru *Kruger-Brent*. Deci, nu surprinsese pe nimeni faptul că, atunci când Kate i-a telefonat lui Aron Berkley rugându-l să-i găsească Alexandrei un loc la agenţie, aceasta se rezolvă imediat. Dacă Kate Blackwell ar fi dorit-o, ei ar fi numit-o pe Alexandra chiar preşedinta agenţiei.

— Cred că nepoata mea ar vrea să fie autoare de reclame, îi zise Kate lui Berkley, acesta informând-o că tocmai exista un asemenea post liber şi Alexandra putea începe oricând dorea.

Începu lucrul lunea următoare.

*

Puţine agenţii publicitare de pe bulevardul Madison se aflau situate chiar pe bulevardul Madison, dar *Berkley & Mathews* era o excepţie. Poseda o clădire foarte mare şi modernă la întretăierea lui Madison cu strada 57. Agenţia ocupa opt etaje ale clădirii, celelalte fiind închiriate. Pentru a salva un salariu, Aaron Berkley şi asociatul său, Norman Mathews, hotărâră că Alexandra Blackwell să ia locul unei tinere autoare de reclame, angajată cu şase luni în urmă. Zvonul s-a răspândit rapid. Indignarea îi cuprinse pe toţi când aflară că tânăra concediată avea să fie înlocuită cu nepoata celui mai important client al agenţiei. Fără să apuce să o cunoască pe Alexandra, toţi erau de acord că era o răsfăţată trimisă acolo să-i spioneze.

Venind la lucru, Alexandra fu condusă în uriaşul birou al lui Aaron Berkley, unde acesta o aştepta împreună cu Mathews. Cei doi nu semănau deloc. Berkley era înalt şi slab, cu un păr alb, bogat, în timp ce Mathews era scund, îndesat şi complet chel. Dar aveau două lucruri în comun: erau nişte experţi în publicitate, care creaseră cele mai cunoscute sloganuri din ultimii zece ani şi erau nişte tirani în adevăratul sens al cuvântului. Îşi tratau angajaţii ca pe nişte sclavi, singurul motiv pentru care ei suportau acest tratament fiind faptul că oricine lucra la *Berkley & Mathews*, putea lucra la orice agenţie de publicitate din lume. Era locul de pregătire.

De asemenea, în birou mai era şi Lucas Pinkerton, vice-preşedinte al firmei, un om zâmbitor, servil şi cu ochii reci. Era mai tânăr decât ceilalţi doi, dar diferenţa de vârstă se compensa cu răzbunarea faţă de bărbaţii şi femeile din subordinea sa.

Aaron Berkley o invită pe Alexandra să ia loc într-un fotoliu confortabil.

— Cu ce vă putem servi, domnişoară Blackwell? Doriţi o cafea, un ceai?

— Nimic, mulţumesc.

— Bun, deci veţi lucra la noi ca autoare de reclame.

— Vă mulţumesc foarte mult că îmi oferiţi această ocazie, domnule Berkley. Ştiu că am foarte multe de învăţat, dar o să muncesc mult.

— Nu trebuie neapărat, zise repede Norman Mathews, dar adăugă imediat: Adică… nu puteţi trece prea repede prin toate. Aveţi tot timpul.

— Sunt sigur că vă veţi simţi foarte bine aici, spuse Aaron Berkley.

Veţi lucra cu cei mai buni oameni în domeniu.

*

O oră mai târziu, Alexandra, îşi spunea: „Or fi ei cei mai buni, dar, cu siguranţă, nu sunt şi cei mai prietenoşi”. Lucas Pinkerton o prezentă, colegilor, primirea peste tot fiind rece. Îi aruncau o privire, după care îşi găseau alte lucruri de făcut. Alexandra simţi respingerea, dar nu avea cum să ştie care era cauza. Pinkerton o conduse apoi într-o sală de conferinţe plină de fum. Într-o parte se afla un birou cu premii Clio şi ale directorilor artistici. În jurul unei mese erau o femeie şi doi bărbaţi, care fumau cu toţii. Femeia era scundă şi plinuţă, cu părul de culoarea ruginei. Cei doi bărbaţi, în jur de treizeci şi cinci de ani, arătau foarte obosiţi.

— Aceasta este echipa de creatori cu care veţi lucra, îi zise Pinkerton. Alice Koppel, Vince Barnes şi Marty Bergheimer. Domnişoara Blackwell.

Cei trei o priviră.

— Eh, o să vă las să vă cunoaşteţi, spuse apoi Pinkerton, după care, întorcându-se spre Vince Barnes:

— Mâine dimineaţă să am pe birou modelul pentru noul parfum. Ai grijă ca domnişoara Blackwell să aibă tot ce-i trebuie, adăugă el şi părăsi încăperea.

— Ce-ţi trebuie? o întrebă Vince Barnes.

Întrebarea o prinse nepregătită.

— Cred că… trebuie să învăţ această meserie.

Alice Koppel îi spuse atunci pe un ton plăcut:

— Ai venit exact unde trebuie, domnişoară Blackwell. N-avem altceva de făcut decât să facem pe profesorii.

— Las-o baltă, îi zise Marty Bergheimer.

Alexandra era uluită.

— Am jignit cumva pe cineva?

— Nu, domnişoară Blackwell, îi răspunse Marty Bergheimer. Suntem doar foarte stresaţi. Lucrăm la reclama unui parfum şi, deocamdată, domnul Berkley şi domnul Mathews nu sunt mulţumiţi de ce am făcut.

— Voi încerca să nu fiu o povară, promise Alexandra.

— Ar fi extraordinar, zise Alice Koppel.

*

Nici restul zilei nu fu mai bine. Nimeni nu zâmbea. O colegă de-a lor fusese concediată din cauza acestei căţele bogate şi ei aveau s-o facă să plătească.

La sfârşitul programului, Aaron Berkley şi Norman Mathews veniră în biroul unde Alexandra fusese trimisă, ca să se convingă că se simţea bine. Gestul nu scăpă colegilor ei.

Tuturor din agenţie li se spunea pe numele mic, cu excepţia Alexandrei, căreia i se adresau cu „domnişoară Blackwell”.

— Alexandra, spunea ea.

— Bine.

Dar tot „domnişoara Blackwell” îi spuneau.

*

Dorea foarte mult să înveţe şi să contribuie şi ea. Participă la şedinţe unde autorii de reclame îşi exprimau ideile, îi urmări pe redactorii artistici schiţându-şi proiectele, îl ascultă pe Lucas Pinkerton criticând materialul care îi fusese adus pentru aprobare. Era un nesuferit şi un egoist, ceea ce o făcea să îi pară rău pentru cei care sufereau în subordinea lui. Ajunsese să meargă din etaj în etaj la şedinţe cu şefii departamentelor, şedinţe cu clienţii, sesiuni fotografice, şedinţe de discuţii ale strategiilor. Tăcea, asculta şi învăţa. La sfârşitul primei săptămâni, avea impresia că era acolo de o lună. Venea acasă epuizată, nu atât din cauza lucrului, cât a tensiunii, pe care prezenţa ei părea să o creeze.

Când Kate o întrebă cum mergeau lucrurile, Alexandra îi răspunse:

— Bine, bunico. E foarte interesant.

— Sunt sigură că o să te descurci, Alex. Dacă ai vreo problemă, spune-i domnului Berkley sau domnului Mathews.

Era ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă.

*

Lunea următoare Alexandra se duse la lucru ferm hotărâta să rezolve problema. În timpul pauzelor de cafea de dimineaţă şi de după-amiază, conversaţia era degajată.

— Aţi auzit ce s-a întâmplat la *National Media?* Un deştept a vrut să ştie toată lumea ce an bun au avut şi a tipărit cu cerneală roşie raportul financiar în *„The New York Times!”.*

— Dar mai ţineţi minte reclama aceea a unei linii aeriene pe gratis:

„Zburaţi cu nevasta?” A fost un dezastru până când cei de la liniile aeriene au trimis soţiilor scrisori de recunoştinţă, primind însă înapoi o avalanşă de epistole în care soţiile voiau să ştie cu cine zburaseră soţii lor. Ele…

Când intră Alexandra în birou, încetă orice discuţie.

— Să vă dau o cafea, domnişoară Blackwell?

— Mulţumesc, pot să-mi iau şi eu.

Nimeni nu scoase un cuvânt cât ea introduse o monedă de 25 de centi în automatul de cafea. După ce plecă însă, conversaţia reîncepu.

— Aţi auzit despre căderea Săpunului Pur? Modelul acela cu chip de înger pe care îl foloseau s-a dovedit a fi o stea porno…

*

La prânz Alexandra îi spuse lui Alice Koppel:

— Dacă eşti liberă pentru dejun, m-am gândit că…

— Îmi pare rău, am o întâlnire.

Alexandra se uită atunci la Vince Barnes.

— Şi eu la fel, zise acesta.

După care ajunse la Marty Bergheimer.

— Eu sunt complet ocupat.

Era prea supărată ca să poată mânca. O făceau să se simtă ca o paria şi, dintr-o dată se înfurie. Nu avea de gând să renunţe. Va găsi o cale de a ajunge la ei şi le va arăta că, dincolo de numele Blackwell, ea era de-a lor. Participa la şedinţe, ascultându-l pe Aaron Berkley, Norman Mathews şi Lucas Pinkerton criticându-i pe creatorii care încercau doar să-şi facă meseria cât de bine puteau. Alexandra îi compătimea, dar ei nu aveau nevoie de compătimirea ei. Sau de ea.

Mai aşteptă trei zile înainte să încerce din nou.

— Am auzit de un mic restaurant italian pe aici, îi zise ea lui Alice.

— Nu-mi place mâncarea italienească.

Se întoarse spre Vince Barnes.

— Ţin regim.

Apoi spre Marty Bergheimer.

— O să mă duc la cel chinezesc.

Alexandra roşi de furie. Nu vroiau să fie văzuţi cu ea. Ei bine, la naiba cu ei. La naiba cu toţi. Se săturase. Încercase să-şi facă prieteni şi de fiecare dată fusese respinsă. Greşise când se dusese acolo. Avea să-şi găsească de lucru la o companie cu care bunica ei nu avea nici o legătură. Va pleca la sfârşitul săptămânii. „Dar voi avea grijă să vă amintiţi cu toţii

că am fost aici”, îşi spuse ea, cu amărăciune.

*

La ora unu, joi, toţi, în afară de portăreasă, erau la masă. Alexandra rămăsese în urmă. Observase că în birourile direcţiunii existau interfoane conectate la diferite compartimente, aşa încât, dacă un director voia să-i vorbească unui subaltern, nu avea decât să apese pe un buton, unde numele acestuia era scris pe un cartonaş. Deci Alexandra se furişă în birourile goale ale lui Aaron Berkley, Norman Mathews şi Lucas Pinkerton, şi îşi petrecu o oră inversând cartonaşele. Astfel că, mai târziu, în după-amiaza aceea, Lucas Pinkerton, apăsă pe butonul care îl punea în legătură cu şeful creatorilor de reclame, şi spuse:

— Mişcă-ţi fundul încoace. Imediat!

Urmă o clipă de tăcere plină de uimire, apoi vocea lui Norman Mathews se auzi urlând:

— Ce-ai spus?

Pinkerton rămase înmărmurit, cu privirea aţintită asupra aparatului.

— Domnule Mathews, dumneavoastră sunteţi?

— Al naibii de exact, ia mişcă-ţi tu fundul încoace. Imediat!

Un minut mai târziu, un creator de reclame apăsă pe un buton de pe birou, zicând:

— Am să-ţi dau o copie s-o duci jos.

La care se auzi răgetul lui Aaron Berkley:

— Ce ai?

Era începutul nebuniei. A fost nevoie de patru ore pentru a se îndrepta tot ce stricase Alexandra şi au fost cele mai fericite ore ale angajaţilor lui Berkley şi Mathews, De câte ori se mai întâmpla ceva, chiuiau de bucurie. Directorii erau sunaţi să facă diverse comisioane, să aducă ţigări sau să repare o toaletă. Aaron Berkley, Norman Mathews şi Lucas Pinkerton răscoliră întreaga agenţie să găsească vinovatul, dar nimeni nu ştia nimic.

Singura care o văzuse pe Alexandra intrând în birouri era Fran, portăreasa, dar îi ura pe şefi mai mult decât pe Alexandra aşa că şi ea spuse:

— N-am văzut picior de om.

În noaptea aceea, aflându-se în pat cu Vince Barnes, Fran îi povesti cele întâmplate. El se ridică în capul oaselor.

— Blackwell a făcut-o? Să fiu al naibii.

A doua zi, când Alexandra intră în birou, Vince Barnes, Alice Koppel şi Marty Bergheimer o aşteptau. O priviră în linişte.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Absolut nimic, Alex, zise Alice. Băieţii şi cu mine tocmai ne întrebam dacă nu vrei să iei dejunul cu noi.

Ştim un restaurant italienesc pe aici…

28

Încă de mică, Eve îşi dăduse seama că îi putea manipula pe cei din jur. Atunci fusese doar un joc, acum, însă, era deosebit de serios. Fusese tratată cu zgârcenie şi deposedată de o imensă avere de către trădătoarea ei soră împreună cu bătrâna şi răzbunătoarea ei bunică. Aveau să-i plătească pentru tot ce îi făcuseră şi acest gând îi făcea atâta plăcere, încât aproape că ajungea la orgasm. Vieţile lor erau acum în mâinile ei.

Îşi concepu planul cu multă grijă şi meticulozitate, orchestrând fiecare mişcare. La început, George Mellis nu fusese decât un complice lipsit de tragere de inimă.

— Dumnezeule, e prea periculos. N-am chef să fiu amestecat în aşa ceva, spuse el. Pot obţine toţi banii de care am nevoie.

— Cum? întrebă Eve cu dispreţ. Culcându-te cu o mulţime de femei grase cu păr albastru? Aşa ai de gând să-ţi petreci viaţa? Ce-o să mai faci când o să te-ngraşi puţin şi o să faci riduri în jurul ochilor? Nu, George, n-o să mai ai altă ocazie ca asta. Dacă mă asculţi, noi doi putem avea unul din cele mai mari conglomerate din lume. Mă auzi? Putem avea.

— De unde ştii că planul e bun?

— Pentru că sunt singura persoană care le cunoaşte foarte bine pe bunica şi pe sora mea. O să funcţioneze, crede-mă.

Părea încrezătoare, dar avea rezerve în ceea ce îl privea pe George Mellis. Era sigură că ea îşi putea juca foarte bine rolul, dar în privinţa lui nu era sigură deloc. Era instabil şi nu avea voie să greşească. O singură greşeală şi întregul plan era distrus.

— Hotărăşte-te. Vrei sau nu? îl întrebă ea, iar el îi răspunse după ce o privi îndelung:

— Vreau.

După care se apropie de ea şi îi mângâie umerii. Vocea îi era răguşită.

— Aş vrea să intru cu totul în problemă.

Eve simţi un fior de plăcere sexuală.

— Foarte bine, dar o să facem cum vreau eu, şopti ea.

*

Erau în pat. Gol, el era cel mai frumos animal pe care Eve îl văzuse vreodată. Şi cel mai periculos, dar acest lucru nu făcea decât să o excite şi mai mult. Acum avea arma cu care îl putea ţine sub control. Începu să-l muşte uşor, alunecând încet spre abdomen, muşcături mici care îi întăriră sexul...

— Ia-mă, George, zise Eve.

— Întoarce-te.

— Nu. Cum vreau eu.

— Aşa nu-mi place.

— Ştiu. Ai vrea să fiu un mic băieţel cu fundul tare, nu-i aşa, dragul meu? Ei bine, nu sunt. Sunt o femeie. Urcă-te pe mine.

El o ascultă şi intră în ea.

— Nu pot fi satisfăcut aşa, Eve.

Ea râse.

— Nu-mi pasă, scumpule. Eu pot.

Şi începu să-şi mişte şoldurile, împingându-l şi simţindu-l intrând în

ea din ce în ce mai adânc. Avu orgasm după orgasm şi îl văzu cum se înfuria. Ar fi vrut să o rănească, să o facă să ţipe de durere, dar nu îndrăznea.

— Din nou! îi ordonă ea şi el o ascultă până când o auzi gemând de plăcere cu glas tare. Ah-h… ajunge deocamdată.

El se întinse alături, după care îi căută sânii.

— Acum e…

Dar ea i-o tăie scurt:

— Îmbracă-te.

El se ridică din pat, tremurând de frustrare şi furie. Eve rămase în pat şi îl urmări cum se îmbracă, având un mic zâmbet pe chip.

— Ai fost cuminte, George. E timpul să-ţi primeşti răsplata. O să ţi-o dau pe Alexandra.

*

Pentru Alexandra totul se schimbase peste noapte. Ceea ce ar fi trebuit să fie ultima zi la *Berkley & Mathews*, se dovedise a fi un triumf. Din renegată ajunsese eroină, întregul bulevard Madison află despre ştrengăria ei.

— Eşti o legendă vie, îi spuse Vince Barnes zâmbind.

Acum era una de-a lor.

Alexandrei îi plăcea munca şi, mai ales, şedinţele de creaţie din fiecare dimineaţă. Ştia că nu era ceea ce dorea să facă tot restul vieţii, dar nici nu ştia sigur ceea ce voia. Primise cel puţin o duzină de cereri în căsătorie, din care una sau două o tentaseră, dar lipsea ceva. Pur şi simplu, nu întâlnise omul potrivit.

Vineri dimineaţă, Eve o sună şi o invită la dejun.

— Tocmai s-a deschis un nou restaurant franţuzesc şi am auzit că au o bucătărie minunată.

Alexandra se bucură auzindu-şi sora, pentru care era îngrijorată. Îi telefona de două, trei ori pe săptămână, dar Eve ori nu era acasă, ori era prea ocupată. Aşa că, acum, deşi Alexandra avea o întâlnire, îi spuse:

— E o plăcere să iau dejunul cu tine.

*

Restaurantul era şic şi scump, dar plin cu clienţi care aşteptau mese libere.

Eve fusese nevoită să se folosească de numele bunicii ei pentru a putea rezerva o masă. Acest lucru o enerva, dar îşi spuse în sinea ei: „încă puţin, într-o zi, o să mă rogi să mănânc la nenorocitul tău de restaurant”. Eve era deja la masă, când sosi Alexandra. O privi îndreptându-se spre ea, condusă de şeful de sală şi avu strania senzaţie că se privea pe ea însăşi.

O salută cu un sărut pe obraz.

— Arăţi minunat, Alex. Se pare că munca îţi prieşte.

Comandară şi apoi începură să vorbească despre propriile vieţi.

— Cum merge la lucru? o întrebă Eve.

Alexandra îi spuse absolut tot ce i se întâmplase, în timp ce Eve îi oferi o versiune foarte atent compusă a propriei vieţi. În toiul discuţiei, Eve îşi ridică privirea. George Mellis era acolo. Le privea pe amândouă, pe moment nedumerit. „Dumnezeule, nu ştie care sunt eu!”, îşi dădu seama Eve.

— George! exclamă ea şi el se întoarse spre ea, liniştindu-se.

— Eve!

— Ce surpriză plăcută, zise ea şi, făcând semn spre Alexandra, spuse: Nu cred că o cunoşti pe sora mea. Alex, ţi-l prezint pe George Mellis.

Acesta spuse luându-i mâna într-a lui:

— Încântat.

Eve îi spusese că avea o soră geamănă, dar niciodată nu îşi închipuise că erau identice. Alexandra îl privi fascinată.

— Nu stai cu noi? îl întrebă Eve.

— Aş vrea să pot sta, dar mă tem că întârzii la o întâlnire. Poate cu altă ocazie, spuse el şi, privind-o pe Alexandra, adăugă: pe curând, sper.

Priviră amândouă în urma lui.

— Dumnezeule! zise Alexandra. Cine e?

— Ah, un prieten al Nitei Ludwig. L-am cunoscut la o petrecere dată de ea.

— Sunt eu nebună sau e tot atât de uimitor cum mi se pare?

Eve începu să râdă.

— Nu e genul meu, dar femeile, în general, îl găsesc foarte atrăgător.

— Cred şi eu! E căsătorit?

— Nu. Dar să nu crezi că n-a încercat nimeni, draga mea. George e foarte bogat. Ai putea spune că le are pe toate: aspect fizic, bani şi poziţie socială, zise Eve, după care schimbă subiectul cu grijă.

Când Eve ceru nota de plată, chelnerul îi spuse că fusese achitată de

domnul Mellis.

*

Alexandra nu îşi putea lua gândul de la George Mellis.

Luni după-amiază, Eve o sună şi îi spuse:

— Ei, draga mea, se pare că ai dat lovitura. George Mellis m-a sunat şi m-a rugat să-i dau numărul tău de telefon. Să i-l dau?

Alexandra se miră, trezindu-se zâmbind.

— Dacă eşti sigură că nu te interesează…

— Ţi-am spus, Alex, nu e genul meu.

— Atunci nu mă supăr dacă-i dai numărul.

Mai vorbiră câteva minute, după care Eve închise. Îl privi pe George, care era în pat lângă ea, gol.

— Doamna a spus da.

— Când?

— Când o să-ţi spun eu.

*

Alexandra încercă să uite că George Mellis avea să o sune, dar cu cât încerca mai mult să şi-l scoată din cap, cu atât se gândea mai mult la el. În general nu îi plăcuseră bărbaţii atrăgători, pentru că îşi dăduse seama că aceştia erau nişte egoişti. Dar George Mellis i se părea deosebit. Părea să aibă o mare calitate. Simpla atingere a mâinii lui o tulburase. „Eşti nebună”, îşi spuse ea. „Nu l-ai văzut decât două minute”.

Nu o sună în săptămâna aceea şi emoţiile Alexandrei trecură de la nerăbdare la frustrare şi în cele din urmă la furie. „La dracu’ cu el”, îşi zise ea atunci. „A găsit pe altcineva. Foarte bine”.

Când telefonul sună la sfârşitul celei de a două săptămâni şi îi auzi vocea groasă, furia îi dispăru ca prin farmec.

— George Mellis la telefon, zise el. Ne-am întâlnit pentru puţin timp când luai masa cu sora ta. Eve mi-a spus că nu te-ai supăra dacă ţi-aş telefona.

— Mi-a spus că s-ar putea să suni, zise Alexandra părând neinteresată. Apropo, îţi mulţumesc pentru dejun.

— Ai merita ceva senzaţional. Un monument, îi spuse el şi ea râse, amuzată de extravaganţa lui. Tocmai mă întrebam dacă ai vrea să luăm cina împreună într-o seară.

— Păi… da. Mi-ar face plăcere.

— Minunat. Dacă m-ai fi refuzat, m-aş fi sinucis.

— Te rog să n-o faci, îi spuse Alexandra. Nu-mi place să mănânc singură.

— Nici mie. Ştiu un mic restaurant pe strada Mulberry, *Matoon's* se numeşte. E cam obscur, dar mâncarea este…

— *Matoon's!* Îmi place foarte mult! exclamă ea. De fapt, este restaurantul meu preferat.

— Ah, deci îl ştii? o întrebă el surprins.

— Bineînţeles.

George îi aruncă o privire Evei, zâmbind. Se văzu nevoit să-i admire ingeniozitatea. Îl pusese la curent cu tot ceea ce îi plăcea şi îi displăcea Alexandrei. George Mellis ştia absolut tot ce se putea şti despre sora Evei.

După ce George puse jos receptorul, Eve îşi spuse în sinea ei: „A început".

*

A fost cea mai minunată seară din viaţa Alexandrei. Cu o oră înaintea sosirii lui George, primi o duzină de baloane roz, împreună cu o orhidee. Se temuse că imaginaţia ei o făcuse să se aştepte la prea mult, dar în clipa când îl văzu iar pe George Mellis, dispărură toate îndoielile. Îi simţi iar forţa de atracţie.

Băură ceva acasă şi după aceea plecară spre restaurant.

— Vrei să citeşti meniul? o întrebă el. Sau să comand eu pentru tine?

Alexandra ştia că aveau acolo toate mâncărurile ei preferate, dar voia să-i facă o plăcere lui George.

— Comandă tu, te rog.

Alese exact mâncărurile ei favorite, ceea ce o făcu să aibă senzaţia că îi citea gândurile. Luară anghinare umplută, viţel *Matoon*, o specialitate a casei, şi spaghete. Ca garnitură luară o salată pe care George o amestecă, dând dovadă de foarte mare pricepere.

— Ştii să găteşti? îl întrebă atunci Alexandra.

— Ah, este una din pasiunile vieţii mele. Mama m-a învăţat. Era o bucătăreasă excelentă.

— Eşti în relaţii bune cu familia ta?

El zâmbi şi Alexandrei i se păru cel mai atrăgător zâmbet pe care îl văzuse vreodată.

— Sunt grec, îi răspunse el simplu. Sunt cel mai mare dintre trei fraţi

şi două surori şi toţi suntem ca unul, adăugă el şi, dintr-odată, în privire îi apăru o umbră de tristeţe. Părăsirea lor a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac. Şi tata şi fraţii mei m-au implorat să rămân; avem o firmă foarte mare şi considerau că era nevoie de mine.

— Şi de ce n-ai rămas?

— Poate o să-ţi par nebun, dar prefer să mă descurc singur, întotdeauna mi-a fost greu să accept daruri de la cineva, iar firma aceea nu era altceva decât un dar pe care bunicul i l-a lăsat moştenire tatei. Nu, nu vreau să primesc nimic de la tata. Îi las pe fraţii mei să ia şi partea mea.

Cât îl mai admiră Alexandra!

— Şi, pe de altă parte, dacă aş fi rămas în Grecia nu te-aş mai fi cunoscut, adăugă. El cu tandreţe.

Alexandra se simţi roşind.

— N-ai fost căsătorit niciodată?

— Nu. Mă logodeam o dată pe zi, dar totdeauna, în ultima clipă, simţeam că nu era în regulă ceva, îi zise el în glumă, după care, aplecându-se puţin înainte, adăugă pe un ton sincer: frumoasă Alexandra, poţi să mă consideri un demodat, dar odată ce mă voi căsători, va fi pentru totdeauna. O singură femeie îmi este de ajuns, dar trebuie să fie cea potrivită.

— Cred că acest lucru e minunat, murmură ea.

— Dar tu? o întrebă el. Ai fost vreodată îndrăgostită?

— Nu.

— Ce ghinion pentru cineva, zise el. Dar ce noroc pentru…

În clipa aceea apăru chelnerul cu desertul.

Alexandra ardea de nerăbdare să-l roage pe George să-şi termine fraza, dar se temea să o facă.

Nu se simţise niciodată atât de bine cu cineva. George Mellis îi păru atât de sincer interesat de persoana ei, încât se trezi povestindu-i despre copilăria, viaţa şi experienţele ei pe care le adunase.

George Mellis se lăudă că se pricepe foarte bine la femei. Ştia că femeile frumoase erau, de obicei, cele mai nesigure, deoarece bărbaţii se concentrau numai asupra frumuseţii, făcându-le astfel să se simtă ca nişte obiecte. De câte ori se afla în compania unei femei frumoase, el nu pomenea nimic despre aspectul ei, ci o făcea să aibă impresia că îl interesau gândurile, sentimentele ei, că era un suflet care îi împărtăşea visele. Era o experienţă extraordinară pentru Alexandra. Îi povesti despre Kate, despre Eve.

— Sora ta nu locuieşte cu tine şi cu bunica ta?

— Nu. A… Eve a vrut să stea singură.

Alexandra nu îşi putea închipui de ce nu îi plăcuse lui George de sora ei. Oricare ar fi fost motivul, era recunoscătoare. În tot timpul cinei, observă că toate femeile îl văzuseră, dar el nu se uitase în jur şi nu îşi luase ochii de la ea nici măcar o dată.

În timp ce îşi beau cafeaua, George spuse:

— Nu ştiu dacă îşi place jazz-ul, dar ştiu un bar în St. Marks Place care se cheamă *Five Sport*…

— Unde cântă Cecil Taylor!

Atunci el o privi uluit.

— Ai mai fost acolo?

— De multe ori! zise ea, râzând. Îmi place foarte mult! E incredibil ce mult ne potrivim.

— Parcă ar fi un miracol, zise el încet.

Ascultară vraja pianului lui Cecil Taylor, lungi solo-uri care umpleau încăperea de arpegii şi ondulaţii. De acolo se duseră într-un bar de pe strada Blecker, unde se putea bea, mânca floricele, trage la ţintă şi asculta o muzică de pian bună. Alexandra îl privi pe George cum se luă la întrecere cu un alt client obişnuit, în aruncarea la ţintă. Omul era bun, dar nu avu nici o şansă. George juca cu o intensitate atât de feroce, încât părea aproape înspăimântător. Nu era decât un joc, dar juca de parcă ar fi fost vorba de viaţă şi de moarte. „E genul de bărbat care trebuie să câştige”, îşi spuse ea.

Părăsiră barul pe la ora două dimineaţa şi Alexandrei îi păru teribil de rău că seara lua sfârşit.

George, lângă ea în Rolls-Royce-ul cu şofer pe care îl închiriase, nu scotea o vorbă, ci doar o privea. Asemănarea dintre cele două surori era izbitoare. „Mă întreb dacă şi trupurile le sunt la fel.”

Şi-o imagină pe Alexandra în pat cu el, zvârcolindu-se şi ţipând de durere.

— La ce te gândeşti? îl întrebă ea şi el îi răspunse întorcându-şi privirea, ca nu cumva ea să-i poată citi în ochi:

— O să râzi.

— Ba nu. Îţi promit.

— Nici nu te-aş condamna dacă ai face-o. Bănuiesc că sunt considerat un uşuratic. Ştii cum e viaţa, plimbările cu iahtul, petrecerile, toate astea…

— Da…

O ţintui cu ochii lui întunecaţi.

— Cred că tu eşti cea care ar putea schimba totul.

Pentru totdeauna.

Alexandra îşi simţi pulsul înteţindu-se.

— Nu… nu ştiu ce să spun.

— Te rog nu spune nimic.

Buzele lui erau foarte aproape de ale ei, şi ea era pregătită. Dar el nu făcu nici o mişcare. „Nu face nici un avans”, îl avertizase Eve. „Nu în prima seară. Dacă o faci, te transformi într-un Romeo ca atâţia alţii care au visat să pună mâna pe ea şi pe averea ei. Ea trebuie să facă prima mişcare”.

Aşa că George doar îi ţinu mâna într-a lui până când maşina opri în faţa casei Blackwell. O conduse până la uşă. Atunci ea îi spuse întorcându-se spre el:

— Nici nu-ţi pot spune cât de mult mi-a plăcut seara aceasta.

— Şi pentru mine a fost ca o vrajă.

Zâmbetul Alexandrei fu destul de strălucitor ca să lumineze toată strada.

— Noapte bună, George, îi şopti ea şi dispăru înăuntru.

Un sfert de oră mai târziu, Alexandra auzi telefonul sunând.

— Ştii ce-am făcut? Le-am telefonat alor mei şi le-am spus de femeia minunată cu care mi-am petrecut seara asta. Somn uşor, încântătoare Alexandra.

După ce închise, George Mellis îşi spuse în sinea lui: „După ce o să ne căsătorim, o să-i sun pe-ai mei şi o să le spun să se ducă dracului cu toţii”.

29

Alexandra nu mai primi nici un semn de la George Mellis, nici a doua, nici a treia zi, nici restul săptămânii. De câte ori auzea telefonul, sărea să răspundă, dar, de fiecare dată, era dezamăgită. Nu îşi închipuia ce nu fusese bine. Recapitula în gând toată seară: „Cred că eşti cea care poate

schimbă totul pentru totdeauna”, şi „Am telefonat alor mei şi le-am spus de femeia minunată cu care mi-am petrecut seara asta”, îşi închipui o mulţime de posibile motive pentru care ar fi putut să nu o sune.

Îl jignise cumva fără să-şi dea seama?

O plăcea prea mult, se temea să nu se îndrăgostească de ea şi se gândise că ar fi fost mai bine să nu o mai vadă niciodată?

Îşi dăduse seama că nu era genul lui?

Avusese vreun accident groaznic şi acum zăcea, poate, în vreun spital cine ştie pe unde?

Sau, poate, murise?

Când nu mai rezistă, Alexandra o sună pe Eve, silindu-se să facă o scurtă conversaţie înainte să întrebe:

— Eve, nu cumva ai auzit ceva de George Mellis?

— Nu. Am crezut că o să te invite la cină.

— Da, am cinat împreună, săptămâna trecută.

— Şi n-ai mai primit nici o veste de la el de atunci?

— Nu.

— Poate e prea ocupat.

„Nimeni nu poate îi chiar atât de ocupat”, îşi zise Alexandra în sinea ei şi apoi, cu glas tare:

— Poate.

— Uită-l pe George Mellis, draga mea, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu un canadian foarte atrăgător. E proprietarul unei companii aeriene şi…

După ce puse receptorul înapoi în furcă, Eve se lăsă pe spate, zâmbind. Ar fi vrut ca şi bunica ei să fi ştiut cât de bine plănuise totul.

*

— Hei, ce te frământă? o întrebă Alice Koppel.

— Scuză-mă, zise Alexandra.

Toată dimineaţa fusese nervoasă. De două săptămâni nu ştia nimic de George Mellis şi era furioasă, nu pe el, ci pe ea, pentru că nu putea să-l uite. El nu îi datora nimic. Nu erau decât nişte străini, care îşi petrecuseră o seară împreună, iar ea se purta de parcă s-ar fi aşteptat să se însoare cu ea, pentru numele lui Dumnezeu. George Mellis putea să aibă orice femeie din lume. De ce să o vrea tocmai pe ea? Până şi bunica ei îi observă nervozitatea.

— Ce se-ntâmplă, copila mea? Se munceşte prea mult la agenţie?

— Nu, bunico, doar că… n-am dormit prea bine în ultimul timp.

Când reuşea să doarmă, avea tot felul de vise erotice în legătură cu George Mellis. „Al naibii!” Ar fi vrut ca Eve să nu i-l fi prezentat niciodată.

*

Telefonul îl primi la birou a doua zi, după-amiază.

— Alex? George Mellis la telefon.

De parcă nu i-ar fi auzit vocea groasă în toate visele ei.

— Alex? Mă auzi?

— Da, te ascult, îi răspunse ea, simţindu-se aprinsă de emoţii contrare.

Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Era un egoist indiferent, pe care nu îi păsa dacă avea să-l mai vadă sau nu.

— Am vrut să te sun mai devreme, dar abia acum câteva minute am venit de la Atena.

Inima Alexandrei se înmuie.

— Ai fost la Atena?

— Da. Îţi aminteşti de seara când am cinat împreună?

Alexandra îşi amintea foarte bine.

— A doua zi dimineaţă, fratele meu Steve mi-a telefonat... Tata a avut un atac.

— George!

Se simţea vinovată că putuse gândi atâtea lucruri urâte despre el.

— Şi acum cum se simte?

— O să fie bine, slavă Domnului. Dar m-am simţit ca tăiat bucăţele. M-a implorat să mă întorc în Grecia să preiau firma..

— Şi o să te duci? îl întrebă ea ţinându-şi respiraţia.

— Nu.

Răsuflă uşurată.

— Acum ştiu că locul meu e aici. N-a trecut o zi sau un ceas fără să mă gândesc la tine. Când aş putea să te văd?

„Acum”!

— Nu am nici un program pentru cină în seara asta. Fu gata să numească un alt restaurant preferat al ei, dar spuse:

— Minunat, şi unde ai vrea să iei masa?

— Oriunde. Nu-mi pasă. Ai vrea să mâncăm acasă?

— Nu.

Nu era încă pregătit s-o cunoască pe Kate. „Fă orice, dar, deocamdată, ţine-te departe de Kate Blackwell. Ea este cel mai mare

obstacol al tău.”

— O să trec să te iau la opt, îi spuse George.

După ce închise, Alexandra îi sărută pe Alice Koppel, Vince Barnes şi Marty Bergheimer spunând:

— Plec la coafor. Pe mâine.

Rămaseră privind în urma ei.

— Un bărbat, zise Alice Koppel.

*

Cinară la *Maxwell’s Plum*. Un şef de sală îi conduse pe lângă barul ticsit de lume de lângă intrare, sus în salon. Comandară.

— Te-ai gândit la mine cât am fost plecat? o întrebă George.

— Da.

Simţea că trebuie să fie cât se poate de sinceră cu acel om, care era atât de deschis, atât de vulnerabil.

— Când am văzut că nu primesc nici o veste de la tine, am crezut că ţi s-a întâmplat ceva. Am… am intrat în panică. Nu cred că aş mai fi suportat încă o zi.

„Nota zece pentru Eve”, îşi spuse George. „Stai liniştit”, îi spusese ea. „O să-ţi spun eu când s-o suni.” Pentru prima oară trăia senzaţia că planul o să reuşească. Până atunci se jucase cu ideea că ar fi putut controla incredibila avere Blackwell, fără să îndrăznească să creadă cu adevărat. Fusese doar un joc pe care îl juca împreună cu Eve. Privind-o acum pe Alexandra, stând în faţa lui, cu ochii plini de adoraţie, George Mellis îşi dădu seama că nu mai era deloc un joc. Alexandra era a lui. Aceasta era prima etapă a planului. Celelalte puteau fi foarte primejdioase, dar cu ajutorul Evei avea să se descurce.

„Am intrat în asta amândoi, George, şi vom împărţi în mod egal”.

George Mellis nu avea încredere în parteneri. Când va avea ce va dori, când o va avea pe Alexandra, va avea grijă de Eve. Acest gând îl făcea să simtă o imensă plăcere.

— Zâmbeşti, zise Alexandra.

Îşi puse mâna peste a ei, atingerea lui încălzind-o.

— Mă gândeam cât de bine ne simţim aici împreună. Cât de bine ne simţim împreună oriunde.

Apoi scoase din buzunar o cutiuţă.

— Ţi-am adus ceva din Grecia.

— Vai, George…

— Hai, deschide-o, Alex.

În cutiuţă era un superb colier de diamante.

— E extraordinar. Era cel luat de la Eve. „E foarte potrivit”, îi spusese aceasta. Nu l-a văzut niciodată".

— E prea mult, zău.

— Nu e deloc de ajuns, îmi va face mare plăcere să te văd purtându-l.

— Dar… spuse ea tremurând. Mulţumesc.

El îi văzu farfuria.

— N-ai mâncat absolut nimic.

— Nu mi-e foame.

Văzându-i din nou sclipirea din privire, el simţi iar binecunoscuta senzaţie de forţă. Văzuse acea sclipire la atâtea femei: frumoase, urâte, bogate, sărace. Se folosise de ele. Într-un fel sau altul, fiecare îi dăduse câte ceva. Dar aceasta avea să-i dea mai mult decât toate celelalte, la un loc.

— Ce-ai vrea să facem acum? o întrebă el, întrebarea sunând a invitaţie.

Iar ea acceptă, simplu şi fără rezerve.

— Aş vrea să fiu cu tine.

*

George Mellis avea dreptate să fie mândru de apartamentul său. Era o adevărată bijuterie, aranjat de persoane iubite, fie bărbaţi, fie femei, care încercaseră să îi cumpere afecţiunea cu daruri scumpe, reuşind temporar.

— E minunat! exclamă Alexandra.

Atunci el se apropie de ea şi o întoarse încet, colierul de diamante sclipind în lumina slabă.

— Ţi se potriveşte, iubita mea, zise el şi o sărută uşor mai întâi, apoi din ce în ce mai pasionat şi Alexandra nici nu îşi dădu seama când ajunseră în dormitor.

Încăperea era zugrăvită în tonuri bleu şi mobilată masculin, cu mult gust. În mijloc, un pat mare. Când o luă iar în braţe o simţi tremurând.

— Te simţi bine, *Kale’mon?*

— Sunt puţin nervoasă.

O îngrozea gândul că avea să-l dezamăgească pe acest om. Trase adânc aer în piept şi porni să-şi descheie nasturii rochiei.

— Lasă-mă pe mine, şopti el şi începu să dezbrace superba blondă din faţa lui, amintindu-şi în acelaşi timp cuvintele Evei: „Stăpâneşte-te. Dacă-i faci vreun rău Alexandrei, dacă descoperă ce porc eşti în realitate, n-o s-o mai vezi niciodată. Pricepi?

Păstrează-ţi pumnii pentru târfele tale şi pentru băieţei".

O dezbrăcă încet şi îi privi goliciunea. Semăna perfect la trup cu Eve: frumos, desăvârşit şi plin. Simţi o copleşitoare dorinţă de a învineţi pielea aceea albă şi delicată; de a o bate şi de a o face să ţipe. „Dacă o răneşti, n-o mai vezi niciodată”.

Se dezbrăcă şi el şi o trase aproape. Se priviră în ochi o clipă, după care o duse încet în pat, unde începu să o sărute, uşor şi tandru, explorându-i cu limba şi cu degetele fiecare centimetru al trupului, până când o făcu să nu mai reziste.

— Te rog, zise ea. Acum. Acum!

Atunci el fu deasupra, oferindu-i o stare de extaz, aproape insuportabilă. Când în cele din urmă i se linişti în braţe, îi spuse oftând:

— Dragul meu, sper că a fost la fel de minunat şi pentru tine.

El o minţi zicând:

— A fost.

Îl strânse cu putere şi plânse, neştiind, de fapt, de ce plângea, dar îi era recunoscătoare pentru strălucirea şi plăcerea pe care le simţise.

— Gata, gata, îi spuse George liniştitor. Totul a fost minunat.

Aşa şi era..

Eve ar fi fost foarte mândră de el.

*

În orice iubire mai există neînţelegeri, gelozii, mici lovituri, dar nu şi între George şi Alexandra. Sub îndrumarea Evei, George putu să-i cunoască fiecare emoţie, fiecare temere, fiecare fantezie, pasiune sau antipatie şi era totdeauna alături, gata să îi ofere exact ce îi trebuia. Ştia ce o făcea să râdă sau să plângă. Pe ea o înfiora felul cum făceau dragoste, în timp ce George se simţea frustrat. Ori de câte ori se afla în pat cu ea şi îi auzea strigătele animalice, starea ei îl excita teribil, aşa încât ar fi dorit să se dezlănţuie sălbatic, să o facă să ţipe implorând milă, ca să fie şi el mulţumit. Dar la fel de bine ştia că, dacă ar fi făcut-o, ar fi distrus totul. Starea de frustrare îl apăsa din ce în ce. Cu cât făceau dragoste mai mult, cu atât o dispreţuia mai mult pe Alexandra.

Existau unele locuri unde George îşi putea afla satisfacţia, dar

trebuia să fie prudent. Târziu, noaptea, colinda barurile şi discotecile, alegând văduve singuratice care căutau confortul nopţii, băieţi homosexuali nebuni după dragoste sau prostituate nebune după bani.

Îi ducea în diverse hoteluri din West Side, *Bowery* sau *Grenwich Village*. Nu se ducea de două ori la acelaşi hotel şi, de altfel, nici n-ar fi fost bine primit. Partenerii săi sexuali erau găsiţi adesea ori fără cunoştinţă, ori pe jumătate conştienţi, cu trupurile zdrobite şi câteodată cu arsuri de ţigară.

Îi evita pe masochişti, cărora le plăcea durerea pe care le-o provoca, ceea ce îl priva de orice plăcere. Nu, el trebuia să-i audă ţipând şi implorând milă, aşa cum şi tatăl lui îl făcuse să ţipe şi să implore milă când era doar copil. Pedepsele pentru cele mai mici greşeli erau bătăi care îl lăsau adesea fără cunoştinţă. Când avea opt ani tatăl său l-a prins stând gol împreună cu fiul unui vecin, l-a bătut până i-a ţâşnit sângele din urechi şi din nas şi, ca să fie sigur că nu avea să mai păcătuiască niciodată, i-a stins o ţigară pe penis.

Rana din exterior se vindecase, dar cea dinăuntru continua să-l chinuie. Avea firea sălbatică şi pasionantă a strămoşilor săi eleni. Nu suporta să-i comande nimeni, îndura umilinţa chinuitoare la care îl supusese Eve Blackwell numai pentru că avea nevoie de ea. Dar când avea să aibă în mână averea familiei Blackwell, avea să o pedepsească până când ea avea să-l implore să o ucidă. Întâlnirea cu Eve fusese cel mai mare noroc din viaţa lui. „Noroc pentru mine, ghinion pentru ea”, îşi spusese.

*

Alexandra continua să se mire cum de ştia el totdeauna ce flori să-i trimită, ce discuri să-i cumpere, ce cărţi i-ar plăcea. Când merseră la un muzeu, o tulbură faptul că îi plăceau exact aceleaşi tablouri ca şi ei. Era incredibil cât de mult se potriveau în gusturi. Îi căuta măcar un defect, dar nu găsi absolut nici unul. Era perfect. Începu să îşi dorească din ce în ce mai mult să îl cunoască şi Kate.

Dar el găsea mereu câte o scuză pentru a evita întâlnirea cu Kate Blackwell.

— Dar de ce, dragul meu? O să-ţi placă foarte mult, şi, în plus, vreau să i te prezint.

— Sunt convins că e minunată, dar mă îngrozesc că ar putea spune că nu sunt destul de bun pentru tine, zise el copilăros.

— Eşti ridicol! exclamă ea, admirându-i modestia. Bunica o să te adore.

— În curând, îi zise el. De cum o să-mi fac puţin curaj.

*

Într-o seară, discuta această problemă cu Eve, care căzu pe gânduri.

— Bine. Mai devreme sau mai târziu va trebui s-o faci şi pe asta, dar va trebui să-ţi controlezi fiecare mişcare şi fiecare cuvânt. E al naibii de deşteaptă. Să nu cumva să o subestimezi vreo clipă. Dacă ea bănuieşte că urmăreşti ceva, îţi va scoate inima şi o va da câinilor.

— De ce ai nevoie de ea? o întrebă el.

— Pentru că, dacă faci ceva care să dea naştere unor neînţelegeri între ea şi Alexandra, ne-am dus.

*

Alexandra nu mai fusese niciodată atât de nervoasă. Aveau să cineze împreună, toţi trei, pentru prima dată şi Alexandra se temea ca nu cumva să se întâmple ceva. Îşi dorea extraordinar de mult ca bunica ei şi George să se placă reciproc, ca bunica ei să-şi dea seama ce om minunat era George şi ca el să o aprecieze pe Kate.

Kate nu îşi mai văzuse niciodată nepoata atât de fericită. Alexandra cunoscuse câţiva tineri din cei mai bine situaţi din lume, dar nici unul nu o interesase. Avea de gând să îl examineze foarte bine pe cel care o captivase atât de mult. Kate avea o experienţă de ani de zile în ceea ce îi privea pe căutătorii de avere şi nu intenţiona deloc să o lase pe Alexandra pe mâna unuia.

Abia aştepta să-l cunoască pe domnul George Mellis. Avea senzaţia că el nu prea dorea să o cunoască şi se întreba de ce, oare.

Auzi soneria şi, o clipă mai târziu, Alexandra intră ţinând de mână un tânăr înalt, de o frumuseţe clasică.

— Bunico, el este George Mellis.

— În sfârşit, spuse Kate. Începusem să cred că mă eviţi, domnule Mellis.

— Dimpotrivă, doamnă Blackwell, nici nu ştiţi cu câtă nerăbdare am aşteptat această clipă, zise el, fiind cât pe-aci să zică: Sunteţi chiar mai frumoasă decât mi-a spus Alex.

„Ai grijă. Nu o flata, George. Ar fi ca un steag roşu pentru ea”.

Intră apoi un valet care prepară băuturile, după care se retrase discret.

— Te rog, ia loc, domnule Mellis.

— Mulţumesc.

Alexandra se aşeză pe canapea lângă el, în faţa bunicii ei.

— Am înţeles că v-aţi văzut de ceva timp.

— A fost plăcerea mea.

Kate îl studia cu ochii ei de un gri deschis.

— Alexandra mi-a spus că lucrezi la o firmă de agenţi comerciali.

— Exact.

— Ca să fiu sinceră, domnule Mellis, mi se pare ciudat că ai ales să lucrezi ca agent în loc să conduci o foarte profitabilă afacere de familie.

— Bunico, doar ţi-am explicat eu…

— Aş vrea să aud şi de la domnul Mellis, Alexandra.

„Să fii politicos, pentru numele lui Dumnezeu, să nu te ploconeşti în faţa ei. Dacă dai cel mai mic semn de slăbiciune, te va sfâşia”.

— Doamnă Blackwell, nu prea îmi place să vorbesc despre viaţa mea personală, zise el ezitând ca pentru a lua o hotărâre, apoi: Totuşi, în aceste împrejurări, cred că…

Privind-o în ochi pe Kate, continuă:

— Sunt un om foarte independent. Nu accept pomană. Dacă aş fi fondat eu *Mellis & Company*, aş fi condus-o eu acum, dar ea a fost fondată de bunicul meu şi pusă pe picioare de tatăl meu. Nu are nevoie de mine. Am trei fraţi care se pricep foarte bine să o conducă. Prefer să lucrez ca angajat, cum aţi spus dumneavoastră, până voi găsi ceva să fie făcut de mine şi de care să mă mândresc.

Kate dădu încet din cap. Nu era deloc ceea ce îşi închipuise. Se pregătise să vadă un uşuratic, un vânător de avere, genul celor care se ţinuseră dintotdeauna după nepoata ei. Acesta părea cu totul altfel. Şi, totuşi, avea ceva ce o neliniştea, dar nu ştia ce anume. Părea aproape perfect.

— Înţeleg că familia dumneavoastră e foarte bogată.

„Trebuie să creadă doar că eşti putred de bogat şi îndrăgostit nebuneşte de Alex. Fii fermecător. Păstrează-ţi cumpătul şi vei reuşi”.

— Sunt sigur că banii sunt necesari, doamnă Blackwell, dar sunt o mulţime de alte lucruri care mă interesează mai mult.

Kate verificase *Mellis & Company* şi conform raportului *Dun & Bradstreet*, avea un exces de treizeci milioane de dolari.

— Eşti în relaţii bune cu familia dumitale, domnule Mellis?

Chipul lui George se lumină.

— Poate chiar prea bune, zise el zâmbind uşor. Avem o vorbă în familia noastră, doamnă Blackwell, când unul din noi se taie la un deget, toţi ceilalţi sângerează. Păstrăm legătura permanent.

În realitate, nu mai vorbise cu vreun membru al familiei de mai mult de trei ani.

Kate dădu din cap aprobator.

— Şi eu cred în familiile unite, spuse ea, aruncându-i o privire nepoatei ei.

Pe chipul acesteia se vedea o expresie de adorare. Pentru o clipă, o făcu să îşi amintească de ea însăşi şi de David, în acele zile atât de depărtate, când se iubeau atât de mult. Toţi acei ani care trecuseră nu o făcuseră să uite ce simţise.

Lester intră spunând:

— Cina este servită, doamnă.

*

Conversaţia în timpul mesei păru mai legată, dar întrebările lui Kate nu erau puse deloc la întâmplare. George era pregătit pentru cea mai importantă dintre ele:

— Îţi plac copiii, domnule Mellis?

„Îşi doreşte cu disperare un strănepot... Mai mult decât orice pe lume”.

George o privi surprins.

— Dacă-mi plac copiii? Dar ce este un om fără copii? Mă tem că, atunci când mă voi căsători, biata mea soţie va fi foarte ocupată. În Grecia un bărbat este judecat după câţi copii are.

„Pare dezinteresat”, îşi spuse Kate. „Dar niciodată nu trebuie să fii prea sigur. Mâine o să-i rog pe Brad Rogers să-i verifice situaţia financiară.”

*

Înainte să se culce, Alexandra o sună pe Eve. Îi spuse că George avea să vină la masă.

— Abia aştept să-mi povesteşti, draga mea, spuse Eve. Să mă suni imediat după ce pleacă şi să-mi spui tot.

Şi acum Alexandra îi spuse tot.

— Cred că bunica îl place foarte mult.

Eve simţi în clipa aceea un fior de satisfacţie.

— Ce-a spus?

— I-a pus o mulţime de întrebări personale, iar el s-a descurcat de minune.

„Deci se purtase bine”.

— Ah! Sunteţi doi porumbei pe cale de a se căsători?

— Da. Încă nu mi-a cerut mâna, Eve, dar cred că o va face.

Simţea fericirea din glasul Alexandrei.

— Şi bunica va fi de acord?

— Sunt sigură că da. Vrea să-i verifice situaţia financiară, dar sigur că nu vor fi probleme.

Evei îi tresări inima.

— Ştii doar ce prudentă e bunica.

— Da, zise Eve. Ştiu.

„Suntem pierduţi”. Numai să găsească ceva imediat.

— Ţine-mă la curent, îi zise ea.

— Bine. Noapte bună.

Imediat după ce închise Alexandra, Eve formă numărul lui George. Nu ajunsese încă. Îl sună din zece în zece minute, până când îl găsi şi îi spuse:

— Poţi să faci rost repede de un milion de dolari?

— Ce naiba vorbeşti?

— Kate îţi va verifica situaţia financiară.

— Dar ştie cât au ai mei. Ştie…

— Nu vorbesc de ai tăi, ci de tine. Ţi-am spus doar că nu e proastă.

Urmă un moment de tăcere.

— De unde să iau un milion de dolari?

— Am o idee, zise Eve.

*

A doua zi, când Kate se duse la birou, îi spuse asistentei sale:

— Spune-i lui Brad Rogers să verifice finanţele lui George Mellis. Lucrează la *Hanson & Hanson.*

— Domnul Rogers e plecat din oraş până mâine, doamnă Blackwell. Puteţi aştepta până mâine sau…?

— E foarte bine şi mâine.

Într-un capăt al Manhattan-ului, pe Wall Street, George Mellis, stătea

la biroul său de la firma *Hanson & Hanson*. Bursele de valori erau deschise şi uriaşul birou era numai zgomot şi agitaţie. 225 de oameni lucrau la sediul firmei: agenţi, analişti, contabili, operatori şi reprezentanţi ai clienţilor, acţionând cu toţii cu o viteză febrilă. Cu toţii, în afară de George Mellis care stătea înmărmurit la birou, cuprins de panică. Ceea ce avea să facă îl putea băga în puşcărie, dacă dădea greş, dar avea să-l facă stăpânul lumii, dacă reuşea.

— N-ai de gând să răspunzi la telefon?

Unul din asociaţi era în picioare lângă el şi abia atunci îşi dădu seama că telefonul suna cine ştie de când. Trebuia să se comporte normal şi să nu facă nimic din ce ar fi putut da naştere la suspiciuni. Ridică receptorul.

— George Mellis, spuse el, zâmbindu-i asociatului.

Îşi petrecu întreaga dimineaţă luând comenzi de cumpărare şi vânzare, dar mintea îi rămase tot la planul Evei pentru furtul unui milion de dolari. „E foarte simplu, George. Nu trebuie decât să împrumuţi câteva acţiuni pentru o singură noapte. Le duci înapoi dimineaţă şi nimeni n-o să-şi dea seama”.

Orice firmă de agenţi de bursă are milioane de dolari în acţiuni şi obligaţiuni păstrate în seifuri pentru clienţi. Unele acţiuni poartă înscris numele proprietarului, dar marea majoritate au doar numele de străzi şi un număr de cont al Comitetului pentru Procedurile de Siguranţă a Identificării, după care era aflat proprietarul. Acţiunile nu sunt negociabile, dar George Mellis nu avea de gând să le încaseze, ci avea altceva în minte. La *Hanson & Hanson*, acţiunile erau păstrate într-un seif uriaş de la etajul şapte într-o regiune păzită de un poliţist înarmat care se afla postat în faţa unei uşi ce nu putea fi deschisă decât cu o cartelă de plastic. George Mellis nu avea o asemenea cartelă, dar ştia pe cineva care avea.

Helen Thatcher era o văduvă de vreo patruzeci de ani. Avea un chip plăcut, o siluetă destul de frumoasă şi gătea extraordinar. Fusese căsătorită timp de douăzeci şi trei de ani şi moartea soţului lăsase un gol în viaţa ei. Avea nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea. Ghinionul ei era că, majoritatea femeilor care lucrau la *Hanson & Hanson* erau mai tinere şi mai atrăgătoare pentru bărbaţii din birou. Nimeni nu o invitase în oraş pe Helen.

Lucra în cadrul departamentului de contabilitate la etajul de deasupra lui George Mellis. De prima dată când îl văzuse pe George, Helen îşi spuse că ar fi soţul perfect. De vreo şase ori îl invitase la o cină gătită în casă, cum formulase ea făcând aluzia că ar fi fost servit cu mai mult decât

o cină, dar el mereu găsea o scuză. În dimineaţa aceea, telefonul sună şi ea răspunse.

— Contabilitatea, doamna Thatcher.

Iar vocea lui George se auzi pe fir, caldă, înfiorând-o.

— Helen? George la telefon.

— Cu ce îţi pot fi de folos, George?

— Am o mică surpriză pentru tine. Poţi veni puţin până la mine în birou?

— Acum?

— Da.

— Mă tem că tocmai…

— Ah, dacă eşti ocupată, lasă. Mai târziu.

— Nu, nu. O să… o să vin imediat.

Telefonul lui George sună din nou, dar el îl ignoră.

Luă un teanc de hârtii şi porni spre lifturi. După ce aruncă o privire în jur, ca să se asigure că nu era observat, trecu de lifturi şi o luă spre scări. Ajungând la etajul superior, se duse să vadă dacă Helen părăsise biroul, după care intră prudent înăuntru ca şi cum ar fi avut treburi acolo, în caz că era prins… Dar nici nu se putea gândi la aşa ceva. Deschise sertarul din mijloc, unde ştia că îşi ţinea Helen cartela de acces la seif. O găsi. O strecură în buzunar, părăsi biroul şi se grăbi să coboare pe scări. O găsi pe Helen în biroul lui, căutându-l cu privirea.

— Scuză-mă, dar am fost chemat pentru o clipă, îi spuse el.

— Ah, nu-i nimic. Spune-mi despre ce surpriză era vorba.

— Păi, o păsărică mi-a şoptit că ar fi ziua ta şi aş vrea să te invit la masă, zise el. Îi urmări expresia feţei.

Ea nu ştia dacă să-i spună adevărul sau să rateze şansa unei invitaţii la masă.

— Este… este foarte frumos din partea ta, spuse ea. Mi-ar face mare plăcere să iau masa cu tine.

— Perfect atunci, ne vedem la *Tony’s* la unu.

Era ceva ce ar fi putut foarte bine să-i spună la telefon, dar era prea tulburată pentru a-l întreba măcar. O privi plecând.

Imediat după plecarea ei, George intră în acţiune. Avea multe de făcut înainte de a înapoia cartela de plastic. Luă liftul până la etajul şapte şi se duse spre paznicul care stătea în faţa uşii închise cu grilaj. George introduse cartela de plastic şi uşa se deschise, dar, când să intre, paznicul îi spuse:

— Nu cred că v-am mai văzut pe-aici.

Inima lui George începu să bată cu putere. Zâmbi şi zise:

— Nu. Nu prea vin pe aici de obicei, dar cum unul din clienţii mei şi-a exprimat deodată dorinţa de a-şi vedea acţiunile, am venit să le iau. Sper să nu-mi ocupe toată după-amiaza.

Paznicul zâmbi înţelegător.

— Succes, îi spuse el, privindu-l intrând.

Încăperea era din beton, înaltă de zece metri şi lată de cinci. George se duse la dulapurile, protejate contra incendiilor, care adăposteau acţiunile şi deschise sertarele de oţel. Înăuntru se aflau sute de certificate de bursă care reprezentau cât deţinea fiecare companie la bursa din New York şi din America. Numărul acţiunilor reprezentate de fiecare certificat se afla tipărit pe faţa lui şi varia de la una la o sută de mii de acţiuni. George căută printre ele uşor şi cu dexteritate. Alese certificate aparţinând unor diverse companii, reprezentând o valoare de un milion de dolari. Le băgă în buzunarul interior al hainei.

— Închise sertarul şi se întoarse la paznic.

— N-a durat mult, îi spuse acesta şi George zise clătinând din cap:

— Computerele mi-au dat nişte numere greşite. Va trebui să repar totul mâine dimineaţă.

— Blestematele astea de computere, zise paznicul compătimitor. Or să ne ruineze de tot.

Când ajunse în birou, George era ud de transpiraţie. „Dar totul e bine”, îşi zise el şi o sună pe Alexandra.

— Draga mea, aş vrea să te văd pe tine şi pe bunica ta în seara asta, zise el.

— Am crezut că ai o întâlnire de afaceri diseară, George.

— Aveam, dar am amânat-o. Trebuie să vă spun ceva foarte important.

*

La unu fix punea cartela la loc, în biroul lui Helen Thatcher, în timp ce ea îl aştepta la restaurant. Tare ar fi vrut să o mai ţină, pentru că avea să mai aibă nevoie de ea, dar ştia că orice cartelă care nu era predată în fiecare seară, a doua zi dimineaţa era invalidată de computere. La unu şi zece minute, George lua masa cu Helen.

Luându-i mâna într-a lui îi spuse privind-o cu atenţie:

— Aş vrea să fac acest lucru mai des. Eşti liberă mâine la prânz?

Iar ea îi răspunse radiind:

— Sigur, George.

*

La plecarea de la birou în după-amiaza aceea, George ducea cu el certificate în valoare de un milion de dolari.

*

Ajunse la casa Blackwell fix la ora şapte şi fu condus în bibliotecă, unde Kate şi Alexandra îl aşteptau.

— Bună seara, spuse George. Sper că nu vă deranjez, dar trebuie să vă spun ceva amândurora, zise el şi apoi întorcându-se spre Kate: Ştiu că pot părea foarte demodat, doamnă Blackwell, dar vă cer permisiunea de a-mi acorda mâna nepoatei dumneavoastră. O iubesc pe Alexandra şi cred că şi ea mă iubeşte, dar am fi foarte fericiţi dacă ne-aţi da binecuvântarea.

Apoi scoase din buzunarul hainei certificatele, pe care le aruncă pe masă în faţa lui Kate.

— Îi ofer un milion de dolari ca dar de nuntă. Nu va avea nevoie să-i daţi nici un ban. Nu avem nevoie decât de binecuvântarea dumneavoastră.

Kate privi certificatele răspândite cu neglijenţă pe masă, recunoscând fiecare dintre companii. Alexandra se apropiase de el cu ochii strălucindu-i.

— Dragul meu!

Apoi, întorcându-se spre bunica ei, o întrebă implorând-o din privire:

— Bunico?

Kate îi privi pe amândoi şi nu putu să-i refuze. Pentru o clipă îi şi invidie.

— Aveţi binecuvântarea mea, le zise ea.

George zâmbi şi se apropie de ea.

— Îmi daţi voie?

Şi o sărută pe obraz.

*

Următoarele două ceasuri au vorbit despre nuntă.

— Nu vreau o nuntă mare, bunico, zise Alexandra. Nu avem nevoie de aşa ceva, nu?

— De acord, spuse George. Dragostea e o problemă personală.

În cele din urmă căzură de acord asupra unei mici ceremonii, cu un judecător de pace care să-i cunune.

— Va veni şi tatăl tău la nuntă? îl întrebă Kate, iar George răspunse râzând:

— Bineînţeles. Şi tata şi fraţii şi surorile mele vor fi aici.

— Abia aştept să-i cunosc.

— Or să vă placă, sunt convins, zise el după care o privi pe Alexandra.

Lui Kate îl plăcu întreaga seară. Era emoţionată pentru nepoata ei, încântată că lua un bărbat care o iubea atât de mult. „Să nu uit să-i spun lui Brad să nu se mai deranjeze să verifice”, îşi spuse ea.

Înainte să plece, când fu singur cu Alexandra, George spuse:

— Nu cred că ar fi bine să lăsăm aşa un milion de dolari. O să-i pun în seiful meu.

— Ar fi mai bine, zise şi Alexandra, iar el luă certificatele şi le băgă la loc în buzunarul hainei.

*

A doua zi, George procedă la fel cu Helen. În timp ce ea cobora spre el („Am ceva pentru tine”), el lua cartela. Îi dărui o eşarfă *Gucci*, „un cadou întârziat”, şi fixară întâlnirea de la prânz. De astă dată, intrarea în seif i se păru uşoară. Puse la loc certificatele, cartela de acces şi se întâlni cu Helen la restaurant. Ţinându-i mâna într-a ei, ea îl întrebă:

— George, de ce să nu pregătesc diseară o cină numai pentru noi doi?

Iar el îi răspunse:

— Mă tem că e imposibil, Helen. Mă căsătoresc.

*

Cu trei zile înainte de nuntă, George sosi la casa Blackwell, purtând pe chip o expresie de mare suferinţă.

— Tocmai am primit o veste îngrozitoare, zise el. Tata a suferit un alt atac de cord.

— Vai, îmi pare atât de rău, spuse Kate. Va fi bine?

— Am vorbit cu ai mei toată noaptea la telefon. Cred că-şi va reveni, dar cu siguranţă nu vor putea veni la nuntă.

— Am putea merge în luna de miere la Atena, să-i vedem, spuse Alexandra, dar George îi spuse mângâind-o pe obraz:

— Am alte planuri pentru luna noastră de miere, *matia mon*. Fără familie, numai noi doi.

*

Cununia avu loc în salonul casei Blackwell. Participară mai puţin de doisprezece invitaţi, printre care Vince Barnes; Alice Koppel şi Marty Bergheimer.

Alexandra îşi implorase bunica să o lase şi pe Eve să vină, dar Kate era de neclintit.

— Sora ta nu va mai fi niciodată binevenită în această casă.

Ochii Alexandrei se umplură de lacrimi.

— Bunico, eşti foarte crudă. Eu vă iubesc pe amândouă. Chiar nu o poţi ierta?

Pentru o clipă Kate fu cât pe-aci să spună totul despre nesinceritatea Evei, dar se opri.

— Nu fac decât ceea ce cred că e bine pentru toată lumea.

Kate îl auzi pe George rugându-l pe fotograf să facă mai multe fotografii, ca să trimită şi familiei lui. „Cât de atent este”, îşi spuse ea.

După ceremonia tăierii tortului, George îi şopti Alexandrei:

— Draga mea, va trebui să dispar vreo oră.

— S-a întâmplat ceva?

— Bineînţeles că nu, dar într-un singur fel i-am putut convinge pe cei de la birou să-mi dea voie să plec în luna de miere: promiţând că termin o treabă pentru un client important. N-o să întârzii mult. Avionul nostru pleacă abia la cinci.

Ea îi spuse atunci zâmbind:

— Să vii repede. N-aş vrea să plec în luna de miere fără tine.

Când George ajunse la Eve, ea îl aştepta într-un neglijée transparent.

— Ţi-a plăcut nunta, dragul meu?

— Da, mulţumesc. Mică, dar elegantă. Totul a mers perfect.

— Şi ştii de ce, George? Datorită mie. Să nu uiţi asta niciodată.

Privind-o, el îi răspunse încet:

— N-o să uit.

— Suntem asociaţi până la capăt.

— Bineînţeles.

Eve zâmbi.

— Deci, aşa, te-ai căsătorit cu micuţa mea soră.

George îşi privi ceasul.

— Da, şi trebuie să mă întorc.

— Nu încă, zise ea.

— De ce nu?

— Pentru că, mai întâi va trebui să mă iubeşti pe mine, dragul meu. Am chef să mă culc cu soţul surorii mele.

30

Eve aranjase toată luna de miere. Avea să coste foarte mult, dar îi spuse lui George:

— Nu trebuie să faci deloc economie.

Vându trei bijuterii pe care le primise de la un admirator şi banii i-i dădu lui George.

— Apreciez gestul, Eve, dar...

— O să-i primesc eu înapoi.

*

Luna de miere a fost perfectă. Au stat la *Round Hill*, în Montego Bay, în nordul Jamaicăi. Hotelul era o clădire mică şi albă situată în mijlocul a două duzini de bungalow-uri frumoase, particulare, care se înşirau pe o colină, coborând spre marea liniştită şi albastră. Cei doi Mellis aveau bungalowul *Noel Coward*, cu piscină şi o femeie care le pregătea micul dejun, pe care ei îl luau în sufragerie în aer liber. George închirie o mică ambarcaţiune cu care navigau şi pescuiau. Înotau, citeau, jucau *backgammon* şi făceau dragoste. Alexandra făcea orice îi trecea prin minte ca să-l mulţumească pe George în pat, iar când îl auzea gemând în momentul culminant al actului, se înfiora simţindu-se în stare să-i producă o asemenea plăcere.

În cea de-a cincea zi, George îi spuse:

— Alex, trebuie să rezolv o problemă în Kingston. Firma are acolo o filială şi m-au rugat să aranjez ceva.

— Bine, merg şi eu cu tine, spuse ea, dar el se încruntă.

— Mi-ar face plăcere, draga mea, dar aştept un telefon din străinătate şi te-aş ruga să primeşti tu mesajul.

Alexandra păru dezamăgită.

— Nu pot să-l primească cei de la recepţie?

— E prea important şi nu am încredere în ei.

— Bine, atunci, sigur că o să stau.

George închirie o maşină şi se duse la Kingston, unde ajunse după-amiaza târziu. Străzile capitalei erau pline de turişti de pe vapoare, care făceau cumpărături din piaţă sau din micile bazaruri. Kingston este un oraş comercial, cu rafinării, depozite şi pescării, dar are şi clădiri vechi şi frumoase, muzee şi biblioteci. Pe George nu îl interesa nimic din toate acestea. Era stăpânit de o disperată dorinţă care fusese reţinută în el săptămâni întregi şi care trebuia satisfăcută. Intră în primul bar întâlnit şi vorbi cu barmanul. Cinci minute mai târziu, George însoţea o prostituată de culoare, de cincisprezece ani, în camera unui hotel ieftin. Stătu cu ea două ore, după care plecă singur, urcă în maşină şi se întoarse la Montego Bay, unde Alexandra îi spuse că nu primise nici un telefon.

A doua zi dimineaţă, ziarele din Kingston scriau ca un turist bătuse şi mutilase o prostituată care se afla între viaţă şi moarte.

*

La *Hanson & Hanson* patronii discutau despre George Mellis. Se primiseră plângeri de la un număr de clienţi în legătură cu modul în care le rezolva treburile. Hotărâseră să-l concedieze, dar acum apăruse altceva.

— E căsătorit cu una din nepoatele lui Kate Blackwell, spuse unul din patroni. Ceea ce face ca lucrurile să apară într-o altă lumină.

— Da, cam aşa e, zise şi celălalt. Dacă am pune mâna pe contul Blackwell.

Lăcomia plutea în atmosferă. Hotărâră că George Mellis mai merită o şansă.

*

Când se întoarse din luna de miere, Kate le spuse:

— Aş vrea să vă mutaţi aici la mine. Casa este destul de mare şi nu ne-am încurca unii pe alţii.

Dar George o întrerupse:

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră, dar cred că ar fi mai bine ca eu şi Alex să avem locul nostru.

Nu avea nici un chef să stea sub acelaşi acoperiş cu bătrâna aceea care-i spiona fiecare mişcare.

— Înţeleg, zise Kate. Atunci lăsaţi-mă să vă cumpăr o casă. Ca dar de nuntă.

Luând-o pe după umeri şi strângând-o uşor, George spuse răguşit de emoţie:

— Eşti foarte generoasă. Alex şi cu mine acceptăm şi îţi suntem recunoscători.

— Îţi mulţumesc, bunico, zise şi Alexandra. O să căutăm ceva nu prea departe.

— Exact, spuse George. Vreau să fim destul de aproape ca să te ţinem sub observaţie. Eşti o femeie teribil de atrăgătoare, să ştii!

*

După o săptămână găsiră o casă frumoasă, lângă parc, la vreo duzină de blocuri de casa familiei Blackwell. Avea trei nivele, un dormitor mare, două pentru oaspeţi, camere pentru servitori, o bucătărie imensă, o sufragerie îmbrăcată în lemn, un living room elegant şi o bibliotecă.

— Draga mea, va trebui să te ocupi singură de decorarea ei, pentru că eu am foarte mult de lucru cu clienţii, îi spuse George Alexandrei.

Adevărul era că îşi petrecea foarte puţin timp la birou şi aproape deloc cu clienţii, îşi petrecea timpul cu lucruri mai interesante. Poliţia era asaltată de reclamaţii venind de la prostituate, prostituaţi şi femei singure care frecventau diferite baruri. Victimele îşi descriau atacatorul ca fiind frumos, bine educat şi de origine străină, probabil latină. Dar nimeni nu putea face o identificare.

*

Eve şi George luau împreună dejunul într-un mic restaurant unde nu exista pericolul de a fi recunoscuţi.

— Trebuie s-o faci pe Alex să-şi schimbe testamentul fără să ştie Kate.

— Şi cum naiba să fac?

— O să-ţi spun eu, dragul meu…

Seara următoare George se întâlni cu Alexandra pentru cină la *Le Plaisir*, unul din cele mai bune restaurante franţuzeşti din New York. Întârzie aproape o jumătate de oră.

Pierre Jourdans, proprietarul, îl conduse la masa unde îl aştepta Alexandra.

— Iartă-mă, iubito, zise el trăgându-şi sufletul. Am fost la avocaţii mei şi ştii cum sunt, complică foarte mult lucrurile.

— S-a întâmplat ceva? îl întreba ea.

— Nu, mi-am schimbat testamentul, atât spuse el, luându-i mâinile într-ale lui. Dacă mi se va întâmpla ceva, tot ce am va fi al tău.

— Dragul meu, dar eu nu vreau…

— Bine, nu se compară cu averea familiei Blackwell, dar vei putea trăi confortabil.

— Dar n-o să ţi se întâmple nimic. Niciodată.

— Sigur că nu, Alex, dar, uneori, viaţa îţi joacă feste. Nu e prea plăcut, dar e foarte bine să fim pregătiţi, nu crezi?

Ea căzu pe gânduri.

— Ar trebui să mi-l schimb şi eu, nu?

— De ce? întrebă el pe un ton surprins.

— Doar eşti soţul meu. Tot ce am îţi aparţine.

El îşi retrase mâna.

— Alex, eu n-am nevoie de banii tăi.

— Ştiu, George, dar ai dreptate. E mai bine să ne gândim la viitor şi să fim pregătiţi, zise ea cu ochii în lacrimi. Ştiu că par o proastă, dar sunt atât de fericită, încât nu suport gândul că s-ar putea întâmpla ceva unuia dintre noi. Aş vrea să fim veşnic împreună.

— Vom fi, şopti George.

— O să vorbesc mâine cu Brad în legătură cu schimbarea testamentului.

El spuse atunci ridicând din umeri.

— Dacă asta doreşti cu adevărat…

Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva:

— Ia stai, poate ar fi mai bine să se ocupe avocatul meu de toate. Poate coordona totul.

— Cum vrei, dar bunica…

O mângâie pe obraz şi îi spuse:

— Hai să nu o amestecăm pe bunica în treaba asta. O ador, dar nu crezi că e mai bine să ne rezolvăm singuri problemele personale?

— Ai dreptate, dragul meu, n-o să-i spun nimic. Ai putea aranja o întâlnire cu avocatul tău pentru mâine?

— Adu-mi aminte să-l sun. Acum sunt mort de foame. Ce-ar fi să-ncepem cu raci?…

*

O săptămână mai târziu, George se întâlnea cu Eve acasă la ea.

— Alex a semnat noul testament? îl întrebă ea.

— Azi dimineaţă. Îşi va moşteni partea de companie săptămâna viitoare, de ziua ei.

Săptămâna următoare, 49 la sută din acţiunile *Companiei Kruger-Brent* aveau să fie transferate Alexandrei. George o sună pe Eve să-i dea vestea.

— Minunat! exclamă aceasta. Vino pe-aici în seara asta, să sărbătorim.

— Nu pot. Kate dă o petrecere pentru aniversarea lui Alex.

Urmă o clipă de tăcere, apoi ea întrebă:

— Ce vor servi?

— De unde naiba vrei să ştiu?

— Află.

Şi legătura se întrerupse.

*

Trei sferturi de oră mai târziu, George o sună din nou.

— Habar n-am de ce te interesează atât de mult meniul, din moment ce nu eşti invitată, dar vor fi *Coquille Saint-Jacques, Chateaubriand,* salată *Brie, Cappuccino* şi un tort cu îngheţata preferată a Alexandrei, napolitan, îi spuse fără prea multă plăcere. Eşti mulţumită?

— Da, George, deci, ne vedem diseară.

— Nu. Eve, n-o să pot pleca în toiul…

— Găseşti tu ceva.

„Blestemată să fii, căţea”, spuse el, după care închise şi îşi privi ceasul. Blestemat să fie totul! Avea o întâlnire cu un client important, pe care îl amânase deja de două ori şi acum întârziase. Ştia că patronii nu îl mai ţineau decât pentru că era căsătorit cu cineva din familia Blackwell. Nu îşi putea permite să facă ceva ce i-ar fi primejduit poziţia. Le crease o imagine lui Alex şi lui Kate şi trebuia să fie foarte atent să nu o distrugă. În curând nu mai avea să aibă nevoie de nici una din ele.

Îi trimisese tatălui său o invitaţie la nuntă, dar bătrânul nici nu se sinchisise să îi răspundă. Nici măcar un cuvânt de felicitare. *„Nu mai vreau să te văd în viaţa mea”,* îi spusese. *„Pentru mine eşti mort, ai înţeles? Mort”.* Ei bine, avea să îi facă o surpriză tatălui său. Fiul renegat să reînvie.

Aniversarea Alexandrei, la împlinirea celor douăzeci şi trei de ani, a

fost un mare succes, unde au venit patruzeci de invitaţi. Îl rugase pe George să îşi invite şi el câţiva prieteni, dar el refuzase.

— E petrecerea ta, Alex, trebuie să vină numai prietenii tăi.

Adevărul era că ei nu avea prieteni. Era un singuratic şi recunoştea acest lucru cu mândrie. Cei care depindeau de alţii erau nişte oameni slabi. O văzu pe Alexandra stingând lumânările şi punându-şi o dorinţă. Fiind sigur că era şi el inclus în ea, îşi spuse: „Ar fi trebuit să-ţi doreşti o viaţă mai lungă, draga mea”. Trebuia să admită că Alexandra arăta superb. Purta o rochie lungă din şifon alb, cu pantofi delicaţi argintii şi un colier de diamante, pe care îl primise cadou de la Kate. Pietrele mari, în formă de pară, înşirate pe un lănţişor de platină, sclipeau în lumina luminărilor.

Privindu-le, Kate îşi spuse: „îmi amintesc de prima noastră aniversare, când David mi-a pus acest colier, spunându-mi cât de mult mă iubeşte”.

Iar George îşi spuse: „Acest colier trebuie să valoreze o sută cincizeci de mii de dolari”.

Îşi dăduse seama toată seara că nu puţine erau prietenele Alexandrei care îl priviseră, zâmbindu-i atrăgător, atingându-l de câte ori îi vorbeau. „Târfe”, îşi spuse el dispreţuitor. În alte împrejurări ar fi fost tentat să încerce, dar în nici un caz cu prietenele Alexandrei. Poate nu ar fi îndrăznit să se plângă ei, dar s-ar fi putut duce la poliţie. Nu, lucrurile mergeau prea bine ca să rişte inutil.

Cu un minut înainte de ora zece, George se postă lângă telefon şi răspunse imediat ce începu să sune.

— Domnul Mellis?

— Da.

— Aţi rugat să fiţi sunat la ora zece.

Alexandra era lângă el. O privi şi se încruntă.

— La cât a sunat?

— Sunteţi domnul Mellis?

— Da.

— Aţi cerut un telefon la ora zece domnule.

Alexandra îi stătea alături.

— Spuneţi-i că vin imediat. Ne întâlnim la *Pan Am Clipper Club*, spuse el şi trânti receptorul.

— Ce s-a întâmplat, dragul meu?

— Unul din asociaţi a plecat spre Singapore şi a uitat nişte contracte la birou. Trebuie să i le duc înainte de decorarea avionului.

— Acum? întrebă ea cu amărăciune în glas. Nu poate să o facă altcineva?

— Eu sunt singurul în care are încredere, zise el oftând. Ai crede că sunt singurul om capabil de la firmă adăugă el şi apoi, luând-o pe după umeri: îmi pare rău, draga mea. Nu vreau să-ţi stric petrecerea. Continuă şi eu mă voi întoarce cât voi putea de repede.

Ea reuşi să zâmbească şi zise:

— O să-ţi simt lipsa.

Îl urmări plecând, după care se uită în jur să vadă dacă invitaţii se simţeau bine.

Se întrebă ce face oare Eve de ziua lor.

*

Eve îi deschise lui George, zicând:

— Ai reuşit. Eşti un tip deştept.

— Dar nu pot să stau mult, Eve. Alex este…

Îl luă de mână şi îi spuse:

— Vino, dragul meu, am o surpriză pentru tine.

Şi îl duse în micuţa sufragerie, unde masa era aranjată pentru două persoane, cu argintărie, şerveţele albe şi lumânări aprinse.

— Pentru ce?

— Doar e ziua mea, George.

— Da, sigur, aşa e, zise el. Mă tem că nu ţi-am adus nimic.

Ea îi spuse atunci mângâindu-l pe obraz:

— Ba da, dragul meu, dar o să-mi dai mai târziu.

Acum stai jos.

— Mulţumesc, spuse el. Dar nu pot să mănânc nimic, ştii că tocmai am luat o cină copioasă.

— Stai jos, îi zise ea fără nici o inflexiune în glas.

O privi adânc în ochi, după care se aşează.

Cina consta din *Coquille Saint-Jacques*, *Chateaubriand,* salată *Brie, Cappuccino* şi un tort cu îngheţată napolitan.

Eve se aşează în faţa lui, uitându-se cum se forţa să mănânce.

— Alex şi cu mine am împărţit totdeauna totul, îi spuse ea. În seara asta împart şi tortul ei, dar la anul numai una din noi va avea o petrecere de aniversare. Dragul meu, a venit timpul ca sora mea să aibă un accident. După care bunica va muri de supărare şi totul va fi al nostru, George. Acum, hai în dormitor să-mi dai cadoul de ziua mea.

Cât ura acea clipă. Era bărbat puternic, viguros şi totuşi, Eve îl domina făcându-l să se simtă neputincios. Îl puse să o dezbrace încet, după care îl dezbrăcă ea pe el şi, cu foarte multă pricepere, îl excită aducându-l la erecţie.

— Aşa, dragul meu, zise ea şi, cuprinzându-l cu picioarele, începu să-şi mişte şoldurile. Ah, cât de bine e... Tu nu poţi avea un orgasm, nu, bietul de tine? Ştii de ce? Pentru că eşti homosexual. Nu-ţi plac femeile, nu-i aşa, George? Îţi place doar să le loveşti. Ai vrea să mă loveşti, nu-i aşa? Spune-mi că ai vrea să mă loveşti.

— Aş vrea să te ucid.

Eve izbucni în râs.

— Dar n-o s-o faci pentru că îţi doreşti compania la fel de mult ca şi mine. N-o să-mi faci niciodată nici un rău, George, pentru că, dacă mi se întâmplă ceva, un prieten al meu va da poliţiei o scrisoare.

Nu o crezu.

— Glumeşti.

Eve îşi trecu atunci o unghie lungă şi ascuţită peste gâtul lui gol.

— Nu există decât un mod de a afla, nu? îl întărâtă ea.

Şi, dintr-odată, el îşi dădu seama că spunea adevărul. Nu avea să scape de ea niciodată! Totdeauna avea să-l batjocorească şi să-l trateze ca pe un sclav. Nu suporta ideea că avea să fie toată viaţa la cheremul acelei ticăloase. Deodată, ceva explodă înăuntrul lui. O ceaţă roşiatică îi coborî peste ochi şi, din clipa aceea, nu mai fu conştient. Ca şi cum altcineva îl dirija. Totul se petrecu cu încetinitorul. Îşi aminti cum o întorsese pe Eve, desfăcându-i picioarele, auzindu-i ţipetele de durere. Lovea în ceva iar şi iar şi era minunat. Întreaga lui fiinţă fu înfiorată de un spasm lung, insuportabil de plăcut, şi apoi de altul şi altul, iar el îşi spuse *„Dumnezeule! Cât am aşteptat asta.”* Undeva, foarte departe, cineva ţipa. Ceaţa roşiatică începu să se destrame şi se uită în jos. Eve era întinsă în pat, plină de sânge. Nasul îi era zdrobit, trupul acoperit de arsuri de ţigară şi ochii aproape închişi de umflaţi ce erau. Având maxilarul rupt, abia putea să murmure în colţul gurii:

— Încetează, încetează, încetează...

George scutură din cap ca să-şi revină. Când, în cele din urmă, se trezi, îl cuprinse o panică teribilă. Nu îşi putea explica ceea ce făcuse. Dăduse cu piciorul la tot. Absolut la tot!

Se aplecă asupra ei.

— Eve?

Ea deschise un ochi umflat.

— Doctor… cheamă un doctor…

Fiecare cuvânt era o durere de nedescris.

— Harley… John Harley.

*

La telefon George nu îi spuse decât:

— Puteţi veni repede? Eve Blackwell a avut un accident.

Intrând şi văzând-o pe Eve şi sângele de pe pat şi de pe pereţi, spuse:.

— Dumnezeule!

După care, îi luă pulsul şi întorcându-se apoi spre George:

— Cheamă poliţia, spune-le că avem nevoie de o ambulanţă.

Cuprinsă de durere, Eve spuse, totuşi, în şoaptă:

— John…

Doctorul se aplecă deasupra patului ei.

— O să te faci bine. O să te ducem la spital.

Ea îi căută mâna şi îi zise:

— Fără poliţie…

— Dar trebuie să fac un raport. Eu…

Ea îi strânse mâna şi mai tare.

— Fără… poliţie…

— El se uită atunci la pometul desfigurat, la maxilarul rupt şi la arsurile de pe trup şi îi spuse:

— Nu încerca să vorbeşti.

Durerea era cumplită, dar Eve lupta să trăiască.

— Te rog…

Îi luă mult timp să spună câteva cuvinte:

— Între noi… bunica niciodată nu… m-ar ierta… Fără… poliţie… Accident… făptaşul a fugit…

Nu era momentul potrivit pentru discuţii.

Doctorul Harley se duse la telefon:

— Aici e doctorul Harley, spuse el şi dădu adresa Evei, adăugând: Trimiteţi imediat o ambulanţă. Găsiţi-l pe doctorul Keith Webster şi rugaţi-l să mă aştepte la spital. Spuneţi-i că e vorba de o urgenţă şi să pregătească sala de operaţie.

Ascultă o clipă după care zise:

— Un accident, făptaşul a fugit de la locul faptei.

Trânti receptorul.

— Îţi mulţumesc, doctore, spuse George pierdut.

Doctorul Harley se întoarse şi îi aruncă soţului Alexandrei o privire plină de scârba. Îşi aranjase în grabă hainele, dar încheieturile degetelor erau carne vie, iar mâinile şi faţa îi erau stropite de sânge.

— Nu-mi mulţumi mie. O fac pentru familia Blackwell, dar cu o singură condiţie; să te duci la un psihiatru.

— Dar n-am nevoie de…

— Atunci, o să chem poliţia, ticălosule. Nu meriţi să fii lăsat liber, zise doctorul Harley şi se apropie de telefon.

— Stai puţin! spuse George, gândindu-se.

Aproape că dăduse cu piciorul la tot, şi acum, ca prin minune i se mai oferea o şansă.

— Bine, o să mă duc la un psihiatru.

Auziră de departe şuierând o sirenă.

*

Era condusă repede de-a lungul unui tunel cu lumini care se aprindeau şi se stingeau. Îşi simţea trupul uşor şi gol şi îşi spuse: „Pot să zbor dacă vreau” şi încercă să-şi mişte braţele dar ceva le ţinea. Deschise ochii şi se trezi gonind de-a lungul unui coridor alb pe un pat ambulatoriu, împins de doi bărbaţi în halate şi cu bonete verzi. „Joc într-o piesă” îşi spuse ea. „Dar nu-mi amintesc replicile. Care mi-or fi replicile?” Când deschise ochii din nou, se afla pe o masă de operaţie într-o încăpere mare şi albă.

Un bărbat scund şi slab, în halat verde, era aplecat deasupra ei.

— Mă numesc Keith Webster. Eu o să vă operez.

— Nu vreau să fiu urâtă, şopti Eve cu mare greutate. Nu mă lăsaţi să fiu… urâtă.

— Nicio grijă, promise doctorul Webster. Acum o să adormiţi. Relaxaţi-vă.

Şi îi făcu semn anestezistului.

*

George reuşi să se spele în baia Evei, dar uitându-se la ceas, îi scăpă o înjurătură. Era trei dimineaţa. Spera să o găsească pe Alexandra dormind, dar, intrând în living-room, o găsi aşteptându-l.

— Dragul meu! M-am speriat îngrozitor! Totul e în regulă?

— E foarte bine, Alex.

Ea se apropie atunci de el şi îl îmbrăţişă.

— Eram cât pe-aci să chem poliţia. Am crezut că ţi s-a întâmplat ceva.

„Câtă dreptate ai”, îşi spuse el.

— I-ai dus contractele?

— Ce contracte? întrebă el, dar îşi aminti imediat. Ah, alea. Da, i le-am dus.

Părea atât de departe în timp, o minciună din trecutul îndepărtat.

— Şi de ce ai întârziat atât?

— Avionul a decolat cu întârziere şi el a vrut să stau, zise George la repezeală. Am crezut că o să plece din clipă-n clipă şi se făcuse prea târziu să te mai sun. Iartă-mă.

— Nu-i nimic, bine că ai ajuns.

George şi-o aminti pe Eve cum era scoasă pe targă şi cum îi şoptise, în ciuda faptului că avea maxilarul rupt:

— Du-te acasă… nimic… nu s-a întâmplat…

Dacă murea? Avea să fie arestat pentru crimă. Dar dacă avea să trăiască, totul urma să fie perfect, exact ca înainte. Eve îl va ierta pentru că avea nevoie de el.

Rămase treaz toată noaptea. Nu se gândea decât la Eve şi la felul cum ţipase implorând milă. Îi simţea încă oasele zdrobindu-se sub pumnii lui, mai simţea încă în nări mirosul de carne arzând şi, în momentul acela, aproape că o iubea.

*

A fost un noroc că John Harley a putut să-l găsească pe Keith Webster, care era unul din cei mai buni chirurgi plastici din lume. Avea un cabinet particular pe Park Avenue şi o clientelă proprie în Manhattan, unde se specializase îndeosebi în tratarea celor născuţi cu malformaţii. Oamenii care veneau la clinică plăteau numai cât îşi puteau permite. Doctorul Webster era obişnuit cu tot felul de accidente, dar faţa zdrobită a Evei Blackwell îl şocă. Îi văzuse fotografiile prin diverse reviste şi vederea unei asemenea frumuseţi desfigurate intenţionat îl umplu de o furie teribilă.

— Cine a făcut asta, John?

— A fost un accident şi făptaşul a fugit, Keith.

Keith Webster pufni.

— Şi apoi şoferul a oprit şi a dezbrăcat-o să-şi stingă ţigarea pe fundul ei. Care-i adevărul?

— Mă tem că nu pot să-ţi spun. O poţi face la loc?

— Exact asta şi fac, John, le îmbin.

*

Era aproape de amiază când doctorul Webster îi spuse asistentului său:

— Gata. Duceţi-o la reanimare. Chemaţi-mă la cel mai mic semn dacă ceva nu merge.

Operaţia durase nouă ore.

*

După patruzeci şi opt de ore Eve era scoasă de la reanimare. George se duse la spital. Trebuia să o vadă, să-i vorbească, să fie sigur că nu plănuia cine ştie ce răzbunare cumplită.

— Sunt avocatul domnişoarei Blackwell, îi spuse el asistentei de serviciu. A vrut să mă vadă. N-o să stau decât o clipă.

După ce îi aruncă o privire acelui bărbat atrăgător, asistenta spuse:

— Nu are voie să primească vizitatori, dar sunt sigură că puteţi intra.

Eve se afla singură într-un salon, întinsă pe spate în pat, înfăşurată în bandaje şi cu furtunaşe care îi erau prinse de trup. Nu i se vedeau decât ochii şi buzele.

— Bună, Eve…

— George…

Vocea îi era o şoaptă aspră. Trebui să se aplece foarte mult spre ea ca să o audă.

— Nu i-ai spus… Alexandrei?

— Nu, sigur că nu, spuse el aşezându-se pe marginea patului. Am venit ca să…

— Ştiu de ce-ai venit… O să… continuăm…

El avu un sentiment cumplit de uşurare.

— Îmi pare foarte rău, Eve. Sincer, îmi…

— Pune pe cineva să o sune pe Alex… să-i spună că am plecat… într-o călătorie… şi că mă-ntorc în câteva… săptămâni.

— Bine.

Doi ochi injectaţi se ridicară spre el.

— George… fă-mi o favoare.

— Ce anume?

— Să moară în dureri…

*

Adormi. Când se trezi, îl găsi pe doctorul Webster lângă ea.

— Cum te simţi? o întrebă el mângâietor.

— Foarte obosită… Ce s-a întâmplat cu mine?

Doctorul Webster ezită. Radiografiile arătaseră o zigomă fracturată. Un arc zigomatic apăsa muşchiul temporal, ceea ce făcea să nu poată deschide şi închide gura fără durere. Nasul îi era rupt. Două coaste rupte şi arsuri de ţigară pe şezut şi pe tălpi.

— Ce? repetă ea.

Atunci el îi spuse, cât mai liniştitor:

— Ai avut un pomet fracturat, nasul rupt, osul pe care stă ochiul deplasat. Muşchiul care îţi deschide şi închide gura era apăsat şi ai avut arsuri de ţigară. De toate m-am ocupat.

— Vreau o oglindă, şopti ea.

Era ultimul lucru pe care i l-ar fi permis.

— Regret, dar n-avem, îi spuse el zâmbind.

Ea se temea să pună următoarea întrebare:

— Cum o să… cum o să arăt după scoaterea bandajelor?

— O să arăţi splendid, exact ca înainte de accident.

— Nu cred.

— O să vezi. Ei, acum vrei să-mi spui cum s-a întâmplat? Trebuie să fac un raport la poliţie.

Urmă un lung moment de linişte.

— M-a lovit un camion.

Keith Webster nu se putu abţine să nu se mire cum de putuse cineva să încerce să distrugă acea frumuseţe fragilă, dar renunţase demult să se gândească la ciudăţeniile rasei umane şi la capacitatea ei de cruzime.

— Voi avea nevoie de un nume, zise el încet. Cine a făcut-o?

— Mack.

— Şi numele de familie?

— Un camion.

Doctorul era uimit de acea tăcere. Mai întâi John Harley şi acum Eve Blackwell.

— În caz de atac, trebuie să predau poliţiei un raport, îi zise el, dar

ea îi căută mâna strângând-o cu putere.

— Te rog, dacă bunica sau sora mea ar afla, ar muri. Dacă spui poliţiei… vor afla şi ziarele. Nu trebuie… te rog…

— Dar nu pot să raportez un accident al cărui făptaş a fugit. De obicei doamnele nu merg pe străzi în pielea goală.

— Te rog!

O privi şi îl cuprinse mila.

— Bănuiesc că ai fi putut să te împiedici şi să cazi pe scară în casă.

Ea îi strânse mâna şi mai tare.

— Exact asta s-a şi întâmplat.

— Exact cum mi-am închipuit, spuse el oftând.

*

De atunci doctorul Webster o vizită în fiecare zi, câteodată chiar de câte două, trei ori pe zi, aducându-i flori şi cadouri de la magazinul spitalului. De fiecare dată, Eve îl întreba neliniştită:

— Stau aici toată ziua. De ce nu face nimeni nimic?

— Asociatul meu lucrează, îi spuse el.

— Asociat?

— Mama Natură. Sub toate bandajele astea înspăimântătoare, te vindeci minunat.

La fiecare câteva zile îi scotea bandajele şi o examina.

— Dă-mi o oglindă, îl rugă ea, dar răspunsul lui era invariabil.

— Nu încă.

Era singura ei companie, aşa încât începu să-i aştepte vizitele cu nerăbdare. Nu era deloc atrăgător, scund şi slab, cu un păr rar şi blond şi cu nişte ochi căprui şi miopi, care clipeau tot timpul. Era foarte timid în prezenţa ei, ceea ce o amuza teribil.

— Ai fost vreodată căsătorit? îl întrebă ea.

— Nu.

— De ce?

— Nu ştiu. Bănuiesc că n-aş fi un soţ prea bun. Sunt foarte des chemat de urgenţă.

— Dar trebuie să ai măcar o prietenă.

Aproape că roşi.

— Păi, de fapt…

— Hai, spune-mi, îi necăji ea.

— Nu am una anume.

— Pun pariu că toate asistentele sunt nebune după tine.

— Nu. Mă tem că nu prea sunt genul romantic.

„Puţin spus”, îşi zise ea. Şi, totuşi, ori de câte ori vorbea despre el cu asistentele sau cu internii care veneau să-i facă diverse lucruri, aceştia se refereau la el ca la un zeu.

— Face adevărate miracole, zise unul din interni.

Nu e nimic să nu poată face dintr-un chip omenesc, îi povestiră despre munca lui cu copiii şi criminalii diformi, dar când ea îi vorbi lui Keith despre toate acestea el schimbă subiectul spunând:

— Din păcate oamenii se judecă unii pe alţii după aspect. Eu încerc să-i ajut pe cei născuţi cu defecţiuni fizice, ceea ce le poate schimba foarte mult existenţa.

Eve era uimită. Nu o făcea nici pentru bani, nici pentru faimă. Nu îl interesa absolut deloc persoana lui. Nu mai cunoscuse niciodată un asemenea om şi se întreba de ce, oare. O pură curiozitate. Keith Webster nu o interesa decât în măsura în care o putea ajuta.

*

Cincisprezece zile mai târziu, Eve părăsi spitalul, mutându-se într-o clinică particulară din New York.

— Te vei simţi mai bine aici, o asigură doctorul Webster.

Eve ştia că el trebuia să facă un drum şi mai lung ca să o vadă şi, totuşi, venea în fiecare zi.

— Nu mai ai alţi pacienţi? îl întreba ea.

— Nu ca tine.

*

La cinci săptămâni după mutarea ei la clinică, Keith Webster îi scoase bandajele, îi întoarse capul când într-o parte, când în alta.

— Simţi vreo durere? o întrebă el.

— Nu.

— Te ţine ceva?

— Nu.

Atunci, doctorul Webster îi spuse asistentei:

— Adu-i domnişoarei Blackwell o oglindă.

Eve se simţi cuprinsă de teamă. Săptămâni întregi îşi dorise o oglindă şi acum, când venise momentul, era îngrozită. Îşi voia faţa ei, nu a

unei străine.

Când doctorul Webster îi dădu oglinda, ea spuse moale:

— Mi-e frică…

— Hai, uită-te, îi zise el blând.

Ea ridică oglinda încet. Un miracol. Nu era nici o schimbare; era propria ei faţă. Căută vreo urmă. Nu văzu nici una. Ochii i se umplură de lacrimi.

Ridicându-şi privirea, spuse:

— Îţi mulţumesc.

Şi se întinse să-l sărute pe Keith. Nu voia să fie altceva decât un scurt sărut de mulţumire, dar îi simţi buzele înfometate.

Se trase imediat înapoi, încurcat.

— Mă… mă bucur că eşti încântată, zise el.

„Încântată”!

— Aveau dreptate cu toţii. Faci adevărate miracole.

Iar el spuse cu timiditate:

— Am avut cu ce să lucrez.

31

George Mellis fusese foarte afectat de ceea ce se întâmplase. Fusese teribil de aproape de a distruge tot ce îşi dorise. Nu îşi dăduse seama niciodată cât de mult însemna pentru el conducerea companiei. Se mulţumise totdeauna să primească daruri de la femei, dar acum era căsătorit cu o Blackwell şi avea la îndemână o companie mult mai mare decât şi-ar fi imaginat tatăl lui vreodată. „Uită-te la mine, tată. Trăiesc din nou şi am o companie mult mai mare decât a ta.” Nu mai era un joc. Ştia că era capabil chiar să ucidă pentru a obţine ceea ce voia.

Astfel se devotă creării imaginii unui soţ perfect. Îşi petrecea cu Alexandra fiecare clipă posibilă. Luau micul dejun împreună, o invita la dejun şi îşi făcuse un obicei din a veni acasă seara devreme. Sfârşitul de săptămână şi-l petreceau în casa de pe plajă, pe care familia Blackwell o avea în East Hampton, în Long Island, sau zburau la Dark Harbor *cu Cessna 620* al companiei. Dark Harbor îi plăcea lui George cel mai mult. Îi plăcea casa aceea veche, cu minunatele ei antichităţi şi tablouri nepreţuite. Cutreiera prin încăperile imense, „În curând, totul va fi al meu”, îşi spunea el. Era un sentiment îmbătător.

George era ginerele perfect. Îi acordă o foarte mare atenţie lui Kate, care avea optzeci şi unu de ani, era preşedinta comitetului director al *Companiei Kruger-Brent* şi o femeie extraordinar de puternică şi plină de viaţă. George avea grijă să cineze o dată pe săptămână cu ea şi îi telefona la câteva zile ca să mai stea de vorbă. Construia cu mare grijă imaginea unui soţ iubitor şi unui ginere atent.

Nimeni nu l-ar fi bănuit în stare să ucidă două fiinţe la care ţinea atât de mult.

*

Dar un telefon de la doctorul Harley îi strică deodată sentimentul de

satisfacţie:.

— Am aranjat să te duci la un psihiatru, se numeşte doctorul Peter Templeton.

George îi spuse atunci cu un glas cald şi recunoscător:

— Nu mai e nevoie, domnule doctor. Cred că…

— Nu mă interesează ce crezi dumneata. Avem o înţelegere: eu nu te predau poliţiei şi dumneata consulţi un psihiatru. Dacă vrei să încalci această înţelegere…

— Nu, nu, zise el imediat. Dacă asta doriţi, foarte bine.

— Numărul doctorului Templeton este cinci-cinci-cinci-trei-unu-şase-unu. Aşteaptă să-l suni. Astăzi.

După care doctorul Harley închise.

„Blestematul”, îşi spuse George furios. Nu avea altceva de făcut decât să-şi piardă timpul cu un psihiatru, dar nu putea risca. Avea să-l sune pe doctorul Templeton, să se ducă o dată, de două ori şi, pe urmă, gata.

*

Eve îl sună la birou.

— Am venit acasă.

— Eşti…? întrebă el cu teamă. Eşti bine?

— Vino să vezi. Diseară.

— Mi-e greu să plec tocmai acum. Alex şi cu mine…

— La opt.

*

Nu-i venea să creadă. Eve se afla în faţa lui, la fel de frumoasă ca întotdeauna. Îi privi faţa de aproape, dar nu văzu nici un semn.

— Incredibil! Arăţi exact la fel.

— Da, sunt tot frumoasă, nu, George? zise ea zâmbind viclean, şi gândindu-se la ce plănuise.

Era doar un animal bolnav, care nu merita să trăiască şi care avea să plătească cu vârf şi îndesat pentru ce îi făcuse, dar nu atunci. Mai avea încă nevoie de el. Îşi zâmbeau unul celuilalt.

— Eve, nici nu pot să-ţi spun cât de rău îmi…

Ea îi întinse mâna.

— Hai să nu mai vorbim de asta. S-a terminat. Nimic nu s-a

schimbat.

Dar George îşi aminti că totuşi ceva se schimbase.

— Am primit un telefon de la Harley, spuse el. A aranjat să mă duc la un psihiatru.

Eve clătină din cap.

— Nu. Spune-i că n-ai timp.

— Am încercat, dar dacă nu mă duc, va raporta poliţiei despre… accident.

— Fir-ar să fie!

Începu să se gândească.

— Cine e?

— Psihiatrul? Unul Templeton. Peter Templeton.

— Am auzit de el. Are o foarte bună reputaţie.

— Nu-ţi face griji. Pot să stau acolo întins pe un pat timp de cincizeci de minute fără să spun nimic. Dacă…

Dar Eve nu îl asculta, îi venise o idee şi se gândea la ea. Apoi se întoarse spre George.

— Poate să fie cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată.

*

Peter Templeton era un bărbat în jur de treizeci şi cinci de ani, înalt de vreun metru optzeci şi cinci, cu umeri laţi, trăsături clare şi ochi albaştri scrutători, care arăta mai mult a mijlocaş la rugby decât a psihiatru. Se încrunta citind o însemnare în programul său: „George Mellis – nepotul prin alianţă ai lui Kate Blackwell.”

Problemele celor bogaţi nu îl interesau absolut deloc pe Peter Templeton. Majoritatea colegilor săi erau încântaţi să aibă pacienţi de mare renume. La începutul carierei sale, Peter Templeton avusese destui, dar descoperise foarte repede că nu le agrea problemele. Îi intraseră în cabinet doamne în vârstă care, efectiv, ţipau că nu fuseseră invitate la cine ştie ce eveniment social, bancheri care ameninţau că se sinucid pentru că pierduseră bani la bursă, şi matroane supraponderale. Lumea era plină de probleme şi Peter Templeton hotărâse că nu acestea erau cele pe care voia să le rezolve.

„George Mellis.” Acceptase cu mare greutate şi numai din respect faţă de John Harley.

— Aş vrea să-l trimiţi în altă parte, John, îi spusese el. Am un program foarte încărcat.

— Consideră că-mi faci o mare favoare, Peter.

— Ce necazuri are?

— Asta-i treaba ta. Eu nu sunt decât un bătrân medic de ţară.

— Bine. Spune-i să mă sune.

Acum era acolo. Doctorul Templeton apăsă un buton pe interfonul de pe birou.

— Să intre domnul Mellis.

Îl văzuse fotografiat în ziare şi reviste, dar nu era complet pregătit pentru acea vitalitate debordantă. Dădea un sens nou cuvântului „farmec”.

Îşi strânseră mâinile. Peter îi spuse:

— la loc, domnule Mellis.

George întrebă aruncând o privire spre canapea:

— Acolo?

— Unde vă simţiţi mai bine.

George se aşeză pe fotoliul din faţa biroului, îl privi pe Peter Templeton şi îi zâmbi. Crezuse că avea să urască acea clipă, dar, după ce stătuse de vorbă cu Eve, se răzgândise. Doctorul Templeton trebuia să-i fie aliat, martor.

Peter îl studie pe cel din faţa lui. De obicei, pacienţii erau nervoşi când veneau la el prima oară. Unii ascundeau acest lucru bravând, alţii erau tăcuţi, sau vorbăreţi sau defensivi. La acest om, Peter nu observă nici un semn de nervozitate. Dimpotrivă, părea să se simtă bine. „Ciudat”, îşi spuse Peter.

— Doctorul Harley mi-a spus că aveţi o problemă.

George oftă.

— Mă tem că am două.

— Povestiţi-mi despre ele.

— Mi-e ruşine. De asta am… am insistat să vin la dumneavoastră.

După care se aplecă înainte şi spuse cu sinceritate:

— Am făcut ceva ce n-am mai făcut niciodată. Am lovit o femeie.

Peter aşteptă.

— Ne-am certat, mi-am pierdut capul şi, când mi-am revenit, o… lovisem.

Făcu o scurtă pauză, după care adăugă:

— A fost îngrozitor.

O voce dinlăuntrul lui îi spunea lui Peter
Templeton că ştia deja care era problema lui George. Îi plăcea să bată femei.

— Pe soţia dumneavoastră aţi lovit-o?

— Nu, pe cumnata mea.

Peter văzuse din când în când fotografiile celor două gemene care apăreau la acţiuni de caritate şi alte petreceri din înalta societate. Îşi aminti că erau identice şi izbitor de frumoase. Deci, acest om îşi lovise cumnata. I se părea cam interesant. Mai găsea interesant şi faptul că George făcea impresia că îi dăduse doar o palmă, două. Dacă ar fi fost adevărat, John Harley nu ar fi insistat.

— Spuneţi că aţi lovit-o. Aţi rănit-o cumva?

— De fapt, am rănit-o destul de rău. Cum v-am şi spus, îmi pierdusem raţiunea. Când mi-am revenit, nu… nu mi-a venit să cred.

„Când mi-am revenit. Clasica apărare. N-am făcut-o eu, ci subconştientul meu.”

— Aveţi idee ce ar fi putut cauza acea reacţie?

— În ultimul timp am fost foarte epuizat. Tatăl meu a fost foarte grav bolnav. A suferit câteva atacuri de cord. Sigur că am fost foarte îngrijorat. Suntem o familie foarte unită.

— Tatăl dumneavoastră e aici?

— E în Grecia.

Deci *acel* Mellis.

— Aţi spus că aveţi două probleme.

— Da, soţia mea, Alexandra… spuse el, dar se întrerupse.

— Aveţi probleme conjugale?

— Nu în sensul la care vă referiţi. Ne iubim foarte mult. Numai că…

Ezită.

— Alexandra nu s-a simţit prea bine în ultimul timp.

— Din punct de vedere fizic?

— Emoţional. Tot timpul e deprimată şi vorbeşte numai despre sinucidere.

— A fost la vreun medic?

George ezită cu tristeţe.

— Refuză.

„Păcat”, îşi spuse Peter. „Un medic de pe Park Avenue a ratat o avere.”

— Aţi vorbit cu doctorul Harley?

— Nu.

— Din moment ce este medicul familiei, v-aş sfătui să discutaţi cu el. Dacă socoteşte necesar, atunci vă voi recomanda pe cineva.

George Mellis zise atunci nervos:

— Nu. Nu vreau ca Alexandra să aibă senzaţia că vorbesc despre ea. Mă tem că doctorul Harley ar…

— Foarte bine, domnule Mellis. O să-l sun eu.

*

— Eve, am dat de naiba, zise el. O mare încurcă tură.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am făcut exact cum mi-ai spus, că sunt îngrijorat de Alexandra, că se gândeşte la sinucidere.

— Şi?

— Ticălosul o să-l sune pe doctorul Harley să discute cu el!

— Dumnezeule! Nu trebuie să-l lăsăm.

Eve începu să se plimbe în sus şi în jos. Deodată, se opri.

— Bine. O să am eu grijă de Harley. Templeton te-a programat?

— Da.

— Să te duci.

*

A doua zi dimineaţă, Eve se duse la cabinetul doctorului Harley. Acesta ţinea foarte mult la familia Blackwell. Le văzuse pe cele două fete crescând. Asistase la tragedia morţii lui Marianne şi a atacului asupra lui Kate; culminând cu internarea lui Tony într-un sanatoriu. Kate suferise atât de mult. Şi apoi, ruptura dintre ea şi Eve. Nu îşi putea închipui ce anume o cauzase, dar nici nu îl privea. Treaba lui era sănătatea fizică a familiei.

Când o văzu pe Eve intrând în birou, doctorul Harley exclamă:

— Keith Webster a făcut ceva extraordinar!

Singurul semn era o foarte subţire cicatrice pe frunte.

— Doctorul Webster a spus că o să scap şi de cicatricea asta într-o lună.

Doctorul Harley o bătu uşor pe braţ.

— Te face şi mai frumoasă. Sunt încântat.

Îi făcu semn să ia loc.

— Cu ce pot să te ajut?

— Nu-i vorba de mine, John, ci de Alex.

Doctorul Harley se încruntă.

— Are vreo problemă? Ceva în legătură cu George?

— Ah, nu, spuse ea repede. George se comportă perfect. De fapt, el

este îngrijorat în privinţa ei. Este foarte deprimată. Se gândeşte chiar la sinucidere.

O privi şi spuse încet:

— Nu-mi vine să cred. Nu e genul ei.

— Ştiu. Nici eu n-am crezut, aşa că m-am dus s-o văd şi am rămas şocată când am găsit-o aşa schimbată. E cuprinsă de o stare depresivă foarte profundă. Sunt îngrijorată, John. Nu pot să-i spun bunicii... De asta am venit la dumneata. Trebuie să faci ceva, spuse ea şi ochii i se umeziră. Mi-am pierdut bunica. N-aş suporta să-mi pierd şi sora.

— De când este în această stare?

— Nu ştiu sigur. Am rugat-o să vină să-ţi vorbească. La început a refuzat, dar până la urmă am convins-o. Trebuie s-o ajuţi.

— Sigur că o voi ajuta. Să vină mâine dimineaţă. Şi încearcă să nu mai fii îngrijorată. Există medicamente care fac miracole.

O conduse până la uşă. Ar fi vrut că Kate să fie mai înţelegătoare. Eve era atât de iubitoare.

*

Ajungând acasă, Eve îşi şterse cu grijă cicatricea de pe frunte.

*

A doua zi dimineaţă, la zece, secretara doctorului Harley anunţă:

— A sosit doamna George Mellis, domnule doctor.

— Să intre.

O văzu intrând încet şi nesigură. Era palidă şi avea cearcăne.

John Harley o luă de mână zicându-i:

— Ce bine îmi pare că te văd, Alexandra. Am auzit că ai probleme.

Vorbea încet:

— Îmi pare foarte rău că te deranjez, John. Sunt sigură că nu e nimic grav, dar dacă Eve n-ar fi insistat, n-aş fi venit. Fizic mă simt foarte bine.

— Dar emoţional?

Ea ezită puţin.

— Nu prea dorm bine.

— Şi altceva?

— O să mă crezi o ipohondră...

— Te cunosc mult prea bine, Alexandra. Ea îi spuse atunci coborând privirea:

— Mă simt tot timpul deprimată. Cam neliniştită şi… obosită. George face tot posibilul să mă facă fericită, să găsească tot felul de lucruri pe care să le facem împreună şi locuri unde să mergem. Problema e că eu n-am chef de nimic. Totul pare atât de… lipsit de speranţă.

El asculta fiecare cuvânt, studiind-o în acelaşi timp.

— Şi altceva?

— Mă gândesc chiar la sinucidere, spuse ea atât de încet, încât abia o auzi, după care adăugă ridicându-şi privirea: sunt pe cale să înnebunesc?

— Nu, zise el clătinând din cap. Nu cred aşa ceva. Ai auzit de anhedonia? Ea dădu din cap negativ.

— Este o tulburare biologică ce prezintă exact simptomele pe care mi le-ai descris. Este ceva destul de obişnuit şi există medicamente noi pentru ea. Nu au contraindicaţii şi sunt foarte eficiente. O să te examinez, dar sunt sigur că n-o să găsesc nimic grav.

După ce o examină, în timp ce ea se îmbrăca, doctorul Harley spuse:

— O să-ţi prescriu *wellbutrin*, un nou antideprimant care face minuni.

— Ea îl privi în tăcere cum scria reţeta.

— Aş vrea să mai vii peste o săptămână. Între timp, dacă ai probleme, sună-mă, fie zi, fie noapte, îi spuse el şi îi dădu reţeta.

— Îţi mulţumesc foarte mult, John, zise ea. Sper că or să facă să înceteze visul.

— Care vis?

— Ah, am crezut că ţi-am spus. E acelaşi în fiecare noapte. Se face că sunt într-o barcă şi bate vântul, şi aud marea vuind. Când mă uit în apă, mă văd pe mine însămi, înecându-mă…

Ieşi în stradă şi se rezemă de zid, trăgând adânc aer în piept. „Am reuşit”, îşi spuse ea încântată. „Am terminat cu bine”, îşi mai spuse în sinea ei şi aruncă reţeta.

32

Kate Blackwell era obosită. Şedinţa durase prea mult. Privi la cei din jurul mesei de conferinţă, trei bărbaţi şi trei femei, care făceau parte din comitetul director. Păreau cu toţii plini de viaţă. „Deci nu este din cauză că şedinţa a durat prea mult”, îşi spuse ea. „Eu am dus-o prea mult. Voi împlini optzeci şi doi de ani. Îmbătrânesc.” Acest gând o deprima, nu pentru că s-ar fi temut de moarte, ci pentru că nu era încă pregătită. Refuza să moară până când *Compania Kruger-Brent* nu era condusă de un membru al familiei Blackwell. După amara dezamăgire provocată de Eve, încercase să facă planuri de viitor în jurul Alexandrei.

— Ştii că aş face orice pentru dumneata, bunico, dar, pur şi simplu, nu mă interesează compania. George ar fi un director excelent...

— Eşti de acord, Kate? o întrebă Brad Rogers.

Întrebarea o trezi din reverie. Îl privi pe Brad cu un sentiment de vinovăţie.

— Iartă-mă. Ce m-ai întrebat?

— Discutam despre combinarea cu *Deleco*, îi spuse el îngăduitor.

Era îngrijorat pentru ea. În ultimele luni începuse să viseze în timpul şedinţelor şi, tocmai când el îşi spunea că era senilă şi ar fi trebuit să se retragă, ea venea cu vreo idee care îi făcea pe toţi să se întrebe de ce nu le venise „lor” ideea respectivă. Era o femeie uluitoare. Îşi aminti de scurtă lor legătură, cu ani în urmă şi se întrebă iar de ce, oare, se terminase atât de brusc.

*

George Mellis îi făcea a doua vizită lui Peter Templeton.

— A existat multă violenţă în trecutul dumitale, domnule Mellis?.

George clătină din cap.

— Nu, urăsc violenţa.

„Repetă asta tot timpul, ticălosule. Individul o să te-ntrebe.”

— Mi-aţi spus că părinţii nu v-au pedepsit niciodată fizic.

— Exact.

— Vreţi să spuneţi că aţi fost un copil ascultător?

„Ai grijă. Sunt multe capcane.”

— Obişnuit, bănuiesc.

— Un copil obişnuit mai ia din când în când câte o bătaie pentru încălcarea regulilor lumii celor mari.

George îi aruncă atunci un zâmbet dezaprobator.

— Bănuiesc că eu n-am încălcat nici o regulă.

„Minte”, îşi spuse Peter Templeton. „Dar de ce? Ce ascunde, oare?” Îşi aminti discuţia pe care o avusese cu doctorul Harley după prima vizită a lui George Mellis.

— Mi-a spus că şi-a lovit cumnata, John, şi…

— Că a lovit-o! exclamase John Harley în culmea indignării. A măcelărit-o. I-a zdrobit pometul, i-a spart nasul, i-a rupt trei coaste şi i-a ars cu ţigara şezutul şi tălpile.

Peter Templeton se simţi cuprins de un dezgust fără margini.

— Nu mi-a spus asta.

— Bineînţeles că nu ţi-a spus, zise doctorul Harley. I-am zis că dacă nu vine la tine, îl denunţ.

Peter îşi aminti cuvintele lui George: „Mi-e ruşine. De asta am insistat să vin la dumneavoastră.” Deci, şi atunci minţise.

— Mi-a spus că soţia lui e foarte deprimată şi că vorbeşte de sinucidere.

— Da, asta e adevărat. Alexandra a venit la mine acum câteva zile şi i-am prescris *wellbutrin*. Sunt foarte îngrijorat în privinţa ei. Ce impresie ţi-a făcut George Mellis?

— Nu ştiu încă, spuse Peter încet. Presimt că e periculos.

*

Doctorul Keith Webster nu reuşea deloc să şi-o scoată pe Eve din minte. Era ca o zeiţă frumoasă, ireală şi de neatins. Ea era expansivă, plină de viaţă şi stimulatoare, în timp ce el era timid, plictisitor şi lipsit de strălucire. Nu se căsătorise niciodată, pentru că nu găsise o femeie care să

merite îndeajuns să-i fie soţie. În afară de munca lui, consideraţia faţă de el însuşi era neglijabilă. Crescuse cu o mamă aprigă şi dominatoare şi cu un tată slab şi uşor de intimidat. Viaţa lui sexuală nu fusese cine ştie ce, dar munca îi compensase absenţa. Acum, însă, începu să o viseze pe Eve şi, dimineaţa când se trezea, se simţea stânjenit. Ea era complet vindecată şi el nu mai avea absolut nici un motiv să o mai vadă, dar, cu toate acestea, simţea că trebuia să o vadă.

O sună acasă.

— Eve? Aici e Keith Webster. Sper că nu te deranjez. Mă... gândeam la tine ieri şi... de fapt, mă întrebam ce mai faci.

— Mulţumesc, bine, Keith, dar tu ce mai faci? îl întrebă ea pe un ton puţin ironic.

— Foa–foarte bine, zise el calm, după care urmă o clipă de tăcere.

Apoi, făcându-şi curaj, spuse:

— Bănuiesc că eşti mult prea ocupată ca să-mi accepţi invitaţia la dejun.

Eve zâmbi în sinea ei. Era delicios de timid. Avea să fie amuzant.

— Cu multă plăcere, Keith.

— Într-adevăr? întrebă el şi ea îi distinse în glas o notă de surpriză. Când?

— Mâine?

— Ne-am înţeles, zise el repede, că nu cumva ea să se răzgândească.

*

Evei îi plăcu foarte mult prânzul. Doctorul Keith Webster se purtă ca un licean îndrăgostit. Scăpă şervetul, vărsă paharul cu vin şi dărâmă o vază de flori. Urmărindu-l, Eve îşi spuse amuzată: „Nimeni n-ar putea să-şi închipuie ce chirurg excelent este.”

La sfârşitul mesei, Keith o întrebă cu timiditate:

— Am putea să... o mai facem şi altădată?

Iar ea îi, răspunse foarte serios:

— Mai bine nu, Keith. Mă tem că m-aş îndrăgosti de tine.

El roşi puternic, neştiind ce să mai spună. Eve îl bătu uşor pe mână.

— N-o să te uit niciodată.

Iar el răsturnă din nou vază cu fiori.

*

John Harley îşi lua dejunul la bufetul spitalului, când Keith Webster veni lângă el.

— John, promit să nu spun nimănui, dar m-aş simţi mult mai bine dacă aş şti ce s-a întâmplat cu adevărat cu Eve Blackwell.

Harley ezită puţin, după care spuse ridicând din umeri:

— Bine. Cumnatul ei, George Mellis.

Şi Keith Webster avu senzaţia că împărţea jumătate din lumea secretă a Evei.

*

George Mellis era nerăbdător.

— Banii sunt acolo, testamentul a fost schimbat. Ce naiba mai aşteptăm?

Eve stătea pe canapea, cu picioarele lungi strânse sub ea şi îl privea cum măsura încăperea.

— Vreau să termin odată, Eve.

„Îşi pierde răbdarea”, îşi spuse ea. Era ca un şarpe veninos încolăcit. Periculos. Făcuse o greşeală cu el o dată întărâtându-l prea mult şi aproape că o costase viaţa. Nu avea să mai facă aceeaşi greşeală.

— Sunt de acord cu tine, spuse ea încet. Cred că a venit timpul.

El se opri.

— Când?

— Săptămâna viitoare.

*

Vizita era aproape la sfârşit, când George Mellis pomeni despre soţia lui:

— Sunt foarte îngrijorat în privinţa Alexandrei. Starea ei de deprimare pare să se înrăutăţească. Noaptea trecută a vorbit tot timpul de înec. Nu ştiu ce să mă fac cu ea.

— Am vorbit cu John Harley. I-a dat ceva medicamente care o vor ajuta.

— Sper, domnule doctor, zise el sincer. N-aş suporta să i se întâmple ceva.

Dar Peter Templeton, cu urechea formată să audă cuvintele nerostite, avu ciudatul sentiment că asistă la o şaradă. În acel om era o

violenţă de moarte.

— Domnule Mellis, cum aţi descrie ultimele dumneavoastră relaţii cu femeile?

— Normale.

— V-aţi enervat vreodată cu vreuna din ele, v-aţi pierdut cumpătul?

George îşi dădu seama ce urmărea cu acele întrebări:

— Niciodată.

„Sunt mult prea deştept pentru tine, doctore.”

— Doar v-am mai spus că nu cred în violenţă.

„A fost măcelărită, Peter. I-a zdrobit pometul, i-a spart nasul, i-a rupt trei coaste şi i-a stins ţigări pe şezut şi pe tălpi.”

— Uneori, pentru unii, violenţa este ca o eliberare, îi spuse Peter.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, am şi eu un prieten căruia îi place să bată târfele.

„Am un prieten.” Un semnal de alarmă.

— Povestiţi-mi despre acest prieten.

— Urăşte prostituatele, care încearcă mereu să-l jumulească. Aşa că, atunci când termină cu ele, le răvăşeşte puţin, doar ca să le dea o lecţie, spuse el şi îl privi pe Peter, la care nu văzu nici un fel de dezaprobare. Continuă: Îmi amintesc că odată am fost împreună în Jamaica. O prostituată de culoare l-a dus într-o cameră de hotel şi, după ce i-a dat pantalonii jos, i-a mai cerut bani, zise el zâmbind. A bătut-o la sânge. Pun pariu că n-o să mai încerce cu nimeni.

„E psihopat”, îşi spuse Peter Templeton atunci. Bineînţeles că nu exista nici un prieten. Vorbea despre el însuşi, ascunzându-se în spatele unui alter ego. Era un megaloman, şi încă unul periculos.

Hotărî să vorbească din nou cu John Harley, cât mai curând.

*

Se întâlniră la dejun la *Harvard Club*. Peter Templeton era într-o poziţie foarte dificilă. Trebuia să obţină toate informaţiile despre George fără să încalce caracterul confidenţial al relaţiei medic – pacient.

— Ce-mi poţi spune despre soţia lui George Mellis? întrebă el.

— Despre Alexandra? E minunată. Le-am îngrijit şi pe ea şi pe sora ei, Eve, de când s-au născut, zise el râzând uşor. Auzi vorbindu-se despre gemenii identici, dar nu ţi-i imaginezi niciodată cu adevărat până nu-i vezi împreună.

Peter îl întrebă încet:

— Sunt gemene identice?

— Nimeni nu le-ar putea deosebi. Obişnuiau să joace tot felul de feste când erau mici. Îmi amintesc că, odată, când Eve era bolnavă şi trebuia să-i fac o injecţie, am greşit şi i-am făcut-o Alexandrei, spuse el şi sorbi din paharul aflat în faţa lui. E uluitor. Nici acum, când au crescut, nu le pot deosebi una de cealaltă.

Peter se gândi la acest lucru.

— Mi-ai spus că Alexandra a venit la tine pentru că are tendinţe de sinucidere.

— Exact.

— John, de unde ştii că era, într-adevăr, Alexandra?

— Foarte simplu, pentru că Evei i-a rămas o cicatrice pe frunte în urma operaţiei după bătaia pe care i-a dat-o George Mellis.

Deci era o pistă falsă.

— Înţeleg.

— Cum merge cu Mellis?

Peter ezită, întrebându-se cât putea să spună.

— Încă nu l-am descoperit. Se ascunde în spatele unei măşti, încerc să-l învingă.

— Ai grijă, Peter. Dacă vrei să ştii părerea mea, omul ăsta nu e sănătos.

Şi-o aminti pe Eve întinsă în pat, într-un lac de sânge.

— Amândouă surorile sunt moştenitoarele unei mari averi, nu? îl mai întrebă Peter.

Acum veni rândul lui Harley să ezite.

— Păi, asta e o problemă de familie, dar răspunsul este nu. Bunica lor a lăsat-o pe Eve fără nici un ban, aşa că Alexandra moşteneşte totul.

„Sunt îngrijorat în privinţa Alexandrei. Starea ei depresivă pare să se înrăutăţească. Vorbeşte tot timpul de înec. N-aş suporta să i se întâmple ceva.”

Îi sunase ca un scenariu clasic de crimă – numai că şi George Mellis era moştenitorul unei mari averi el însuşi. Nu ar fi avut nici un motiv să ucidă pe cineva pentru bani. „Îţi închipui tot felul de lucruri”, îşi spuse în sinea lui.

*

O femeie se îneca în apa rece a mării, el încerca să înoate spre ea, dar valurile fiind prea înalte, ea continua să se scufunde şi să iasă iar la

suprafaţă. „Rezistă”, îi strigă el. „Vin acum.” încerca să înoate mai repede, dar mâinile şi picioarele parcă îi erau de plumb şi o văzu scufundându-se iar. Când ajunse în locul unde dispăruse, privi în jur şi văzu un enorm rechin alb venind spre el. Peter Templeton se trezi brusc. Aprinse lumina şi se ridică în pat în capul oaselor, gândindu-se la vis…

A doua zi dimineaţă îi telefonă detectivului locotenent Nick Pappas.

*

Nick Pappas era un bărbat uriaş, înalt de un metru nouăzeci şi ceva şi cu o greutate de aproape o sută treizeci de kilograme. După părerea multor criminali, nu avea nici un pic de grăsime. Locotenentul Pappas răspundea de crime din partea departamentului „ciorapilor de mătase” din Manhattan. Peter îl cunoscuse în urmă cu câţiva ani, când depusese mărturie în calitate de expert psihiatru într-un proces pentru crimă, după care se împrietenise cu Pappas. Pasiunea acestuia era şahul şi se întâlneau o dată pe lună să joace o partidă.

— Omucideri. Pappas la telefon.

— Nick, sunt eu, Peter.

— Ce mai faci, prietene? Cum mai merg misterele minţii?

— Încă încerc să le lămuresc, Nick. Ce mai face Tina?

— Nemaipomenit. Cu ce pot să te ajut?

— Am nevoie de o informaţie. Tot mai ai legătură cu Grecia?

— Dacă mai am! gemu Pappas. Am vreo sută de rude acolo şi toţi au nevoie de bani. Partea proastă e că le şi trimit. Poate ar trebui să mă controlezi şi pe mine puţin.

— Prea târziu, îi spuse Peter. Eşti un caz fără speranţă.

— Aşa îmi spune şi Tina mereu. Ce informaţie vrei?

— Ai auzit vreodată de George Mellis?

— Cei cu produsele alimentare?

— Exact.

— Nu e în sectorul meu, dar ştiu cine e. Ce-i cu el?

— Aş vrea să afli dacă are ceva bani.

— Cred că glumeşti. Ai lui…

— Vreau să spun, dacă el personal are ceva.

— O să verific, Peter, dar o să fie o pierdere de timp. Cei din familia Mellis sunt extrem de bogaţi.

— Apropo, dacă vrei să pui pe cineva să stea de vorbă cu tatăl lui George Mellis, spune-i să o facă cu grijă. Bătrânul a avut până acum

câteva atacuri.

— Bine. Îi dau drumul.

Peter îşi aminti de vis.

— Nick, n-ai vrea totuşi, să dai un telefon? Azi?

Se simţi o altă notă în glasul lui Pappas.

— Vrei să-mi spui ceva, Peter?

— Nu vreau să-ţi spun nimic. Vreau doar să-mi satisfac o pură curiozitate. Trece convorbirea în contul meu.

— Sigur că da, şi cina pe care o să mi-o oferi când o să-mi spui ce-i cu toată aiureala asta.

— Ne-am înţeles, zise Peter Templeton şi închise.

Se simţea puţin mai bine.

*

Kate Blackwell nu se simţea bine deloc. Stătea la birou şi vorbea la telefon, când simţi, deodată, încăperea învârtindu-se; se agăţă de marginea biroului şi rămase aşa până când totul reveni la normal.

Brad intră exact atunci şi, văzând-o atât de palidă, o întrebă:

— Te simţi bine, Kate?

— O uşoară ameţeală, zise ea desprinzându-se de birou. Nimic grav.

— De când n-ai mai făcut un control?

— N-am timp pentru prostii, Brad.

— Găseşte-ţi. O s-o rog pe Annette să-ţi fixeze o programare la John Harley.

— Fir-ar să fie, Brad. Încetează cu agitaţia asta, te rog.

— Te duci la el?

— Dacă aşa o să scap de pisălogeală ta.

*

A doua zi dimineaţă, secretara îi spuse lui Peter Templeton că îl căuta detectivul Pappas. Peter ridică receptorul.

— Salut, Nick.

— Cred că ar trebui să stăm puţin de vorbă, prietene.

Peter se simţea uşor tulburat.

— Ai vorbit cu cineva despre Mellis?

— Chiar cu bătrânul Mellis în persoană. Mai întâi, n-a avut niciodată un atac de cord, în al doilea rând, a spus că, în ceea ce-l priveşte, George

este mort. L-a lăsat fără un ban acum câţiva ani. Când l-am întrebat de ce, bătrânul mi-a închis telefonul. Pe urmă l-am sunat pe un prieten de la poliţia din Atena. George Mellis al tău e foarte cunoscut acolo. Are plăcerea să bată şi fete şi băieţi. Ultima lui victimă, înainte de a părăsi Grecia, a fost un prostituat de cincisprezece ani, pe care l-au găsit într-o cameră de hotel. Bătrânu' a aranjat atunci ca tânărul George să zboare din Grecia pentru totdeauna. Îţi place?

Mai mult decât atât, îl îngrozea.

— Mulţumesc, Nick. Îţi sunt dator.

— Ah, nu, amice. Aş vrea să particip şi eu la chestia asta. Dacă mai ai probleme cu băiatul, spune-mi şi mie.

— Sigur, Nick. Sărut-o pe Tina, spuse Peter şi închise.

Avea la ce să se gândească. George Mellis trebuia să vină după-amiază.

*

Doctorul John Harley se afla în consultaţie când asistenta îi spuse:

— A sosit doamna George Mellis, domnule doctor.

Nu este programată şi i-am spus că programul dumneavoastră este…

— Adu-o la mine în birou.

Era şi mai palidă decât data trecută, iar cearcănele şi mai întunecate.

— Îmi pare rău că am dat buzna aşa, John, dar…

— Nu-i nimic, Alexandra. Ce s-a întâmplat?

— Mă simt îngrozitor.

— Ai luat *wellbutrin* în mod regulat?

— Da.

— Şi tot te simţi deprimată?

Îşi ţinea mâinile încleştate.

— Mai rău decât atât. Mă simt… disperată. Parcă nu mă pot stăpâni. Nu mă mai suport. Mă tem că… o să fac ceva îngrozitor.

Doctorul Harley îi spuse atunci liniştitor:

— N-ai nimic fizic. Pariez pe reputaţia mea. Totul este emoţional. O să-ţi dau un alt medicament, *nomifensine.* E foarte eficace. Trebuie să simţi vreo schimbare peste câteva zile, îi spuse el şi după ce îi dădu reţeta, adăugă: Dacă nu te simţi mai bine până vineri, sună-mă. Poate o să te trimit la un psihiatru.

Jumătate de oră mai târziu, în apartamentul său, Eve îşi îndepărta de pe faţă crema care îi imprimase paloarea şi îşi ştergea negreala de sub ochi.

Lucrurile se precipitau.

*

George Mellis îi zâmbea lui Peter Templeton încrezător.

— Cum te mai simţi azi?

— Mult mai bine, domnule doctor. Aceste câteva şedinţe m-au ajutat foarte mult.

— Într-adevăr? În ce sens?

— Păi, am avut cu cine să vorbesc. Pe acest principiu este construită şi Biserica Catolică, nu? Pe principiul confesiunii?

— Mă bucur că ai găsit aceste şedinţe folositoare. Soţia se simte mai bine?

George se încruntă.

— Mă tem că nu. A fost iar la doctorul Harley, dar vorbeşte din ce în ce mai des de sinucidere. Poate ar fi bine să o duc undeva. Cred că are nevoie de o schimbare.

Lui Peter i se păru că acele cuvinte conţineau o rea prevestire. Să fi fost imaginaţia lui de vină?

— Grecia este un loc foarte bun pentru relaxare, spuse el, ca din întâmplare. Ai dus-o acolo să-ţi cunoască familia?

— Nu încă. Toţi sunt nerăbdători să o cunoască, dar, de câte ori mă vede, tata încearcă să mă facă să mă întorc să preiau conducerea companiei.

În clipa aceea, Peter Templeton avu certitudinea că Alexandra Mellis era în primejdie.

*

Mult timp după plecarea lui Mellis, Peter Templeton rămase consultându-şi notiţele. În final, ridică receptorul şi formă un număr.

— Te rog să-mi faci o favoare, John. Poţi să afli unde şi-a dus George Mellis soţia în luna de miere?

— Pot să-ţi spun chiar acum. Chiar eu le-am făcut câteva fotografii înainte de plecare. În Jamaica.

„Am un prieten care bate prostituate… îmi amintesc cum odată am

fost împreună în Jamaica. O mică prostituată de culoare l-a dus într-o cameră de hotel şi, după ce i-a dat pantalonii jos, i-a spus că mai vrea bani… A bătut-o la sânge. Pun pariu că n-o să mai încerce vreodată."

Totuşi, nu avea nici o dovadă că George Mellis plănuia să-şi omoare soţia. John Harley se convinsese că Alexandra Mellis voia să se sinucidă. „Nu-i treaba mea", îşi spuse el, dar ştia că, totuşi, era treaba lui.

*

Peter Templeton îşi terminase studiile datorită multor eforturi perseverente. Tatăl său fusese îngrijitor la un colegiu dintr-un orăşel din Nebraska şi, chiar beneficiind de o bursă, Peter nu îşi putuse permite să meargă la una din şcolile de medicină din cadrul *Ligii Ivy*. Absolvise foarte bine *Universitatea din Nebraska* şi continuase să studieze psihiatria. Avusese succes chiar de la început. Secretul era că iubea oamenii cu adevărat şi îi păsa ce se întâmpla cu ei. Alexandra Mellis nu îi era pacientă şi, totuşi, era implicat în problema ei. Era o bucăţică ce lipsea din puzzle şi o întâlnire între patru ochi l-ar fi putut ajuta. Luă dosarul lui George Mellis, găsi numărul de telefon de acasă şi o sună pe Alexandra Mellis. O femeie din casă o chemă.

— Doamnă Mellis, mă numesc Peter Templeton şi sunt…

— Ştiu cine sunteţi, domnule doctor. George mi-a vorbit despre dumneavoastră.

Peter fu surprins. Putea să pună pariu că George Mellis nu îi spusese nimic soţiei sale.

— Mă întrebam dacă ne putem vedea. Poate la prânz?

— Este ceva în legătură cu George? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic. Am crezut doar că trebuie să stăm puţin de vorbă.

— Bineînţeles, domnule doctor Templeton.

Fixară o întâlnire pentru a doua zi.

*

Stăteau la o masă într-un colţ la *La Grenouille*. De când o văzu intrând în restaurant, Peter nu îşi mai putu lua privirea de la ea. Era îmbrăcată simplu, într-o fustă şi o bluză albe, care îi scoteau în evidenţă silueta, iar în jurul gâtului avea un singur şirag de perle. Peter căută vreun semn de oboseală şi deprimare despre care îi vorbise doctorul Harley, dar nu văzu nimic de acest gen. Chiar dacă Alexandra îşi dădu seama de

privirea intensă a lui Peter, nu arătă prin nimic.

— Totul e în regulă cu soţul meu, nu-i aşa, domnule doctor?

— Da.

Avea să fie mult mai greu decât îşi închipuise el. Trebuia să meargă pe un fir foarte subţire. Nu avea dreptul să încalce sfinţenia legăturii dintre medic şi pacient, dar, cu toate acestea, simţea că Alexandra trebuia avertizată.

După ce comandară ceva, Peter o întrebă:

— Doamnă Mellis, soţul dumneavoastră v-a spus de ce vine la mine?

— Da. S-a simţit foarte obosit în ultimul timp. Asociaţii de la firma unde lucrează îi pun o mare răspundere pe umeri. George este foarte conştiincios, după cum cred că aţi şi observat, domnule doctor.

Era incredibil. Nu ştia nimic despre atacul asupra surorii sale. „De ce nu îi spusese, oare, nimeni nimic?”

— George mi-a spus că se simte mult mai bine având pe cineva căruia să-i spună despre problemele pe care le are, spuse ea zâmbind recunoscătoare. Mă bucur că îl puteţi ajuta.

„Era atât de inocentă!” Evident, îşi idolatriza soţul. Ceea ce avea Peter de spus ar fi putut să o distrugă. Cum putea el să-i spună că soţul ei era un psihopat care ucisese un bărbat prostituat, care fusese respins de propria lui familie şi care îi lovise sora cu brutalitate? Şi, totuşi, cum putea să nu o facă?

— Trebuie să fie o muncă plină de satisfacţii aceea de medic psihiatru, spuse ea. Puteţi să ajutaţi atâţia oameni.

— Uneori putem, zise el cu grijă. Alteori, nu.

Li se aduse mâncarea. Vorbiră în timpul mesei, comunicând cu uşurinţă. Peter se trezi fermecat. Dintr-odată avu neplăcutul sentiment că îi invidia pe George Mellis.

— Îmi place acest prânz foarte mult, dar voiaţi să-mi spuneţi ceva, nu, domnule doctor?

Momentul adevărului sosise.

— Ca să fiu sincer, da. Eu…

Peter se opri brusc. Cuvintele pe care ar fi trebuit să le spună i-ar fi putut distruge viaţa. Venise hotărât să-i vorbească despre bănuielile lui şi să îi sugereze că soţul ei trebuia internat într-un ospiciu, dar acum, după ce o cunoscuse, lucrurile nu mai erau atât de uşoare. Îşi aminti iar cuvintele lui George: „Nu se simte deloc mai bine. Ideea sinuciderii mă îngrijorează.” Peter îşi spuse în sinea lui că nu văzuse niciodată o fiinţă mai fericită şi mai normală. Să fi fost rezultatul medicaţiei?

— John Harley mi-a spus că luaţi…

Dar vocea lui George răsună lângă ei:

— Aici erai, draga mea! Am sunat acasă şi mi s-a spus că vii aici.

După care se întoarse spre Peter:

— Îmi pare bine că te văd, doctore Templeton. Pot să stau şi eu?

Şi ocazia dispăru.

*

— De ce o fi vrut să o vadă pe Alexandra? întrebă Eve.

— N-am nici cea mai mică idee, zise George. Bine că a lăsat vorbă unde poate fi găsită. Cu Peter Templeton, pentru numele lui Dumnezeu! M-am dus acolo imediat.

— Nu-mi place deloc.

— Crede-mă, nu s-a-ntâmplat nimic. Am întrebat-o după aceea şi mi-a spus că n-au discutat nimic în mod deosebit.

— Cred că ar trebui să grăbim totul.

George simţi o plăcere aproape sexuală la auzul acelor cuvinte. Aşteptase atâta timp acel moment.

— Când?

— Acum.

33

Ameţelile erau din ce în ce mai dese şi lucrurile începeau să se amestece în mintea lui Kate. Stătea la birou şi se uita peste nişte hârtii în legătură cu o fuzionare şi, deodată, îşi dădu seama că aceasta avusese loc cu zece ani în urmă. Acest lucru o înspăimânta, astfel încât se hotărî să asculte sfatul lui Brad şi să îi facă o vizită lui John Harley.

Nu mai fusese demult la control şi acesta profită din plin de ocazie. O examină cu foarte multă atenţie şi, la urmă, o rugă să-l aştepte la el în birou. Era neliniştit. Kate era într-o formă remarcabilă pentru vârsta ei, dar existau anumite semne neliniştitoare. O oarecare întărire a arterelor, ceea ce ar fi putut explica ameţelile şi slăbirea memoriei. Ar fi trebuit să se retragă cu ani în urmă şi, totuşi, se încăpăţâna, nevrând să lase hăţurile nimănui altcuiva. „Cine sunt eu să-i spun asta?” se întrebă el atunci. „Eu însumi ar fi trebuit să mă retrag demult.”

Acum, având rezultatele analizelor în faţă, îi spuse:

— Aş vrea să fiu în locul tău.

— Las-o baltă, John, spune-mi ce am?

— În mare parte, vârsta-i de vină; arterele s-au întărit puţin şi…

— Arterosclerozăă?

— Ah, ăsta-i termenul medical? întrebă el. Oricum îi spune, asta este.

— Cât e de rău?

— Pentru vârsta ta, aş spune că e aproape normal. Lucrurile astea sunt relative.

— Nu poţi să-mi dai ceva să nu mai am ameţelile astea nesuferite? Nu pot să sufăr să leşin într-o încăpere plină de bărbaţi. Ar fi o ruşine pentru sexul meu.

El dădu din cap afirmativ.

— Nu cred că vor fi probleme. Când vrei să te retragi, Kate?

— Când o să am un nepot care să preia compania.

Cei doi prieteni care se cunoşteau de atâta timp, se priviră peste birou. John Harley nu fusese niciodată de acord cu ea, dar îi admirase totdeauna curajul.

— Ştii care a fost una dintre cele mai mari dezamăgiri ale vieţii mele, John? spuse ea oftând, de parcă i-ar fi citit gândurile. Eve. Am ţinut la ea cu adevărat. Am vrut să-i ofer lumea, dar ei niciodată nu i-a păsat de nimeni decât de ea însăşi.

— Te înşeli, Kate, Eve ţine foarte mult la tine.

— Pe dracu’.

— Eu sunt în măsură să ştiu. De curând a… spuse el căutându-şi cu grijă cuvintele… suferit un accident îngrozitor. A fost între viaţă şi moarte.

Kate îşi simţi inima tresărind.

— De ce… de ce nu mi-ai spus?

— Nu m-a lăsat. S-a gândit că o să te îngrijoreze şi m-a pus să jur că n-o să-ţi spun o vorbă.

— Dumnezeule, şopti ea. E… e bine acum? îl întrebă ea cu o voce răguşită.

— Da, acum e bine.

Kate se ridică, privind în gol.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, John, îţi mulţumesc.

— O să-ţi dau o reţetă.

Când termină de scris reţeta, îşi ridică privirea, dar Kate Blackwell plecase.

*

Eve deschise uşa şi nu îi veni să creadă. O avea pe bunica ei în faţă, dreaptă ca întotdeauna, nelăsând să se vadă nici măcar un semn de slăbiciune.

— Pot să intru? întrebă ea.

Eve se dădu într-o parte, incapabilă să realizeze ce se întâmpla.

— Sigur că da.

Kate intră, aruncă o privire prin micul apartament, fără să facă vreun comentariu.

— Pot să stau jos?

— Iartă-mă. Chiar te rog. Iartă-mă… e atât de… Să te servesc cu ceva? Ceai, cafea, ce doreşti?

— Nu, mulţumesc. Te simţi bine, Eve?

— Da, foarte bine, mulţumesc.

— Vin direct de la John Harley, care mi-a spus că ai suferit un accident îngrozitor.

Eve îşi privi bunica cu precauţie, neştiind ce avea să urmeze.

— Da…

— Mi-a mai spus că ai fost între viaţă şi moarte şi că nu l-ai lăsat să-mi spună ca să nu-mi fac griji.

„Deci asta era.” Eve se afla pe un teren mai sigur acum.

— Aşa e, bunico.

— Asta îmi dovedeşte că… zise Kate înecându-se deodată, că ţi-a păsat.

Eve începu să plângă de uşurare.

— Bineînţeles că-mi pasă. Totdeauna mi-a păsat.

Şi, o clipă mai târziu, era în braţele ei. Kate o strânse şi îşi apăsă buzele pe capul blond din poală ei, după care şopti:

— Am fost atât de proastă. O să mă poţi ierta vreodată?

Apoi scoase o batistă şi îşi suflă nasul..

— Am fost prea dură cu tine, adăugă ea. N-aş fi suportat să ţi se întâmple ceva vreodată.

Eve îi mângâie uşor mâna străbătută de vene albăstrui şi îi spuse:

— Mă simt foarte bine, bunico. Totul e perfect.

Kate se ridică în picioare, ştergându-şi lacrimile.

— O să luăm totul de la capăt, da? zise ea şi o ridică şi pe Eve ca să o privească în faţă. Am fost încăpăţânată şi neînduplecată ca tatăl meu, dar am de gând să îndrept lucrurile. Şi primul lucru pe care o să-l fac va fi să te trec din nou în testament, acolo unde ţi-e locul.

„Era prea frumos să fie adevărat!”

— Nu mă interesează banii. Nu-mi pasă decât de tine.

— Tu eşti moştenitoarea mea, tu şi cu Alexandra.

Voi două sunteţi toată familia mea.

— Mă descurc foarte bine, zise Eve. Dar dacă asta te va face fericită…

— Mă va face fericită, draga mea. Foarte fericită, într-adevăr. Când te vei întoarce acasă?

Eve ezită numai o clipă.

— Cred că ar fi mai bine să stau aici, dar voi veni ori de câte ori vei vrea să mă vezi. Ah, bunico, nici nu-ţi dai seama ce singură m-am simţit.

Luându-i mâna, Kate spuse:

— Poţi să mă ierţi?

Privind-o în ochi, Eve îi spuse solemn:

— Bineînţeles că pot.

*

Imediat după plecarea lui Kate, Eve îşi puse un whisky cu apă şi se trânti pe canapea pentru a retrăi incredibila scenă care tocmai avusese loc. Îi venea să strige cât o ţinea gura de bucurie. Ea şi cu Alexandra erau acum singurele moştenitoare ale averii familiei Blackwell. Avea să fie destul de uşor să scape de Alexandra. Eve îşi făcea griji în privinţa lui George Mellis, care, deodată, devenise o piedică.

*

— A avut loc o schimbare de planuri, îi spuse ea. Kate m-a reintrodus în testament.

George se opri la mijlocul gestului de a-şi aprinde o ţigară.

— Într-adevăr? Felicitări.

— Dacă acum i s-ar întâmpla ceva Alexandrei, ar părea suspect, aşa că o să ne ocupăm de ea mai târziu, când…

— Mă tem că mai târziu nu-mi convine.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt prost, draga mea. Dacă i se întâmplă ceva Alexandrei, eu moştenesc partea ei. Vrei să scapi de mine, nu?

Eve ridică din umeri.

— Să zicem că eşti o complicaţie inutilă. Aş vrea să ne înţelegem. Divorţează şi, imediat ce o să pun mâna pe bani, o să-ţi dau…

El izbucni în râs.

— Ce drăguţă eşti. N-are rost, scumpo. Nu s-a schimbat nimic. Alex şi cu mine ne întâlnim vineri seara la Dark Harbor. Nu vreau să nu-mi ţin cuvântul.

*

Alexandra fu foarte încântată când auzi de Eve şi de bunica ei.

— Acum suntem iar o familie, spuse ea.

Telefonul sună.

— Alo. Sper că nu deranjez, Eve. Sunt Keith Webster.

Începuse să o sune de două, trei ori pe săptămână. La început, pasiunea lui stângace o amuzase pe Eve, dar, în ultimul timp, devenise o pacoste.

— Nu pot vorbi acum, zise ea. Tocmai ieşeam.

— Ah, făcu el pe un ton de scuză. Atunci n-o să te mai reţin. Am două bilete la cursa de cai de săptămâna viitoare. Ştiu că-ţi plac caii şi m-am gândit…

— Îmi pare rău. S-ar putea să nu fiu în oraş săptămâna viitoare.

— Înţeleg, zise el şi ea îi simţi dezamăgirea în glas. Poate săptămâna cealaltă. O să iau bilete la o piesă de teatru. Ce-ai vrea să vezi?

— Le-am văzut pe toate, spuse ea tăios. Trebuie să plec.

Şi închise. Trebuia să se îmbrace pentru întâlnirea cu Rory McKenna, un tânăr actor pe care îl văzuse într-o piesă. Era mai tânăr decât ea cu cinci ani, dar ea era ca un armăsar sălbatic nesăţios. Şi-l imagină făcând dragoste cu ea şi simţi o umezeală între picioare. Aştepta cu nerăbdare seara.

*

În drum spre casă, George Mellis se opri să-i ia flori Alexandrei. Era într-o stare de exuberanţă. Ce ironie delicioasă ca bătrâna să o treacă iar pe Eve în testament, dar asta nu schimba absolut nimic. După accidentul Alexandrei, avea să o aranjeze pe Eve. Totul era pregătit. Vineri, Alexandra îl aştepta la Dark Harbor.

— Numai noi doi, spusese el sărutând-o. Scapă de toţi servitorii, draga mea.

*

Peter Templeton nu şi-l putea scoate din cap pe George Mellis. Îi mai răsunau în urechi cuvintele lui: „Aş putea s-o duc undeva. Cred că are nevoie de o schimbare.” Toate instinctele lui îi spuneau că Alexandra era în primejdie şi, cu toate acestea, nu avea puterea să acţioneze. Nu se

putea duce la Nick Pappas cu nişte simple suspiciuni. Nu avea nici o dovadă.

*

În partea cealaltă a oraşului, în biroul executiv al *Companiei Kruger-Brent*, Kate Blackwell semna un nou testament, în care lăsa toată averea celor două nepoate ale sale.

*

Undeva în afara New York-ului, Tony Blackwell stătea în faţa şevaletului său în grădina sanatoriului. Pictura era un amestec de culori, de genul celor făcute de copiii netalentaţi. Se dădu puţin înapoi să o privească şi zâmbi mulţumit.

*

Vineri, 10:57 a.m.

La *Aeroportul La Guardia*, un taxi opri în faţa ghişeului Eastern Airlines. Din el coborî Eve Blackwell, care îi dădu şoferului o bancnotă de o sută de dolari.

— Hei, n-am să vă dau restul, doamnă, zise acesta, N-aveţi mărunt?

— Nu.

— Atunci va trebui să-i schimbaţi înăuntru.

— N-am timp. Trebuie să prind avionul spre Washington, zise ea şi, după ce se uită la ceas, se hotărî. Păstrează-i, îi spuse ea şoferului şi intră repede în aeroport.

Pe jumătate mergea, pe jumătate alerga spre poarta pe care scria *Cursa Washington*.

— Un bilet dus-întors pentru Washington, zise ea abia răsuflând.

Funcţionarul privi ceasul de deasupra capului său.

— Aţi depăşit cu două minute. Exact acum decolează.

— Dar trebuie să plec cu el. Mă întâlnesc cu… chiar nu puteţi face nimic?

Era aproape cuprinsă de panică.

— Uşurel, domnişoară. Mai pleacă unul peste o oră.

— E prea… Fir-ar să fie!

Omul o văzu recăpătându-şi stăpânirea de sine.

— Bine, o să aştept. E vreo cafenea pe aici?

— Nu, domnişoară, dar pe coridor e un automat de cafea.

— Mulţumesc.

Uitându-se după ea, funcţionarul îşi spuse: „Ce frumuseţe. Îl invidiez pe cel cu care se grăbeşte atâta să se-ntâlnească.”

*

Vineri, 2:00 p.m.

„Va fi ca o a doua lună de miere”, îşi spuse Alexandra şi acest gând o tulbura. „Scapă de toţi servitorii. Vreau să fim numai noi doi, îngerul meu. O să petrecem un week-end nemaipomenit.” Şi acum Alexandra ieşea, îndreptându-se spre Dark Harbor unde avea să îl întâlnească pe George. Întârziase. Avusese o întâlnire de prânz care ţinuse mai mult decât plănuise ea. Îi spuse femeii din casă:

— Plec şi mă-ntorc luni dimineaţă.

Când ajunse la uşă, sună telefonul. „Şi aşa e târziu. Lasă să sune”, îşi spuse ea şi ieşi repede.

*

Vineri. 7:00 p.m.

George Mellis cercetase planul Evei de mii de ori. Nu avea nici un punct slab. „O barcă cu motor te va aştepta la Dark Harbor şi asigură-te că nu eşti văzut. Prinde-o de pupa lui *Corsair.* O vei lua pe Alexandra la o plimbare cu barca în lumina lunii. În larg, fă ce-ţi trece prin cap, George, numai să nu laşi urme de sânge. Aruncă, apoi, cadavrul peste bord, urcă în barcă şi lasă iahtul în derivă. Te întorci cu barca la Philbrook Cove, după aceea iei ferryboatul de la Lincolnville spre Dark Harbor. Iei un taxi până acasă. Vezi ce scuză găseşti ca să intre şi şoferul cu tine, aşa încât amândoi să observaţi că iahtul nu mai e la locul lui. Când vezi că Alexandra lipseşte, chemi poliţia. N-or să găsească niciodată cadavrul. Curentul îl va duce în mare. Doi doctori eminenţi vor depune mărturie că voia să se sinucidă.”

Găsi barca ancorată în Philbrook Cove, aşteptându-l, conform planului. Traversă golful fără lumini, condus numai de lună. Trecu pe lângă

mai multe bărci cu motor fără să fie văzut, ajungând, în cele din urmă, la proprietatea Blackwell. Opri motorul şi lipi barca de *Corsair*, marele vas cu motor.

Ea vorbea la telefon, aşteptându-l în living-room, când intră el. Îi făcu cu mâna şi, acoperind receptorul, îi şopti:

— E Eve.

Apoi ascultă o clipă şi spuse:

— Acum trebuie să plec, Eve. Scumpul meu George tocmai a sosit. Ne vedem săptămâna viitoare la dejun.

După care puse jos receptorul şi se duse repede să-l îmbrăţişeze pe George.

— Ai ajuns devreme, îmi pare atât de bine.

— Mi se făcuse dor de tine, aşa că am lăsat totul baltă şi am venit.

— Te iubesc, îi spuse ea sărutându-l.

— Şi eu te iubesc, *matia mon*. Ai trimis servitorii?

Ea răspunse zâmbind:

— Suntem numai noi doi. Ştii ceva? Ţi-am făcut musaca.

El îşi trecu uşor degetul peste sfârcurile care se vedeau prin bluza ei de mătase.

— Ştii la ce m-am gândit toată după-amiaza la plictisitorul ăla de birou? La o plimbare cu vaporaşul în doi. Bate un vânt foarte bun. De ce n-am merge o oră, două?

— Cum vrei tu. Dar musacaua e...

El îi cuprinse sânul cu mâna.

— Masa mai poate să aştepte. Eu, nu.

— Bine, spuse ea începând să râdă. Mă duc să mă schimb. N-o să dureze mult.

— O să te-ntrec.

Se duse sus, îşi puse o pereche de pantaloni uşori, un tricou şi o pereche de încălţări potrivite. Acum, când se apropia clipa, se simţea cuprins de o sălbatică nerăbdare, o tulburare, care aproape îl făcea să explodeze.

Îi auzi vocea:

— Sunt gata, dragul meu.

Când se întoarse, o văzu în uşă, îmbrăcată cu un tricou, pantaloni negri şi pantofi de pânză. Părul lung şi blond şi-l legase la spate cu o panglică albastră, „Dumnezeule, cât e de frumoasă!”, îşi spuse el. Părea aproape o ruşine să irosească o asemenea frumuseţe.

— Şi eu, spuse el tare.

*

Văzând barca cu motor prinsă la pupa iahtului, ea îl întrebă:

— Pentru ce e asta, dragul meu?

— E o insuliţă la capătul golfului, pe care totdeauna am vrut s-o explorez, zise el. O să mergem cu barca până la ea, ca să nu ne facem griji în privinţa stâncilor.

Desfăcu frânghia şi iahtul se desprinse uşor de chei. Ridică vela mare şi trinca şi vasul porni lin. Vântul izbi pânzele mari şi *Corsair* ţâşni înainte. George ieşi în larg. Pe măsură ce înaintară, un vânt puternic îi întâmpină, făcând vasul să se aplece atât de mult, încât balustrada intra în apă.

— Sălbatic şi minunat, strigă ea. Sunt atât de fericită, dragul meu.

El zâmbi.

— Şi eu.

În chip ciudat, îi făcea plăcere faptul că Alexandra era fericită, pentru că avea să moară astfel. Scrută orizontul ca să vadă dacă nu erau şi alte ambarcaţiuni în jur. Nu erau decât foarte departe câteva lumini slabe. Era momentul.

Declanşa pilotul automat, se mai uită o dată în jur şi se îndreptă spre balustrada de sub vânt, cu inima bătându-i năvalnic.

— Alex, strigă. Vino să vezi ceva.

Ea se apropie şi privi în apa rece şi întunecată de sub ei.

— Vino lângă mine, îi spuse el, glasul sunându-i ca un ordin aspru.

Ea i se strecură în braţe şi el o sărută apăsat pe buze. O strânse cu putere, o îmbrăţişă şi îi simţi trupul relaxându-se. Îşi încordă muşchii şi începu să o ridice în aer.

Ea porni, deodată, să i se împotrivească.

— George!

O ridică şi mai sus, simţind-o cum încerca să se desprindă din strânsoarea lui, dar el era mult mai puternic. Ea era acum aproape pe balustradă, dând sălbatic din picioare; el îşi adună forţele să o arunce peste bord. În aceeaşi clipă, simţi în piept o durere fierbinte. Primul lui gând a fost: „Am un atac de cord”. Deschise gura să vorbească şi ţâşni sânge. Lăsă braţele în jos şi îşi privi pieptul nevenindu-i să creadă. Sângele curgea din el. Îşi ridică privirea şi o văzu cu cuţitul în mână, zâmbitoare.

Ultimul lui gând a fost: „Eve…”

34

Alexandra ajunse la Dark Harbor la zece seara, încercase să-l prindă pe George la telefon, dar nu primise nici un răspuns. Spera să nu se supere pentru întârzierea ei. Nu fusese decât o neînţelegere stupidă. Mai devreme, în după-amiaza aceea, când pleca spre Dark Harbor, sunase telefonul şi ea îşi spusese: „Şi aşa e târziu. Lasă să sune”, şi se îndreptase spre maşină. Dar femeia din casă ieşise după ea.

— Doamnă Mellis! E sora dumneavoastră. Zice că-i urgent.

Luând receptorul, o auzise pe Eve spunându-i:

— Draga mea, sunt în Washington şi am o problemă foarte gravă. Trebuie să te văd..

— Sigur, zise ea imediat. Acum tocmai plecam la Dark Harbor să mă-ntâlnesc cu George, dar mă-ntorc luni dimineaţă şi…

— Nu pot să aştept, spuse Eve părând disperată.

Ne putem întâlni pe *Aeroportul La Guardia?* O să vin cu avionul de cinci.

— Aş vrea, Eve, dar i-am spus lui George…

— E ceva foarte urgent, Alex, dar, sigur, dacă eşti mult prea ocupată…

— Stai puţin! Bine. O să fiu acolo.

— Îţi mulţumesc, draga mea. Ştiam eu că pot conta pe tine.

Eve îi cerea atât de rar câte ceva, încât nu o putea refuza. Avea să ia un avion mai târziu spre insulă. Îl sună pe George la birou să-i spună că mai întârzia şi, negăsindu-l, îi lăsase un mesaj secretarei lui. O oră mai târziu luă un taxi şi se duse la La Guardia, unde trebuia să aştepte avionul de cinci de la Washington. Eve nu veni. Alexandra aşteptă două ore, dar Eve tot nu apăru. Nici nu ştia cum să dea de ea în Washington, În cele din urmă, pentru că nu putea face altceva, luă un avion spre insulă. Când se apropie de Cedar Hill House, văzu că era întuneric. George ar fi trebuit să fi ajuns. Alexandra intră în fiecare cameră, aprinzând luminile.

— George?

Dar nici urmă de el. Sună acasă în Manhattan, unde răspunse femeia.

— Domnul Mellis e acasă? o întrebă ea.

— Nu, doamnă Mellis, A spus că vă petreceţi împreună week-end-ul.

— Mulţumesc, Marie. Trebuie să-l fi reţinut ceva.

Trebuia să existe o explicaţie logică pentru întârzierea lui. Probabil că apăruse iar vreo problemă şi asociaţii îl rugaseră pe George să se ocupe. Trebuia să apară din clipă în clipă. Formă numărul Evei.

— Eve! exclamă Alexandra. Ce naiba s-a-ntâmplat cu tine?

— Ce s-a-ntâmplat cu tine? Te-am aşteptat la *Kennedy* şi când am văzut că nu vii…

— *Kennedy!* Dar ai spus *La Guardia*.

— Nu, draga mea, *Kennedy.*

— Bine, dar…

De fapt, nu mai conta.

— Îmi pare rău, zise Alexandra. Trebuie să fi înţeles eu greşit. Totul e în regulă?

— Acum, da. A fost ceva îngrozitor. M-am încurcat cu un individ care e mare personalitate politică în Washington. E îngrozitor de gelos şi…

Începu să râdă.

— Nu pot să intru în amănunte la telefon, că s-ar putea ca cei de la telefoane să ne desfiinţeze ambele posturi. O să-ţi povestesc luni.

— Bine, spuse Alexandra, răsuflând uşurată.

— Un week-end plăcut, îi zise Eve. Ce face George?

— Nu-i aici, spuse ea încercând să-şi ascundă îngrijorarea. Bănuiesc că s-a ivit ceva şi n-a mai putut să sune.

— Sunt sigură că o să apară în curând. Noapte bună, draga mea.

— Noapte bună, Eve.

Punând receptorul la loc în furcă, Alexandra îşi spuse: „Ar fi minunat dacă Eve ar găsi un bărbat cu adevărat extraordinar. Cineva la fel de bun şi tandru ca George.” Se uită la ceas. Era aproape unsprezece. Ar fi putut să sune până la ora aceea. Ridică receptorul şi formă numele firmei. Nu răspunse nimeni. Sună la club. Nu, nu îl văzuseră pe domnul Mellis. La miezul nopţii era alarmată, iar la ora unu era deja în panică. Nu ştia ce să facă. Era posibil ca George să aibă întâlnire cu vreun client şi nu putea suna sau poate fusese nevoit să zboare undeva şi nu reuşise să-i telefoneze înainte să plece. Trebuia să existe o explicaţie simplă. Dacă ar fi sunat la poliţie şi el ar fi apărut, ea s-ar fi simţit penibil.

La ora două telefonă la poliţie. Nu exista nici o secţie de poliţie pe insula Isleboro, cea mai apropiată fiind în ţinutul Waldo.

O voce somnoroasă îi răspunse:

— Departamentul şerifului din ţinutul Waldo. Sergent Lambert.

— La telefon e doamna Mellis, de la Cedar Hill House.

— Da, doamnă Mellis, se auzi vocea, deodată în alertă. Cu ce vă pot fi de folos?

— Ca să fiu sinceră, nu prea ştiu, zise ea ezitând. Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu soţul meu aici în seara asta şi… n-a apărut nici până acum.

— Înţeleg.

Acel cuvânt conţinea o mulţime de implicaţii. Sergentul ştia cel puţin trei motive pentru care un soţ putea întârzia până la două dimineaţa: blonde, brunete şi roşcovane.

Îi spuse atunci plin de tact:

— Ar îi putut fi reţinut de vreo problemă?

— De obicei… sună.

— Eh, ştiţi cum e, doamnă Mellis, uneori intri în câte o situaţie când nu mai poţi suna. Sunt sigur că o să apară.

Acum *chiar* că se simţea penibil. Sigur că poliţia nu avea ce să facă. Citise undeva că o persoană trebuia să fie dispărută de douăzeci şi patru de ore înainte ca poliţia să înceapă să o caute, iar George nu dispăruse, pentru numele lui Dumnezeu, întârziase, doar.

— Sunt convinsă că aveţi dreptate, spuse ea. Mă scuzaţi că v-am deranjat.

— Niciun deranj, doamnă Mellis. Pun pariu că o să vină cu ferryboat-ul de şapte dimineaţa.

*

Nu veni cu cel de şapte şi nici cu următorul. Alexandra sună din nou acasă în Manhattan. George nu era acolo.

Un sentiment de tragedie începu să o cuprindă. George avusese vreun accident; era în vreun spital, rănit sau mort. De n-ar fi fost neînţelegerea cu Eve. Poate că George venise şi, negăsind-o, plecase. Ceea ce lăsa foarte multe lucruri fără explicaţii. Ar fi lăsat un bilet. O fi surprins nişte spărgători, o fi fost atacat sau răpit. Alexandra umbla prin toată casa, din încăpere în încăpere, căutând vreun indiciu. Totul era intact. Coborî la locul unde era ancorat iahtul. *Corsair* era acolo.

Sună din nou la Departamentul şerifului ţinutului Waldo. Locotenentul Philip Ingram, cu o vechime de douăzeci şi trei de ani era de serviciu dimineaţa. Ştia deja că George Mellis nu fusese acasă toată noaptea. Acesta fusese principalul subiect de conversaţie la post toată dimineaţa, în principal, cu obscenităţi.

— Tot nici un semn, doamnă Mellis? o întrebă el. Bine. O să vin chiar eu.

Ştia că era doar o pierdere de timp. Soţul ei era, probabil, pe undeva, în hoinăreală. „Dar, când cei din familia Blackwell sună, amărâţii dau fuga”, îşi spuse el abătut. Oricum, era o doamnă cumsecade. O văzuse de câteva ori de-a lungul anilor.

— Mă-ntorc într-o oră, îi spuse el sergentului de serviciu.

*

Locotenentul ascultă povestirea Alexandrei, verifică toată casa şi docurile şi ajunse la concluzia că Alexandra era confruntată cu o adevărată problemă. George Mellis trebuia să îşi întâlnească soţia la Dark Harbor, cu o seară în urmă, şi nu îşi făcuse apariţia. Cu toate că nu îl privea pe locotenentul Ingram, ştia că nu făcea nici un rău dacă ajută un membru al familiei Blackwell. Telefonă la aeroportul insulei şi la staţia de ferryboat-uri din Lincolnville. George Mellis nu folosise nici unul din respectivele mijloace de transport în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— N-a venit la Dark Harbor, îi spuse el Alexandrei.

„Şi ce rezolva cu asta? De ce o fi dispărut aşa, deodată?” După părerea lui, nici un bărbat întreg la minte nu ar fi lăsat de bunăvoie o femeie ca Alexandra.

— O să căutăm la spitale şi mor… spuse el oprindu-se brusc. Şi în alte părţi, şi o să-l dau şi prin staţie.

Alexandra încerca să îşi păstreze calmul, dar el îşi dădea seama de

efortul pe care îl făcea.

— Vă mulţumesc, domnule locotenent. Nici nu vă pot spune cât de mult apreciez tot ce faceţi.

— Doar asta mi-e meseria, zise Ingram.

*

Întorcându-se la secţie, locotenentul Ingram sună la spitale şi la morgă, dar primi răspunsuri negative. Nu exista nici un raport în legătură cu vreun accident suferit de George Mellis. Următorul lucru pe care îl făcu fu să îşi sune un prieten, reporter la Maine Courier. După aceea, dădu anunţul despre persoana dispărută.

Ziarele de după-amiază anunţau ştirea cu titlul: *„Soţul moştenitoarei Blackwell dispărut”.*

*

Peter Templeton află vestea de la detectivul Nick Pappas.

— Peter, îţi aminteşti că acu’ câtva timp m-ai rugat să-l verific pe unu’ George Mellis?

— Da…

— A cam dispărut.

— Ce-a făcut?

— A dispărut, a şters-o, s-a dus, spuse Pappas aşteptând ca Peter să priceapă.

— A luat ceva cu el? Bani, haine, paşaport?

— Nu. Conform raportului primit din Maine, domnul Mellis s-a evaporat, pur şi simplu. Tu eşti psihiatrul lui şi m-am gândit că poate ai vreo idee de ce ar fi făcut una ca asta.

— N-am nici cea mai mică idee, Nick, spuse Peter sincer.

— Dacă îţi aminteşti ceva, anunţă-mă. O să fie de lucru serios.

— Bine, aşa o să fac, promise Peter.

*

Jumătate de oră mai târziu, Alexandra îi telefona lui Peter, acesta simţindu-i panica din glas.

— Eu… George a dispărut. Se pare că nimeni nu ştie absolut nimic. Speram să vă fi spus ceva care să vă fi dat vreun indiciu… zise ea şi se

întrerupse.

— Îmi pare rău, doamnă Mellis. Nu mi-a spus nimic. Habar n-am ce s-a putut întâmpla.

— Înţeleg.

Peter ar fi vrut să o poată linişti.

— Dacă descopăr ceva, vă sun. Unde vă pot găsi?

— Acum sunt la Dark Harbor, dar o să mă-ntorc la New York diseară. Voi sta la bunica mea.

Nu suporta gândul de a fi singură. Vorbise de câteva ori cu Kate în dimineaţa aceea.

— Draga mea, sunt sigură că nu ai de ce să-ţi faci griji, îi spusese ea. Probabil că a avut vreo întâlnire de afaceri şi a uitat să-ţi spună.

Dar nici una din ele nu credea acest lucru.

*

Eve află despre dispariţia lui George de la televizor. Au dat fotografii ale exteriorului casei Cedar Hill şi ale Alexandrei împreună cu George la nuntă. Un prim-plan al lui, privind în sus, cu ochii larg deschişi. Într-un fel îi aminteau Evei privirea surprinsă dinaintea morţii.

Comentatorul spunea:

— Nu există dovada unei crime şi nu s-a cerut încă nici o răscumpărare. Poliţia speculează că George Mellis ar fi fost victima unui accident şi că ar suferi acum o amnezie.

Eve zâmbi mulţumită.

Nu aveau să găsească niciodată cadavrul. Fusese luat de curent. Bietul George. Îi urmase planul perfect. Dar ea îl schimbase. Zburase la Maine, şi închinase o barcă cu motor la Philbrook Cove, reţinând-o pentru un „prieten”. Apoi, închiriase o a doua barcă, de la docurile din apropiere, pe care o duse la Dark Harbor, unde îl aşteptase pe George, care nu bănuise absolut nimic. Ea avusese grijă să şteargă puntea înainte să readucă iahtul la loc, după care fusese foarte simplu să lege barca lui la chei, să-şi ducă propria barcă la loc şi să se întoarcă la New York pentru a aştepta telefonul pe care ştia că Alexandra avea să i-l dea.

Era o crimă perfectă. Poliţia avea să o considere o dispariţie misterioasă.

Crainicul spunea:

— Alte ştiri…

Dar Eve închise televizorul.

Nu voia să întârzie la întâlnirea cu Rory McKenna.

*

A doua zi dimineaţă, la şase, o barcă de pescuit găsi cadavrul lui George Mellis agăţat de un dig de larg, la gura golfului Penebscot. Primele ştiri anunţară o moarte prin înecare, dar, pe măsură ce apăreau mai multe informaţii, lucrurile începeau să se schimbe. De la biroul medicului legist sosi vestea că ceea ce, la început, se crezuse că sunt muşcături de rechin, erau, de fapt, lovituri de cuţit. Ziarele de seară vuiau: *„Bănuială de crimă în cazul morţii misterioase a lui George Mellis... Milionar descoperit înjunghiat.”*

*

Locotenentul Ingram studia hărţile fluxului din seara precedentă. Când termină, se lăsă pe spate, având pe chip o expresie perplexă. Trupul lui George Mellis ar fi fost dus în larg, dacă nu s-ar fi agăţat.

Ceea ce îl nedumerea era faptul că trupul părea să fi venit din direcţia lui Dark Harbor. Unde George Mellis nu fusese.

*

Detectivul Nick Pappas zbură spre Maine, pentru a sta de vorbă cu locotenentul Ingram.

— Cred că departamentul meu v-ar putea fi de folos în acest caz, spuse Nick. Avem unele informaţii în legătură cu George Mellis. Ştiu că este în afara jurisdicţiei noastre, dar, dacă doriţi ajutorul nostru, vi-l acordăm cu mare plăcere.

De douăzeci de ani de când Ingram lucra la Departamentul şerifului din ţinutul Waldo, singurul eveniment mai serios fusese atunci când un turist beat împuşcase capul unui elan de pe peretele unui magazin de curiozităţi. Asasinarea lui George Mellis era ceva senzaţional şi locotenentul simţi că avea şansa de a se face cunoscut. Cu puţin noroc, ar fi putut ajunge detectiv la Departamentul de poliţie al oraşului New York, unde era adevărata acţiune. Astfel că, privindu-l pe Nick Pappas, murmură:

— Ştiu eu…

Parcă citindu-i gândurile, Pappas îi spuse:

— Noi n-avem nevoie de publicitate. Or să fie multe de întâmpinat în acest caz şi ar fi mai bine dacă am termina mai repede. Pentru început, v-aş putea da unele amănunte în legătură cu situaţia lui George Mellis.

Ingram hotărî că nu mai avea nimic de pierdut.

— Bine, ne-am înţeles.

*

Alexandra se afla în pat, în urma unor sedative. Mintea ei refuza cu încăpăţânare să accepte gândul că George fusese ucis. Cum să se fi putut întâmpla aşa ceva? Nimeni în lume nu avea motiv să o facă. Poliţia spusese ceva despre o rană de cuţit, dar se înşelau. Trebuia să fi fost vreun accident. „Nimeni n-ar vrea să-l ucidă... Nimeni n-ar vrea să-l ucidă...” Doctorul Harley îi făcu o ultimă injecţie şi adormi.

*

Eve încremeni auzind că descoperiseră cadavrul. „Dar poate că e bine”, îşi spuse ea. „Alexandra va fi cea bănuită. Doar se afla acolo, pe insulă.”

Kate stătea pe canapea lângă Eve, în salon. Vestea o şocase foarte tare.

— De ce să fi vrut cineva să-l omoare pe George? întrebă ea şi Eve îi răspunse oftând:

— Nu ştiu, bunico. Habar n-am. Mă doare sufletul pentru biata Alex.

*

Locotenentul Ingram îl interoga pe însoţitorul pe de ferryboatul *Lincolnville-Islesboro.*

— Eşti sigur că nici domnul, nici doamna Mellis n-au venit cu ferryboatul vineri după-amiază?

— N-au venit în timpul schimbului meu, Phil, şi l-am întrebat şi pe omul de dimineaţă, şi nici el nu i-a văzut. Trebuie să fi venit cu avionul.

— Încă o întrebare, Lew. A venit vreun străin cu ferryboatul vineri?

— Fir-ar să fie, ştii că nu avem străini pe insulă în perioada asta. Vara mai sunt ceva turişti, dar în noiembrie? Drace!

Locotenentul începu apoi să discute cu directorul aeroportului din Islesboro:

— George Mellis n-a venit sigur cu avionul în seara aceea, Phil. Trebuie să fi venit cu ferryboatul.

— Lew a spus că nu l-a văzut.

— Păi, doar n-o fi înotat, nu?

— Dar doamna Mellis?

— Da. Ea a venit cu avionul personal în jurul orei zece. L-am trimis pe fiul meu, Charley, să o conducă la Cedar Hill.

— Cum părea doamna Mellis?

— Ciudată. Foarte nervoasă. Chiar şi fiul meu a observat. De obicei e calmă, are totdeauna cuvinte frumoase pentru toată lumea. În seara aceea, însă, era teribil de grăbită.

— O ultimă întrebare. Au venit ceva străini cu avionul în după-amiaza sau seara aceea? Vreun chip necunoscut?

Clătină din cap.

— Nu. Doar cunoscuţi.

O oră mai târziu, locotenentul vorbea la telefon cu Nick Pappas:

— Tot ce am aflat până acum e al naibii de încurcat, spuse el. Doamna Mellis a sosit vineri seara cu propriul avion la aeroportul din Islesboro, în jur de zece, dar soţul nu era cu ea şi n-a venit nici cu avionul, nici cu ferryboatul. De fapt, nimic nu arată că s-ar fi aflat pe insulă în seara aceea.

— Cu excepţia fluxului.

— Exact.

— Oricine l-a ucis, l-a aruncat peste bordul unei ambarcaţiuni, convins fiind că fluxul îl va duce în larg.

Ai verificat iahtul *Corsair?*

— Am aruncat o privire. Nici urmă de violenţă, nici o picătură de sânge.

— Aş vrea să aduc un expert legal. Vă deranjează?

— Deloc, atâta timp cât nu uitaţi înţelegerea.

— N-o să uit. Pe mâine.

*

Nick Pappas ajunse împreună cu o echipă de experţi a doua zi dimineaţă. Locotenentul Ingram îi conduse la cheiul unde se afla *Corsair.* Două ore mai târziu, expertul legal îi spuse:

— Se pare că am dat lovitura, Nick. Sunt câteva pete de sânge pe partea din interior a balustradei de sub vânt.

În aceeaşi după-amiază, laboratorul descoperi că sângele aparţinea grupei sanguine a lui George.

Departamentul „ciorapilor de mătase” al poliţiei din Manhattan era mai ocupat ca oricând. O mulţime de furnizori de droguri umpluseră până la refuz celulele, iar cele mai mici erau încărcate cu prostituate, beţivi şi maniaci sexuali. Zgomotul şi duhoarea îi atraseră atenţia lui Peter Templeton în drumul spre biroul detectivului Pappas.

— Salut, Peter. Drăguţ din partea ta că ai venit.

La telefon, Pappas îi spusese:

— Te fereşti de mine, bătrâne. Să fii aici la şase sau trimit un echipaj să te aducă.

Când escorta părăsi biroul, Peter întrebă:

— Ce-s toate astea, Nick? Ce s-a-ntâmplat?

— Îţi spun eu ce s-a-ntâmplat. Cineva se crede deştept. Ştii ce-am descoperit? Un mort care a dispărut de pe o insulă pe care nici n-a fost.

— N-are nici un sens.

— Stai să vezi. Şi băiatul de pe ferryboat şi directorul aeroportului jură că nu l-au văzut pe George Mellis în seara dispariţiei. Un alt mod prin care putea să ajungă la Dark Harbor era cu barca cu motor. Am verificat şi la cei cu bărcile. Nimic.

— Poate n-a fost în seara aceea la Dark Harbor.

— Laboratorul e de altă părere. Există dovada că Mellis a trecut pe acasă şi s-a schimbat de costum în hainele pentru navigaţie pe care le avea când i-a fost găsit cadavrul.

— A fost omorât acasă?

— Pe iahtul Blackwell. Trupul i-a fost aruncat peste bord. Cine a făcut-o şi-a imaginat că va fi luat de curent şi dus în China.

— Cum a…?

Nick Pappas ridică mâna.

— E rândul meu. Mellis ţi-a fost pacient. Trebuie să-ţi fi vorbit de soţia lui.

— Ce legătură are cu ea?

— Totul. Ea este suspectul meu numărul unu, doi şi trei.

— Eşti nebun.

— Hei, am crezut că psihiatrii nu folosesc niciodată cuvântul „nebun”.

— Nick, ce te face să crezi că Alexandra şi-a ucis soţul?

— A fost acolo şi avea un motiv. A sosit pe insulă târziu cu o scuză cum că şi-ar fi aşteptat sora la un alt aeroport decât cel care trebuia.

— Şi sora ei ce-a spus?

— Ai răbdare. Ce naiba ai fi vrut să spună? Sunt gemene. Ştiu că George Mellis a fost acasă în seara aceea, dar soţia jură că nu l-a văzut. E o casă mare, într-adevăr, Peter, dar nu e chiar atât de mare. Apoi, doamna Mellis a dat liber tuturor servitorilor. Când am întrebat-o de ce, mi-a spus că fusese ideea lui George, care acum, bineînţeles, nu mai putea să vorbească.

Peter căzu pe gânduri.

— Ai spus că avea un motiv. Care?

— N-ai deloc memorie. Doar ai fost cel care mi-a atras atenţia. Doamna era măritată cu un psihopat care avea plăcere sexuală numai când bătea tot ce-i cădea în mina. A dus-o de nas destul. Să zicem că ea a hotărât, deodată, că nu mai vrea să se mai joace şi a cerut divorţul. El n-a fost de acord. De ce ar fi făcut-o? Şi-a văzut visul împlinit. Iar ea n-ar fi îndrăznit să-l dea în judecată, pentru că ar fi ieşit scandal. Nu avea de ales. Trebuia să-l omoare, zise el în concluzie lăsându-se pe spate.

— Ce doreşti de la mine? îl întrebă Peter atunci.

— O informaţie. Acum zece zile ai luat prânzul cu soţia lui Mellis, spuse el apăsând pe butonul unui casetofon de pe birou. Înregistrăm acum, Peter. Povesteşte-mi despre asta. Cum s-a comportat Alexandra Mellis? Era încordată? Furioasă? Isterică?

— Nick, n-am văzut în viaţa mea o femeie măritată mai liniştită şi mai fericită.

Nick Pappas îl privi fix şi închise aparatul.

— Nu-ţi bate joc de mine, prietene. Am fost la doctorul Harley azi dimineaţă. El, personal, i-a dat medicamente Alexandrei pentru a o împiedica să se sinucidă, pentru numele lui Dumnezeu!

*

Pe doctorul Harley îl tulburase foarte mult întrevederea cu locotenentul Pappas, care fusese foarte la obiect.

— Doamna Mellis a avut nevoie ele consultaţie recent?

— Îmi pare rău, dar nu pot discuta despre pacienţii mei, zise doctorul Harley. Mă tem că nu vă pot ajuta.

— Bine, domnule doctor, înţeleg. Sunteţi vechi cunoştinţe. Vreţi să ţineţi totul secret. Nu-i nimic, spuse el ridicându-se. Aici e vorba de o crimă. Peste o oră voi veni cu mandat pentru registrele de programări. Şi când o să aflu ceea ce doresc, o să dau la ziar.

Doctorul Harley îl privi.

— Procedăm aşa sau îmi spuneţi acum tot ce vreau să ştiu şi o să fac tot ce pot să nu se afle?

— Luaţi loc, zise doctorul Harley şi Nick Pappas se aşeză. Alexandra a avut unele probleme emoţionale în ultimul timp.

— Ce fel de probleme?

— A fost foarte deprimată şi vorbea numai despre sinucidere.

— A spus ceva despre vreun cuţit?

— Nu. Spunea doar că avea mereu un vis în care se îneca. I-am prescris *wellbutrin*. Apoi a venit şi mi-a spus că nu i-a ajutat, aşa că i-am dat *nomifensine.* Nu… nu ştiu dacă a ajutat-o sau nu.

Nick Pappas îşi puse gândurile în ordine. În cele din urmă, întrebă ridicând privirea:

— Altceva?

— Asta-i tot, domnule locotenent.

*

Dar mai era ceva ce îi supăra conştiinţa doctorului Harley. Intenţionat nu spusese nimic despre atacul brutal asupra Evei Blackwell. O parte din problemele pe care şi le făcea era faptul că ar fi trebuit să anunţe poliţia chiar de atunci, dar nu dorise decât să protejeze familia Blackwell. Nu avea de unde să ştie dacă era vreo legătură între atacul asupra Evei şi asasinarea lui George Mellis, dar instinctul îi spunea că era mai bine dacă nu deschidea discuţia. Avea de gând să facă orice pentru a o proteja pe Kate.

*

La un sfert de oră după ce luă această hotărâre, asistenta îi spuse:

— Domnul doctor Keith Webster este pe linia doi.

Ca şi cum conştiinţa îl urmărea.

— John, aş vrea să trec pe la tine în după-amiaza aceasta. Ai timp liber?

— Îmi fac. La ce oră?

— Ce zici, la cinci?

— Bine, Keith. Te aştept.

„Deci lucrurile nu se puteau potoli atât de uşor.”

La cinci, doctorul Harley îl pofti pe Keith Webster în biroul său.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, John, mulţumesc, nu beau. Scuză-mă că am dat buzna aşa.

Lui John Harley i se păru că, ori de câte ori îl vedea, Keith se scuza pentru ceva. Era un om atât de blând, inofensiv şi dornic să placă, aşa ca un căţel care aştepta să fie mângâiat pe cap. Nici nu îi venea să creadă că o persoană atât de lipsită de culoare putea fi un chirurg atât de bun.

— Cu ce-ţi pot fi de folos, Keith?

Acesta trase adânc aer în piept.

— E în legătură cu… ştii tu… cu bătaia aceea.

— Ce-i cu ea?.

— Îţi dai seama că era aproape moartă?

— Da.

— Ei bine, acest lucru n-a fost raportat la poliţie, Având în vedere ce s-a întâmplat – asasinarea lui Mellis şi restul – mă întrebam dacă nu cumva ar trebui să spun poliţiei, totuşi.

„Deci asta era.” Nu părea să existe scăpare.

— Faci cum crezi tu că e mai bine, Keith.

— Ştii, numai că n-aş vrea să fac ceva care să-i pricinuiască probleme lui Kate Blackwell. E o persoană atât de deosebită.

Doctorul Harley îl privi precaut.

— Da, aşa e.

Keith Webster spuse atunci oftând:

— Singura problemă, John, este că, dacă nu spun acum nimic şi poliţia află mai târziu, va fi rău pentru mine, „Pentru amândoi”, îşi spuse Harley. Văzu, deodată, o ieşire şi spuse întâmplător:

— Dar s-ar putea ca poliţia să nu afle, nu? Eve, cu siguranţă, n-ar spune niciodată şi tu ai aranjat-o perfect, în afară de cicatricea aceea mică, nici n-ai spune că a fost desfigurată.

Keith Webster clipi din ochi.

— Care cicatrice?

— Cea de pe frunte. Mi-a spus că ai zis că o să dispară într-o lună, două.

Clipi şi mai des acum. Doctorul Harley îşi spuse că trebuia să fi fost vreun tic nervos.

— Nu-mi a… Când ai văzut-o ultima oară pe Eve?

— A venit acum vreo zece zile să-mi spună despre sora ei. De fapt, cicatricea a fost singurul semn după care am putut-o deosebi de Alexandra, doar ştii că sunt gemene identice.

Keith Webster dădu încet din cap.

— Da. Am văzut în ziare fotografiile Alexandrei. Este o asemănare uluitoare. Şi ai spus că singurul semn după care le-ai deosebit a fost cicatricea de pe fruntea Evei?

— Exact.

Se cufundă în tăcere, muşcându-şi buza inferioară, în final spuse:

— Poate n-ar trebui să mă duc la poliţie deocamdată. Mai trebuie să mă mai gândesc.

— Ca să fiu sincer, cred că e cel mai bine, Keith. Amândouă sunt foarte frumoase. Ziarele insinuează că poliţia ar fi de părere că Alexandra l-ar fi ucis pe George, ceea ce este imposibil. Îmi amintesc când erau mici…

Dar doctorul Webster nu îl mai asculta.

*

Plecă de la doctorul Harley îngândurat. Era ferm convins că nu lăsase nici un semn pe acel chip frumos. Totuşi, doctorul Harley văzuse o cicatrice. S-ar fi putut ca Eve să aibă cicatricea dintr-un accident, dar de ce minţise? Nu avea sens.

Întoarse lucrurile pe toate părţile, în final ajungând la o concluzie: „Dacă nu mă-nşel, asta îmi va schimba întreaga viaţă…”

A doua zi de dimineaţă, îl sună pe doctorul Harley:

— John, scuză-mă că te deranjez. Ai spus că Eve a venit să-ţi vorbească despre sora ei, Alexandra?

— Exact.

— După vizita ei a venit Alexandra?

— Da, chiar a doua zi. De ce?

— Simplă curiozitate. Poţi să-mi spui în ce problemă?

— Era foarte deprimată şi Eve încerca să o ajute.

Eve fusese bătută şi aproape ucisă de soţul Alexandrei. Acum, acesta fusese ucis şi Alexandra era cea mai învinuită.

Keith ştia că nu fusese niciodată prea inteligent. La şcoală, trebuise să muncească din greu ca să-şi ia examenele. Fusese subiectul glumelor tuturor colegilor. Nu fusese nici mare sportiv, nici savant, iar pentru societate era inapt. Era foarte aproape de a fi o nulitate. Nimeni nu fusese mai surprins când reuşise ia şcoala de medicină, decât propria lui familie. Când se hotărî să devină chirurg, nici ai lui, nici profesorii nu se aşteptau să fie unul competent, nici vorbă să fie renumit. Dar el îi surprinsese pe toţi. Avea un talent înnăscut care îl făcuse un geniu. Era ca un sculptor

nemaipomenit care lucra cu carne vie, nu cu pământ, şi, în scurt timp, îşi câştigase reputaţia. În ciuda acestui succes, totuşi, nu reuşise să treacă peste trauma copilăriei. În sinea lui era tot un copil care îi plictisea pe toţi şi de care râdeau toate fetele.

*

Când o sună pe Eve, mâinile îi erau asudate, răspunse după ce telefonul sună doar o dată.

— Rory?

— Nu, Keith Webster.

— Ah, bună.

Îi simţi schimbarea din glas.

— Cum te simţi?

— Bine.

Îşi dădu seama de nerăbdarea ei.

— Aş vrea să te văd.

— Nu vreau să văd pe nimeni. Dacă ai citit ziarele, ai aflat de moartea cumnatului meu. Sunt în doliu.

Keith îşi şterse mâinile de pantaloni.

— Pentru asta aş vrea să te văd, Eve. Am o informaţie despre care ar trebui să ştii.

— Ce fel de informaţie?

— N-aş vrea să vorbesc la telefon.

Aproape că îi simţea mintea funcţionând.

— Foarte bine. Când?

— Acum, dacă nu te deranjează.

*

Îl întâmpină la uşă o jumătate de oră mai târziu.

— Sunt foarte ocupată. Pentru ce-ai vrut să mă vezi?

— Pentru asta, spuse Webster deschizând un plic şi scoţând o fotografie pe care i-o dădu Evei.

Era o fotografie a ei, la care se uită uluită.

— Ei?

— Este a ta.

— Văd, spuse ea scurt. Şi ce-i cu asta?

— Ţi-am făcut-o după operaţie.

— Şi?

— Nu e nici o cicatrice pe frunte, Eve.

O văzu schimbându-şi expresia.

— Ia loc, Keith.

Se aşeză în faţa ei, pe marginea canapelei, fără să se poată abţine să nu se uite la ea. Văzuse multe femei frumoase în meseria lui, dar Eve Blackwell, pur şi simplu, îl vrăjise. Nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea.

— Mai bine îmi spui despre ce e vorba.

Atunci el îi povesti totul de la început. Despre vizita lui la doctorul Harley şi despre misterioasa cicatrice şi, pe măsură ce vorbea, îi urmărea privirea Evei. Era total lipsită de expresie.

La sfârşit, Eve spuse:

— Nu ştiu ce gândeşti tu, dar orice ar fi, îmi iroseşti timpul. Cât despre cicatrice, i-am jucat o mică festă surorii mele. E foarte simplu. Acum, dacă ai terminat, lasă-mă, că am multe de făcut.

El rămase, însă, aşezat.

— Îmi pare rău dacă te-am deranjat. Am crezut că ar fi mai bine să stau de vorbă cu tine înainte să mă duc la poliţie.

Îşi dădu seama că, acum, toată atenţia ei era îndreptată asupra lui.

— De ce naiba vrei să te duci la poliţie?

— Sunt silit să raportez atacul lui George Mellis asupra ta. Şi apoi mai e şi povestea aceea cu cicatricea. Eu n-o înţeleg, dar sunt sigur că le-o voi putea explica lor.

Eve simţi primul fior de teamă. Acest om stupid din faţa ei habar nu avea ce se întâmplase în realitate, dar ştia destul ca să poată face poliţia să pună întrebări.

George Mellis o vizitase foarte des. Poliţia ar fi găsit, probabil, destui martori care să-l fi văzut. Minţise că ar fi fost la Washington în seara când George fusese ucis şi nu avea nici un alibi solid. Nu îşi închipuise niciodată că ar putea avea nevoie vreodată de unul. Dacă poliţia afla că George aproape o omorâse, le-ar fi dat un motiv şi întregul aranjament s-ar fi prăbuşit. Trebuia să-l facă pe acest om să tacă.

— Ce vrei? Bani?

— Nu!

Citindu-i indignarea pe chip, îl întrebă:

— Atunci, ce?

Doctorul Webster privi în jos la covor, foarte încurcat.

— Eu… te plac foarte mult, Eve. N-aş suporta să ţi se-ntâmple ceva rău.

Eve se sili să zâmbească.

— N-o să mi se-ntâmple nimic rău, Keith, pentru că n-am făcut nimic rău. Crede-mă, nimic din toate astea n-are legătură cu moartea lui George Mellis.

Îi luă mâna într-a ei şi continuă:

— Aş fi foarte încântată dacă ai uita totul. Da?

El îi acoperi mâna şi i-o strânse uşor.

— Aş vrea, Eve, aş vrea, într-adevăr, dar sâmbătă este procesul, iar eu sunt medic. Mă tem că e de datoria mea să depun mărturie şi să spun tot ce ştiu.

Văzu o sclipire de alarmă licărindu-i în ochi.

— Nu trebuie să faci asta!

El îi mângâie mâna uşor.

— Ba da, Eve. Este parte din jurământul meu. Un singur lucru m-ar împiedica s-o fac.

O văzu agăţându-se de fiecare cuvânt al lui.

— Care anume?

Şi el îi spuse foarte blând:

— Un soţ nu poate fi silit să depună mărturie împotriva soţiei sale.

35

Căsătoria avu loc cu două zile înainte de începerea anchetei şi fu oficiată de către un judecător în propria casă. Numai gândul că era căsătorită cu Keith Webster o făcea să i se încreţească pielea, dar nu avea de ales. „Prostul crede că o să stau măritată cu el.” De cum avea să se termine procesul, avea să ceară o anulare şi asta avea să fie tot.

*

Detectivul Nick Pappas avea o problemă. Ştia cine îl omorâse pe George Mellis, dar nu avea dovezi. Se confrunta cu o conspiraţie a tăcerii în jurul familiei Blackwell prin care nu putea trece. Discută acest lucru cu superiorul său, căpitanul Harold Cohn, care promovase din rândul poliţiştilor de stradă.

Acesta îl ascultă în linişte, după care îi spuse:

— Numai aiureli, Nick. N-ai nici o dovadă. Or să râdă de noi la tribunal.

— Ştiu, oftă Pappas. Dar am dreptate, adăugă el şi rămase o clipă pe

gânduri. Vă deranjează dacă stau de vorbă cu Kate Blackwell?

— Dumnezeule! Pentru ce?

— O mică încercare. Ea conduce familia doar. Ar putea şti ceva de care nici să nu-şi dea seama.

— Va trebui să fii foarte atent.

— Am înţeles.

— Şi ia-o uşurel, Nick, nu uita, e o femeie bătrână.

— Pe asta şi contez, zise Pappas.

Întâlnirea avu loc în biroul lui Kate Blackwell chiar în după-amiaza aceea. Nick Pappas bănuise că trebuia să aibă în jur de optzeci de ani, dar se ţinea extraordinar de bine. Arăta foarte puţin din tulburarea care Pappas ştia că o stăpânea. Era o persoană foarte retrasă, care acum fusese nevoită să vadă numele de Blackwell devenind o sursă de speculaţii şi scandal.

— Secretara mea mi-a spus că doriţi să mă vedeţi pentru o problemă urgentă, domnule locotenent.

— Aşa este, doamnă. Mâine începe procesul în cazul lui George Mellis, iar eu am motive să cred că nepoata dumneavoastră este implicată în această crimă.

Kate deveni rigidă.

— Nu cred.

— Vă rog să mă ascultaţi, doamnă Blackwell. Fiecare investigaţie a poliţiei începe cu problema mobilului. George Mellis era un vânător de avere şi un sadic plin de vicii, spuse el şi continuă chiar după ce îi văzu expresia de pe chip. S-a căsătorit cu nepoata dumneavoastră şi s-a trezit, deodată, cu mâna pe o avere imensă. Bănuiesc că şi-a bătut joc prea mult de Alexandra şi, când ea a cerut divorţul, el a refuzat. Singura cale de a scăpa de el era să-l ucidă.

Kate îi privea, extrem de palidă.

— Am început să caut dovezi care să-mi susţină teoria. Ştiu că George Mellis a fost la Cedar Hill House înainte de dispariţie. Nu există decât două căi pe care se poate ajunge la Dark Harbor – cu avionul sau cu ferryboatul. După cele spuse de departamentul local de poliţie, George Mellis nu s-a folosit de nici unul din acestea. Nu cred în miracole, dar bănuiesc că Mellis nu era genul de om care să meargă pe apă. O altă posibilitate ar fi fost să fi luat o barcă de undeva de-a lungul coastei. Am început să verific locurile de închiriat bărci şi am găsit ceva la Gilkey Harbor. La ora patru în după-amiaza când George Mellis a fost asasinat, o femeie a închiriat de acolo o barcă cu motor, zicând că un prieten avea să

o ia mai târziu. A plătit cu bani gheaţă, dar a trebuit să semneze chitanţa. A folosit numele de Solange Dunas. Vă spune ceva?

— Da. A... a fost guvernanta fetiţelor. S-a întors în Franţa cu ani în urmă.

Pappas dădu din cap, satisfăcut.

— Puţin mai încolo, de-a lungul coastei, aceeaşi femeie a închiriat o a doua barcă, pe care a luat-o şi a înapoiat-o trei ore mai târziu. S-a semnat şi de această dată Solange Dunas. Am arătat ambilor paznici fotografia Alexandrei. Erau aproape siguri că ea fusese, dar nu putea să jure, pentru că femeia era brunetă.

— Atunci, ce vă face să credeţi...?

— Purta o perucă.

Kate spuse cu răceală în glas:

— Nu pot crede că Alexandra şi-a ucis soţul.

— Nici eu nu cred, doamnă Blackwell, spuse Pappas. Cea care l-a ucis a fost sora ei, Eve.

Kate era la fel de nemişcată ca o stâncă.

— Alexandra n-ar fi putut s-o facă. I-am verificat mişcările din ziua crimei. Prima parte a zilei şi-a petrecut-o la New York cu o cunoştinţă, după care a zburat direct spre insulă. N-ar fi putut închiria cele două bărci, adăugă el, aplecându-se puţin înainte. Aşa am rămas cu o persoană cu aspectul Alexandrei, care s-a semnat Solange Dunas. Trebuia să fi fost Eve. Şi am început să caut mobilul. Am arătat o fotografie a lui George Mellis proprietarilor blocului în care locuieşte Eve şi am aflat că acesta venea acolo foarte des. Administratorul mi-a spus că, într-o seară, când Mellis a fost acolo, Eve a fost aproape ucisă în bătaie.

Aţi ştiut?

— Nu, spuse Kate în şoaptă.

— Mellis a făcut-o. Era genul lui. Şi acesta a fost motivul Evei – răzbunarea. L-a atras la Dark Harbor şi l-a ucis, spuse el şi, privind-o pe Kate, se simţi vinovat că fusese atât de dur. Alibiul ei este că ar fi fost la Washington în ziua aceea. I-a dat o sută de dolari şoferului de taxi care a dus-o la aeroport, ca să fie sigur că nu o uită şi a făcut multă gălăgie pentru pierderea cursei de Washington. Dar eu nu cred că a fost la Washington, ci cred mai degrabă că şi-a pus o perucă neagră şi a luat un avion spre Maine, unde a închiriat cele două bărci. L-a ucis pe Mellis, l-a aruncat peste bord, apoi a dus iahtul la loc şi barca înapoi la docuri, unde nu mai era nimeni.

Kate îl privi îndelung, după care spuse încet:

— Toate dovezile pe care le aveţi sunt bazate pe supoziţii, nu?

— Da, spuse el pregătindu-se de atac. Am nevoie de ceva concret pentru proces. Vă cunoaşteţi nepoata mai bine decât oricine altcineva, doamnă Blackwell. V-aş ruga să-mi spuneţi orice credeţi că ne-ar fi de ajutor.

Ea rămase pe gânduri, apoi spuse:

— Cred că vă pot da o informaţie pentru anchetă.

Inima începu să-i bată cu putere lui Nick, Riscase, dar avea să fie răsplătit. Bătrâna îl ajuta. Se aplecă înainte fără să-şi dea seama.

— Da, doamnă Blackwell.

Kate vorbi încet şi clar:

— În ziua când George Mellis a fost ucis, domnule locotenent, nepoata mea Eve şi cu mine ne-am aflat la Washington.

Îi văzu expresia de profundă surprindere. „Prostule, chiar ai crezut că îţi sacrific o Blackwell? Că aş lăsa presa să murdărească numele de Blackweli? În nici un caz. O voi pedepsi pe Eve în felul meu.”

Verdictul a fost moarte cauzată de un atacant necunoscut.

*

Spre surprinderea şi recunoştinţa Alexandrei, Peter Templeton veni la proces.

— Ca să vă susţin moralul, spuse el gândind că Alexandra suporta totul foarte bine, dar oboseala i se citea pe chip şi în ochi.

În timpul unei pauze, luară prânzul la Lobster Pound, un mic restaurant cu faţa spre golful din Lincolnville.

— După ce o să se termine totul, cred că va fi bine să plecaţi undeva pentru câtva timp.

— Da. Eve m-a rugat să plec cu ea, spuse ea cu ochii îndureraţi. Tot nu-mi vine să cred că George e mort. Ştiu că s-a întâmplat, dar mi se pare ireal.

— Natura e cea care înmoaie şocul până când durerea devine suportabilă.

— E atât de lipsit de sens. Era un om atât de bun, spuse ea şi îl privi pe Peter. V-aţi petrecut destul timp cu el, v-a vorbit. Nu-i aşa că era o persoană minunată?

— Da, aşa era, spuse el încet.

*

— Doresc anularea căsătoriei, Keith, spuse Eve, dar el clipi privindu-şi soţia surprins.

— De ce naiba vrei o anulare?

— Eh, haide, Keith, doar nu credeai că voi rămâne căsătorită cu tine, nu?

— Cum să nu, Eve, doar eşti soţia mea.

— Ce urmăreşti, de fapt? Banii familiei Blackwell?

— Eu n-am nevoie de bani, draga mea. Câştig mult prea bine. Îţi pot oferi absolut tot ce vrei.

— Ţi-am spus ce vreau. O anulare.

Clătină din cap cu regret.

— Mă tem că nu pot să ţi-o dau.

— Atunci o să înaintez divorţ.

— Nu cred că ar fi tocmai indicat. Vezi tu, Eve, nimic nu s-a schimbat. Poliţia nu l-a descoperit pe cel care ţi-a ucis cumnatul, aşa că acest caz este încă deschis. Nu există nici un punct limită. Dacă divorţezi de mine, voi fi silit să…

Ridică braţele neputincios.

— Vorbeşti aşa de parcă eu l-aş fi ucis.

— Chiar tu ai făcut-o, Eve.

— De unde naiba ştii? întrebă ea ironică.

— Este singurul motiv pentru care te-ai măritat cu mine.

Îl privi cu dispreţ.

— Ticălosule! Cum îmi poţi face una ca asta?

— Foarte simplu. Te iubesc.

— Te urăsc. Pricepi? Te dispreţuiesc! El zâmbi trist.

— Şi eu te iubesc atât de mult.

Amână călătoria cu Alexandra.

— Plec în Barbados în luna de miere, îi spuse Eve Alexandrei.

Fusese ideea lui Keith.

— Nu merg, îi spuse ea.

Ideea unei luni de miere cu el era dezgustătoare.

— Ar fi ciudat dacă n-am petrece o lună de miere, spuse el cu timiditate. Şi nu vreau ca lumea să pună tot felul de întrebări, nu, draga mea?

*

Alexandra începu să-l vadă pe Peter la prânz o dată pe săptămâna. La început, pentru că dorea să discute despre George şi nu avea cu cine altcineva. După câteva luni, însă, trebui să recunoască în sinea ei că îi plăcea compania lui. Avea mare nevoie de dependenţa faţă de el. Era sensibil faţă de stările ei, inteligent şi distractiv.

— Pe vremea când eram intern, m-au chemat prima dată de acasă în toiul iernii, îi spuse el. Pacientul era un bătrân fragil care stătea în pat şi tuşea îngrozitor. Trebuia să-l consult cu stetoscopul, dar ca să nu-l sperii, m-am hotărât să-l încălzesc puţin înainte, aşa că l-am pus pe radiator, în timp ce i-am examinat gâtul şi ochii. După care am luat stetoscopul şi i l-am pus pe piept. Bătrânul a sărit din pat ca ars. I-a trecut tuşea, dar i-au trebuit două săptămâni ca să i se vindece arsura.

Alexandra izbucni în râs. Râdea pentru prima dată după, mult timp.

— Ne putem vedea iar săptămâna viitoare?

— Da, te rog.

*

Luna de miere a Evei reuşi mult mai bine decât îşi închipuise ea. Pentru că avea pielea prea albă şi sensibilă, Keith se temea să stea la soare, astfel încât ea se ducea la plajă singură în fiecare zi. Dar niciodată nu stătea prea mult singură, fiind mereu înconjurată de salvamari amoroşi, tineri bogătaşi şi playboys. Parcă se afla la o petrecere extraordinară, unde îşi alegea în fiecare zi alt fel de mâncare. Aceste escapade sexuale îi făceau şi mai multă plăcere ştiind că soţul ei o aştepta în apartamentul lor. Nu putea face destule pentru ea. Avea grijă de ea ca de un căţel şi aştepta lângă picioarele ei. Dacă ea îşi exprima vreo dorinţă, îi era imediat îndeplinită. Făcea totul ca să-l jignească, să-l înfurie, să-l facă să o urască aşa încât să-i redea libertatea, dar dragostea lui era de nezdruncinat. Gândul de a-l lăsa să facă dragoste cu ea îi făcea rău şi era fericită că avea un libido scăzut.

*

„Încep să simt anii”, îşi spuse Kate. Erau atât de mulţi şi fuseseră atât de plini.

Compania avea nevoie de o mână puternică, de cineva cu sânge de Blackwell. „Nu e nimeni care să-mi urmeze”, îşi zise ea. „După cât am muncit, am plănuit şi am luptat pentru companie. Şi pentru ce? Ca să vină

nişte străini să pună mâna pe ea. Fir-ar să fie! Nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva.”

*

La o săptămână după întoarcerea din luna de miere, Keith spuse:

— Mă tem că trebuie să mă-ntorc la lucru, draga mea. Am foarte multe operaţii programate. O să te simţi bine acasă în timpul zilei fără mine? Eve reuşi cu greu să rămână serioasă.

— O să încerc.

Keith se trezea şi pleca dimineaţa cu mult înainte ca ea să se trezească şi, când ea se ducea mai târziu în bucătărie, găsea cafeaua făcută şi micul dejun pregătit. Deschisese în bancă un cont foarte generos pe numele ei, pe care îl completa mereu. Ea cheltuia extraordinar de mult. Atâta timp cât ea se simţea bine, Keith era fericit. Eve cumpăra bijuterii scumpe pentru Rory, cu care îşi petrecea aproape fiecare după-amiază. El lucra foarte puţin.

— Nu pot primi chiar orice rol, i se plânse el Evei. Mi-ar strica reputaţia.

— Înţeleg, dragul meu.

— Într-adevăr? Ce dracu’ ştii tu despre lumea teatrului? Te-ai născut cu o lingură de argint la fund.

Şi atunci Eve îi cumpără un alt cadou ca să-l împace. Ea îi plătea chiria şi îi cumpăra hainele pentru interviuri, îi plătea cinele la restaurante de lux, ca să poată fi văzut de marii producători. Ar fi vrut să fie cu el douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar mai era şi soţul ei la mijloc. Când se întorcea acasă la şapte sau opt seara, îl găsea pe Keith în bucătărie pregătindu-i cina, cu şorţul pe care scria „Sărută bucătăreasa (bucătarul)”. Nu o întreba niciodată de unde venea.

*

În timpul anului care urmă, Alexandra şi Peter Templeton se văzură din ce în ce mai des. Fiecare începuse să facă parte importantă din viaţa celuilalt. Peter o însoţea de câte ori Alexandra îşi vizita tatăl la sanatoriu şi, într-un fel, acest lucru făcea durerea mai uşor de îndurat.

Într-o seară, când veni să o ia pe Alexandra, Peter o întâlni pe Kate.

— Deci, eşti doctor, nu? Eu am îngropat o mulţime de doctori şi tot trăiesc. Te pricepi la afaceri?

— Nu prea, doamnă Blackwell.

— Lucrezi în cadrul unei corporaţii? îl întrebă ea.

— Nu.

Ea pufni uşor.

— Fir-ar să fie. Nu ştii nimic atunci. Îţi trebuie un bun administrator. O să-ţi aranjez o întâlnire cu al meu. Primul lucru pe care îl va face este să te introducă şi…

— Vă mulţumesc, doamnă Blackwell, dar mă descurc foarte bine.

— Şi soţul meu era foarte încăpăţânat, zise Kate şi se întoarse spre Alexandra. Invită-l la cină, poate reuşesc să-l lămuresc într-un fel.

Afară, Peter îi spuse:

— Bunica ta nu mă place.

Alexandra râse.

— Ba te place. Ar trebui s-o vezi cum se poartă cu cei pe care nu-i place.

— Mă întreb ce-ar zice dacă i-aş spune că aş vrea să mă căsătoresc cu tine, Alex…?

Ridicându-şi privirea, ea îi spuse:

— Am fi amândouă foarte fericite, Peter!

*

Kate urmărise cu deosebit interes evoluţia relaţiei dintre Alexandra şi Peter. Îi plăcea tânărul şi hotărî în sinea ei că avea să fie soţul potrivit pentru Alexandra. Dar, în adâncul sufletului, era o femeie de afaceri. Acum stătea în faţa lor, lângă cămin.

— Trebuie să vă spun că este o adevărată surpriză, minţi Kate. Totdeauna am sperat ca Alexandra să se mărite cu un director care să preia conducerea companiei.

— Aceasta nu e o propunere de afaceri, doamnă Blackwell, Alexandra şi cu mine vrem să ne căsătorim.

— Pe de altă parte, continuă ea ca şi cum nici nu fusese întreruptă, eşti medic psihiatru. Ştii mecanismul minţii şi emoţiilor umane. Ai fi, probabil, un bun negociator. Aş vrea să intri în viaţa companiei. Ai putea…

— Nu, spuse Peter cu fermitate. Sunt medic şi nu mă interesează să intru în afaceri.

— Asta nu înseamnă că intri în afaceri, izbucni Kate. Nu discutăm de băcănia din colţ. Vei face parte din familie şi eu am nevoie de cineva care să conducă…

— Îmi pare rău, spuse Peter pe un ton de încheiere. N-am nimic comun cu *Kruger-Brent*. Va trebui să găsiţi pe altcineva pentru asta…

Kate se întoarse spre Alexandra.

— Tu ce-ai de spus?

— Doresc ca Peter să fie fericit, bunico.

— A naibii nerecunoştinţa, exclamă Kate. Sunteţi amândoi egoişti, spuse ea oftând. Ei bine, cine ştie? Poate o să vă gândiţi într-o zi. Apoi întrebă cu inocenţă:

— Plănuiţi să aveţi şi copii?

Peter începu să râdă.

— Asta-i ceva personal. Am senzaţia că sunteţi o mare manipulatoare, doamnă Blackwell, dar Alex şi cu mine avem de gând să ne trăim propria viaţă, iar copiii noştri – dacă vom avea – şi le vor trăi pe ale lor.

Kate zâmbi dulce.

— Nici nu mă gândeam altfel, Peter. Mi-am făcut o regulă din a nu mă amesteca în viaţa altora.

*

Două luni mai târziu, când se întoarseră din luna de miere, Alexandra era însărcinată. Auzind vestea, Kate îşi spuse: „Perfect. Va fi băiat.”

*

Eve stătea în pat şi îl privea pe Rory ieşind gol din baie. Avea un trup frumos, subţire şi musculos. Adora felul în care făcea dragoste. Nu se mai sătura de el. Bănuia că ar mai fi avut şi alte femei, dar se temea să-l întrebe, de groază să nu-l supere. Acum, când el veni în pat, îşi trecu degetul pe pielea ei, exact sub ochi, şi îi spuse:

— Draga mea, ai câteva riduri; dar îţi stă bine.

Fiecare cuvânt era ca o lovitură de cuţit, amintindu-i diferenţa de vârstă dintre ei şi faptul că avea douăzeci şi cinci de ani. Făcură iar dragoste, dar, pentru prima oară, gândul ei era în altă parte.

Se întoarse acasă pe la nouă seara. Keith, care pregătea o friptură la cuptor, veni şi o sărută pe obraz.

— Bună, draga mea. Ţi-am pregătit mâncarea preferată. Avem…

— Keith, vreau să-mi scoţi ridurile astea.

El clipi des.

— Care riduri?

Ea îi arătă atunci în jurul ochilor.

— Astea.

— Acelea sunt linii de la râs, draga mea, şi mie îmi plac foarte mult.

— Mie nu! Le urăsc! strigă ea.

— Eve, crede-mă, nu sunt...

— Pentru numele lui Dumnezeu, scapă-mă de ele. Asta ţi-e meseria, nu?

— Da, dar... Bine, spuse el convins. Dacă asta te face fericită.

— Când?

— Peste vreo şase săptămâni. Programul mi-e foarte încărcat...

— Eu nu sunt doar o pacientă, izbucni ea. Sunt soţia ta şi vreau s-o faci acum... mâine, chiar.

— Clinica e închisă sâmbăta.

— Deschide-o!

„Era atât de prost”. Dumnezeule, ardea de nerăbdare să scape de ele. Şi avea să scape, într-un fel sau altul. Şi cât mai repede.

— Vino o clipă în camera cealaltă, îi spuse el ducând-o în salon.

Se aşeză într-un fotoliu sub o lumină puternică, astfel că el să-i poată examina chipul. Într-o secundă se transformă dintr-un neisprăvit într-un strălucit chirurg şi Eve realiză schimbarea. Îşi amintea ce minune făcuse cu chipul ei. Poate această operaţie i se părea inutilă lui Keith, dar se înşela, era o chestiune vitală. Eve nu suporta gândul de a-l pierde pe Rory.

Keith stinse lumina şi îi spuse:

— Nicio problemă. O fac mâine dimineaţă.

*

A doua zi dimineaţă se duseră la clinică.

— De obicei, mă asistă o soră, dar la o treabă atât de minoră, nu va fi necesar, îi spuse el.

— Ai putea să faci ceva şi cu asta, zise ea trăgând de o bucată de piele de la gât.

— Cum vrei, draga mea. O să-ţi dau ceva să adormi ca să nu simţi nici o durere. Nu vreau ca iubita mea să sufere.

Eve îl văzu umplând o seringă şi făcându-i injecţia. N-ar fi deranjat-o dacă o durea. O făcea pentru Rory. Scumpul ei Rory. Se gândi la trupul lui tare şi la privirea lui când o dorea foarte mult... Şi adormi.

Se trezi într-un pat în camera din spate a clinicii. Keith stătea pe un scaun lângă pat.

— Cum a mers? îl întrebă ea cu vocea ca după somn.

— Excelent, zise el zâmbind.

Eve dădu din cap şi adormi din nou.

*

Keith era lângă ea când se trezi iar.

— O să lăsăm bandajele câteva zile şi o să te ţin aici, unde o să fii îngrijită cum trebuie.

— Bine.

O examină în fiecare zi, dând din cap.

— Perfect.

— Când pot să mă văd?

— Trebuie să se vindece până vineri, o asigură el.

Ea îi ordonă asistentei şefe să-i aducă un telefon lângă pat. Primul lucru pe care îl făcu, fu să-l sune pe Rory.

— Hei, iubito, unde naiba eşti? o întrebă el. Mi-e un dor nebun de tine.

— Şi mie, dragul meu, Sunt foarte ocupată cu convenţia aceasta medicală din Florida, dar săptămâna viitoare mă întorc.

— Ai face foarte bine.

— Mi-ai simţit lipsa?

— Enorm.

Eve auzi nişte şoapte.

— Mai e cineva cu tine?

— Da. Avem o mică petrecere, zise el placându-i să glumească. Trebuie să mă duc acum.

Şi închise.

O sună apoi pe Alexandra şi o ascultă plictisită povestindu-i despre sarcină.

— Abia aştept, îi spuse ea. Totdeauna mi-am dorit să fiu mătuşă.

Eve îşi vedea foarte rar bunica. Intervenise între ele o răceală pe care nu o înţelegea. „Îşi va reveni ea”, îşi spuse Eve.

Kate nu o întreba niciodată despre Keith şi nici ea nu o condamna pentru asta, pentru că el nu era decât o nulitate. Poate că, într-o zi, avea să discute cu Rory să o ajute să scape de el, ceea ce l-ar fi legat pe Rory de ea pentru totdeauna. I se părea incredibil că îşi putea înşela soţul în

fiecare zi, fără ca el să bănuiască sau să-i pese. Bine că se pricepea, totuşi, la ceva. Bandajele aveau să dispară vineri.

*

Vineri se trezi de dimineaţă şi îl aşteptă pe Keith nerăbdătoare.

— E aproape de prânz, se plânse ea. Unde naiba ai fost?

— Iartă-mă, draga mea. Am fost în sala de operaţii toată dimineaţa şi...

— Puţin mă interesează. Scoate-mi odată bandajele astea. Vreau să mă văd.

— Foarte bine.

Se ridică în capul oaselor şi stătu liniştită în timp ce el îi tăia cu dexteritate bandajele de pe faţă. Se dădu puţin înapoi s-o privească şi ea îi citi satisfacţia în privire.

— Perfect.

— Dă-mi o oglindă.

Ieşi repede din încăpere şi se întoarse după o clipă cu o oglindă, pe care i-o dădu cu un zâmbet mândru.

Eve o luă încet şi îşi privi chipul.

Scoase un ţipăt îngrozitor.

EPILOG

KATE
1982
36

Kate avea impresia că roata vremii se învârtea mai repede, grăbind

trecerea zilelor, topind iarna în primăvară şi vara în toamnă, până când toate anotimpurile şi anii deveniră un tot. Se apropia de sfârşitul celor optzeci de ani. Optzeci şi cât? Se întâmpla să-şi uite şi vârsta exactă. Putea înfrunta îmbătrânirea, dar nu suporta ideea bătrâneţii şi a urâţirii şi făcea mari eforturi să se menţină. Privindu-se în oglindă, văzu silueta dreaptă a unei femei mândre şi de neînvins.

Se ducea la birou în fiecare zi, dar era un simplu gest pentru a speria moartea. Participa la fiecare şedinţă a executivului, dar cuvintele nu mai erau atât de clare ca altădată. Parcă toţi vorbeau prea repede. Dar ceea ce o deranja cel mai mult era faptul că mintea îi juca feste. Trecutul şi prezentul se confundau mereu. Propria ei lume se închidea, micşorându-se din ce în ce.

Dacă exista o forţă care o ţinea în viaţă, aceasta era convingerea ei plină de pasiune că cineva din familie trebuia să preia într-o zi conducerea companiei. Nu avea deloc de gând să lase străinii să preia un lucru pentru care Jamie McGregor, Margaret, ea şi David suferiseră şi la care ţinuseră atât. Eve, în care îşi pusese de două ori cele mai mari speranţe, era o criminală. Şi *grotescă.* Kate nu fusese nevoită să o pedepsească. O văzuse o dată. Ceea ce i se făcuse era o pedeapsă destul de bună.

*

În ziua când se privise în oglindă, Eve încercase să se sinucidă, înghiţind o sticluţă întreagă de somnifere, dar Keith îi făcuse spălaturi şi o adusese acasă, unde o supraveghea continuu. Când trebuia să stea o zi şi o noapte la spital, o supravegheau asistentele.

— Te rog, lasă-mă să mor, îşi implora ea soţul. Te rog, Keith! Nu vreau să trăiesc aşa.

— Acum eşti a mea şi eu totdeauna o să te iubesc, îi spuse el.

Imaginea propriului chip îi rămăsese întipărită în minte. Îl convinse pe Keith să scape de surori. Nu voia pe nimeni să se uite la ea.

Alexandra suna mereu, dar Eve refuza să o vadă. Toate lucrurile erau lăsate la uşă, aşa încât nimeni să nu-i vadă faţa. Singurul care o vedea era Keith. De fapt, numai el îi mai rămăsese. Era singura ei legătură cu lumea şi începuse să îi fie groază să nu o părăsească, să nu fie lăsată singură, doar cu urâţenia ei, cu insuportabila ei urâţenie.

Când se trezea dimineaţa la cinci, să plece la spital sau la clinică, o găsea totdeauna pe Eve în bucătărie pregătindu-i micul dejun. În fiecare seară îi pregătea cina, iar, când el întârzia, o găsea îngrijorată. „Dacă îşi

găsise altă femeie? Dacă nu se mai întorcea la ea?”

Când auzea cheia în uşă, alerga să-i deschidă şi îi sărea în braţe, strângându-l cu putere. Nu îi sugera niciodată să facă dragoste, de teamă ca nu cumva să o refuze, dar când făceau dragoste, totuşi, Eve se simţea de parcă el revărsa asupra ei o nemărginită bunătate.

Odată îl întrebă cu timiditate:

— Dragul meu, nu m-ai pedepsit destul? Nu vrei să-mi repari faţa?

Iar el îi răspunse cu mândrie:

— Nu mai poate fi niciodată reparată.

*

Cu trecerea timpului, Keith deveni din ce în ce mai pretenţios, cerând şi mai mult, până ce Eve deveni o sclavă pentru el, îngrijindu-se de fiecare dorinţă a lui. Urâţenia ei o lega de el mai tare decât orice lanţ de fier.

*

Alexandra şi Peter aveau un fiu, Robert, care era foarte isteţ şi frumos, amintindu-i lui Kate de Tony când era copil. Robert avea aproape opt ani acum şi era destul de precoce pentru vârsta lui, „Chiar foarte precoce”, îşi spuse Kate. „Un băiat cu adevărat remarcabil.”

*

Toţi membrii familiei primiră invitaţiile în aceeaşi zi. Pe invitaţie scria: *„Doamna Kate Blackwell vă roagă să onoraţi cu prezenţa aniversarea celor nouăzeci de ani ai săi la Cedar Hill House, Dark Harbor, Maine, pe 24 septembrie 1982, la ora opt. Ţinută obligatorie.”*

*

După ce citi invitaţia, Keith se uită la Eve şi spuse:

— Mergem.

— Ah, nu! Te duci numai tu. Eu o să...

— Mergem amândoi.

*

Tony Blackwell picta în grădina sanatoriului, când veni un coleg şi îi spuse:

— Ai o scrisoare, Tony.

El deschise plicul şi un zâmbet slab îi lumină chipul.

— Frumos, zise el. Îmi plac aniversările.

*

Peter Templeton studie invitaţia.

— Nu-mi vine să cred că fata asta are nouăzeci de ani. E, într-adevăr, uluitoare.

— Nu-i aşa? zise Alexandra, după care adăugă gânditoare: Ştii ceva drăguţ? Robert a primit invitaţie separat, pe numele lui.

37

Invitaţii plecaseră demult cu ferryboatul sau cu avionul şi familia se reunise în biblioteca de la Cedar Hill House. Kate îi privi pe cei din jur, unul câte unul, văzându-i cu o deosebită claritate. Tony, zâmbitor şi amabil, care încercase să o omoare, fiul care fusese atât de plin de promisiuni şi speranţe. Eve, criminală, care ar fi putut stăpâni lumea dacă n-ar fi avut în ea sămânţa răului. Ce ironie, îşi spuse Kate, ca pedeapsa să vină din partea acelei nulităţi cu care se căsătorise. Şi apoi, Alexandra. Frumoasă, iubitoare şi bună – cea mai mare dezamăgire. Îşi pusese propria fericire înaintea binelui companiei. Nu o interesa *Kruger-Brent* şi îşi alesese un soţ care refuza să aibă legătură cu compania. Amândoi erau nişte trădători.

Oare, toată durerea din trecut fusese în zadar? „Nu”, îşi spuse Kate. „N-o să las lucrurile aşa. Nu s-a irosit chiar totul. Am construit o dinastie mândră. Un spital din Cape Town îmi poartă numele. Am construit şcoli şi biblioteci şi am ajutat poporul lui Banda.” Începea să o doară capul. Încăperea se umplea încet-încet cu stafii. Jamie McGregor şi Margaret – atât de frumoasă – şi Banda, care îi zâmbea. Şi dragul, minunatul David, întinzându-i braţele. Kate scutură din cap ca să-şi revină. Nu era încă pregătită pentru nici unul din ei. „În curând”, îşi spuse ea. „În curând”.

*

În încăpere mai era încă un membru al familiei. Kate se întoarse spre micul ei strănepot şi îi spuse:

— Vino aici, dragul meu.

Robert se duse lângă ea şi o luă de mână.

— A fost o petrecere extraordinară, bunico.

— Îţi mulţumesc, Robert. Mă bucur că ţi-a plăcut. Cum merge şcoala?

— Am numai note foarte bune, aşa cum mi-ai spus tu. Sunt primul din clasă.

Kate îl privi pe Peter.

— Ar trebui să-l trimiţi la *Wharton School* când va fi mai mare. E cea mai bună…

Peter începu să râdă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kate, draga mea, nu renunţi niciodată? Robert nu va face decât ceea ce va dori. Are un remarcabil talent muzical şi vrea să ajungă muzician, îşi va alege propriul drum în viaţă.

— Ai dreptate, spuse ea oftând. Sunt bătrână şi n-am dreptul să mă amestec. Dacă el vrea să fie muzician, atunci aşa să fie.

Apoi, întorcându-se spre băiat, îi spuse cu ochii strălucind de iubire:

— Robert, nu-ţi pot promite nimic, dar o să-ncerc să te ajut. Cunosc pe cineva care e bun prieten cu Zubin Mehta.

SFÂRŞIT